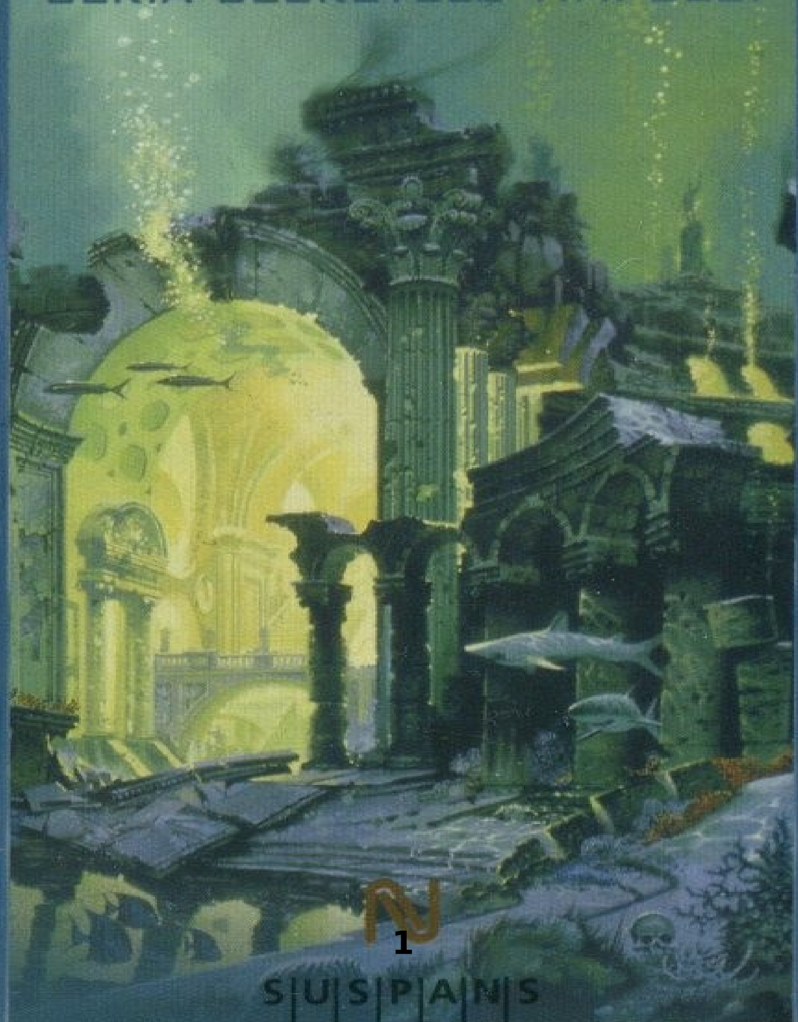
BESTSELLER INTERNAȚIONAL TRADUS ÎN 27 DE LIMBI

ANDY MCDERMOTT

LUPTA PENTRU ATLANTIDA

SERIA SECRETELE TIMPULUI

SUSPANS

NEMIRA
SUSPANS
roman de aventuri

Andy McDermott s-a născut în Halifax, Anglia şi este scriitor şi jurnalist. A absolvit Keele University şi a lucrat ca jurnalist şi editor la reviste precum *DVD Review* şi *Hotdog,* publicaţii în cadrul cărora şi-a putut pune în valoare o viaţă întreagă de cinefil. A fost de asemenea caricaturist, grafician şi critic de jocuri video. Prima sa carte, *Lupta pentru Atlantida,* a fost publicată în 2007, devenind la scurt timp bestseller *New York Times,* tradusă în 27 de limbi. În aceeaşi serie au urmat *The Tomb of Hercules* (2008), *The Secret of Excalibur* (2008), *The Covenant of Genesis* (2009), *The Cult of Osiris* (2009), *The Sacred Vault* (2010).

Trăieşte în Bournemouth, dedicându-şi tot timpul scrisului. În prezent lucrează la al şaptelea volum al seriei, *Empire of Gold,* programat pentru publicare în 2011.

Andy McDermott

LUPTA PENTRU ATLANTIDA

Traducere din limba engleză
Gabriel Stoian

NEMIRA

Pentru familia şi prietenii mei

Prolog

TIBET

Soarele încă nu se ridicase deasupra piscurilor Himalayei, însă Henry Wilde era deja treaz. În aşteptarea clipei în care lumina zorilor avea să treacă peste culmi, se trezise de mai bine de două ore.

„Stau aici de peste două ore, a gândit el. Par să fie mai lungi decât anii, decât mai toată viaţa mea.” Ceea ce începuse ca o curiozitate în copilărie devenise o… a ezitat să invoce cuvântul *obsesie,* dar aşa stăteau lucrurile. O obsesie care îl făcuse să devină ţinta batjocurii şi ironiei unor oameni din lumea universitară; o obsesie care îi înghiţise mai toţi banii câştigaţi de-a lungul carierei.

Însă îl adusese alături de două dintre cele mai remarcabile femei pe care le cunoscuse vreodată.

— Cât mai e până la răsăritul soarelui? l-a întrebat Laura Wilde, soţia lui de aproape douăzeci de ani, acum înfofolită într-o pufoaică groasă alături de el.

Se cunoscuseră la Columbia University din New York. Deşi se remarcaseră unul pe celălalt – Henry fiind un blond de un metru şi nouăzeci, iar Laura având părul atât de intens roşcat, încât părea aproape nefiresc, le-ar fi fost greu să nu se observe nu schimbaseră nici o vorbă decât după ce el a prezentat un eseu pe subiectul care îl obseda, analizat oarecum

dispreţuitor de profesor în faţa tuturor studenţilor. Primele trei cuvinte rostite de Laura l-au făcut pe Henry să se îndrăgostească de ea imediat.

Acestea sunau astfel: „Eu te cred.”

— Dintr-o clipă în alta, i-a răspuns după ce şi-a consultat ceasul, apoi şi-a petrecut braţul pe după umerii ei. Îmi pare rău că Nina nu este aici să vadă totul alături de noi.

Nina, fiica lor, era cea de-a doua dintre cele două cele mai remarcabile femei pe care Henry le cunoscuse vreodată.

— Păi, la ce te aşteptai dacă ai programat expediţia exact în perioada ei de examene? l-a sâcâit Laura.

— Nu da vina pe mine, ci pe guvernul chinez! Eu am ţinut să venim aici luna viitoare, dar ei n-au vrut să cedeze, spunând că putem veni acum, sau deloc.

— Scumpule…

— Da.

— Glumeam. Nu te-am învinovăţit în nici un fel.

Nici eu n-am vrut să ratezi şansa asta. Însă şi mie îmi pare rău că Nina nu e cu noi.

— O carte poştală trimisă de la Xulaodang nu mi se pare deloc mulţumitor, nu găseşti? a zis el cu un oftat. Am târât-o după noi prin toată lumea şi am avut parte de un eşec după altul, iar când, în cele din urmă, am găsit indiciul cel mai important, ea nu ne poate însoţi!

— *Credem* că e vorba de indiciul cel mai important, l-a corectat Laura.

— Vom afla peste câteva clipe, nu? a răspuns Henry şi a făcut semn spre priveliştea din faţa lor.

Trei piscuri acoperite de zăpadă, având cam aceeaşi înălţime, se ridicau dincolo de platoul presărat de

stânci şi pietre pe care îşi stabiliseră tabăra. În acele momente se găseau în umbra lăsată de şirul muntos ceva mai înalt dinspre est, însă după ce soarele avea să depăşească obstacolul, lucrurile urmau să se schimbe. Iar dacă poveştile pe care le strânseseră erau adevărate, peisajul trebuia să se modifice într-un mod cel puţin spectaculos…

Henry s-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna Laurei, pentru a o ajuta să vină lângă el. Când s-a îndreptat de spate, respirând, ea a scos un norişor de aburi; platoul se găsea la cel puţin trei mii de metri deasupra nivelului mării, astfel că aerul era rarefiat, dar şi rece, într-un mod pe care nici unul dintre ei nu îl mai trăise până atunci. Însă avea o puritate şi o claritate greu de descris.

Într-un fel sau altul, Henry ştia că vor găsi ceea ce căutau.

Prima lumină a zorilor a atins cele trei piscuri.

Mai bine zis, a şters *unul* dintre ele, iar o lumină orbitoare de culoare aurie a explodat din zăpada de un alb imaculat de pe vârful central. Aproape ca un lichid, lumina soarelui a curs încet. Cei doi munţi aflaţi de o parte şi de alta au rămas în umbră, deoarece zorile erau încă blocate de lanţul muntos mai mare.

— E adevărat… a rostit Henry, în a cărui voce s-a strecurat un respect temător.

Laura a părut ceva mai puţin impresionată.

— Pentru mine, totul pare să sugereze un pisc aurit.

El i-a adresat un zâmbet, după care a revenit cu privirea la spectacolul care le era oferit. În razele zorilor, muntele părea să radieze lumină.

— Au avut dreptate. La naiba, au avut *dreptate.*

— Într-un fel, asta îmi dă o stare de deprimare, a spus Laura. Faptul că în urmă cu cincizeci de ani nişte nazişti au trăit aceeaşi experienţă, că au fost cât pe ce să descopere adevărul…

— Dar *nu* au reuşit, a precizat Henry, cu o expresie serioasă pe faţă. În vreme ce *noi* vom reuşi.

Piscul Auriu – până la acea dată doar o legendă, un element aparţinând folclorului – reprezenta ultima piesă pe care, într-o viaţă de om, se străduise să o asambleze într-un adevărat joc de puzzle. Nu ştia precis ce va descoperi acolo. *Era* totuşi sigur că va găsi indicii suficiente care să îi permită să-şi atingă scopul final.

Legenda supremă.

Atlantida.

Spectacolul orbitor de lumini de pe Piscul Auriu a ţinut doar o clipă, după care soarele s-a înălţat suficient pentru a le atinge pe celelalte două. În acel moment, grupul începuse deja să escaladeze versantul răsăritean al culmii, iar soarele se găsea deasupra lor. Cum celelalte vârfuri ieşiseră acum din umbră, în lumina puternică a zilei, muntele era greu de deosebit de cei din jurul lui.

Grupul expediţionar era alcătuit din şapte persoane: trei americani şi patru tibetani. Aceştia din urmă fuseseră angajaţi să asigure transportul bagajelor şi ca ghizi; deşi cunoşteau zona, se arătaseră la fel de uimiţi ca vizitatorii lor din alte tărâmuri de faptul că poveştile se adevereau. Chiar şi potrivit standardelor tibetane, ţinutul era pustiu şi izolat, iar Henry îşi dăduse seama că erau primii străini care reuşeau să

asiste la acel spectacol inegalabil.

Cu excepţia celor care îi conduseseră până în acel loc, desigur.

A cerut grupului să se oprească. Cât ceilalţi, cu un aer recunoscător, au îndepărtat zăpada de pe câteva stânci pentru a se aşeza, el şi-a dat jos rucsacul din spate şi, cu atenţie, a scos un dosar subţire dintr-un buzunar al acestuia. Având-o pe Laura alături, a frunzărit printre paginile protejate de folii din plastic.

— Mai verifici o dată? l-a întrebat ea oarecum ironic. Credeam că le-ai învăţat deja pe de rost.

— Germana nu e punctul meu forte, i-a reamintit el, oprindu-se la o anumită pagină.

Hârtia era decolorată, pătată de umezeală şi de vreme. Documentele secrete aparţinând Societăţii Moştenirii Germanice Ancestrale – Ahnenerbe, o parte a SS-ului, sub controlul direct al lui Heinrich Himmler – fuseseră găsite ascunse îndărătul unui zid de cărămidă dintr-o pivniţă a castelului Wewelsberg din nordul Germaniei. Fusese sediul SS-ului şi centrul obsesiei naziste pentru mitologie şi ocultism. La încheierea războiului, s-a dat ordin de distrugere a castelului şi a cunoştinţelor aflate înăuntrul acestuia. Însă cineva a hotărât să nesocotească comanda şi a ascuns documentele.

Iar acum acestea se aflau în posesia soţilor Wilde.

Cu un an în urmă, Bernd Rust, un vechi prieten şi coleg, îl contactase pe Henry în legătură cu această descoperire. Majoritatea documentelor SS regăsite fuseseră predate autorităţilor germane, însă, cunoscând preocupările soţilor Wilde, Rust – cu riscuri profesionale considerabile – reţinuse câteva pagini,

cele care făceau menţiuni referitoare la Atlantida. Chiar dacă veneau de la un prieten care nu le dăduse pe degeaba, Henry ştia că ele valorau fiecare bănuţ plătit.

Cu toate că trăia o stare de profund disconfort pentru că se slujea de materiale naziste în sprijinul căutărilor lui – în asemenea măsură, încât nu-i spusese nici măcar fiicei sale despre acest lucru, destăinuindu-se doar faţă de Laura şi de celălalt membru al grupului, un american – ştia totuşi că fără astfel de informaţii nu va descoperi nicicând Atlantida. Într-un fel, cu jumătate de secol înainte, naziştii descoperiseră ceva care le permisese să ajungă aproape la capătul căutărilor.

Ahnenerbe organizase expediţii în Tibet în anii ’30 şi chiar în următorul deceniu, când războiul făcea ravagii în Europa. La solicitarea naziştilor de frunte care erau membri ai Societăţii Thule, printre care se număra şi Himmler, în Asia fuseseră trimise trei expediţii. Societatea Thule considera că sub munţii Himalaya se găseau oraşe subterane construite de urmaşii legendarilor atlanţi, care aveau strămoşi comuni cu rasa stăpânilor arieni. Cu toate că au făcut multe descoperiri referitoare la istoria tibetană, exploratorii nu au găsit nimic despre atlanţi, astfel că au revenit în Germania cu mâna goală.

Însă documentele aflate în posesia lui Henry dezvăluiau că existase şi o *a patra* expediţie, păstrată în secret chiar şi faţă de Hitler.

Fuhrerul nu era la fel de ispitit ca susţinătorii lui să creadă în mituri. Pe măsură ce războiul căpăta proporţii, a hotărât că era preferabil ca resursele ţării

să fie cheltuite în folosul maşinii de război, decât pentru trimiterea de expediţii de cealaltă parte a lumii, pe urmele unor legende.

Însă Himmler credea cu adevărat în ele. Iar descoperirile făcute de Ahnenerbe îl convinseseră că se apropia de descifrarea legendei.

Henry socotea că era uimitor că el şi Laura urmaseră aceeaşi cale... însă la jumătate de secol distanţă. Punând laolaltă indicii culese din zeci, *sute* de surse istorice, fragmente neînsemnate de probe care alcătuiseră treptat o imagine asemănătoare unui puzzle, soţii Wilde călătoriseră împreună cu Nina în urmă cu zece ani până la un şantier arheologic de pe coasta Marocului. Spre satisfacţia enormă a lui Henry, descoperiseră acolo urmele unei aşezări antice, ascunsă sub nisipurile Africii... doar pentru ca încântarea să se transforme în disperare când îşi dăduseră seama că, înaintea lor, pe acolo trecuse altcineva. Cu excepţia câtorva rămăşiţe nefolositoare, şantierul fusese golit cu totul de ceea ce merita a fi luat.

Iar acum Henry ştia de către cine.

Naziştii puseseră laolaltă aceleaşi piese de puzzle şi organizaseră o expediţie în Maroc. Puţinele documente Ahnenerbe pe care le deţinea făceau doar aluzie la lucrurile descoperite, însă în baza acestora se organizase încă o expediţie în America de Sud. Documentele nu menţionau clar ce se găsise acolo – dar *precizau* rezultatul final al acelei misiuni. Îi făcuse pe nazişti să se îndrepte spre Tibet, spre Piscul Auriu.

Adică *aici.*

— Îmi pare rău că nu avem mai multe informaţii, s-a

tânguit Henry. Tare mult aş vrea să ştiu ce anume au descoperit nemţii în America de Sud.

Laura a ajuns la o anumită pagină.

— Avem suficiente informaţii. Doar aşa am ajuns atât de departe.

A citit o frază de pe hârtia pătată şi degradată:

— „Piscul Auriu, despre care se spune că străluceşte în lumina zorilor, între doi munţi care rămân întunecaţi…” Aş zice că, a început ea şi a ridicat ochii spre muntele impunător, peisajul de aici se potriveşte descrierii.

— Deocamdată.

Henry a examinat textul. Chiar dacă îl citise deja de o sută, ori poate de o mie de ori, l-a verificat încă o dată ca să se asigure că nu făcuse nici o greşeală de traducere.

Nu greşise. Acesta era locul.

— Aşadar, intrarea ar trebui să se afle la capătul Potecii Lunii… ce-o fi însemnând şi asta, a continuat el, după care a analizat peisajul cu ajutorul binoclului, dar nu a văzut nimic altceva decât stânci şi zăpezi. De ce au legendele astea întotdeauna un nume încifrat? Pare să conducă spre lună; urmează mişcările lunii, sau ce?

— Mi se pare că arată ca luna, a spus Laura cu subînţeles. Mai curând a lună în creştere.

— De ce ai impresia asta?

Deocamdată nu percepea nimic lunar în faţa ochilor în timp ce plimba binoclul pe povârnişul muntelui.

— Pentru că eu văd totul exact în faţa ochilor, a răspuns Laura, punând palma peste obiectivul binoclului şi apoi trăgându-l din dreptul feţei lui.

Henry a clipit de nedumerire, întrebându-se despre ce vorbea soţia lui… după care a văzut chiar el.

Avusese dreptate încă de la început, dar fusese preocupat atât de mult de descoperirea unui anumit amănunt atât de neînsemnat, încât nu băgase în seamă imaginea generală.

În faţa lor se găsea o potecă lungă, întortocheată, care ducea spre stânga, urcând versantul muntelui, după care cotea spre dreapta, sfârşind pe o cornişă lată, aflată destul de departe deasupra capului. Spre deosebire de vălmăşagul ciudat de stânci întunecate şi de peticele de zăpadă din jurul ei, poteca arăta ca o semilună aproape perfectă de alb virgin, ceea ce sugera un teren ceva mai plat şi neted. Nici nu-i venea să creadă că nu observase acest lucru ceva mai înainte.

— Laura.

— Da.

— Trăim unul dintre acele momente când mă bucur nespus că m-am căsătorit cu tine.

— Da. Ştiu.

Şi-au zâmbit, apoi s-au sărutat.

— În fine, a zis ea, după ce s-au desprins din îmbrăţişare, cât de departe crezi că este?

— La vreo doi kilometri… fiindcă se află la aproximativ o sută cincizeci de metri deasupra noastră. Şi e cam abrupt.

— Dacă atlanţii de altădată puteau ajunge până acolo doar în sandale, îmi închipui că şi noi vom fi în stare, mai ales că avem bocanci.

— Aşa cred şi eu.

Henry a vârât dosarul înapoi în rucsac, după care a

făcut un gest larg spre ceilalţi membri ai expediţiei.

— Gata! Asta este! Pornim la drum!

Poteca s-a dovedit mai înşelătoare decât se aşteptaseră. Zăpada ascundea o suprafaţă presărată cu grohotiş provenit din alunecări de teren, ceea ce făcea ca fiecare pas să devină o capcană.

Când au ajuns pe cornişă, soarele trecuse dincolo de culmea muntelui, făcând ca întregul versant răsăritean să fie umbrit. Henry s-a răsucit şi a examinat orizontul, ajutând-o în acest timp pe Laura să urce ultimii metri ai potecii. Dinspre nord veneau nori negri, ce păreau să se rostogolească spre ei. Cât făcuse eforturi să urce panta nu observase, însă temperatura scăzuse considerabil.

— Vine vreme proastă? a întrebat ea, urmărindu-i privirea.

— S-ar părea că vom avea parte de viscol.

— Grozav. E bine, totuşi, că am ajuns aici înainte să izbucnească, a zis şi s-a uitat înapoi spre cornişa care, chiar în porţiunea cea mai îngustă, tot măsura cel puţin zece metri lăţime. Cred că vom fi feriţi de probleme dacă stabilim tabăra chiar aici.

— Spune-le călăuzelor să ridice corturile înainte ca vremea să se schimbe.

Poteca se încheia acolo; deasupra cornişei, suprafaţa stâncoasă era foarte abruptă, astfel că urcarea ei impunea folosirea unor echipamente specializate. Însă dacă documentele Ahnenerbe erau corecte, nu vor avea nevoie de…

Laura a transmis către tibetani ordinele lui Henry, după care a revenit alături de el.

— Ce ai de gând să faci?

— O să arunc o privire prin zonă. Dacă există intrări care ne-ar putea conduce spre peşteri, înseamnă că nu ar fi chiar atât de greu de găsit.

Laura a ridicat din sprâncene, iar în ochii ei verzi a apărut o expresie ironică.

— Ai fi în stare de orice, numai să nu participi la ridicarea corturilor, nu?

— Păi, la o adică, de aceea îi plătim! a răspuns, apoi s-a răsucit spre omul care stătea solitar pe o stâncă. Jack, tu ce ai de gând? Vii cu noi?

Americanul, cel de-al treilea membru al grupului, a ridicat privirea spre ei de sub glugă.

— Henry, lasă-mă puţin, să-mi mai trag sufletul! Cred că o să aştept aici şi o să-mi fac o cafea.

— Nici în Tibet nu reuşeşti să renunţi la obiceiul ăsta, aşa e?

Privindu-se, Henry şi Laura şi-au dat ochii peste cap în glumă şi au urcat versantul, lăsându-l singur pe Jack.

— Ani la rând ne zice că suntem nebuni pentru că vrem să descoperim Atlantida, după care reuşim *în cele din urmă* să găsim un indiciu clar, moment în care practic ne imploră să-l luăm şi pe el… iar când e să treacă pragul, hotărăşte să facă o pauză de cafea! Mi se pare bizar.

— Adevărat. Şi *noi* nu suntem bizari fiindcă ne-am petrecut ultimii douăzeci de ani alergând prin toată lumea şi vânând legende, a adăugat ea.

— N-o să mai fim socotiţi astfel după ce vom descoperi Atlantida. Vom deveni cei mai renumiţi arheologi de la…

— Indiana Jones încoace?

Henry a surâs.

— Eu voiam să spun Heinrich Schliemann, dar merge şi Indiana Jones. Crezi că mi-ar sta bine cu o pălărie ca a lui?

Laura s-a prefăcut că-l examinează din cap şi până în picioare.

— Cred că arăţi bine cu orice. Sau fără.

— Fii cuviincioasă, uşuratico. Aşteaptă până ajungem într-un loc cu încălzire centrală. Ori măcar cu foc de buşteni.

— O să te silesc să-ţi ţii promisiunea. Iar focul de buşteni sună mult mai romantic.

Au continuat să meargă pe culme, făcând zăpada să scârţâie sub paşii lor. După câteva minute, Henry s-a oprit şi a rămas cu privirea aţintită la faţada stâncoasă.

— Ai găsit ceva? l-a întrebat Laura.

— Straturile astea… a zis el.

Cu milioane de ani în urmă, forţele imense care făcuseră ca Himalaya să se înalţe în locul în care plăcile tectonice indiană şi asiatică s-au ciocnit, deformaseră până şi rocile, răsucind straturile, care acum mergeau vertical, nu orizontal.

— Ce e cu ele?

— Dacă am mişca pietrele acestea, cred că am descoperi o intrare, a spus Henry, apropiindu-se de un morman de rocă sfărâmată.

Laura s-a uitat peste umărul lui şi a văzut o dungă de întuneric în interiorul straturilor pliate.

— E suficient de largă pentru a pătrunde pe acolo?

— Hai să vedem!

Henry a tras de piatra aflată deasupra. Când a aruncat-o în lături, de pe ea au căzut pietricele şi zăpadă. Gaura întunecată s-a lărgit.

— Ajută-mă puţin.

— A, bravo, îi plăteşti pe localnici să înalţe corturile, dar când trebuie să muţi ditamai pietrele, îţi pui soţia la treabă…

— Cred că aici a avut loc o alunecare de teren. Asta este exact partea de sus a intrării.

Ajutat de Laura, a dislocat şi alte pietre.

— Slujeşte-te de lanternă, să vedem cât de adânc merge.

Laura şi-a dat jos rucsacul şi a scos lanterna, îndreptând fasciculul de lumină în gaură.

— Nu-i văd capătul, a spus ea, apoi a strigat: Ecou!

În interiorul grotei întunecate, glasul ei a stârnit un ecou slab. Henry a înălţat o sprânceană.

— Hei. Îmi pare rău.

— E mare, sigur. Aproape la fel de mare cât gura ta, a zis el, ceea ce a făcut-o pe soţia lui să îl pălmuiască în glumă peste ceafă. Mi se pare că dislocând bolovanul ăsta de aici vom reuşi să ne strecurăm.

— Vrei să spui că *eu* aş putea să pătrund acolo.

— Păi, bineînţeles. Întâi doamnele.

— Ridicol mai e şi cavalerismul ăsta, a mimat ea că e nemulţumită.

Au apucat amândoi bolovanul care le stătea în cale, apoi s-au aşezat mai bine pe picioare şi au tras. Vreme de o clipă nu s-a întâmplat nimic, apoi, cu un uruit supărător, s-a desprins. Deschiderea avea acum cam un metru înălţime şi treizeci de centimetri în partea cea mai largă, îngustându-se cu totul în partea

superioară.

— Crezi că încapi?

Laura a vârât un braţ prin deschizătură şi a pipăit peretele.

— Se lărgeşte. Cred că nu păţesc nimic dacă intru. S-a aplecat mai mult şi a plimbat fasciculul de lumină. Ai avut dreptate în privinţa alunecării de teren. Podeaua e foarte abruptă.

— Te scot cu ajutorul corzii, a spus Henry, scoţându-şi şi el rucsacul. Dacă apar probleme, te ajut să ieşi.

După ce Laura şi-a prins coarda de hamul de alpinist şi-a legat părul într-o coadă de cal şi a pătruns încet prin crăpătură, cu picioarele înainte. După ce a ajuns înăuntru, s-a ridicat cu precauţie în picioare, simţind că suprafaţa podelei, acoperită de pietriş, era nesigură.

— Ce vezi?

— Deocamdată doar pietre.

După ce şi-a obişnuit ochii cu semiobscuritatea, Laura a aprins din nou lanterna.

— La fund, podeaua e ceva mai netedă. Arată ca…

A ridicat din nou lumina. Fasciculul a căzut pe pereţii de rocă – apoi nu a mai văzut decât beznă.

— Există un pasaj în fundul grotei, destul de larg şi nu am idee cât de adânc merge. Departe de tot.

În glas i-a apărut o undă de emoţie.

— Cred că e făcut de om!

— Poţi coborî?

— O să încerc. A făcut un pas de încercare, ţinându-şi în acelaşi timp braţele ridicate ca să-şi păstreze echilibrul. De pe mormanul de pietre au pornit să se rostogolească bolovani mici. E cam nesigur aici, s-ar

putea să...

Cu un scrâşnet, o piatră mare s-a dislocat sub piciorul ei drept. Luată prin surprindere, a căzut pe spate şi a alunecat pe pantă, fără putinţă de a se opune. Lanterna s-a rostogolit, luând-o la vale mai repede decât ea.

— Laura! *Laura!*

— N-am nimic! Doar c-am alunecat.

S-a ridicat în picioare. Îmbrăcămintea groasă o ferise de contuzii.

— Vrei să te trag înapoi?

— Nu, nu-i nevoie. Dacă tot am ajuns până aici, ar fi bine să mă uit în jur.

S-a aplecat să ridice lanterna rezistentă de metal. Şi, în aceeaşi clipă şi-a dat seama că nu era singură.

Preţ de o clipă, a îngheţat, mai curând de uimire decât de spaimă. Apoi curiozitatea a învins şi atunci a plimbat cu fereală fasciculul lanternei de jur împrejur.

— Iubitule, a strigat ea spre Henry.

— Da, ce e?

— Mai ţii minte expediţia secretă organizată de nazişti, care a plecat în Tibet, iar apoi nu a mai ştiut nimeni de ea?

— Vai, am uitat cu totul, i-a răspuns el pe un ton destul de sarcastic. De ce?

În glasul Laurei a răzbătut o notă de triumf.

— Cred că i-am găsit pe membrii expediţiei.

În peşteră erau cinci trupuri. Curând au înţeles că aceştia fuseseră ucişi de căderea de bolovani care blocase intrarea; după aspectul aproape mumificat al cadavrelor, cauza cea mai probabilă a morţii fusese

îngheţul, iar frigul din Himalaya păstrase şi uscase victimele. În timp ce ceilalţi membri ai expediţiei au investigat restul peşterii, soţii Wilde şi-au îndreptat atenţia asupra ocupanţilor săi.

— Pesemne că vremea s-a schimbat brusc, a gândit Henry cu voce tare, ghemuindu-se să examineze cadavrele în lumina lanternei, de aceea au căutat adăpost aici… şi nu au mai putut ieşi.

Sonam, unul dintre ghizii tibetani, i-a strigat din adâncul pasajului:

— Profesore Wilde! Am găsit ceva aici!

Lăsând deoparte cadavrele, Henry şi Laura au pătruns mai adânc în peşteră. Aşa cum socotise ea, pasajul era artificial, săpat în stâncă. La vreo zece metri în faţă, lanternele celorlalţi membri ai expediţiei luminau ceea ce se afla la capăt.

Era un templu – ori un *mormânt.*

Jack analiza deja ceea ce părea a fi un altar plasat în centrul camerei de formă rectangulară.

— Nu-i de origine tibetană, a zis el când soţii Wilde au intrat în cameră. Inscripţiile… sunt într-un alfabet asemănător celui găsit la Glozel[1], ori o variantă a acestuia.

— Glozel? a exclamat Henry, iar uimirea şi încântarea s-au amestecat în glasul lui. Mereu l-am considerat un candidat serios la a fi limba atlanţilor!

— Dar e cam departe de casă, a remarcat Laura şi a plimbat fasciculul lanternei pe pereţi.

Coloane sculptate se ridicau de la podea spre tavan, având o formă ascuţită, aproape agresivă, în

1 Localitate din centrul Franţei, unde s-au descoperit o serie de tăbliţe cu inscripţii cu caractere ce amintesc de cele feniciene (n. tr.).

funcţionalitatea lor simplă. Naziştii sigur se simţiseră ca acasă, a gândit ea. Iar acea arhitectură putea fi concepută doar de unul ca Albert Speer.

Între coloane se găseau basoreliefuri, reprezentări ale unor siluete umane. Henry s-a apropiat de cea mai mare dintre ele. Deşi desenul acestuia era nefamiliar, la fel de puternic stilizat ca restul încăperii şi-a dat seama instantaneu pe cine voia să reprezinte.

— Poseidon… a şoptit el.

Laura s-a apropiat de el.

— Dumnezeule, chiar *este* Poseidon.

Imaginea zeului se deosebea de interpretarea greacă tradiţională, însă era imposibil să se facă abstracţie de tridentul ţinut în mâna dreaptă.

— Ei bine, a zis Jack, domnul Frost sigur va fi încântat că expediţia a avut succes…

— La naiba cu Frost, a pufnit Laura, pe un ton dispreţuitor, asta este descoperirea *noastră.* El nu a contribuit decât la finanţarea ei.

— Ei, las-o mai uşurel, a făcut Henry, bătând-o în joacă pe umăr. Măcar mulţumeşte-i că nu ne-am văzut siliţi să intrăm în fondul de colegiu al fiicei noastre sau să ne vindem maşina! a adăugat, apoi a privit în jur. Sonam, mai avem ceva de văzut aici? Mai există încăperi sau pasaje?

— Nu. Am ajuns într-o fundătură.

— Uf, a făcut Laura, dezamăgită. Asta e tot? Cum să spun, este o descoperire extraordinară, dar aveam convingerea că vom afla mai multe…

— S-ar putea *să fie* mai multe, a asigurat-o Henry. E posibil să existe şi alte morminte de-a lungul culmii. O să continuăm căutarea.

S-a dus de-a lungul pasajului şi a revenit la cadavre, urmat îndeaproape de Laura şi Jack. Cadavrele erau ghemuite în îmbrăcămintea călduroasă a altor vremuri, iar găvanele goale ale ochilor îl fixau dinspre feţele cu pielea întunecată, amintind de pergament.

— Mă întreb dacă printre ei se găseşte şi Krauss.

— El este, a zis Laura şi a făcut semn către una dintre siluete. Acesta e şeful expediţiei.

— De unde ştii?

Ea şi-a îndreptat degetul înmănuşat către cadavru, cât pe ce să-i atingă pieptul. Henry a adus mai aproape fasciculul lanternei şi a văzut o insignă mică, metalică, prinsă de material…

A simţit un fior de gheaţă, care nu avea legătură cu frigul de afară. Văzuse capul de mort stilizat al Schutzstaffel – al SS-ului. Trecuse mai bine de jumătate de secol de când organizaţia fusese distrusă, însă ea încă deţinea puterea de a crea spaimă.

— Jurgen Krauss, a rostit el, uitându-se mai de aproape la bărbatul mort.

Faptul că şeful expediţiei naziste semăna cu craniul prezent pe insigna lui crea o anumită ironie poetică.

— Nu aş fi crezut vreodată că te voi întâlni. Dar ce te-a adus aici?

— Ce-ar fi să aflăm? a zis Laura. Rucsacul lui este aici, probabil că notiţele lui se află înăuntru. Ce-ar fi să arunci o privire?

— Stai puţin, chiar vrei să fac *eu* asta?

— Păi, evident! Eu n-am chef să ating un nazist mort. Pfui!

— Jack?

Acesta a clătinat din cap.

— Cadavrele astea sunt mai proaspete decât acelea pe care m-am obişnuit să le examinez.

— Uf! a făcut Henry şi a surâs.

A scotocit prin apropierea cadavrului, străduindu-se să îl deranjeze cât mai puţin în timp ce deschidea sacul de spate.

La început, conţinutul acestuia s-a dovedit a fi prozaic: o lanternă având semne pronunţate de coroziune din cauza lichidului scurs din baterii, care mâncase carcasa; bucăţi mototolite de hârtie pergament în care se găseau ultimele resturi de mâncare ale membrilor expediţiei. Însă dedesubtul acestor rămăşiţe demne de toată mila, lucrurile au început să se dovedească mai interesante. Hărţi împăturite, carnete legate în piele, foi de hârtie purtând urmele unor caractere scrijelite de scriere Glozel, o folie curată din tablă de cupru, pe suprafaţa căreia apărea gravată o hartă ori o schemă… şi ceva înfăşurat cu grijă într-o ţesătură ce s-a dovedit, spre surprinderea lor, catifea de culoare închisă.

Laura a luat bucata de tablă din cupru.

— E roasă de nisip… crezi că au găsit-o cumva în Maroc?

— Tot ce se poate.

Henry ar fi trebuit să cerceteze în primul rând carnetele, însă era foarte intrigat de obiectul misterios – plat, ceva mai scurt de treizeci de centimetri şi uimitor de greu – pe care l-a aşezat cu grijă pe podea, alături de felinar şi a îndepărtat materialul.

— Ce e acolo? a întrebat soţia lui.

— N-am habar. Cred că e ceva metalic.

Catifeaua, întărită de vreme şi frig, s-a încăpăţânat

să scoată la iveală obiectul până când Henry a derulat şi ultima porţiune a lui.

— Vai, a exclamat Laura.

Jack a căscat ochii de uimire.

În catifea fusese înfăşurată o bară metalică de aproximativ cinci centimetri lăţime, având un capăt rotunjit şi marcată cu o săgeată imprimată pe suprafaţa ei. Chiar în lumina rece şi albăstruie a felinarului, obiectul avea o strălucire, aruncând un licăr roşcat-auriu care se deosebea de orice altceva văzut vreodată în natură.

Transfigurat de emoţie, Henry s-a aplecat să-l vadă mai bine. Spre deosebire de bucata pe care o ţinea Laura în mână, bara nu arăta vreun semn de îmbătrânire sau degradare, părând proaspăt lustruită. Metalul nu era bronz sau aur, ci…

Femeia s-a apropiat de bara de metal, iar vreme de o clipă i-a aburit suprafaţa cu răsuflarea.

— E ceea ce cred eu?

— Aşa s-ar părea. Dumnezeule! Nu-mi vine să cred. Naziştii chiar au descoperit un artefact confecţionat din oricalc, aşa cum l-a descris Platon. Ceva adevărat, cât se poate de autentic, provenit de pe Atlantida. Iar ei l-au descoperit acum cincizeci de ani!

— Când ajungem acasă, îi datorezi scuze Ninei, a spus Laura pe un ton autoritar. Mereu a crezut că obiectul pe care l-a descoperit în Maroc era din oricalc.

— Cred că da, a răspuns Henry, ridicând bara. Imposibil ca *asta* să fie doar din bronz care şi-a pierdut culoarea.

A observat că partea de jos a barei nu era plată – la

capătul tăiat rectangular exista o protuberanţă. În aceeaşi poziţie, pe latura de sus exista o mică fantă la un unghi de patruzeci şi cinci de grade.

— Am impresia că a făcut parte dintr-un obiect mai mare, a remarcat el. Ca şi cum ar fi trebuit să atârne de ceva.

— Ori să se legene, a sugerat Laura. Ca braţul unui pendul.

Henry şi-a plimbat vârful unui deget peste capul de săgeată inscripţionat.

— Să fie un arătător?

— Dar ce reprezintă semnele acelea? a întrebat Jack.

De-a lungul artefactului era trasată o linie subţire, având de o parte şi de alta simboluri la fel de delicate înscrise pe metal. O serie de puncte minuscule, dispuse în grupuri de până la opt. De asemenea, se mai vedeau…

— Alte caractere Glozel, a spus Henry. Dar nu chiar la fel ca acelea de la mormânt – priviţi, câteva dintre astea seamănă mai mult cu hieroglifele.

Le-a comparat cu acelea de pe desenul copiat pe hârtie de calc. Aveau acelaşi stil.

— Din ce în ce mai curios.

Jack s-a uitat mai de aproape.

— Seamănă foarte mult cu literele folosite de olmeci, sau de vreo civilizaţie înrudită. Bizar amestec…

— Ce semnificaţie să aibă? a intervenit Laura.

— N-am idee. Nu este o limbă pe care să o pot vorbi fluent. Deocamdată, vreau să spun, a încheiat el, tuşind cu falsă modestie.

— Arată ca şi cum ar fi fost adăugate după ce a fost confecţionat obiectul. Inscripţia este mai puţin cizelată decât vârful de săgeată, a observat Henry, apoi a înfăşurat obiectul la loc în bucata de catifea. Fie şi numai descoperirea asta justifică efortul de a veni până aici!

A sărit în picioare şi a scos un chiot de triumf, după care a îmbrăţişat-o pe Laura.

— Am reuşit! Am descoperit dovada că Atlantida nu a fost doar un mit!

Ea l-a sărutat.

— Acum mai trebuie doar să găsim Atlantida, nu?

— Ei, pas cu pas.

Din adâncul peşterii s-a auzit un strigăt, care le-a reţinut atenţia.

— Profesore, am găsit ceva aici!

Lăsând obiectul pe podea, Henry şi Laura s-au grăbit să ajungă lângă Sonam.

— Uitaţi-vă la asta, a spus tibetanul, înălţând fasciculul de lumină spre peretele mormântului. Am crezut că era doar o crăpătură în rocă, dar apoi mi-am dat seama de ceva.

Scoţându-şi mănuşa, a vârât vârful degetului mic în crăpătura verticală şi l-a plimbat în susul peretelui.

— Are exact aceeaşi lăţime până sus. Şi mai există una la fel, în partea cealaltă, a adăugat el, arătând spre un loc de pe zid aflat la aproape trei metri depărtare.

— Să fie vorba de o uşă? a întrebat Laura.

Folosindu-se de fasciculul lanternei, Henry a urmat crăpătura în sus şi a dat de o linie abia perceptibilă ce mergea pe orizontală la o înălţime de doi metri şi

jumătate.

— O uşă *mare.* Ar trebui să vadă şi Jack asta. Jack! Jack! a ridicat glasul, dar nu a primit răspuns decât ecoul propriei voci. Unde a dispărut?

Laura a clătinat din cap.

— Şi-a găsit cel mai potrivit moment ca să meargă la pipi. Noi am făcut cea mai importantă descoperire arheologică a momentului şi el…

— Profesore Wilde! a strigat unul dintre tibetani. E ceva afară! Ascultaţi!

Toţi au făcut linişte, abia respirând. Au perceput un duduit slab, cu bătăi rapide punctate de un uruit.

— Un elicopter? a exclamat Laura, incapabilă să creadă. Aici?

— Haideţi, s-a răstit Henry, alergând spre intrare.

Cerul se întunecase considerabil. S-a slujit de coardă să se tragă până pe mormanul de pietre sfărâmate, având-o pe soţia lui imediat în urmă.

— Armata chineză? s-a mirat ea.

— De unde au aflat unde suntem? Nici măcar *noi* nu am ştiut încotro mergeam decât după ce am ajuns la Xulaodang.

Henry s-a strecurat prin deschizătura de intrare şi a ieşit pe cornişă. Vremea se schimba în rău, iar vântul se înteţise.

Dar nu vremea era motivul cel mai mare de îngrijorare în acele momente. A căutat din ochi elicopterul; zgomotul a sporit în intensitate, dar aparatul nu se vedea.

Pe de altă parte, Jack dispăruse.

Laura a ieşit şi ea.

— Unde e?

A aflat răspuns la întrebare o clipă mai apoi, când elicopterul le-a apărut în faţa ochilor.

Nu era chinezesc, a remarcat Henry imediat. Nu avea nici o stea roşie pe fuzelaj. Nici alte însemne, *dar nici unul,* nici măcar număr pe coadă. Doar o inscripţie pictată, care l-a făcut imediat să se gândească la *Forţele Speciale.* Dar ale cui?

Nici nu se pricepea grozav la aparate de zbor, astfel că nu a recunoscut tipul, însă era suficient de mare ca să transporte câteva persoane în compartimentul pentru pasageri. I-a văzut pe piloţi înapoia parbrizului cabinei şi a observat că aceştia îşi plimbau capetele dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi căutat ceva.

Sau pe *cineva.*

Pe ei.

— Intră înapoi în peşteră! a strigat el spre Laura.

Cu o privire îngrijorată, ea a dispărut în întuneric. Elicopterul s-a apropiat şi mai mult. La sol s-a stârnit un fel de viscol din cauza zăpezii ridicate de suflul rotoarelor. Henry s-a retras spre intrarea în peşteră.

Unul dintre piloţi a făcut semn cu degetul spre pământ. Spre *el.*

Aparatul s-a rotit ca o insectă uriaşă de pe altă planetă, iar geamurile cabinei de comandă, ca nişte ochi uriaşi, parcă s-au uitat mai atent la el, după care aparatul a făcut o rotaţie. Într-o latură a lui a glisat o uşă. Un moment mai târziu, doi colaci de frânghie au căzut spre sol, biciuind zăpada ca nişte şerpi iritaţi.

Două siluete întunecate au sărit din elicopter, coborând în rapel.

Henry a văzut imediat că oamenii erau înarmaţi, având puşti automate prinse în spinare.

Singura armă pe care o posedau membrii expediţiei era un simplu cuţit de vânătoare, purtat mai degrabă pentru a speria animalele sălbatice decât fiindcă ar fi fost bun la ceva. Şi nici măcar nu-l luaseră cu ei – rămăsese în tabără.

La nici o secundă după ce prima pereche de oameni a atins solul, alţi doi luptători au început să coboare pe corzi. Şi aceştia erau înarmaţi.

Henry a sărit înapoi prin deschizătură şi s-a furişat în josul mormanului de pietre, aterizând cu un bufnet greu pe podeaua peşterii.

— Henry! a strigat Laura. Ce se întâmplă?

— Nu mi se par prietenoşi, a spus el, cu o expresie sumbră pe faţă. Sunt cel puţin patru indivizi şi toţi au arme.

— Vai, Dumnezeule! Şi Jack unde e?

— Nu ştiu, nu l-am văzut. Trebuie să deschidem uşa aceea. Vino.

Când ea a pornit grăbită spre mormânt, cu un gest instinctiv, Henry a ridicat artefactul, învelindu-l mai bine în catifea în timp ce alerga.

Cei patru tibetani s-au apucat să pipăie disperaţi zidurile mormântului.

— Nu e nimic aici!

— Dar trebuie să existe *ceva!* a răcnit Henry. Un resort, o piedică, orice!

A privit peste umăr. O siluetă se profila în lumina de la intrarea în peşteră. Un moment mai apoi a dispărut, ca şi cum ar fi fost înghiţită de pământ, fiind imediat înlocuită de alta. La naiba! Au pătruns în peşteră.

Laura l-a prins strâns de braţ.

— Henry!

Încă o siluetă şi alta şi *încă una*…

Cinci oameni. Înarmaţi.

Erau prinşi fără scăpare.

Prin întuneric au ţâşnit linii roşii. Vizoare cu laser, urmate de fasciculele foarte puternice ale unor lanterne cu halogen. Luminile orbitoare au pendulat încoace şi încolo, după care s-au fixat asupra micului grup de oameni din mormânt.

Aproape orbit de fascicule, neştiind ce să facă,Henry a îngheţat. Nu aveau unde să fugă, iar punctele laserelor ce dansau pe trupurile lor le spuneau că nici nu puteau lupta…

— Profesore Wilde!

Henry a rămas împietrit. Îl cunoşteau pe nume?

— Profesore Wilde! a repetat vocea, adâncă şi profundă, având un anumit accent – oare grecesc? Rămâi unde eşti. Şi dumneata, doctore Wilde, a adăugat omul către Laura.

Intruşii au înaintat.

— Cine sunteţi? a întrebat Henry. Şi ce doriţi?

Bărbaţii cu lanterne s-au oprit, doar o siluetă continuând să înainteze către membrii expediţiei.

— Mă numesc Giovanni Qobras, a zis omul, însă Henry nu a reuşit să-i distingă trăsăturile feţei, pentru că pereţii mormântului nu reflectau suficientă lumină spre el.

O faţă aspră, alcătuită din unghiuri, cu nas roman proeminent, având părul negru pieptănat foarte strâns lipit de ţeastă, parcă alcătuind un acoperământ pentru cap.

— Regret s-o spun, dar vă vreau pe voi.

Uimită, Laura s-a uitat fix la el.

— Ce vrei să sugerezi?

— Că nu vă pot permite să vă continuaţi cercetările. Riscul pentru lume este mult prea mare. Vă cer scuze.

Şi-a plecat capul pentru o clipă, după care s-a retras un pas.

— Nu e vorba de ceva personal.

Liniile laserelor s-au îndreptat spre Henry şi Laura. El a deschis gura.

— Stai puţin…

În spaţiul închis al cavernei, zgomotul armelor automate s-a dovedit asurzitor.

Qobras a privit lung la cele şase trupuri ciuruite de gloanţe şi a aşteptat ca ecoul împuşcăturilor să se stingă, după care a dat ordine cu glas precipitat:

— Strângeţi tot ce este legat de expediţia lor – hărţi, notiţe, orice. Procedaţi la fel cu cadavrele de acolo, a adăugat şi a făcut semn către naziştii morţi. Presupun că sunt rămăşiţele expediţiei Krauss. Încă un mister al istoriei soluţionat… a vorbit mai mult către sine, pentru că oamenii lui s-au răspândit pentru a examina cadavrele.

— Giovanni! a strigat un bărbat câteva momente mai târziu, ghemuit asupra cadavrului lui Henry.

— Ce s-a întâmplat, Yuri?

— *Trebuie* să vezi asta.

Qobras s-a apropiat.

— Dumnezeule mare!

— E oricalc, nu-i aşa? a întrebat Yuri Volgan, îndreptând fasciculul de lumină asupra obiectului pe care tocmai îl despachetase.

O strălucire oranj-închis s-a reflectat pe feţele celor doi bărbaţi.

— Da... dar până acum nu am văzut un artefact complet lucrat din acest material, ci doar fragmente mici.

— E frumos... şi probabil costă o avere. Milioane de dolari, zeci de milioane!

— Cel puţin.

Qobras s-a uitat atent la obiect, văzându-şi ochii în luciul metalului. Apoi s-a îndreptat brusc de spate.

— Însă trebuie păstrat ascuns.

A scos lanterna şi a examinat pereţii mormântului, dar nu a văzut decât basoreliefurile zeilor din vechime. Întorcându-se către altar, a analizat cu rapiditate inscripţiile.

— Glozel... dar nimic despre Atlantis.

— Poate c-ar trebui să cercetăm mormântul, s-a oferit Volgan, aruncând o privire lungă la artefact, după care l-a înfăşurat la loc în catifea.

Qobras a stat puţin pe gânduri.

— Nu, a spus el în cele din urmă. Aici nu mai e nimic şi cred că totul a fost jefuit. Chiar credeam că soţii Wilde ne vor conduce mai departe pe urmele ce duc spre Atlantida, dar nu au dat decât de o fundătură. Trebuie să ieşim de aici înainte de începerea viscolului.

S-a întors şi a pornit cu paşi apăsaţi spre intrarea în peşteră.

În spatele lui, Volgan a aruncat o privire peste umăr ca să se asigure că nu-l vedea nimeni, apoi a furişat artefactul într-un buzunar al jachetei călduroase.

Qobras a rămas la marginea platformei, făcând semn cu lanterna pentru a chema elicopterul care

dădea roată acelui loc, apoi s-a întors spre bărbatul care stătea alături de tabăra expediţiei ai cărei membri îşi găsiseră sfârşitul.

— Ai procedat bine.

Jack a rămas cu faţa ascunsă sub glugă.

— Nu sunt mândru. Mi-au fost prieteni – şi ce se va întâmpla cu fiica lor?

— Trebuia mers până la capăt. Frăţia nu poate permite descoperirea Atlantidei. Mai ales de către unul precum Kristian Frost, a rostit încruntat Qobras. Să finanţeze intermediari ca soţii Wilde… ştie că suntem cu ochii pe el.

— Ce… ce fac dacă bănuieşte că am lucrat pentru tine? a întrebat Jack pe un ton ce-i trăda agitaţia.

— Va trebui să-l convingi că a avut loc un accident. Te lăsăm la zece kilometri de Xulaodang – acolo există foarte puţine riscuri de a fi văzut împreună cu noi. Apoi te poţi întoarce în sat, de unde vei lua legătura cu Frost, să-i transmiţi vestea proastă: eşti singurul supravieţuitor al unei avalanşe, al unei căderi de stânci, cum doreşti.

Qobras a întins mâna.

— Aparatul de radio.

Jack a căutat prin rucsac şi a înapoiat emiţătorul butucănos pe care îl folosise pentru a-i transmite echipei lui Qobras poziţia unde se găsea Piscul Auriu.

— Va trebui să vorbesc şi cu alţii. Cu autorităţile chineze, Ambasada Statelor Unite…

— Trebuie doar să fii consecvent în ceea ce afirmi, iar plata te va aştepta când revii în America. Iar dacă pe viitor descoperi pe altcineva care intenţionează să urmeze drumul făcut de soţii Wilde, să mă informezi

imediat, ai înţeles?

— Pentru asta mă plăteşti, a spus Jack pe un ton sumbru.

Pe faţa lui Qobras a apărut un surâs glacial, apoi a ridicat ochii spre elicopterul care se apropia, ale cărui lumini de navigaţie luceau pe fondul cerului care se întuneca.

Cinci minute mai târziu, aparatul s-a îndepărtat, lăsând în urmă doar cadavre.

1

New York City

Zece ani mai târziu

Oprindu-se o clipă la uşă, doctor Nina Wilde a inspirat adânc, văzându-şi propria reflexie parcă privind-o din suprafaţa întunecată a geamului. Era îmbrăcată mai sobru decât de obicei, cu un taior cu pantaloni bleumarin, rareori purtat, care înlocuia ţinuta ei obişnuită, dezinvoltă, cu tricouri şi pantaloni cu multe buzunare, având părul auriu strâns mult mai sever decât într-o coadă de cal destul de aproximativă. Urma să aibă o întâlnire extrem de importantă şi chiar dacă îi ştia pe toţi participanţii, voia totuşi să facă o impresie cât se putea de convingătoare şi profesională. Mulţumită că arăta cum se cuvine şi că nici măcar din greşeală nu îşi mânjise obrazul cu ruj şi-a făcut curaj pentru a pătrunde în încăpere, ducând aproape inconştient mâna spre gât, pentru a-şi atinge pandantivul. Bijuteria care îi aducea noroc.

Descoperise acel fragment de metal, de formă curbată, cu margini ascuţite, lung de cinci centimetri şi curăţat de nisipurile aspre din Maroc, în urmă cu douăzeci de ani, când participase la o expediţie alături de părinţii ei, pe vremea când avea doar opt ani. La acea dată, având mintea plină de poveşti despre Atlantida, socotise că acea bucăţică era făcută din oricalc, metalul descris de Platon ca fiind unul dintre trăsăturile definitorii ale civilizaţiei pierdute. Acum,

privindu-l cu ochi de adult şi ceva mai critic, ajunsese să accepte că tatăl ei avusese dreptate, că nu era altceva decât bronz care îşi pierduse culoarea, un rest fără valoare, ignorat sau azvârlit de cel care ajunsese acolo înaintea lor. Însă cu siguranţă era făcut de om – semnele de purtare de pe marginea exterioară, curbată, stăteau dovadă a acestui lucru – şi cum era prima ei descoperire adevărată, după multe eforturi de convingere, de gen repetitiv, făcute de un copil de opt ani, părinţii ei acceptaseră în cele din urmă ca ea să păstreze fragmentul.

La întoarcerea în Statele Unite, tatăl ei îl transformase într-un pandantiv. Fără să stea prea mult pe gânduri, ea socotise că îi va aduce noroc. Deşi nu a fost dovedit cu certitudine – succesele universitare înregistrate de ea se datoraseră în întregime inteligenţei şi hărniciei şi cu siguranţă nu avusese parte de câştiguri la loterie – şi-a dat seama clar de un anumit lucru: părinţii îi muriseră în singura zi în care nu purtase amuleta, în perioada examenelor de admitere la universitate, când locuia la o prietenă şi o uitase acolo din întâmplare.

De atunci încoace, multe se schimbaseră pentru ea. Însă un lucru a rămas neschimbat, acela că nu trecea nici o zi în care să nu poarte pandantivul.

Mai curând în mod conştient, l-a strâns din nou între degete, după care i-a dat drumul. În acea zi avea nevoie de noroc cu carul.

Luându-şi inima în dinţi, a deschis uşa.

Aşezaţi la pupitrul vechi şi impozant din lemn de stejar, cei trei profesori au ridicat privirile când a intrat. Profesorul Hogarth era un bătrânel plinuţ şi

amabil, care se bucura de o poziţie sigură, manifesta antipatie faţă de birocraţie şi era recunoscut pentru faptul că era dispus să aprobe o cerere de finanţare pur şi simplu în baza unei prezentări care suscita un interes moderat. Nina spera că expunerea ei va fi mai interesantă de-atât.

Pe de altă parte, nici măcar cea mai fascinantă prezentare din lume, încheiată cu dezvelirea unui dinozaur viu sau cu un leac sigur pentru cancer, nu ar fi fost de ajuns pentru a primi sprijinul profesoarei Rothschild. Însă cum bătrâna, care îşi ţinea buzele cât se putea de strânse şi avea tendinţe mizantrope, nu o suporta – dar nici pe vreo altă femeie sub treizeci de ani – Nina nu se bizuia nicidecum pe sprijinul acesteia.

Prin urmare, se putea aştepta la un „nu” şi la un „probabil”. Conta pe votul celui de-al treilea profesor.

Jonathan Philby era prieten de familie. Pe de altă parte, era cel care îi dăduse trista veste că părinţii ei muriseră.

Acum totul depindea de el, deoarece nu numai că putea da votul decisiv, însă era şi şeful de departament. Dacă îl avea pe acesta de partea ei, beneficia de finanţare.

Dacă nu reuşea, atunci…

Nici nu-şi îngăduia să se gândească la asta.

— Doctore Wilde, a întâmpinat-o Philby. Bună ziua.

— Bună ziua, a răspuns ea, zâmbind cu sinceritate.

A constatat că Hogarth i-a surâs, chiar dacă Rothschild abia şi-a reţinut o strâmbătură.

— Ia loc, te rog.

Nina s-a aşezat pe scaunul stingher din faţa comisiei.

— Aşa, a spus Philby, am avut cu toţii posibilitatea de a analiza prezentarea generală a propunerii tale. Este foarte… neobişnuită, trebuie să recunosc. Nu reprezintă o sugestie firească pentru acest departament.

— A, mie mi s-a părut extrem de interesantă ca propunere, a zis Hogarth. Foarte bine gândită şi, pe de altă parte, deosebit de îndrăzneaţă. Orice schimbare, oricât de neînsemnată, faţă de rutina care ne caracterizează reprezintă o provocare plăcută.

— Regret, Roger, dar nu împărtăşesc părerea ta, a intervenit doamna Rothschild, cu vocea ei sacadată, care părea gata să taie şi geamul. Domnişoară Wilde – nu *doctore* Wilde şi-a dat seama Nina, gândind „ce căţea nenorocită” – am avut impresia că v-aţi luat doctoratul în arheologie. Nu în mitologie. Iar Atlantida rămâne un mit, nimic altceva.

— Tot astfel au fost şi Troia, Ubar şi cele Şapte Pagode din Mahabalipuram până la descoperirea lor, a ripostat ea.

Cum era evident că Rothschild hotărâse deja ce verdict să dea, avea de gând să lupte cu îndârjire.

Philby a dat aprobator din cap.

— Atunci, eşti bună să ne prezinţi mai pe larg teoria ta?

— Desigur.

Nina şi-a conectat laptopul Apple, cam obosit de cât îl cărase de colo, colo, dar încă demn de încredere, la proiectorul din încăpere. Pe ecran a apărut o hartă a Mării Mediterane şi, spre vest, o parte a Atlanticului.

— Atlantida, a început ea, este una dintre cele mai vechi şi memorabile legende din istoria lumii, iar

aceste legende îşi găsesc originea într-un număr foarte redus de surse – dialogurile platoniciene sunt cele mai cunoscute, bineînţeles, dar se găsesc referiri şi în alte culturi antice privind existenţa unei mari puteri în regiunea mediteraneană, cele mai notabile fiind povestirile referitoare la Oamenii Mării, care au atacat şi invadat zonele de coastă unde se află în prezent ţări ca Marocul, Algeria, Libia şi Spania. Dar mai tot ce ştim despre Atlantida provine din *Timaios* şi *Critias* de Platon.

— Amândouă fiind fără îndoială invenţii, a intervenit Rothschild.

— Iar acest lucru mă face să prezint prima parte a teoriei mele, a zis Nina, care anticipase acea intervenţie critică. Fără îndoială că există elemente de tot felul în dialogurile lui Platon – nu doar în *Timaios* şi *Critias* – care sunt *prezentate ca poveste,* astfel încât filosofului să-i fie mai uşor să-şi reliefeze punctele de vedere, în acelaşi fel în care perioadele istorice sunt condensate, iar personajele sunt combinate în filmele din ziua de azi. Însă Platon nu şi-a scris dialogurile ca ficţiune. Celelalte opere ale lui sunt acceptate ca documente istorice, atunci de ce nu şi cele două dialoguri care vorbesc despre Atlantida?

— Aşadar, susţii că tot ce a scris Platon despre Atlantida este complet adevărat? a întrebat Philby.

— Nu chiar. Spun că aşa *a crezut* el. Critias i-a vorbit despre existenţa acestui tărâm după ce a citit scrierile bunicului său, Critias cel Bătrân, care aflase de Atlantida pe vremea când era copil, de la Solon, iar *acesta* din urmă ştia povestea de la preoţii egipteni. Prin urmare, avem de a face cu o situaţie ce aminteşte

de jocul numit „telefonul fără fir” – afirmaţia l-a făcut pe Hogarth să chicotească – caz în care este inevitabil ca mesajul iniţial să fie distorsionat, aşa cum se întâmplă când faci o copie după altă copie. Unul dintre domeniile unde este cel mai probabil ca de-a lungul vremii să se fi strecurat inexactităţi îl reprezintă măsurătorile. Cu alte cuvinte, în *Critias,* care cuprinde aproape toate descrierile Atlantidei făcute de Platon, apare o ciudăţenie care este atât de evidentă, încât se pare că nimeni nu o observă.

— Şi care ar fi aceasta? a întrebat Hogarth.

— Că toate distanţele pe care le oferă Platon din Atlantida nu numai că sunt rotunjite frumos, dar se prezintă în unităţi de măsură greceşti! De exemplu, el spune că zona de câmpie pe care se afla capitala Atlantidei avea trei mii de stadii pe două mii. În primul rând, avem o câmpie precis proporţionată şi, în al doilea rând, este uimitor de convenabil că aceste cifre se potrivesc atât de exact cu măsurarea în unităţi greceşti – mai ales dacă ţinem seama că datele provin dintr-o sursă egipteană!

Nina şi-a dat seama că începuse să se emoţioneze şi s-a străduit să revină la o atitudine mai profesională, dar i se părea greu să-şi ţină entuziasmul în frâu.

— Chiar dacă civilizaţia atlanţilor folosea o unitate de măsură *numită* stadiu, este improbabil ca ea să fi avut aceeaşi dimensiune ca aceea egipteană – ori ca aceea grecească, mai mare.

Cu o mutră acră, Rothschild a strâns din buze.

— Totul e foarte interesant, a zis ea, pe un ton ce sugera că părerea ei era cu totul alta, dar cum îţi permite acest lucru să descoperi Atlantida? Dacă nu

cunoşti care erau dimensiunile potrivit unităţii de măsură folosite de atlanţi, lucru pe care nu-l ştie nimeni, nu văd cum îţi poate fi de folos aşa ceva.

Înainte de a-i răspunde, Nina a inspirat încet şi adânc. Ştia că afirmaţiile pe care avea să le facă reprezentau probabil punctul slab al teoriei; dacă cei trei universitari care o ţintuiau cu privirile nu-i acceptau raţionamentul, atunci totul era terminat...

— Este de fapt cheia propunerii mele, a spus ea, cu toată siguranţa de sine pe care o putea arbora. În cuvinte simple, dacă se acceptă dimensiunile menţionate de Platon – în care stadiul avea o sută optzeci şi cinci de metri atunci Atlantida era o insulă foarte mare, de cel puţin şapte sute de kilometri lungime şi de patru sute cincizeci de kilometri lăţime. Ar fi fost comparabilă cu Anglia! a subliniat, apoi a făcut semn spre harta de pe ecran. Nu există multe locuri în care să fie ascunsă o asemenea insulă, nici măcar sub apă.

— Dar la Madeira te-ai gândit? a întrebat-o Hogarth, indicând harta. Insula portugheză era la o distanţă de aproximativ şapte sute patruzeci de kilometri de coasta Africii. N-ar fi locul potrivit pentru ceea ce a mai rămas din insulă după ce s-a scufundat?

— La un moment dat, m-am gândit. Dar topografia de acolo nu vine în sprijinul teoriei. De fapt, în Atlanticul de Est nu există nici un loc unde ar putea fi plasată insula descrisă de Platon.

Rothschild a pufnit cu un aer triumfător. Nina i-a aruncat o privire cât de critică a îndrăznit, după care s-a întors către hartă.

— Însă nu acest lucru stă la baza teoriei mele.

Platon susţine că Atlantida era aşezată în Atlantic, dincolo de Coloanele lui Heracle – cunoscute azi sub numele de strâmtoarea Gibraltar, la intrarea în Mediterana. Tot el a spus că, transformat în unităţi moderne de măsură, Atlantida ar fi lungă de peste şapte sute de kilometri, întrucât nu există nici o dovadă care să împace aceste afirmaţii, ori Atlantida nu este unde afirma el… ori măsurătorile sunt greşite.

Philby a dat din cap fără să scoată nici un cuvânt. Nina încă nu reuşea să-şi dea seama de dispoziţia lui – dar brusc a avut senzaţia că el hotărâse deja.

— Prin urmare, a zis el, *unde* este Atlantida?

Nina nu se aştepta ca acea întrebare să-i fie adresată atât de curând, pentru că se pregătise să dea răspunsul la sfârşitul prezentării, apelând la o atitudine cât se putea de teatrală.

— A, se afla în golful Cadiz, a spus ea, puţin tulburată şi a arătat un punct din ocean, aflat la nici două sute de kilometri la vest de strâmtoarea Gibraltar. Aşa cred.

— Aşa crezi? a făcut Rothschild rânjind. Sper că-ţi poţi susţine această afirmaţie cu argumente, nu cu simple bănuieli.

Ticăloasa!

— Dacă îmi permiţi, profesore Rothschild, voi explica raţionamentul făcut, a rostit Nina, silindu-se să vorbească politicos şi voi demonstra cum am ajuns la o astfel de concluzie. Premisa centrală a teoriei mele este că Platon a avut dreptate, iar Atlantida a existat cu adevărat. Însă a greşit în privinţa măsurătorilor.

— Nu în ceea ce priveşte plasarea ei? a întrebat Hogarth. Elimini toate teoriile moderne, care susţin că

Atlantida a fost de fapt insula Santorini, în largul coastelor Cretei şi că presupusa civilizaţie a atlanţilor a fost de fapt cea minoică?

— Cu siguranţă. Pe de o parte, grecii antici cunoşteau civilizaţia minoică. Pe de altă parte, încadrările temporale nu se potrivesc. Erupţia vulcanului care a distrus insula Santorini s-a produs cu aproape nouă sute de ani înainte de Solon, iar prăbuşirea Atlantidei a avut loc cu nouă *mii* de ani înainte.

— Eroarea „la puterea a zecea" făcută de Solon a fost larg acceptată ca modalitate de a face legătura dintre minoieni şi *mitul* Atlantidei, a ţinut să arate Rothschild.

— Simbolurile egiptene pentru o sută şi o mie se deosebesc foarte mult, a răspuns Nina. Ar trebui să fii orb sau complet idiot să le confunzi.

Rothschild s-a strâmbat, dar nu a replicat.

— În plus, Platon afirmă în mod explicit în *Timaios* că Atlantida era în Atlantic, nu în Mediterana. Era un om foarte inteligent; presupun că făcea clar deosebirea dintre est şi vest. Cred că în procesul de transmitere a poveştii de la atlanţi la egiptenii antici, apoi de la preoţii egipteni, nouă mii de ani mai apoi, la Solon, apoi de la el la Platon prin câteva generaţii ale familiei lui Critias… dimensiunile s-au încurcat.

— S-au încurcat? s-a mirat Philby.

— Da, poate că nu am folosit cuvintele cele mai potrivite pentru a exprima asta, dar aşa se explică deosebirile. Chiar dacă numele au fost aceleaşi – picioare, stadii şi aşa mai departe – civilizaţiile, diferite fiind, au folosit unităţi de măsură proprii. De

fiecare dată când povestea a fost transmisă dintr-un loc în altul, iar cifrele au fost rotunjite, ba chiar exagerate, ca să arate cât de incredibilă fusese această civilizaţie dispărută, eroarea a crescut. Presupun că indiferent ce unitate de măsură au folosit atlanţii, ea s-a interpretat drept stadiu şi era clar mai mică decât cea elenă.

— Asta zic şi eu presupunere, a constatat Rothschild.

Nina şi-a dat seama că femeia murea de dorinţa de a adăuga vechea zicală: *Când presupui, ne faci pe amândoi să ne simţim proşti.*

— Am un raţionament logic în sprijinul afirmaţiei mele. *Critias* dă diferite dimensiuni legate de Atlantida, însă cele mai importante se referă la citadela de pe insulă, aflată în centrul sistemului de canale circulare din capitala atlanţilor.

— Locul templelor închinate lui Poseidon şi Cleito, a remarcat Philby, cu un aer gânditor, aranjându-şi mustaţa.

— Da. Platon a afirmat că insula avea un diametru de cinci stadii. Dacă am folosi sistemul grecesc, asta ar fi puţin peste nouă sute de metri. Dacă un stadin al atlanţilor este mai mic, nu are cum să fie cu foarte mult, întrucât în *Critias* se spune că pe acea insulă se găseau o sumedenie de clădiri. Templul lui Poseidon era cel mai mare, lung de un stadiu, dar existau şi alte temple, palate, băi… Asta ar însemna că era o aglomeraţie ca în Manhattan.

— Aşadar, cât de mare – sau, mai curând, cât de mic – presupui că ar fi un stadiu al atlanţilor? a întrebat-o Hogarth.

— Nu sub două treimi din cel grecesc. Aproximativ o sută douăzeci de metri. Adică citadela ar avea şase sute de metri în diametru, astfel că, dacă reducem la scară şi templul lui Poseidon, rămâne loc pentru toate celelalte clădiri.

Hogarth a făcut nişte calcule pe o foaie de hârtie.

— Potrivit acestei măsurători, insula ar fi de, să vedem…

Nina a făcut imediat calculul în minte.

— Patru sute cincizeci de kilometri lungime şi trei sute lăţime.

Hogarth a continuat să lucreze cu pixul şi a ajuns la acelaşi rezultat.

— Hm. Asta nu ar fi în golful Cadiz… ci *tot* golful Cadiz.

— Dar trebuie luată în calcul şi probabilitatea apariţiei altor erori. Dimensiunea de trei mii pe două mii de stadii dată de Platon câmpiei centrale a insulei este clar rotunjită. Probabil că a fost exagerată pentru a impresiona, dacă nu de către filosoful grec, atunci sigur de egipteni, care încercau să-l lase cu gura căscată pe Solon. Cred că trebuie presupus un factor de eroare de cel puţin cincisprezece la sută. Poate chiar douăzeci.

— Încă o presupunere, domnişoară Wilde? a întrebat Rothschild, cu un licăr răutăcios în ochi.

— Chiar în cazul unei marje de eroare de douăzeci la sută, insula tot ar avea mai bine de trei sute de kilometri lungime, a adăugat Hogarth.

— Mai există posibilitatea unor confuzii dacă cifrele au fost transformate dintr-o bază numerică diferită…

Nina a simţit că situaţia îi scapă de sub control.

— Nu pretind că toate cifrele pe care le-am menţionat sunt corecte. De aceea mă aflu aici – am o teorie care se potriveşte datelor disponibile şi vreau… aş dori, s-a corectat ea, să mi se ofere şansa de a testa această teorie.

— O examinare cu sonarul a întregului golf Cadiz ar reprezenta o modalitate foarte scumpă de testare, a spus Rothschild cu un aer satisfăcut.

— Dar, dacă am dreptate, ar însemna că am făcut cea mai mare descoperire arheologică de la Troia încoace! a protestat tânăra.

— Iar dacă te înşeli, catedra risipeşte probabil milioane de dolari ca să vânezi un mit, un *basm.*

— Ca oricare dintre voi, nu vreau să risipesc resursele catedrei! Am o documentaţie completă în sprijinul teoriei mele, toate menţiunile istorice – am petrecut doi ani din viaţă ca să adun toate aceste date. Nu v-aş fi prezentat proiectul meu dacă nu aş fi fost convinsă că am *dreptate.*

— Nina, de ce faci asta? a întrebat-o Philby.

Tonul personal al întrebării a luat-o prin surprindere.

— Cum adică?

— Adică, a zis el, cu o expresie de înţelegere tristă pe faţă, urmăreşti acest scop pentru tine… sau pentru părinţii tăi?

Ea a încercat să spună ceva, dar glasul i-a îngheţat în gâtlej.

— I-am cunoscut foarte bine pe Henry şi pe Laura, a continuat Philby şi ar fi putut avea amândoi cariere spectaculoase dacă nu ar fi făcut o fixaţie pentru o legendă. Ţi-am urmărit activitatea de când erai

studentă, iar unele dintre lucrările tale au fost de-a dreptul remarcabile. Personal, cred că ai posibilităţi chiar mai mari decât tatăl tău. Dar… te paşte primejdia de a apuca pe acelaşi drum ales de părinţii tăi.

— Jonathan! a exclamat Nina, aproape fără să vrea, într-un amestec de şoc, revoltă – şi durere.

— Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să arunci tot ce ai realizat pentru a porni în… vânătoarea asta de himere. Un eşec atât de costisitor ar provoca daune enorme reputaţiei tale, probabil ireparabile.

— Nu mă interesează reputaţia! a obiectat ea.

— Dar nouă ne pasă de reputaţia universităţii, a spus Rothschild, cu un zâmbet vag pe buzele subţiri.

— Maureen, a prevenit-o Philby, după care s-a uitat din nou spre Nina. Doctore Wilde… *Nina.* Părinţii tăi *au murit* pentru asta. Dacă îi urmezi, s-ar putea să ţi se întâmple acelaşi lucru. Şi pentru ce? Întreabă-te cu toată sinceritatea – merită să mori pentru o legendă?

A avut senzaţia că cineva a lovit-o cu piciorul în stomac, atât de oribil a fost efectul cuvintelor lui. Printre dinţii încleştaţi, l-a întrebat:

— Asta înseamnă că propunerea mea a fost respinsă?

Fără nici un cuvânt, cei trei profesori au schimbat priviri între ei, apoi au întors ochii spre ea. Lui Philby i-a trebuit un moment ca să se uite direct în ochii ei.

— Îmi pare rău, dar aşa este.

— Înţeleg.

S-a răsucit spre laptop şi l-a deconectat de la proiector, astfel că ecranul a rămas alb. Cu buzele strânse, a rămas cu faţa la comisie.

— Hm, în acest caz, vă mulţumesc pentru timpul acordat.
— Nina, a zis Philby. Te rog să nu iei asta drept un afront personal. Ai posibilitatea să te bucuri de o carieră cu adevărat măreaţă.
— Dacă?
— Dacă... nu cazi în aceeaşi capcană ca părinţii tăi. Profesorul Rothschild are dreptate, să ştii. Istoria şi mitologia sunt lucruri diferite. Nu-ţi risipi timpul, *talentul* în mod greşit.
S-a uitat fix la el preţ de un moment, după care a vorbit.
— Îţi mulţumesc pentru sfat, profesore Philby, a rostit ea cu amărăciune, după care s-a întors şi a ieşit, închizând uşa cu zgomot.

I-au trebuit zece minute de şedere într-un separeu de la toaleta femeilor şi abia după aceea s-a simţit în stare să scoată capul în lume. Starea iniţială de şoc fusese înlocuită de o furie amestecată cu uimire. Cum de îndrăznise Philby să-i amestece pe părinţii ei în această treabă? Trebuia să-i judece propunerea în funcţie de calităţile ei, nu în baza sentimentelor personale!
După moartea mamei şi tatei, el fusese... nu un înlocuitor de tată, bineînţeles – pentru că nimeni nu i-ar fi putut înlocui – ci o prezenţă dispusă să o ajute, un mentor cât ea şi-a continuat studiile.
Iar acum o respinsese. Asta i se părea nici mai mult, nici mai puţin decât o trădare.
— *Ticălos!* a scuipat ea printre dinţi, lovind cu pumnul în peretele cabinei.

— Doctor Wilde? a auzit un glas cunoscut din cabina alăturată. Era Rothschild.

Drace!

— A, nu, nu, nu m-am exprimat corect! a bâiguit Nina şi apoi, agitată, a deschis brusc uşa şi a ieşit din toaletă, având laptopul subsuoară.

Simţind cum furiei îi ia locul un sentiment de jenă, s-a trezit curând la intrarea principală a clădirii. Imediat ce a ieşit, a întâmpinat-o peisajul cunoscut al centrului Manhattanului.

Da şi acum ce urma să facă?

Refuzase cu totul să ia în calcul posibilitatea unui eşec, darămite o înfrângere atât de umilitoare, astfel că nu ştia câtuşi de puţin încotro să o apuce.

Să ajungă acasă probabil că era cea mai sigură alegere. Să se ghiftuiască cu mâncare proastă, să se îmbete şi să se gândească la consecinţe abia mâine.

A coborât treptele până la trotuar şi a căutat un taxi. Erau câteva în aşteptare la semaforul de lângă intersecţia următoare; sigur va găsi unul liber.

În timp ce şi-a ridicat poşeta să verifice dacă avea bani suficienţi şi-a dat seama că era urmărită.

S-a uitat în jur. Persoana – un bărbat – a rămas cu ochii aţintiţi la ea un moment mai mult decât se cuvenea, după care a găsit ceva interesant de văzut pe partea cealaltă a străzii. Se rezema de zidul clădirii universităţii. Avea o faţă lată, păr scurt, un început de chelie, purta blugi şi o haină de piele destul de uzată. Nasul plat părea să fi fost rupt de mai multe ori. Deşi nu era mult mai înalt decât ea, nedepăşind un metru şaptezeci, statura lui musculoasă dovedea o putere deloc de neglijat – iar pe faţa pătrăţoasă putea fi

percepută o expresie ameninţătoare, greu de definit, sugerând că nu ar fi şovăit să apeleze la brutalitate.

Locuitoare de când se ştia a New Yorkului, Nina se pricepea să depisteze personajele cu aspect ameninţător, însă acest om radia ceva ce o făcea să se teamă. A privit în lungul străzii, către maşinile ce se apropiau, dar s-a străduit să-l păstreze pe bărbat în câmpul vizual.

Şi, evident, acesta o urmărea din nou. Deşi era ora de vârf în traficul de pe strada şi aşa aglomerată, Nina nu a reuşit să-şi alunge un fior de îngrijorare.

„Un taxi! Slavă Cerului!”

A fluturat mâna cu mult mai multă vigoare decât era necesar pentru a face semn şoferului. Spre uşurarea ei, taxiul a oprit. În timp ce s-a urcat şi a zis destinaţia, s-a uitat pe geamul din spate. Bărbatul – pe care îl bănuia ca fiind trecut de treizeci şi cinci de ani, deşi asprimea trăsăturilor feţei îngreuna orice astfel de apreciere – s-a uitat în ochii ei, întorcând capul să o urmărească în momentul când maşina s-a pus în mişcare… apoi între ea şi el a apărut un autobuz. Abia acum a răsuflat uşurată.

Aşadar, un urmăritor, umilinţă şi un eşec înjositor. S-a lăsat moale pe banchetă.

— Ce zi de rahat.

Acasă, în apartamentul mic, dar cochet din East Village, Nina a decis să-şi urmeze măcar o parte dintre instincte şi să se apuce de gătit ceva simplu. Mai erau câteva sticle de vin în frigider, dar – după ce a analizat situaţia vreme de câteva momente – şi-a propus să lase băutura pentru mai târziu.

Înarmată cu o pungă uriaşă de chipsuri de cartofi şi cu un cornet de îngheţată Ben & Jerry, s-a dus în camera de zi, aruncând din mers o privire la robotul telefonic. Nu avea mesaje. Nici o surpriză.

Şi-a desfăcut părul, apoi s-a ghemuit pe canapea sub o pătură mare, împletită. Pentru a completa portretul unei înfrânte singuratice şi triste mai era nevoie de un CD cu cântece siropoase şi deprimante. Şi probabil de vreo trei sau patru pisici.

Oarecum amuzată de acest gând şi-a strâns picioarele la piept şi a desfăcut punga cu chipsuri. Când a făcut asta, mâna ei a atins pandantivul.

— Tare mult noroc mi-ai mai adus, s-a plâns ea, ridicându-l spre ochi.

Cu toate că acel fragment de metal era foarte uzat, îşi păstrase o ciudată strălucire roşiatică, pe care a aruncat-o când a scos-o la lumină. Însemnele de pe o parte, grupuri asemănătoare unor apostrofuri minuscule, se întindeau, de la unu la opt sub nişte linii scurte trasate de-a lungul, văzându-se cu claritate. Nu se întreba pentru prima oară ce reprezentau, însă răspunsul îi rămăsese la fel de îndepărtat.

Socotind că nu se putea să aibă un ghinion mai mare decât în acea zi, a fost cât pe ce să-şi scoată pandantivul – apoi s-a răzgândit şi l-a lăsat să cadă la loc pe piept. Nu avea nici un rost să se răzbune pe soartă.

Abia zdrobise primul chips între dinţi, că telefonul a sunat.

— Alo, a mormăit ea în timp ce mesteca.

— Doctor Nina Wilde? a întrebat un bărbat.

Grozav. Cineva care voia să-i vândă ceva.

— Da, despre ce e vorba?

A mai vârât alte două chipsuri în gură, pregătindu-se să închidă.

— Mă numesc Jason Starkman şi lucrez la Fundaţia Frost.

Nina s-a oprit din mestecat.

Fundaţia Frost? Care desfăşura acţiuni filantropice în întreaga lume, creând medicamente şi vaccinuri, finanţând tot felul de activităţi de cercetare ştiinţifică.

Inclusiv expediţii arheologice.

A înghiţit cu forţa chipsurile pe jumătate molfăite.

— Hm, da, alo!

— Am aflat cu regret că universitatea a refuzat propunerea dumneavoastră, a spus Starkman. O atitudine foarte mioapă din partea lor.

Nina s-a încruntat.

— De unde aţi aflat?

— Doamnă doctor, fundaţia are prieteni la universitate, dar eu aş prefera să trec direct la subiect. S-ar putea ca distinşii dumneavoastră colegi să nu manifeste interes faţă de locul unde se află Atlantida, dar pe noi singur ne interesează. Kristian Frost, directorul fundaţiei, mi-a cerut să vă contactez şi să aflu dacă doriţi să discutaţi cu el în această seară.

Nina a simţit că inima îi sare din piept. *Kristian Frost?* Nu şi-a amintit ce loc ocupa acesta pe lista celor mai bogaţi oameni din lume, dar sigur se număra printre primii douăzeci. S-a silit să rămână calmă.

— Mda, sigur că aş fi dispusă să discut proiectul, desigur. Dar în ce scop, vă rog?

— În scopul de a finanţa o expediţie de cercetări

oceanografice pentru a vedea dacă teoria dumneavoastră este corectă.

— A, bine, în acest caz… da! Da, sigur doresc să vorbesc despre asta.

— Excelent. În acest caz, vă voi trimite o maşină pentru a vă aduce la birourile din New York ale fundaţiei pentru o discuţie şi cină. Vă convine ora şapte?

A aruncat o privire spre ceasul videocasetofonului. Trecuse puţin de cinci şi jumătate. Avea la dispoziţie o oră şi jumătate să se pregătească. Era cam în pripă, dar…

— Da, da, e bine… sigur.

— În acest caz, ne vedem la şapte. A şi să vă aduceţi notiţele, care ne vor fi de mare folos. Sunt convins că domnul Frost va pune o mulţime de întrebări.

Punând receptorul în furcă, Nina a rămas nemişcată un moment, după care, cu o mişcare bruscă din picioare, a îndepărtat pătura şi a scos un chiot de bucurie.

Kristian Frost! Nu doar unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume, dar şi… Ei bine, în mod obişnuit nu se lăsa atrasă de bărbaţi mai vârstnici, dar judecând după fotografiile pe care le văzuse, Kristian Frost ar fi reuşit să o facă să-şi schimbe părerea.

Şi-a ridicat din nou pandantivul, apoi l-a sărutat.

— Cred că până la urmă mi-ai adus noroc!

2

Nina se plimba agitată de colo, colo şi, de fiecare dată când trecea prin dreptul ferestrei, îşi arunca privirea spre strada care se întuneca. Imediat după apelul lui Starkman, ieşise din casă în goana mare şi apoi aproape că-şi golise cartea de credit pentru a cumpăra o rochie albastră cu decolteu adânc, potrivită pentru a lua masa cu un miliardar. Ea aşa spera.

Nici nu-i venea să creadă. Kristian Frost dorea să stea de vorbă cu *ea!* Să analizeze teoriile *ei* referitoare la poziţionarea Atlantidei! S-a oprit şi a derulat în minte toate punctele pe care trebuia să le prezinte. Dacă îl convingea că avea dreptate, concursul la care participase pentru a obţine firimituri din partea universităţii devenea ceva de domeniul trecutului. Nu va mai fi nevoie să angajeze nave de cercetare, care erau foarte scumpe. Frost *deţinea* astfel de vase.

S-a uitat încă o dată pe fereastră. Nici urmă de vreo maşină care să oprească, dar…

Ce se întâmpla?

Clădirea ei era plasată la colţul unei intersecţii. Peste drum, cineva s-a furişat, ascunzându-se după blocul de apartamente.

Un bărbat cu o geacă de piele neagră.

S-a uitat foarte insistent la trotuar. Lumea a continuat să circule, dar bărbatul nu a mai apărut.

O simplă coincidenţă şi-a zis. New Yorkul e un oraş mare şi există mulţi bărbaţi cu jachete negre de piele.

Apoi atenţia i-a fost reţinută de altceva, un automobil argintiu şi lung, care a oprit în faţa clădirii

ei. S-a uitat la ceas. Puţin înainte de şapte.

Un bărbat a coborât din maşină şi s-a apropiat de uşa blocului. Un moment mai târziu, interfonul a bâzâit.

— Alo!

— Doctor Wilde? s-a auzit din stradă un glas ce a căpătat ecou. Sunt Jason Starkman.

— Cobor imediat, i-a zis ea, luându-şi dosarul cu file printate, pe care şi-l pregătise din vreme.

S-a oprit o clipă în faţa oglinzii de la uşă, să-şi verifice ţinuta – părul îi era pieptănat şi aranjat atent, machiajul, elegant şi fără stridenţe – îndepărtase orice urmă de chipsuri cu roşii – după care s-a grăbit să iasă.

Starkman o aştepta jos. Nu-şi formase în minte o imagine a lui, însă judecând după voce, care nu-i dezvăluise decât un uşor accent texan, a rămas impresionată de bărbatul care o aştepta. Era înalt, bine făcut şi îmbrăcat cu un costum scump de culoare bleumarin, cu o cămaşă albă impecabilă. Părea să aibă spre patruzeci de ani, iar pielea asprită din jurul ochilor i-a dat Ninei senzaţia că omul călătorise mult prin lume. Mai văzuse asemenea riduri arse de soare şi la alţi bărbaţi, printre care se număra şi tatăl ei.

Starkman i-a întins mâna mare.

— Doctor Wilde, mă bucur să te cunosc.

— Şi eu.

I-a strâns mâna, care s-a dovedit aspră.

El a aruncat o privire la pandantivul care rămăsese la vedere deasupra decolteul ui rochiei, după care şi-a îndreptat atenţia spre dosarul de sub braţul ei.

— Acelea sunt notiţele?

— Da. Tot ce am nevoie pentru a-l convinge pe domnul Frost că am dreptate, aşa sper! a spus ea şi a râs oarecum neliniştită.

— Din câte am auzit deja referitor la teorie, mă îndoiesc că va fi greu de convins. Eşti gata să mergem?

— Desigur.

A condus-o la maşină, care, la prima vedere, i s-a părut a fi un Rolls-Royce, după care şi-a dat seama că era un Bentley. La fel de luxoasă, dar mai sportivă – deşi nu ştia acest lucru din propria experienţă.

— Frumoasă maşină, a comentat ea.

— Bentley Continental Flying Spur. Domnul Frost cumpără întotdeauna numai ce este mai bun, a zis el şi i-a deschis portiera din spate.

Interiorul automobilului era la fel de opulent precum şi-l imaginase, scaunele şi tetierele fiind îmbrăcate în piele de culoare crem-deschis. La volan stătea un alt bărbat, tot în costum. Starkman a închis portiera, apoi s-a suit în faţă. A făcut un gest, iar şoferul a pornit, îndepărtându-se de trotuar şi apoi oprind la intersecţie. Din obişnuinţă, Nina a verificat traficul… iar vizavi l-a văzut pe bărbatul care o urmărise când plecase din universitate. Omul vorbea la telefonul mobil, dar avea ochii aţintiţi asupra ei.

A tresărit şi a respirat precipitat.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o Starkman, întorcând capul spre ea.

— Păi…

Bentley-ul a pornit şi a dat colţul, iar bărbatul a dispărut din câmpul ei vizual. S-a gândit să-i spună lui Starkman despre urmăritor, dar a socotit că era mai

bine să tacă. Dacă acesta devenea o ameninţare pentru ea, atunci trebuia să se adreseze poliţiei – şi, pe de altă parte, nu-l cunoştea pe Starkman nici cât pe bărbatul cu haină de piele.

— Mi s-a părut că am văzut o cunoştinţă.

Starkman a dat din cap şi a privit în altă parte.

Automobilul a cotit din nou, îndreptându-se acum spre vest.

Acest lucru i s-a părut ciudat Ninei. Verificase pe Internet pentru a vedea unde se afla sediul din New York al Fundaţiei Frost – în Midtown, nu departe de clădirea Naţiunilor Unite. Cea mai directă cale pentru a ajunge acolo, pornind de la apartamentul ei, ar fi fost să se îndrepte spre *est,* iar apoi pe First Avenue…

A decis să mai aştepte puţin şi abia după aceea să se intereseze. Bentley-ul avea sistem de navigaţie prin satelit; era posibil să fi apărut vreo problemă de trafic în acea zonă de oraş, ceea ce însemna că se recomanda respectivul ocol.

Însă au continuat să se deplaseze spre vest încă o intersecţie, apoi încă una…

— Unde mergem? a întrebat ea, mimând detaşarea.

— La Fundaţia Frost, i-a răspuns Starkman.

— Dar nu e în East Side?

În oglinda retrovizoare, Nina a surprins ochii şoferului. Aceştia s-au trădat printr-un licăr de… *îngrijorare?*

— Facem un ocol mai întâi.

— Pe unde?

— Nu va dura mult.

— Nu asta am… întrebat.

Cei doi bărbaţi au schimbat priviri.

— Ei bine, a spus Starkman, al cărui accent texan a devenit mai pronunţat. Speram ca mai întâi să ajungem acolo, dar…

S-a întors pe scaun, a vârât mâna în interiorul hainei şi a scos un…

Un pistol!

Nina a rămas cu ochii mari la armă, incapabilă să creadă ce se petrecea.

— Ce înseamnă asta?

— A ce arată? Credeam că doctorii în ştiinţe simt oameni deştepţi.

— Ce se petrece? Ce doreşti de la mine?

Starkman a întins cealaltă mână.

— Pentru început, notiţele.

Arma a rămas îndreptată spre pieptul ei. Rămasă fără grai, Nina i-a întins dosarul.

— Mare păcat că nu ai adus şi laptopul. Cred că va trebui să-l recuperăm după.

— După ce?

Tăcerea lui şi expresia împietrită au făcut-o să înţeleagă îngrozită ce se întâmpla.

— Vai, Dumnezeule! O să mă *ucideţi?*

— Nu e vorba de ceva personal.

— Şi asta mă va face să mă simt mai bine?

Disperată, s-a uitat în jur, căutând o cale de salvare.

A tras de maneta de deschidere a uşii. Aceasta s-a clintit puţin, dar atât. Încuietori pentru protecţia copiilor. Chiar dacă ştia că era un gest inutil, s-a azvârlit peste scaunul de alături, încercând portiera din partea cealaltă. Nici aceea nu a vrut să se deschidă.

Era prinsă într-o capcană.

S-a simţit cuprinsă de panică, fiindu-i foarte greu să mai respire. Cu ochii verzi plini de spaimă, s-a uitat din nou la Starkman.

Expresia acestuia să schimbase într-una de surprindere, iar privirea lui s-a îndepărtat de Nina, îndreptându-se către geamul din spate.

Buff!

Nina a fost azvârlită în faţă, pentru că o maşină lovise Bentley-ul din spate. Respiraţia lui Starkman a ieşit şuierată, deoarece s-a trezit propulsat cu forţă în bordul maşinii. Furios, s-a ridicat în capul oaselor şi a îndreptat arma spre lunetă. Nina a scos un ţipăt ascuţit şi s-a aruncat spre podeaua maşinii, să nu se afle în linia de tragere.

— E *Chase!* a strigat Starkman. Ticălosul naibii!

— Cum dracu' a dat de noi? a întrebat şoferul.

— Nu ştiu, la naiba! Loveşte-l pe nemernicul acela de englez până-l scoţi de pe şosea şi să plecăm de aici!

Maşina a virat brusc. Nina a alunecat pe pielea netedă a scaunului, lovindu-se cu capul de portieră. Deasupra ei, Starkman a ridicat arma, încercând să ţintească ceva aflat afară.

Încă o izbitură!

De această dată, lovitura a venit din lateral, iar maşina cântărind două tone s-a zdruncinat violent, iar la frecarea metalului de metal s-a auzit un scrâşnet. Privind pe geam, Nina a văzut un alt vehicul, unul de teren, masiv şi de culoare neagră.

Starkman a tras. Ea a ţipat, punându-şi mâinile peste urechi în momentul când geamul lateral s-a spart, azvârlind zeci de cioburi într-o ploaie sclipitoare. Scoţând un scrâşnet de pneuri, maşina de

teren a frânat brusc, rămânând puţin în urmă. Pătrunzând pe geamul spart, vântul a biciuit-o pe Nina în obraz.

Au urmat alte două focuri trase de Starkman, iar luneta s-a făcut fărâme, iar tânăra a fost împroşcată de zeci de fragmente de sticlă securit. S-au auzit claxoanele altor maşini de pe drum, iar sunetul s-a prelungit, datorită efectului Doppler, rămânând în urma lor, pe măsură ce Bentley-ul a accelerat. Şoferul a trântit o înjurătură şi a virat brusc pentru a ocoli ceva, făcând-o pe Nina să alunece din nou pe scaunul de piele.

— Coteşte la dreapta! a strigat Starkman.

Nina abia a apucat să se ţină de rezemătoarea de cot, după care automobilul a descris un viraj scurt, scrâşnind din pneuri.

— La dracu'! a spus şoferul, după care maşina a lovit ceva şi s-a auzit un bufnet înfundat.

O *persoană şi*-a dat seama Nina cu groază. De afară au răsunat ţipete şi urlete, în timp ce un om s-a prăbuşit de pe capotă. Cu toate acestea, şoferul nu a oprit, chinuindu-se în schimb să menţină controlul asupra volanului când a accelerat din nou.

Starkman a mai tras două focuri. Ea a auzit motorul puternic ambalat al celuilalt vehicul în spatele lor. Când el a ţintit din nou, a ţinut arma puţin deasupra ei.

L-a prins de încheietură cu ambele mâini şi i-a tras braţul în jos, vârându-şi apoi dinţii în carne cât de tare a putut.

El a scos un răcnet – şi a tras.

Flacăra de la gura ţevii a fost orbitoare, iar

zgomotul, declanşat la câţiva centimetri de capul ei, a făcut-o să nu mai perceapă nimic altceva, ameţind-o. Glonţul s-a înfipt în spătarul scaunului ei.

Starkman şi-a smuls mâna. Pete mari de culoare roşu aprins au apărut dansând în faţa ochilor Ninei, imagini remanente provocate de flacăra de la gura ţevii. Curând după aceea şi-a recăpătat auzul şi a perceput alte focuri de armă.

Dar nu pornite din pistolul lui.

Tetiera de la scaunul şoferului a explodat, azvârlind în jur piele sfâşiată, umplutura, urmate, la o fracţiune de secundă, de fragmente din capul omului. Sânge roşu-închis şi bucăţi de creier au ţâşnit spre tavan, lipindu-se de el, de parbriz şi de geamuri.

Bentley-ul a derapat imediat ce cadavrul şoferului a alunecat într-o parte. Starkman a scos un răcnet şi a prins volanul cu mâna. Vehiculul s-a redresat, azvârlind-o pe Nina iarăşi spre scaunul celălalt.

Apoi, *buff!*

Maşina de teren i-a lovit iar din spate.

Înjurând, Starkman s-a aplecat peste şoferul mort şi a prins mânerul de deschidere. Portiera s-a deschis. A apăsat apoi clapeta de eliberare a centurii de siguranţă şi a împins cadavrul până ce acesta a căzut pe drum, după care s-a tras peste consola centrală şi s-a aruncat în scaunul şoferului exact în clipa când maşina de teren i-a izbit din nou, de astă dată mai tare. Bentley-ul a mers şerpuit, după care Starkman a recăpătat controlul asupra volanului, rotindu-l brusc şi făcând maşina să descrie un viraj spre stânga, apoi a apăsat puternic pedala de acceleraţie. Cauciucurile au scos un scrâşnet, iar automobilul s-a balansat

puternic.

Când virajul a aruncat-o spre latura cealaltă a maşinii, Nina s-a lovit iarăşi cu capul de portiera din dreapta. S-a ridicat apoi în capul oaselor. Dacă Starkman era ocupat cu conducerea maşinii, însemna că nu mai putea folosi arma.

Celălalt vehicul, un Range Rover, a ajuns la acelaşi nivel cu ei. Tânăra a recunoscut faţa celui de la volan – bărbatul cu geacă de piele.

Acesta avea în mână un pistol uriaş, argintiu, îndreptat spre Bentley.

— *Lasă-te jos!* i-a strigat el.

L-a ascultat, lipindu-se de scaun şi a auzit două bubuituri ca de tun venind dinspre exterior. Starkman s-a aplecat, ferindu-şi faţa, deoarece parbrizul s-a spart exploziv, iar vântul a propulsat fragmentele de sticlă spre cabină.

Ţinând volanul cu o mână, el s-a răsucit şi a tras trei focuri peste umărul stâng. Nina a auzit pneurile Range Rover-ului scârţâind în momentul când celălalt şofer a frânat brusc şi a virat, ca să ajungă drept în spatele maşinii urmărite.

S-au auzit alte şi alte claxoane în timp ce Starkman a făcut automobilul să şerpuiască printre vehiculele participante la traficul de seară şi Nina a auzit un scrâşnet de metal pe metal care parcă i-a zgâriat nervii, când Bentley-ul s-a frecat de altă maşină. A ridicat ochii. Se aflau undeva pe 17th sau 18th Street şi se apropiau cu rapiditate de latura vestică a Manhattanului, având în faţă doar benzile late ale autostrăzii West Side, iar dincolo de acestea, apele reci ale fluviului Hudson.

Starkman şi-a făcut de lucru cu pistolul, abia catadicsind să ţină volanul cu mâna. Nina şi-a dat seama ce dorea să facă. Manşonul pistolului automat rămăsese blocat în spate; reîncărca arma.

Iar asta însemna că nu putea trage în acele momente!

S-a ridicat brusc şi l-a atacat cu unghiile, sperând să-l zgârie pe faţă. El a făcut o mişcare largă, încercând să folosească arma ca pe o bâtă. Ea s-a aplecat într-o parte, continuându-şi însă atacul, simţind ceva moale sub buricul degetului mijlociu de la mâna dreaptă.

Ochiul lui.

A înţepat globul ocular cu unghia. Starkman a scăpat un urlet, agitând arma cu violenţă spre ea.

— Opreşte maşina! a răcnit ea.

O scurtă privire aruncată la vitezometru a lămurit-o că automobilul mergea cu aproape o sută de kilometri pe oră, căpătând însă viteză, în vreme ce înainta pe stradă, îndreptându-se direct spre maşinile care aşteptau la semafor.

A ţipat din nou, de această dată de spaimă, retrăgându-şi mâinile de pe faţa lui Starkman. Degetele îi erau însângerate. El a văzut pericolul în ultimul moment şi a tras dreapta de volan, ocolind ultima maşină din şir la câţiva centimetri, făcând automobilul să urce pe trotuar. Intrând într-o pubelă de gunoi, aruncând-o în aer, dar aceasta era ultima grijă a Ninei, pentru că se îndreptau acum spre maşinile care veneau pe celălalt sens de mers pe autostrada West Side.

Spre groaza ei, Starkman a accelerat.

Bentley-ul a zburat de la capătul trotuarului şi a revenit cu un salt pe drum, dar burta maşinii a hârâit de asfalt. Nina a văzut luminile farurilor sclipind în derută şi a auzit scrâşnetele disperate scoase de roţile frânate brusc. Maşinile s-au împrăştiat care încotro pentru a evita coliziunea frontală, fiind însă lovite din spate de cele care urmau, ale căror şoferi nu avuseseră vreme să frâneze.

Au ţâşnit apoi pe benzile care se îndreptau spre nord, ajungând pe banda din mijloc nevătămaţi – doar pentru ca Starkman *să revină* în traficul de pe cealaltă parte, luând-o către periferie, mergând în contrasem cu vehiculele care se îndreptau spre sud!

— Of, *Dumnezeule!* a ţipat Nina strident, când el a început să gonească printre benzile rezervate maşinilor şi camioanelor.

Alte vehicule treceau fulgerător prin dreptul lor, la doar câţiva centimetri depărtare, şoferii acestora virând disperaţi să se ferească de dementul care se repezea spre ei. Atât din faţă, cât şi din spate au răsunat claxoane, alcătuind o adevărată orchestră furioasă şi înspăimântată.

— Opreşte maşina, altfel murim amândoi!

A dat să-l atace din nou la ochi, dar de data asta Starkman era pregătit.

A lovit-o cu pistolul drept în frunte, făcând-o să simtă o durere puternică şi intensă în craniu. A căzut pe spate, ameţită şi având o senzaţie de greaţă, în vreme ce el a virat brusc spre stânga şi a trecut printr-o poartă metalică, îndreptându-se către unul dintre cheiurile care pătrundeau în Hudson.

Vântul şuiera ascuţit prin geamurile sparte în timp

ce Bentley-ul accelera de-a lungul cheiului. Nina s-a chinuit să se ridice şi a văzut depozite defilând cu viteză pe o parte, având în cealaltă copastiile dungate de rugină ale navelor amarate.

Şi, direct în faţa lor, nimic altceva decât apa şi luminile îndepărtate din New Jersey.

A scos un icnet îngrozit, fiindcă şi-a dat seama ce se pregătea să facă Starkman.

Acesta a întors capul spre ea şi, vreme de o clipă, i-a văzut faţa. Avea ochiul drept strâns închis, pleoapa îi era zgâriată, iar sângele îi şiroia pe obraji.

Apoi a deschis brusc portiera şi s-a rostogolit afară, strângându-şi braţele şi ghemuindu-se, să se protejeze în cădere. A dispărut într-o fracţiune de secundă, lăsând Bentley-ul să gonească spre capătul cheiului pe pilot automat cu viteza de aproape optzeci de kilometri pe oră.

Nina abia a apucat să scoată un ţipăt când maşina a sfâşiat bariera fragilă din plasă de sârmă de la capătul cheiului, după care a descris un arc de cerc spre apa întunecată de dedesubt.

Deceleraţia bruscă a strivit-o de spătarul scaunului şoferului. Apa rece ca gheaţa a năvălit peste ea ca un tsunami ce se revărsa pe geamurile sparte. Bule de aer au început să bolborosească în momentul când, mai grea, partea din faţă a maşinii s-a înclinat în jos, trăgând automobilul şi pe ocupanta lui spre fundul fluviului.

Nina a încercat să iasă pe lunetă, dar tetiera înaltă de la scaunul din spate îi bloca ieşirea. Simţind înţepături în ochi, a tras cu disperare de cea mai apropiată clapetă de deschidere a portierei, dar

aceasta nu a cedat.

Geamul lateral…

Era spart şi suficient de mare să treacă prin el. S-a prins de cadrul ferestrei şi s-a tras afară. A trecut cu umerii, cu pieptul…

Apoi s-a blocat.

Rochia i se prinsese de barele de metal care sprijineau tetiera distrusă de la scaunul şoferului.

A tras cu putere, încercând să se elibereze. Nici o şansă. Rochia ei ridicolă rămăsese prinsă foarte strâns. A lovit cu picioarele, împingându-se de rama geamului cu braţele, în ideea de a avea mai mult succes. Materialul cedase întru câtva, dar refuza să se rupă.

Şi-a simţit pieptul gata să explodeze. Nu voia decât să respire, dar singurul lucru pe care-l putea aspira în plămâni era apa.

Se va îneca! Profesorul Philby avusese dreptate: goana ei după Atlantida o va ucide…

Nu, în nici un caz nu va admite ca el să fi avut dreptate.

Însă nu putea face nimic pentru a împiedica asta. Rămăsese prinsă fără putinţă de scăpare într-o maşină care se ducea la fundul fluviului. Iar pulsaţia necruţătoare din creştet îi va copleşi dintr-o clipă în alta raţiunea, forţând-o să deschidă gura pentru respiraţia fatală…

Cineva a înşfăcat-o.

A rămas surprinsă că buzele i-au rămas îngheţate, strânse. Un braţ s-a încolăcit în jurul taliei ei, trăgând-o. Rochia s-a sfâşiat, iar salvatorul a târât-o prin fereastră, bătând cu putere din picioare, în vreme ce

Bentley-ul a dispărut în bezna de dedesubt.

Cu inima bătându-i ca un baros în piept, Nina a rupt pânza apei şi a tras aer în piept, simţind în acelaşi timp o durere şi nu s-a mai sinchisit de gustul îngrozitor al apei pe care a luat-o totuşi în gură. Încă ţinând-o strâns de talie, salvatorul a tras-o spre mal. Cum starea de panică şi durerea începuseră să se mai risipească, s-a uitat în jur să vadă cine o salvase.

Bărbatul cu haină de piele i-a zâmbit larg, dând la iveală o strungăreaţă mare.

— Ce faci, doctore?

— *Tu erai?*

— Eu! Asta ţi-e recunoştinţa?

Au ajuns la chei, iar omul a îndrumat-o spre o scară metalică, ruginită. A urcat epuizată treptele şi s-a târât până la o platformă de beton situată sub nivelul cheiului în sine. Bărbatul a urmat-o, iar din haină şi restul îmbrăcămintei apa a şiroit.

— Frumoasă rochie!

— Poftim? a întrebat Nina, derutată, dându-şi seama în clipa următoare că partea de jos a rochiei se sfâşiase până între picioare. Vai, Dumnezeule! a exclamat ea şi apoi şi-a dus ambele palme să-şi ascundă goliciunea.

— Ei, a făcut bărbatul, trecându-şi degetele prin părul scurt, dacă ăsta este singurul lucru care te îngrijorează, înseamnă că n-ai păţit mai nimic.

După accent, era englez, dar nu provenea dintr-o zonă pe care ea să o poată identifica.

— Iar asta e foarte bine, pentru că trebuie să o ştergem rapid de aici. Imediat.

I-a întins mâna. Ea s-a uitat debusolată la el, apoi a

acceptat. Dovedind o forţă impresionantă, a ridicat-o în picioare. Abia atunci şi-a dat ea seama că-şi pierduse ambii pantofi.

— Cine *eşti?* a întrebat, cât el a condus-o cu rapiditate spre nişte trepte care urcau spre chei. Şi ce se petrece?

— Sunt Chase. Eddie Chase. Nu te speria, nu sunt nebun.

S-a uitat peste umăr, aruncându-i un zâmbet care nu-i întărea vorbele.

— Dar sunt îndeajuns de nebun ca să plonjez în fluviu şi să salvez o femeie pe care am datoria să o protejez, de asta am fost angajat.

— Angajat?

— Da. Sunt garda ta de corp.

Au ajuns în capul scării. Cu expresii uimite, acolo îi aşteptau câţiva oameni. Câţiva dintre ei i-au aplaudat.

— Am făcut parte din SAS – asta înseamnă Special Air Service, înţelegi? Acum sunt un fel de… independent.

Nina a văzut că Range Rover-ul lui, având partea din faţă destul de boţită, era parcat pe chei, având portiera deschisă şi motorul mergând la ralanti.

Gâfâind, un bărbat supraponderal, purtând uniforma unei firme de securitate, a venit în goană spre ei.

— Alo! Ce naiba se petrece aici?

— Nimic, amice, i-a zis Chase. Totul este sub control.

— Ei, pe naiba! O maşină tocmai a trecut în forţă prin poartă şi a căzut în apă la capătul cheiului! Vreau să ştiu ce se întâmplă!

Chase a oftat, apoi a băgat mâna sub haina de piele,

scoţând pistolul impresionant de mare. Văzându-l de aproape, Ninei i s-a părut mai ameninţător decât mai devreme; în partea superioară, arma avea ţeava lungă întărită de o bară de oţel.

— Domnul Magnum, aici de faţă, o să-ţi răspundă la întrebări, a spus el, fluturând arma înspre agentul de pază. Cei câţiva gură-cască s-au tras înapoi. Ai vreuna?

Agentul s-a străduit să nu se arate înspăimântat, dar nu a reuşit.

— Întrebările mai pot aştepta.

— Foarte bine. Ai face mai bine să-l găseşti pe individul care a sărit din maşină înainte ca ea să se prăbuşească în apă – el este băiatul rău în toată povestea asta. Acum însă trebuie să o duc pe această doamnă undeva în siguranţă. Ai înţeles?

— Sigur! s-a grăbit să încuviinţeze agentul de pază, trăgându-se înapoi.

Încă ţinând arma cu ţeava în sus, Chase a deschis portiera din dreapta pentru ca Nina să urce în Range Rover, după care s-a grăbit spre portiera lui şi a sărit pe scaun. A condus cu viteză de-a lungul cheiului. Ajuns la capătul lui, a făcut un viraj strâns, apoi a gonit pe trotuarul pustiu cale de câteva sute de metri, după care a trecut de ghemul de maşini care staţionau la semafor, apoi a cotit, pătrunzând pe autostrada West Side.

— N-ar fi rău să dau drumul la căldură, nu crezi? a spus el, aruncând o privire spre Nina, care tremura, apoi a accelerat.

Din depărtare, în aerul nopţii, s-a auzit vaierul sirenelor maşinilor de poliţie. Nina a strâns din dinţi.

— Ce Dumnezeu se petrece?

— Vrei versiunea prescurtată? Nişte oameni răi au vrut să te omoare. Băieţii buni au vrut să-i împiedice. Eu sunt unul dintre băieţii buni.

— De ce vor să mă ucidă? *Ce* le-am făcut?

— Nu e vorba de ce ai făcut, doamnă doctor. Se tem de ceea ce *ai putea* face. Îl mai ţii minte pe tipul din Bentley, Starkman? Mi-a fost camarad în urmă cu ceva vreme – am luptat alături, în cadrul unor operaţiuni comune în toată lumea – după care s-a dat cu răii.

— A spus că lucrează la Fundaţia Frost, pentru Kristian Frost.

Chase a pufnit în râs.

— Ei, sigur nu e aşa.

— Cum adică?

— Pentru că *eu* lucrez pentru Kristian Frost. Vrei să-l întâlneşti?

3

Norvegia

— Ia priveşte, doctore, a invitat-o Chase. Foarte frumos, nu găseşti?

— Adevărat, l-a aprobat Nina, uitându-se la peisajul simplu, dar frumos de dedesubt.

Casa şi sediul corporaţiei lui Kristian Frost se aflau amândouă la Ravnsfjord, la cinci kilometri în interiorul coastelor Norvegiei, la sud de Bergen. Fiordul care dădea numele acelei zone intersecta proprietatea lui destul de întinsă. Spre latura sudică se afla un grup de clădiri de birouri care, deşi ultramoderne ca proiectare, reuşeau să se armonizeze perfect cu mediul şi peisajul. Un drum ducea de la ele spre un pod rutier zvelt, frumos arcuit peste fiord. Şi, aflat cu faţa spre pod – parcă dominând întreaga zonă şi-a dat ea seama – se găsea o altă clădire, foarte elegantă, ale cărei culori şi forme curbe deveneau una cu versantul pe care se afla.

— Acolo se află casa lui Frost, i-a zis Chase.

— Aceea este o *casă?* a exclamat ea. Dumnezeule, dar e uriaşă! Am crezut că este tot o clădire de birouri.

— E ceva mai spaţioasă decât apartamentul tău, nu?

— O idee.

Avionul – un aparat cu reacţie Gulfstream V pentru oameni de afaceri, purtând însemnele corporaţiei lui Frost – s-a înclinat pe o aripă ca să traverseze fiordul.

Nina a zărit alt grup de clădiri extrem de moderne la est faţă de casă, situate la baza unei faleze, apoi, spre latura nordică a căii de navigaţie, chiar destinaţia lor – un aeroport privat.

— Toate astea îi aparţin domnului Frost?

— Cam aşa ceva. Îşi desfăşoară întreaga activitate de aici şi aproape că nu părăseşte niciodată acest loc. Cred că nu-i prea place să călătorească.

Nina a aruncat o ultimă privire pe geamul avionului, apoi s-a rezemat de spătarul fotoliului. Aparatul Gulfstream se plasa pe traiectoria de coborâre.

— E un loc minunat în care să trăieşti, de asta sunt convinsă. Ceva cam izolat de lume, totuşi.

— Păi, când ajungi miliardar, cred că mai curând vine lumea la tine. Ceea ce facem şi noi acum.

Avionul a aterizat şi a rulat către micuţa clădire a terminalului. Nina s-a înfăşurat mai strâns în palton când a coborât pe asfaltul pistei.

— E cam răcoare, nu? a întrebat-o Chase.

— Glumeşti. Sunt obişnuită cu iernile din New York. Asta nu înseamnă nimic!

În realitate temperatura era aproape de punctul de îngheţ, chiar şi fără vântul glacial care bătea dinspre coastă, însă acum, după ce deschisese gura să vorbească, trebuia să îndure gerul.

— Ei, lasă, vom ajunge curând într-un loc mult mai călduros.

Nina s-a uitat spre Chase, aşteptând o explicaţie, însă el s-a mulţumit să-i zâmbească.

— Uite c-a venit şi taxiul.

Un jeep Grand Cherokee de culoare albă a tras alături de avion. Un bărbat cu părul blond, tuns foarte

scurt, cu gâtul gros şi ai cărui muşchi păreau să rupă cusăturile costumului de comandă, de culoare închisă, a coborât din maşină pentru a-i saluta.

— Doctore Wilde, a spus el, vorbind cu accent nemţesc, sunt Josef Schenk, şeful serviciului de securitate al domnului Frost, aici la Ravnsfjord.

A întins apoi mâna, iar ea i-a strâns-o. Cu toate că strângerea a fost aproape aeriană şi-a dat seama că, dacă ar fi vrut, îi putea zdrobi fiecare oscior.

— Mă bucur să te cunosc.

— Mulţumesc, a zis Nina.

Şi-a dat seama că Chase şi Schenk se priveau unul pe celălalt ca nişte boxeri înaintea începerii meciului. Erau asemănători ca statură; s-a întrebat dacă aveau şi un trecut militar asemănător – sau rival.

— Joe, a spus Chase.

— Domnule Chase, i-a răspuns Schenk, după care a deschis portiera din spate a jeepului.

— Poftiţi, doamnă doctor Wilde. Vă voi conduce la domnul Frost.

Nina a urcat. Chase a urmat-o, rostind oarecum sarcastic „Noroc", după care a închis portiera. Schenk s-a uitat pătrunzător la el, apoi a ocolit maşina de teren, ca să urce pe locul şoferului.

— Ce înseamnă toate astea? a întrebat Nina.

— El este omul companiei, s-a grăbit Chase să-i explice, cât Schenk era prea departe ca să audă. Nu-i plac independenţii, pentru că-şi închipuie că am de gând să-i intru sub piele şefului.

— Şi aşa vei proceda? nu s-a abţinut ea să întrebe.

— Eu sunt profesionist, i-a răspuns Chase, devenind, măcar pentru o secundă, serios. Întotdeauna îmi duc

misiunea la bun sfârşit.

Schenk a urcat la volan şi a pornit. Nina a văzut câteva hangare la capătul apusean al pistei. În faţa celui mai mare stătea un avion uriaş, purtând inscripţia corporaţiei Frost – un trident în interiorul O-ului din nume – doar pe jumătate înscris pe flancul lui, în timp ce era pictat de mai mulţi oameni aflaţi în nacelele unor macarale folosite pentru culegerea fructelor.

— Mamă… Ce avion *mare!*

— E un avion de transport Airbus A380, a zis Schenk. Ultima achiziţie din flota domnului Frost.

Nina s-a uitat în spate, de-a lungul pistei. Dincolo de capătul ei estic se vedea versantul abrupt al unui munte.

— Sper că are frânele bune! a comentat ea. Muntele acela mi se pare cam aproape.

— Poate decola doar îndreptându-se spre vest. E neplăcut, dar, din fericire, imediat ce va intra în serviciu îşi va petrece mai mult timp zburând şi stând pe alte aeroporturi decât aici.

Jeepul a ieşit din aeroport şi a trecut podul. Nina se aştepta să meargă spre vest, către clădirile corporaţiei, însă ei au pornit pe un drum şerpuitor spre casa aflată pe faleză. Văzute de aproape, liniile ei simple şi elegante păreau şi mai spectaculoase.

Schenk a parcat în faţa ei, apoi i-a condus pe Nina şi pe Chase înăuntru.

— Pe aici.

Nina a rămas deosebit de impresionată de încăperea în care a pătruns. Peretele îndepărtat era curbat, iar pe toată lăţimea lui se desfăşura o fereastră pe care se

vedea peisajul, începând cu munţii care încadrau aeroportul, continuând cu fiordul, clădirile de dedesubt şi terminând cu Marea Nordului, aflată în depărtare.

Însă priveliştea nu era singurul element impresionant. Spaţiul era un amestec de hol luxos de primire şi de galerie de artă. O sculptură de Henry Moore, o pictură de Picasso, adăpostită într-un intrând atent protejat de lumina solară directă, un Paul Klee… şi alte picturi, pe care nu le-a recunoscut imediat, dar sigur la fel de valoroase.

— Uimitoare casă, a rostit ea, profund impresionată.

— Mulţumesc, s-a auzit glasul unei femei.

Nina s-a întors şi a văzut o blondă înaltă, de o frumuseţe uimitoare, cu părul strălucitor coborându-i mai jos de umeri, care a intrat în încăpere. Părea să fie de vârsta ei ori puţin mai tânără, iar ţinuta aproape regală pe care o avea contrasta cu îmbrăcămintea la modă – o bluză strâmtă, până deasupra stomacului, dezvăluind o talie perfectă şi pantaloni de piele, la fel de strânşi şi cizme cu tocuri cui. În timp ce s-a apropiat, o măsură de sus până jos pe Nina, dând impresia că nu ştia cum să o abordeze

— Doctor Wilde, a spus Schenk, ţi-o prezint pe Kari Frost, fiica domnului Frost.

— Încântată să te cunosc, a zis ea, întinzându-i mâna.

Kari i-a strâns-o cu fermitate. Nina a observat amuzată cum Chase se străduia să nu lase să se vadă că o examina atent.

— Şi eu sunt încântată, i-a răspuns Kari. Domnule Chase, am auzit că a fost nevoie să intervii la New

York. Aşa este?

— Da, aşa s-ar putea spune. Aţi făcut o treabă bună angajându-mă!

Apoi i-a aruncat lui Schenk o privire satisfăcută. Acesta s-a încruntat.

— Mă bucur că-ţi place casa, a continuat Kari, întorcându-se către Nina. Eu am proiectat-o. Arhitectura e una dintre… cum să zic, pasiunile mele, dar ar fi lipsit de modestie să vorbesc astfel. Am diplomă în domeniu.

Vorbea o engleză perfectă, cu un uşor accent străin.

— E frumoasă, a rostit Nina.

— Mulţumesc.

Numele Kari îi suna cunoscut, dar nu-şi amintea unde îl mai auzise.

— Tăticul tău e prin preajmă? a întrebat Chase, vârându-şi doar degetele mari în buzunarele hainei.

Tânăra a părut uşor deranjată de atitudinea lui neprotocolară.

— Nu, e în laboratorul de biologie. Am venit să vă conduc la el.

Nina a reuşit să-şi aducă aminte.

— Iartă-mă că întreb, dar… nu ai apărut cumva la ştiri anul trecut, într-o acţiune în Africa? Ajutoare medicale în Ethiopia?

— Da, eu eram aceea. Am contribuit la organizarea eforturilor de ajutorare.

— Domnişoara Frost nu se mulţumeşte să ajute, a intervenit Schenk. Se ocupă de programele medicale desfăşurate de fundaţie în întreaga lume. În ultimii cinci ani, cred că nu a rămas vreo ţară pe care să n-o fi vizitat.

— E o modalitate să aduni puncte pentru kilometrii parcurşi, a glumit Chase.

— Chiar lucrezi în domeniul programelor de eradicare a bolilor? a întrebat Nina.

— Da. Fundaţia face toate eforturile pentru a schimba lumea în bine. E un ţel ambiţios, recunosc – dar sunt convinsă că-l putem atinge.

— Sper că aşa va fi.

— Mulţumesc, i-a răspuns Kari, apoi a făcut un gest spre uşă. Haideţi să vă duc la tata.

Conduşi de ea, au coborât până la un garaj uriaş aflat în subsolul casei. Nina a rămas uimită de ceea ce a văzut acolo; spaţiul era înţesat de automobile sport şi motociclete scumpe, începând cu modele clasice şi terminând cu cele mai recente supermaşini italieneşti.

— Colecţia mea, a explicat Kari. Tata nu este întru totul de acord, dar eu iubesc libertatea şi emoţiile vitezei.

— Frumoasă jucărie, a zis Chase, admirând o Ferrari F40 Spider roşie, decapotabilă, apoi o motocicletă aflată alături de ea, o maşinărie suplă, vopsită în albastru şi argintiu.

— Asta e o Suzuki GSX-R1000, i-a spus tânăra, în glasul căreia a răzbătut o nuanţă de mândrie deosebită – primul semn de emoţie adevărată pe care îl arăta după ce o cunoscuse pe Nina. Cea mai rapidă motocicletă de serie. Una dintre preferatele mele. Intenţionez să călătoresc prin Europa curând. Asta dacă… dacă îmi va permite programul. Dar asta depinde de doctor Wilde.

— Cum să interpretez această afirmaţie? a întrebat

Nina.

Însă Kari i-a aruncat o privire enigmatică, după care i-a invitat să urce într-o limuzină Mercedes.

La volan s-a urcat Schenk şi au pornit spre clădirile cu aspect futurist, situate la est faţă de casa pe care Nina o văzuse din avion. Când au ajuns lângă ele, a observat că acel complex era constituit de fapt din două secţiuni: structurile de două etaje legate între ele, aflate la sol, în apropierea fiordului, iar cealaltă, situată deasupra, săpată chiar în stâncă.

— Laboratoarele noastre de biologie, a explicat Kari. Partea subterană găzduieşte zona de protecţie. Acolo există mostre care sunt potenţial periculoase, astfel că, în caz de urgenţă, toată secţiunea de laboratoare poate fi complet izolată.

A indicat spre structura curbată care ieşea în afara faţadei falezei.

— Tata are biroul acolo sus.

— Biroul tatălui tău este plasat chiar deasupra zonei de protecţie? a întrebat Nina, oarecum îngrijorată.

Ideea de a intra într-o clădire care conţinea viruşii unor boli contagioase a făcut-o să simtă fiori reci pe şira spinării.

— Asta a fost ideea lui, ca să demonstreze încrederea faţă de proiect. Pe de altă parte, îi place să urmărească atent progresele înregistrate.

Au coborât cu maşina o rampă care ducea spre un garaj situat în subsolul clădirii principale, apoi au ieşit şi au luat un lift până la sala de primire de la parter. La un pupitru mare, în formă de potcoavă, se aflau câţiva agenţi de securitate, care au salutat-o respectuos din cap pe Kari. În spatele pupitrului

existau câteva uşi care dădeau spre coridoare înalte, având acoperişul din sticlă, prin care Nina a putut vedea biroul de deasupra, aparţinând lui Frost. Peste tot a observat activitate.

— Câţi oameni lucrează aici? a întrebat ea.

— Depinde, i-a răspuns Kari, dar de obicei în jur de cincizeci sau şaizeci de cercetători, la care se adaugă personalul de securitate.

Nina a observat un alt post de pază situat la capătul coridorului, alături de uşi mari din oţel şi sticlă.

— Aveţi o mulţime de agenţi de pază, nu?

— Este nevoie, a spus tânăra cu un aer firesc. Unele dintre mostrele cu care lucrăm ar putea fi folosite ca arme de terorism biologic, asta dacă ar cădea în mâinile unor criminali. Şi, din nefericire, Fundaţia Frost are mulţi duşmani. Pe unii i-ai întâlnit deja.

— Nu-ţi fie teamă, doctore, a intervenit Chase, te apăr eu de ei.

Văzând pe uşă trifoiul alcătuit din cercuri, semnul de pericol biologic, Nina a rărit paşii.

— Eşti… Suntem *în siguranţă?*

— Bineînţeles, a zis Kari. Aceste uşi fac parte dintr-o ecluză etanşă. Sunt construite din oxinitrit de aluminiu ceramic – aluminiu transparent, echivalentul unei plăci de blindaj de şaizeci de centimetri. Practic, un material indestructibil. Indiferent că este vorba de un microb sau o persoană, nimic nu intră sau iese decât cu aprobarea noastră.

— Mă bucur să aud asta.

Kari le-a spus ceva agenţilor de pază şi uşile grele ale ecluzei s-au deschis cu un fâşâit. Grupul a trecut, după care a aşteptat desfăşurarea ciclului legat de

uşile interioare. Secţiunea de izolare aflată dincolo de uşi era pur funcţională ca proiectare, aproape severă.

Pereţii erau placaţi cu faianţă albă, iar podeaua acoperită cu un covor cauciucat aderent, pentru a se curăţa cu uşurinţă. Lămpile fluorescente orbitoare iluminau fiecare colţişor în mod supărător de uniform, iar Nina a văzut şi licărul ciudat, violaceu, al surselor de lumină ultravioletă, care se adăugau atmosferei sterile.

Ajunşi înăuntru, Kari i-a condus spre un lift care i-a dus până la biroul lui Frost. Intrând, Nina a avut senzaţia că fusese transportată înapoi în casă, deoarece designul interior era similar. Pe fereastră a putut vedea şi casa în sine, cocoţată pe o stâncă.

Însă ceea ce i-a captat atenţia nu a fost priveliştea, nici arhitectura, nici piesele de artă, ci bărbatul care îi aştepta.

Kristian Frost era mai atrăgător şi impunător în carne şi oase decât în fotografii. Înalt de peste un metru optzeci şi încă impresionant de musculos, în ciuda faptului că avea şaizeci de ani, îmbrăcat cu un tricou bleumarin pe gât, îi amintea mai curând de un pescar ars de soare şi vânt decât de un om de afaceri. Părul şi barba îi încărunţiseră, dar ochii încă radiau o energie tinerească şi o inteligenţă profundă.

— Doctor Wilde, a spus el, luându-i mâna.

Nina s-a simţit destul de surprinsă când, în loc să-i strângă mâna, el şi-a plecat capul pentru a i-o săruta. Acest gest ar fi părut ridicol dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat, dar din partea lui părea perfect potrivit.

— Bun venit la Ravnsfjord.

— Domnule Frost, a răspuns ea.

— Te rog să mi te adresezi cu Kristian.

Engleza lui nu era chiar atât de precisă ca aceea a lui Kari, deoarece o vibraţie gravă a vocii îi trăda originile scandinave.

— Mă bucur că te cunosc. Şi mă simt încântat că *am reuşit* să te întâlnesc. Am înţeles că angajarea domnului Chase s-a justificat deja.

— Înseamnă că şi eu trebuie să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa!

Frost a zâmbit cu generozitate.

— Mă bucur oricând să fiu de folos cuiva.

— Dar… de ce *ar dori* cineva să mă ucidă? Despre ce este vorba?

— Te rog să iei loc şi-ţi voi explica, a spus el, făcându-i semn spre o canapea.

Ea s-a aşezat, iar el i s-a alăturat la capătul celălalt al canapelei.

— Îmi pare rău, dar teoriile tale despre Atlantida au făcut să devii ţinta unui om pe nume Giovanni Qobras.

— Şi cine este acest Giovanni Qobras?

— Un dement, i-a zis Kari.

— Aha.

Aşadar, nu doar un ucigaş, ci unul *nebun.* Grozav.

— Qobras şi susţinătorii lui, a început Frost, alcătuiesc un soi de Frăţie şi cred acelaşi lucru ca mine – sau ca tine. Cu toţii avem în comun un singur lucru, acela că socotim *adevărată* legenda referitoare la Atlantida. Am crezut în ea toată viaţa şi am cheltuit o parte substanţială a averii mele în încercările de a dovedi acest lucru.

S-a apropiat de fereastra lată. În depărtare, marea

arunca sclipiri ca de diamante.

— Din păcate, fără prea mare succes. După cum ştii, există foarte puţine informaţii de la care să se pornească... iar cele existente pot fi interpretate în felurite chipuri.

— Spuneţi-mi mai multe. Aşadar, ce vrea acest Qobras?

El s-a întors cu faţa spre ea.

— Tu şi cu mine vrem *să găsim* Atlantida ca să readucem lumii o minune antică. Pe de altă parte, Qobras... s-a oprit şi chipul i s-a înnegurat. El vrea să rămână ascunsă, îi protejează secretul în folosul lui. Şi este dispus să recurgă la crimă. E posibil ca noua ta teorie privind plasarea Atlantidei să nu-i fi convins pe membrii comisiei de la universitatea unde predai, dar sigur l-a convins pe Qobras. El consideră că te afli pe drumul cel bun – ca şi mine, apropo – şi doreşte să te împiedice s-o dovedeşti.

— Numai o clipă. De unde ştii despre teoria mea?

— Fundaţia Frost are prieteni în rândul cadrelor universitare din întreaga lume. Aceştia ştiu că orice nouă părere despre situarea Atlantidei mă interesează, de aceea mă ţin la curent. Iar ideile tale... a făcut el cu un surâs. O să trec direct la subiect. Sunt dispus să finanţez cheltuielile unei expediţii de cercetare pentru a verifica teoria ta.

Ninei i-a venit greu să-şi controleze emoţia.

— Serios?

— Evident. Cu o singură condiţie, însă.

A observat că expresia de entuziasm de pe faţa ei dispare şi a chicotit.

— Nu e vorba de ceva rău, te asigur. Însă golful

Cadiz *se întinde* pe o distanţă foarte mare şi, deşi pot oferi resurse substanţiale, ele nu sunt chiar infinite. Aş dori să limităm spaţiul de cercetare, reducându-l la o anumită suprafaţă.

— Dar asta este problema. Întrucât există prea puţine informaţii de la care să pornim, nu ştiu cum să *reduc* zona de cercetare.

— Există mai multe posibilităţi decât crezi.

Intrigată, Nina a ridicat ochii spre el.

— O să-ţi explic mai târziu. Deocamdată, însă… te interesează ideea?

— Dacă mă interesează? a exclamat ea. Fără nici o îndoială!

Frost s-a apropiat de ea şi i-a întins mâna dreaptă. Ea a şovăit, apoi i-a strâns-o.

— Minunat, a rostit el. Doctor Wilde, împreună vom descoperi Atlantida.

Obiectul lucitor plutea în spaţiu, fără a suferi efectele atracţiei gravitaţionale.

Nina privea totul cu uimire. Nu mai văzuse până atunci o hologramă plutind liberă şi nici nu-şi imaginase vreodată că aşa ceva era posibil altundeva decât în romanele SF sau în filme.

— Ce este aceasta? a întrebat ea într-un târziu, dezlipindu-şi cu greu privirea de la hologramă şi îndreptând-o spre ceilalţi oameni aflaţi în încăperea cufundată în semiîntuneric.

— E ceva care te-ar putea ajuta să-ţi reduci aria de cercetare, a zis Frost. Ori măcar aşa susţine cel care vrea să-mi vândă acest sistem.

— Să-l vândă?

Nina a întors ochii spre hologramă. Proiecţia, care plutea deasupra unui piedestal cilindric în care lumini colorate licăreau mai rapid decât reuşea ochiul să le urmărească, avea teoretic dimensiuni reale, ceva mai puţin de treizeci de centimetri lungime şi cinci centimetri lăţime. O bară plată de metal, având un capăt rotunjit, iar celălalt fiind drept, din care ieşea un nod circular. Culoarea obiectului era aproape aurie, având însă o nuanţă roşiatică neobişnuită…

Semăna cu pandantivul ei.

A dus fără să vrea o mână la bucata de metal care atârna la gâtul ei şi s-a aplecat mai mult spre hologramă, mişcându-se în jurul piedestalului să vadă ce exista de cealaltă parte. Spre dezamăgirea ei, acolo nu se afla nimic, doar o inversare bizară a feţei obiectului, care sfida perspectiva, prin care i-a văzut pe Frost, Kari şi pe Chase.

— Vânzătorul a ţinut să ne ofere doar o idee, a spus Kari. Susţine că faţa obiectului prezintă însemne care ne-ar fi de folos – dar nu ne permite să le vedem decât după ce suntem de acord să-i plătim.

— Şi cât vrea pe el? a întrebat Chase.

— Zece milioane de dolari.

— La naiba. Mi se pare cam mult pentru o riglă ceva mai ciudată.

— Ar putea valora chiar mai mult, a zis Nina.

Deşi ştia că nu era nimic acolo, n-a reuşit să-şi înfrâneze curiozitatea, astfel că a întins un deget. Vârful unghiei s-a scufundat în hologramă, iar o parte a imaginii a dispărut în locul în care degetul ei a obstrucţionat razele laser care generau imaginea.

— E vorba de oricalc, nu-i aşa?

— Aşa se pare, a încuviinţat Frost şi i-a arătat o farfurioară de sticlă pe care se găsea o bucăţică de metal de aceeaşi culoare ca bara. În afară de hologramă, ne-a trimis şi o mostră. Susţine că a extras-o din partea laterală a obiectului.

Nina a văzut o ciobitură minusculă într-o latură a hologramei.

— Am efectuat un test metalurgic. E un aliaj de cupru şi aur, dar cu niveluri neobişnuite de carbon şi sulf, de unde şi culoarea deosebită.

— Ceea ce s-ar explica prin vulcanism?

— Da.

— Iar asta s-ar potrivi cu ceea ce a spus Platon despre oricalc în dialogul *Critias!*

Dându-şi seama de implicaţii, Nina a devenit tot mai entuziasmată.

— Stai, stai o clipă, a intervenit Chase. Îmi pare rău, dar când cineva vorbeşte în prezenţa mea de vulcanism, eu mă gândesc imediat la domnul Spock.

— Potrivit lui Platon, oricalcul – un metal rar – era extras în Atlantida prin minerit, a explicat Nina. Însă în tabelul periodic al lui Mendeleev nu există nici un loc pentru elemente necunoscute, ceea ce înseamnă că este vorba de un aliaj. Însă aliajele nu se extrag prin minerit, ci sunt produse – cu excepţia cazului în care sunt obţinute printr-un proces natural. S-ar putea ca activitatea vulcanică să fi făcut ca aurul şi cuprul să se fi combinat, dând naştere unei noi substanţe, iar dacă existau cantităţi suficiente, probabil că ea a fost extrasă din roci.

— Atlanţii au folosit oricalcul pentru a acoperi zidurile citadelei lor, a continuat Kari. Îl socoteau la

fel de valoros ca aurul – lucru adevărat, având în vedere conţinutul ridicat de aur – însă un asemenea obiect ar valora mult mai mult decât greutatea în sine a metalelor preţioase. Dacă este autentic, ar fi primul artefact aparţinând cu adevărat atlanţilor care a fost descoperit vreodată – ceea ce ar constitui o dovadă a existenţei Atlantidei.

Frost a făcut un semn din cap către Schenk, iar acesta a aprins lumina. Holograma s-a şters, pierzându-şi din aspectul solid.

— Bine, dar unde se află obiectul? Cine îl deţine? a întrebat Nina.

— Vânzătorul se numeşte Yuri Volgan, a zis Frost. A fost unul dintre oamenii lui Qobras. Se pare că vrea să părăsească Frăţia şi are nevoie de bani pentru a se ascunde de Qobras, de acea vinde obiectul. Ne-a trimis fragmentul de oricalc şi holograma printr-un intermediar, un iranian pe nume Failak Hajjar.

Nina s-a încruntat.

— Am auzit acest nume.

— Nu mă surprinde. Omul comercializează artefacte persane – care nu ar trebui să fie puse în vânzare.

— Un profanator de morminte, a spus ea cu dezgust.

— Asta a fost cândva, dar de ani de zile cred că nu s-a mai mânjit profanând morminte. S-a îmbogăţit vânzând comorile propriei ţări către colecţionari din toată lumea. Şi a ajuns suficient de înstărit ca să-şi poată cumpăra o oarecare imunitate de la guvernul iranian.

— Plus că îşi dă în gât rivalii, a adăugat Chase, vânzându-i poliţiei, care porneşte pe urmele lor, iar el scapă Nu l-am cunoscut personal, dar ştiu oameni

care au tratat cu el. Nu e un individ prea iubit – dar dacă pune în vânzare ceva, înseamnă că obiectul este autentic. Chiar dacă este o jigodie, ţine la propria reputaţie.

— Deţine resursele necesare să se ocupe de vânzarea acestui artefact şi de a-l proteja pe Volgan de Qobras, a zis Frost. Tocmai de aceea mă simt înclinat să cred că este autentic. Dar nu am de gând să-i dau zece milioane fără a avea o dovadă clară. Şi aici vei interveni tu.

— Eu? a făcut Nina, extrem de mirată.

— Vreau să examinezi artefactul şi să stabileşti dacă este ceea ce susţine Volgan.

— Adică să merg în *Iran?* a spus ea şi s-a chinuit să-şi înghită nodul din gât. Iranul este parte din Axa Răului, care urăşte America, nu?

Chase a pufnit în râs.

— O să fiu alături de tine, să te apăr. Dar voi fi însoţit şi de câţiva amici. Nu este cazul să te îngrijorezi.

— Ai mai fost în Iran?

Faţa lui Chase a rămas neutră.

— Nu oficial…

— Domnul Chase şi asociaţii lui vor avea grijă de siguranţa ta, a zis Frost. Iar Kari te va însoţi acolo ca reprezentantă a mea.

— Dar ce te face să crezi că voi fi în stare să decid dacă acel obiect este autentic sau nu? a întrebat Nina, făcând un semn către holograma care abia se mai zărea.

— Eşti expertă în limbi antice, nu? a intervenit Kari.

— N-aş pretinde că sunt *expertă*, a protestat ea.

Cum să spun, am studiat domeniul, deosebesc o inscripţie feniciană de una numidiană, dar nu mă consider o specialistă.

— Din câte am auzit, eşti chiar mai bună de-atât. Poate mai bună decât mama ta.

Surprinsă, Nina s-a uitat fix la Frost.

— Ţi-am cunoscut părinţii – de fapt, am şi finanţat expediţia din Tibet, în cursul căreia ei au…

A făcut o pauză şi a evitat să o privească direct.

— Mare tragedie. O pierdere enormă.

— Nu mi-au zis că tu ai finanţat-o.

— Eu le-am cerut asta. Acum ştii de ce este în stare Qobras şi înţelegi de ce acord o asemenea importanţă măsurilor de securitate. Qobras ar face orice să împiedice oamenii să descopere Atlantida şi are la dispoziţie resurse considerabile, dar şi prieteni puternici în întreaga lume.

— Ca de pildă?

— Probabil că ar fi preferabil să nu ştii. Dar, în ceea ce priveşte artefactul, dacă Yuri Volgan are dreptate, atunci te vei lămuri dacă obiectul este autentic doar citind textul. Imaginează-ţi doar, a continuat Frost, în glasul căruia a apărut o undă oarecum teatrală, vei ţine în mână un obiect care provine cu siguranţă din Atlantida!

— Dacă este autentic.

— Iar tu eşti cea mai calificată persoană din lume să stabileşti asta.

Nina a analizat vorbele lui. Nu o prea încânta ideea de a merge într-o ţară care era cât se poate de ostilă faţă de persoane din Occident şi îndeosebi din America, însă participase şi cu alte ocazii la expediţii

în ţări şi mai puţin prietenoase, iar câştigul posibil în cazul de faţă depăşea cu mult valoarea oricărui alt lucru descoperit de ea vreodată.

Pe de altă parte, aşa cum spusese Frost, nu va merge singură.

Iar dacă nu ar fi acceptat să plece acolo, ce altceva să facă? Să revină la New York, unde tocmai i se refuzase o finanţare… şi unde va trebui să se uite mereu peste umăr, pentru a se feri de oamenii lui Qobras, care ar fi urmărit-o?

— De acord, a zis ea pe un ton hotărât. M-ai fermecat. Aşadar, când pornim?

Frost a zâmbit.

— În momentul când vei fi pregătită.

— Îmi place cum gândeşti, a rostit, întorcându-i zâmbetul. Faptul că Atlantida ne aşteaptă de unsprezece mii de ani nu înseamnă că *noi* trebuie să mai zăbovim.

— Atunci, a spus Kari, să trecem la treabă.

4

Iran

Destul de enervată, Nina şi-a frecat braţul.

— Încă mă doare.

— Doar nu vrei să te alegi cu vreo boală orientală ciudată, nu? a întrebat-o Chase pe un ton amuzat. Mai bine să doară acum decât mai târziu.

— Ştiu zicala. Doar că mă deranjează.

Vaccinarea constituia partea neplăcută a târgului, fiind realizată în mediul antiseptic al laboratorului de cercetări biologice. Cu toate că înţepătura se dovedise mai puţin dureroasă decât altele de care avusese parte în trecut, acum părea să dureze o veşnicie până când să se oprească sângerarea.

— Asta nu a fost nimic! Iisuse, să fi văzut unele dintre injecţiile pe care le-am îndurat cât am fost în SAS. Cu ace uite *atât* de mari, a făcut şi a desfăcut mâinile, lăsând între ele un spaţiu de peste douăzeci şi cinci de centimetri. Şi nu cred c-ai vrea să ştii unde ne înţepau.

— Cu siguranţă nu.

Avionul Gulfstream tocmai survolase Marea Neagră şi Turcia, îndreptându-se către Iran. Nu alesese o rută directă din Norvegia spre Iran, ci făcuse un ocol prin Praga, pentru a lua încă un pasager. La bord, în afară de Nina, Chase şi Kari, care stătea oarecum izolată în partea din spate a cabinei pasagerilor, lucrând pe laptop, se mai găsea un bărbat, pe care Chase îl

prezentase ca fiind Hugo Castille.

Din modul în care se tachinau cei doi, era limpede că erau vechi amici.

— Da, eu şi Edward ne cunoaştem de multă vreme, a confirmat bărbatul cu faţă lungă, foarte vorbăreţ – franţuz, din câte şi-a dat Nina seama după accent, după ce i-a pus câteva întrebări. Am acţionat împreună în multe operaţiuni speciale ale NATO. Foarte secrete, să ştii, a adăugat el, ducând de câteva ori degetul arătător la nas.

— Să înţeleg că ai făcut parte din armata franceză?

Castille s-a îndreptat de spate în fotoliu şi, cu un aer extrem de ofensat, având o mână strânsă pumn în dreptul pieptului, a zis:

— Eu, francez? Vă rog frumos! Eu sunt *belgian, madame!*

— Îmi pare rău! Nu mi-am dat seama, s-a grăbit Nina să se scuze, după care a observat că Chase râdea.

Faţa lui Castille s-a relaxat într-un zâmbet.

— Ia stai puţin, mă iei peste picior?

— Doar încearcă, a precizat Chase. Hugo joacă sceneta asta cu „Io, franţuz? Cum de-ndrăzneşti?” de ani de zile. Într-adevăr, s-a născut în Belgia şi e singurul lui farmec.

— Englez filistin ce eşti, a pufnit Castille.

A scos apoi un măr roşu şi lucios dintr-un buzunar al hainei şi l-a examinat atent înainte de a muşca din el.

— Aşadar, la ce mă pot aştepta în Iran, domnule Chase? a întrebat Nina.

— Spune-mi Eddie, a zis el, dar pe faţa lui a apărut o expresie serioasă. Din fericire, nu va trebui să ai prea

mult de a face cu localnicii. Pare o treabă foarte clară: ajungem în ţară, îl întâlnim pe Hajjar, stabilim dacă obiectul este autentic, apoi şeful şi a făcut semn din cap spre Kari, care continua să lucreze la computer, transferă banii şi plecăm. Asta dacă totul e legal.

— Şi dacă nu e?

A bătut cu palma peste haina de piele, care stătea pliată pe braţul scaunului. Dinăuntru se vedea tocul pistolului.

— Atunci vor apărea necazuri. Dar nu-ţi face griji, ne descurcăm noi. O să veghez asupra ta, doctore.

— *Noi* vom fi în alertă pentru a te proteja, l-a corectat Castille, mestecând în continuare din măr.

— Mulţumesc, a spus Nina, păstrându-şi grijile pentru sine.

Dinspre laptopul lui Kari s-a auzit un sunet ca de clopoţel. Tânăra s-a uitat cu surprindere la ecran, apoi a întors ochii albaştri spre Nina, care se uita la ea, după care şi-a îndreptat atenţia la computer. A tastat ceva cu rapiditate, a apăsat tasta enter, după care a închis laptopul şi s-a mutat pe scaunul liber din faţa Ninei.

— Probleme? a întrebat-o aceasta.

— Nu, doar un e-mail de la tata, ceva ce nu aşteptam. Însă nu e nici un motiv de îngrijorare – de fapt, e vorba de o veste bună. Dar nu este importantă acum, aşa că…

S-a aplecat spre Nina şi a zâmbit, lucru pe care se întâmpla pentru prima oară de când făcuseră cunoştinţă, dezvelindu-şi dinţii albi, impecabili.

— Îmi dau seama că s-ar cuveni să-mi cer scuze, doctor Wilde.

— Pentru ce?

— Nu am fost o gazdă prea atentă. M-am lăsat antrenată în tot felul de lucruri, activitatea mea din cadrul fundaţiei, de această expediţie… îmi pare rău dacă ţi-am părut rece şi distantă.

— Ei, nu e nevoie să-ţi ceri scuze. Eşti foarte ocupată şi sunt convinsă că trebuie să vezi de mai multe în acelaşi timp.

— Nu voi mai proceda astfel. De acum înainte îmi voi îndrepta atenţia la misiunea aceasta şi la tine. Vreau să fie o reuşită – dar să fii şi ferită de pericole.

— Îţi mulţumesc, a spus Nina, întorcându-i zâmbetul.

Apoi Kari a aruncat o privire spre Chase.

— Domnule Chase, a zis ea, ţintuindu-l cu o privire dezaprobatoare, încerci să te uiţi în decolteul meu?

Nina abia şi-a reţinut un hohot de râs, în vreme ce Castille şi-a ascuns veselia muşcând grăbit din măr. Bărbatul fusese prins în flagrant delict, dar nici nu a încercat să nege, preferând să se rezeme de spătar, ridicând din sprâncene.

— Dacă pot s-o fac eu, înseamnă că la fel ar proceda şi iranienii care te-ar vedea, iar ei au nişte ciudăţenii în privinţa femeilor îmbrăcate sexy. Nu dorim să atragem prea mult atenţia asupra noastră. Tocmai mă gândeam că n-ar fi rău să vă îmbrăcaţi amândouă în ceva mai sever înainte de aterizare.

Kari purta un tricou strâmt de culoare albă, semănând cu acela pe care îl avusese la Ravnsfjord.

— Ai dreptate. Din fericire, am venit pregătită.

— Doamna doctor are o ţinută care merge. Ar mai avea nevoie de un pardesiu lung.

Nina s-a uitat urât la el.

— Vrei să spui că arăt demodată, domnule Chase?

Ar fi dorit să folosească alt cuvânt, „modestă” sau „practică”, pentru a-şi descrie propria ţinută, alcătuită din blugi, tricou şi ghete rezistente.

— Arăţi bine, a rostit Kari şi s-a ridicat. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi ceri.

Apoi a plecat spre compartimentul din spatele avionului.

Castille şi-a terminat mărul.

— Of, Anglia asta, a făcut el. O ţară a celor fermecători, sofisticaţi, romantici. Şi, între aceştia şi Edward Chase.

— Hai, încetează, Hugo.

Castille a azvârlit cotorul de măr în el, dar Chase l-a prins fără nici un efort, făcând doar o mişcare rapidă, ca un şarpe care atacă.

— Întotdeauna e aşa? l-a întrebat Nina pe Castille.

— Cu părere de rău o spun, da.

— Iar doamnelor le place, a zis Chase, lăsând cotorul să cadă în paharul lui de apă, acum gol.

Dându-şi ochii peste cap, Castille a ţâţâit de câteva ori. Chase şi-a consultat ceasul, apoi s-a întins pe bancheta lui.

— Te faci comod? l-a întrebat Nina.

— Încerc şi eu cât pot. Peste jumătate de oră vom ateriza. Şi te asigur că deplasarea cu maşina nu va fi nici pe departe atât de lină ca zborul.

Chase avusese dreptate în privinţa drumului, a gândit Nina. Land Roverul care îi ducea la întâlnirea cu Failak Hajjar apucase şi vremuri mai bune, iar

şoseaua sigur nu fusese fără denivelări nici la inaugurare.

Avionul Gulfstream a aterizat la aeroportul care deservea oraşul iranian Esfahan, din munţii Zagros, în zona vestică a ţării. Deşi nu au întâmpinat probleme la trecerea prin vamă, chiar şi când ea şi-a prezentat paşaportul american, membrii grupului au fost priviţi cu ochi bănuitori – cu toate că Fundaţia Frost oferise ajutoare considerabile ţării după cutremurul devastator din 2003, bucurându-se de recunoştinţa guvernului. În timp ce au ieşit cu maşina din Esfahan, a văzut că toate femeile purtau cel puţin basmale în jurul capului, iar multe dintre ele aveau văluri pe feţe. Deşi Iranul nu era la fel de strict ca ţările islamice învecinate, precum Arabia Saudită, în ceea ce privea felul în care erau obligate femeile să se îmbrace, straiele care le ascundeau formele erau obligatorii, chiar şi pentru turişti.

Kari fusese prevăzătoare, astfel că avea ceva potrivit şi pentru Nina, un fel de pardesiu de culoare cafeniu-deschis, care îi venea până la genunchi. Deşi respingea în mod instinctiv orice sistem care să-i dicteze ce să poarte sau nu în public, s-a bucurat că măcar nu trebuia să se ascundă într-o burka. Cu toate acestea, nu şi-a putut reprima o împunsătură de gelozie când a văzut straiul lung pe care Kari îl alesese pentru sine. Fără îndoială că respecta cu sfinţenie legea iraniană, însă îmbrăcămintea cu talie îngustă, de culoare albă, îi scotea şi mai mult în evidenţă silueta.

Deşi pe aeroport purtase o legătură pe cap, Kari şi-a scos-o imediat ce Land Roverul a pornit. Nina a

procedat la fel când vehiculul a ieşit din oraş.

Şoferul maşinii era un bărbat pe care Chase l-a prezentat ca un asociat de-al lui – ori, după cum se exprimase el, „un vechi amic”. Cu mai bine de zece ani mai în vârstă decât Chase sau Castille, Hafez Marradejan era îndesat, măsliniu, cu o barbă încăruntită, care îi atârna cu mai mult de zece centimetri sub bărbie. Fuma ţigară de la ţigară, ceea ce a îngrozit-o pe Nina, cu atât mai mult când a aflat că îi aştepta o călătorie de cel puţin o oră.

— Aşadar, a spus Hafez – deşi Nina vorbea araba destul de bine, el prefera să vorbească în engleză – ai venit din nou la noi, Eddie.

— Da, i-a răspuns Chase.

Stătea pe scaunul din dreapta şoferului, iar Nina era făcută sendviş între Kari şi Castille, pe bancheta din spate.

— Aceeaşi muncă, alţi şefi.

Şi a înclinat capul în direcţia lui Kari.

— Aha! V-aş zice bun venit în Iran, domnişoară Frost, dar guvernul actual? Pfui! Nu merită respectul dumneavoastră.

Hafez se uita la Kari în momentul în care îi vorbea, lucru care a făcut-o pe Nina să se crispeze de fiecare dată când îşi dezlipea ochii de la şoseaua aglomerată în mod îngrijorător.

— Ajunsesem să avem un guvern care măcar *a încercat* să fie progresist şi după aceea, ce s-a întâmplat? La următoarele alegeri au pierdut! Democraţie, asta vreţi? Nu e bună la nimic dacă oamenii sunt dobitoci.

A scos un sunet care era ceva între râs şi o tuse

sfâşietoare.

— Cu toate astea, mă bucur că te revăd, Eddie.

— Înţeleg că *ai mai fost* în Iran, a spus Nina.

— Nu, n-am călcat niciodată pe aici, s-a grăbit Chase să-i răspundă.

Castille a adoptat o expresie nevinovată şi s-a uitat pe geam. Hafez a râs din nou sincopat.

— Occidentalii ăştia şi secretele lor! S-a întâmplat să…

— Nu s-a întâmplat nimic, l-a întrerupt Chase. Forţele speciale NATO nu au desfăşurat niciodată operaţiuni în Iran. Niciodată.

S-a uitat sever spre Hafez, care a chicotit şi a mai tras un fum lung din ţigară.

— Ehei, înseamnă că am ajutat nişte fantome. Fiindcă veni vorba, una dintre cutiile pe care nu le-ai mai luat înapoi se află în spate, aşa cum ai cerut.

Castille a întins mâna peste spătarul canapelei şi a ridicat un recipient murdar din metal, de mărimea unei cutii de pantofi.

— Comoara îngropată! a spus el răspicat, deschizând-o şi scoţând din ea un pistol automat negru, câteva încărcătoare pline şi, spre groaza Ninei, o grenadă de mână. Uite, ţine-o.

Nina a scos un ţipăt când, nepăsător, omul a dat drumul grenadei în palma ei. Castille a verificat arma cu mişcări rapide şi pricepute, a încărcat-o, după care a strecurat-o în buzunarul jachetei.

Chase a aruncat o privire spre Nina care, uitându-se la grenadă, rămăsese cu ochii mari, împietriţi.

— Nu ai motiv de spaimă, a zis el, luând-o din palma ei. Nu explodează decât dacă îi scoţi cuiul de

siguranţă. Uite aşa.

Şi a tras cuiul, iar Nina a ţipat.

— Asta explodează după cinci secunde. Dar nu-ţi face griji, procesul de amorsare nu se iniţiază decât dacă eliberezi pârghia de siguranţă.

A vârât cuiul înapoi şi a ridicat degetul mare de pe pârghia curbată din metal, care ieşea într-o parte a grenadei.

— Vezi?

Apoi Castille şi Hafez au râs pe înfundate.

— Dar nu e deloc *amuzant!* a protestat ea.

— Domnilor, a intervenit Kari, v-aş ruga să nu o terorizaţi pe membra cea mai importantă a expediţiei noastre.

Formularea fusese blândă, însă glasul ei a fost cât se putea de autoritar.

— Scuze, şefa, a făcut Chase, apoi i-a înapoiat grenada lui Castille, care a pus-o înapoi în cutie. Mă gândisem că asta ar fi o modalitate de a face timpul să treacă mai repede

Nina s-a strâmbat.

— Data viitoare, adu-ţi un iPod.

După ce au călătorit preţ de o oră, Nina a regretat că nu adusese un iPod cu ea.

La început, munţii i s-au părut impresionanţi, dar după un timp piscurile întunecate au început să semene unul cu altul. Autostrada plină de denivelări le oferise o deplasare la fel de lină ca o plimbare cu covorul zburător în comparaţie cu drumul sinuos, presărat de gropi, pe care se aflau acum, devenind în unele porţiuni doar un făgaş prăfuit care şerpuia pe

un versant primejdios de abrupt. O locomotivă masivă, cu motoare diesel, de pe calea ferată aflată puţin mai jos de drumul urmat de ei, scuipa un fum negru şi trăgea după ea un lanţ lung de vagoane-cisternă foarte murdare. Urmând cu privirea şinele gemene de oţel de-a lungul văii, Nina a văzut în faţă câteva linii secundare, la aproape un kilometru şi jumătate, pe una dintre ele observând chiar un tren staţionând.

— Hafez, cât mai avem de mers? a întrebat Chase.

— Nu prea mult, a răspuns acesta, făcând un semn cu mâna spre vale. Dincolo de triaj.

— Slavă Cerului, a spus Nina şi a oftat.

Bancheta cu şezutul subţire şi hurducăieli permanente ale bătrânului Land Rover începuseră să îi provoace dureri.

— De ce a ţinut individul acela să ne întâlnească atât de departe? Nu ne puteam vedea în hotelul Hilton din Teheran?

— Şi eu aş fi vrut, a zis Chase. Dar nu, omul e foarte precaut. Ceea ce înseamnă că şi noi ar trebui să fim la fel.

— Te aştepţi la necazuri? a întrebat Kari.

— Suntem pregătiţi să dăm zece milioane de dolari pentru a cumpăra, într-o zonă izolată a Iranului, un artefact antic, furat de la un maniac de un individ foarte ciudat. Tu nu ai gândi la fel?

Kari a ridicat din sprâncene.

— Ai dreptate, trebuie să recunosc.

După ce s-au mai hurducat pe drum vreme de zece minute, Hafez a oprit Land Roverul în dreptul unei ferme abandonate. Triajul dispăruse în urma lor, după un cot al văii, asemenea şinelor de tren într-un tunel.

Deasupra unei pante abrupte şi prăfuite se vedeau nişte arbori pipernicişi, în vreme ce, în partea cealaltă a clădirii, panta cobora brusc spre valea de dedesubt. Cât puteau cuprinde cu privirea, în jur nu se mai zărea vreo urmă de aşezare umană.

— Hugo, verifică spatele casei, a zis Chase, redevenit un profesionist alert. Hafez, rămâi cu doctor Wilde şi cu doamna Frost. La primul semn că lucrurile iau o întorsătură urâtă, le scoţi de aici.

— Unde vă duceţi? s-a interesat Kari.

— Să verificăm dacă ferma e părăsită.

A coborât din maşină şi a scos o lanternă foarte puternică din buzunar.

— Dacă nu ies în două minute, *înseamnă* că suntem în pericol, i s-a adresat el lui Hafez.

Iranianul a dat aprobator din cap, iar cei doi bărbaţi au pornit în fugă spre clădire.

Chase a apărut din nou după mai puţin de două minute, iar Castille a încheiat turul de clădire curând după aceea.

— Nici un pericol, a spus Chase, revenind la Land Rover. Clădirea are doar două încăperi şi nu există locuri în care să se poată ascunde cineva.

— Nici în spate nu putea fi cineva, a adăugat Castille.

— Nici nu am crezut, dar am vrut să mă asigur. Clar, a continuat Chase, drumul ăsta e singurul care asigură accesul aici. Dacă vine cineva, aflăm imediat.

— Nu cred că va veni pe drum, a zis Castille, iar pe faţa lui a apărut o expresie de dezgust.

— De ce?

— Cum, nu auzi?

Chase şi-a înclinat capul într-o parte, apoi a zâmbit.

— A, da, a făcut el, bătându-l peste umăr pe belgian. E zgomotul pe care îl auzi în coşmarurile tale. Mamă, uite că vine să te prindă.

— Dacă-mi permiţi să mă exprim elegant… mai du-te la plimbare.

Nina s-a tras spre portiera deschisă ca să asculte.

— Ce se întâmplă?

Acum auzea şi ea zgomotul care căpăta ecou din cauza munţilor înconjurători.

— Hugo a trăit cândva o experienţă nefericită cu un elicopter, a explicat Chase. Aşa se face că acum suferă o fobie faţă de orice asemenea maşinărie. Aş zice că suferă de elicofobie! De fiecare dată când vede imul, se gândeşte că se va întâmpla ceva rău şi că va muri.

— Maşinăriile astea zboară cu ajutorul acelor lamele care se rotesc cu o viteză nebunească! a protestat Castille. Cum să *nu* fie primejdioase?

— Bine, atunci ghemuieşte-te aici în spate, iar eu o să mă duc să-l întâmpin, i-a replicat clipind şmechereşte, după care a adăugat cu glas mai moale şi mai serios: Să fii foarte atent.

Castille a dat din cap în semn că a înţeles.

Elicopterul a trecut pe deasupra colinei pe care se înălţa casa. Aspectul lui îi era cunoscut Ninei din sutele de filme şi ştiri TV, ba chiar şi din câteva curse pe care le făcuse chiar ea ca pasager: un aparat Bell Jet Ranger, folosit de civili în toată lumea. Aparatul a dat cu rapiditate ocol fermei, după care a rămas în zbor la loc fix şi a aterizat la aproximativ treizeci de metri de Land Rover.

Chase a aşteptat ca rotoarele să se oprească, după

care s-a apropiat de aparat. Hajjar venise însoţit. În afara pilotului, în Jet Ranger mai erau trei bărbaţi. Chase şi-a încordat umerii, simţind greutatea pistolului Wildey Winchester Magnum, calibrul 11,48 mm, pe care îl avea prins în hamul de sub jachetă, gata de a fi folosit în orice clipă. Asta pentru orice eventualitate.

Uşile din partea din spate a elicopterului s-au deschis, iar doi bărbaţi bărboşi, în costume negre şi cu ochelari de soare, au sărit la sol şi au verificat din ochi zona, după care s-au uitat spre Chase prin ochelarii ale căror lentile rotunde păreau nişte găuri negre. El i-a privit fără să se simtă intimidat. Din ţinuta lor şi-a dat seama că erau foşti militari – dar nu chiar soldaţi de rând, ci oameni din forţele speciale. În nici un caz nu erau egalii celor care luptaseră în forţele SAS. Prin urmare, se putea descurca.

Unul dintre bărbaţi s-a aplecat spre elicopter şi a vorbit în farsi cu cineva dinăuntru. Uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut Failak Hajjar, care a coborât.

Spre deosebire de gărzile lui de corp, era îmbrăcat cu roba tradiţională la arabi. Aidoma lor, avea ochelari de soare – doar că ai lui erau mult mai scumpi.

Din elicopter a mai coborât un bărbat. Era alb, cu părul scurt şi răzvrătit, având barba nerasă de câteva zile şi un aer foarte precaut, care sărea în ochi. Chase a bănuit că era Yuri Volgan.

— Tu eşti Chase? a strigat Hajjar.

— Da.

— Unde e domnişoara Frost?

— Unde e artefactul?

Hajjar l-a privit nemulţumit, apoi a revenit la Jet

Ranger şi a luat o geantă diplomat de dimensiuni mici, din piele neagră. Cu un gest din cap, Chase s-a retras, îndreptându-se către Land Rover.

— În casă, a spus iranianul, făcând semn cu capul spre geantă. Să nu mai stăm în vânt, bine?

— Care vânt? a mormăit Chase.

Acum, după ce rotoarele se opriseră, se simţea mângâiat doar de o briză care bătea intermitent. A verificat încă o dată zona, căutând semne ale prezenţei altor persoane, dar nu a observat nimic suspect.

A ajuns la Land Rover.

— Ei, bine? a întrebat Kari.

— Pare în regulă, dar...

A privit din nou în jur, verificând peisajul. Nu a văzut nimic neliniştitor – deşi asta nu însemna că nu *exista* posibilitatea ca altcineva să fie ascuns pe undeva.

— Să fii precaută, bine?

— Nu ai încredere în el? a întrebat Nina.

— Dumnezeule, nu. Numai că nu ştiu *în ce măsură* nu merită să mă încred în el. În fine, Hafez, tu aştepţi aici. Dacă apar necazuri, claxonezi.

— Am înţeles.

Hafez a vârât mâna sub bord şi a scos un revolver pe care şi l-a aşezat în poală.

Chase i-a deschis portiera Ninei, iar Castille a făcut la fel pentru Kari.

— Nu te supăra, dar mă sperie prezenţa atâtor arme, i-a spus Nina lui Chase.

— Cum asta? Credeam că voi, arheologii, sunteţi nişte aventurieri care împuşcă oameni, ca Indiana

Jones.

Ea l-a privit printre gene.

— Nu tocmai. Singura mea armă e camera de filmat.

— Şi sper ca lucrurile să rămână aşa, a zis Kari, după care a pornit spre clădirea fermei cu poalele îmbrăcămintei fluturând în briză.

Hajjar şi însoţitorii lui s-au oprit în faţa uşii casei, incapabili să-şi desprindă privirile de la ea.

— După dumneavoastră, li s-a adresat, făcând semn cu micuţa geantă subţire din oţel.

Interiorul fermei era cufundat în semiîntuneric, pentru că singura lumină era cea care pătrundea pe o mică fereastră. Cu toate că majoritatea pieselor de mobilier fuseseră luate când proprietarii abandonaseră casa, în centrul camerei rămăsese totuşi o masă lungă, având tăblia din lemn geluit de mântuială.

Castille a scos din haină un baston chemoluminiscent şi l-a îndoit puţin pentru a sparge partea de sticlă dinăuntru, iar substanţele chimice s-au amestecat, scoţând o lumină intensă de culoare oranj, amintind de strălucirea unui cămin. Acea reacţie puternică se putea întreţine cel mult un sfert de ceas, aşa ştia Nina, de aceea era de aşteptat ca întreaga tranzacţie să se încheie relativ repede. Asta i-a dat un sentiment neplăcut. Însemna că va trebui să certifice autenticitatea artefactului în grabă – iar dacă se înşela cumva, familia Frost va fi păgubită cu zece milioane de dolari. Ar fi preferat să nu lucreze în condiţii de presiune.

Prin urmare, nu avea voie să se înşele.

Hajjar şi gărzile lui de corp s-au aşezat la un capăt

al mesei, Chase, Kari şi Castille, la celălalt. Nina s-a trezit faţă în faţă cu Volgan. Rusul părea îngrijorat, pentru că îşi frământa agitat degetele.

— Sunteţi pregătiţi pentru efectuarea transferului bancar? a întrebat Hajjar.

— După ce vedem obiectul, i-a zis Kari cu răceală. Şi după ce doctor Wilde confirmă autenticitatea lui.

— Wilde? a făcut Volgan, cutremurându-se.

Nina a observat că, brusc, omul a evitat să o mai privească direct.

— Rudă cu Henry şi Laura Wilde?

— Da, au fost părinţii mei. De ce?

Volgan nu i-a răspuns, iar Hajjar a intervenit în discuţie, împiedicând-o să mai pună vreo întrebare, aşa cum intenţiona ea.

— Obiectul este autentic. Poftim.

Iranianul a pus geanta diplomat pe masă şi a formai cifrul de deschidere. Nina a rămas surprinsă văzând că omului îi lipsea mâna dreaptă, având în locul ei un cârlig de oţel. A simţit că nu-şi poate dezlipi ochii de la ea.

— Crezi cumva că sunt hoţ? a întrebat el cu glas glacial.

— A, nu, doar…

Bărbatul a clătinat din cap.

— Occidentalii ăştia, întotdeauna cu clişeele şi părerile lor preconcepute, a spus el şi a desfăcut închizătorile. Mi-am pierdut mâna într-un accident de motocicletă. Nu sunt hoţ.

— Mai bine zis, nu un hoţ mărunt, a remarcat Chase pe un ton amuzat. Cel puţin aşa am auzit eu.

Hajjar a tăcut o clipă şi l-a fulgerat cu privirea.

— Domnule Chase, ţii să mă jigneşti?

— Nu. Ţi-ai *da seama* dacă te-aş insulta.

— Putem vedea obiectul, vă rog? a intervenit Kari.

Hajjar s-a uitat încă o dată urât la Chase, după care a eliberat încuietorile şi a deschis geanta.

Înăuntru, aşezat pe un strat protector de polistiren, se vedea artefactul.

Sigur era din oricalc, a gândit Nina. Nimic altceva nu ar fi radiat acea lumină roşiatică inimitabilă.

Fusese lustruit atent şi răbdător. Pe el nu se vedea nici un semn, nici o amprentă sau urmă de murdărie. Singurul defect era micuţa ciobitură existentă într-o latură, de unde Volgan decupase o mostră de metal. Fără nici o îndoială că era acelaşi artefact îl văzuse în hologramă.

Iar acum vedea obiectul în totalitate. Pe faţa acestuia, exact deasupra ieşiturii de sub partea de jos, se observa o scobitură făcută la un anumit unghi. Şi dedesubtul acesteia existau semne…

— Pot să-l examinez mai de aproape? l-a întrebat ea pe Hajjar, aproape într-o şoaptă temătoare.

— Desigur.

Nina şi-a tras pe mâini o pereche de mănuşi chirurgicale şi a ridicat cu grijă artefactul din geantă. Era mai greu decât lăsa impresia, ceea ce confirma conţinutul mare de aur. Pe capătul curbat al obiectului era gravat un cap de săgeată, dar şi o linie şerpuită, având o serie de semne minuscule de o parte şi de alta, mergând de la un capăt la celălalt, însă atenţia i-a fost atrasă în mod deosebit de literele înşirate paralel cu linia. A întors bara pentru a prinde lumina ce venea dinspre fereastră.

— Ce sunt acelea? a întrebat-o Kari.
— Caractere Glozel, ori ceva foarte asemănător. Majoritatea.
Nina a arătat cu vârful unui deget înmănuşat către anumite simboluri.
— Însă acestea reprezintă altceva. E vorba de un alt alfabet.
— Al cărei limbi?
— Mi se par cunoscute, dar nu reuşesc să le identific. Reprezintă o versiune, nu un alfabet obişnuit. Probabil o variantă regională, ori ceva provenit dintr-o epocă istorică diferită. Va trebui să apelez la bibliografie.
— Vei avea tot ce-ţi va trebui. Însă mă interesează dacă obiectul este autentic.
Nina a întors artefactul. Partea cealaltă era la fel cum o văzuse în hologramă, nodul metalic ieşind în afară din capătul superior. În rest, era lipsit de orice semn.
Şi-a apăsat degetele de capătul curbat şi l-a întors din nou.
Şi a avut o senzaţie cunoscută, venind din memorie.
Forma îi amintea de ceva, curbura metalului fiindu-i familiară în mod instinctiv…
— Doctor Wilde, a zis Kari, atingând-o pe braţ, ceea ce a făcut-o pe Nina să tresară şi să-şi dea seama că privise artefactul vreme de câteva secunde, cufundată în gânduri. E autentic?
— A, cu siguranţă pare autentic. Dar ar trebui să se efectueze o analiză metalurgică pentru a avea confirmarea.
— Îmi pare rău, dar nu am adus cu mine creuzetul şi

spectrograful, a răspuns Kari, cu un zâmbet discret. Acum contează doar opinia ta.

— Am înţeles…

Nina a respirat adânc, simţindu-şi gâtlejul uscat. Zece milioane de dolari erau o *mulţime* de bani, mai mult decât ar câştiga ea în câteva vieţi, de aceea a rostit:

— Dacă ni se oferă un fals, a costat foarte mult pentru a fi realizat. Şi a fost executat extrem de bine – nu există mulţi oameni pe lume care să scrie în Glozel.

— Poţi citi ce scrie? a întrebat-o Chase.

— În parte, a spus ea şi a atins cu degetul câteva cuvinte: „din nord”, „gură”, „fluviu”. Aş zice că linia asta – a arătat marcajul ce mergea de-a lungul obiectului – este o hartă, ori un fel de îndrumar. Oferă indicaţii.

Kari i-a zâmbit o clipă, după care a redevenit serioasă.

— Asta îmi este de ajuns. Domnule Hajjar, sunt de acord să cumpăr.

— Minunat, a făcut iranianul, zâmbind şi el, dar având pe faţă o expresie de rapacitate. Şi transferul banilor?

Kari i-a făcut Ninei semn să pună artefactul la loc în locaşul lui din polistiren, apoi să închidă geanta. Nina s-a simţit dezamăgită când metalul sclipitor a dispărut din faţa ei. Chase a tras geanta înspre el, iar Kari a deschis propria ei geantă.

Nina se aştepta să fie plină cu bancnote, însă în locul acestora a văzut un dispozitiv electronic de mărimea şi forma unui PDA, având conectat de el un mic aparat telefonic. Kari a ridicat receptorul şi a

desfăcut o antenă groasă, după care a apăsat un buton şi a dus receptorul la ureche.

— Transfer, a rostit ea, după ce i s-a răspuns, apoi, după câteva secunde, a continuat: Transfer, cont număr 7571-1329 în contul număr 6502-6809. Stabilit anterior, cod de autorizare doi-zero-unu-T-F. Zece milioane de dolari.

A făcut o pauză şi a ascultat concentrată, pentru că i-au fost repetate cuvintele.

— Da, confirm.

Apoi a apăsat buricul degetului de ecranul dispozitivului din geantă şi a făcut un semn din cap către Hajjar.

— Va trebui să mă folosesc de degetul mare de la mâna stângă, a spus el rânjind, fluturându-şi mâna cu cârlig spre Nina.

Kari a aşteptat confirmarea autenticităţii amprentei lui, după care a dat iarăşi din cap către el. Iranianul a părut extrem de satisfăcut de sine, apoi s-a întors către Volgan.

— Poftim. Fondul tău de pensie va fi mai bogat cu şapte milioane de dolari.

— Îi iei treizeci la sută la tranzacţia asta? l-a întrebat Chase. La naiba! Parcă ziceai că nu eşti hoţ.

Hajjar s-a strâmbat, dar nu i-a răspuns, în schimb s-a întors către Kari.

— Ar mai fi un lucru de făcut, doamnă Frost…

— Ştiu, a spus ea, puţin iritată, după care şi-a îndreptat atenţia spre telefon. Verificarea finală de securitate, a rostit, după care a aruncat o privire plină de subînţeles către Nina, continuând: „În templu, oamenii au aşezat statui de aur; iar zeul însuşi stătea

într-un car de luptă, mânând şase cai înaripaţi şi având o asemenea măreţie, încât atingea acoperişul clădirii cu capul.”

Nina a recunoscut imediat pasajul din *Critias,* dar nu avea idee de ce fusese rostit. O fi fost un fel de parolă – dar amprenta şi celelalte coduri nu erau suficiente pentru a-i confirma identitatea? Indiferent de motiv, procedura a reuşit.

— Mulţumesc, a zis Kari, după care a strâns antena telescopică, surprinzând privirea mirată a Ninei. E un sistem de analiză a amprentei vocale şi a stresului. Dacă vocea mea ar fi indicat că vorbesc în condiţii de stres, că sunt silită, transferul bancar ar fi fost anulat.

— Însă totul a fost în ordine, a subliniat Hajjar. Mulţumesc, doamnă Frost.

O fracţiune de secundă, ochii lui s-au îndreptat spre tavan.

— Afacerea s-a încheiat cu succes, a adăugat el şi a dat să se ridice pentru a pleca.

Chase a făcut o mişcare fulgerătoare şi a îndreptat pistolul spre capul lui.

— Nu mişca!

Hajjar a îngheţat, la fel gărzile lui de corp, lucru de care a profitat şi Castille, care şi-a scos pistolul, îndreptându-l spre ei.

— Ce înseamnă asta? a întrebat iranianul cu glas şuierat.

— Domnule Chase, ce se întâmplă? a întrebat Kari pe un ton care-i trăda îngrijorarea.

— Unde e microfonul? Ai folosit o expresie-semnal, ceea ce înseamnă că am fost ascultaţi.

— N-am fo…

— Spune unde e microfonul, altfel te ucid, a zis Chase şi a tras cocoşul armei, care a scos un clic metalic, convingător.

Respirând cu greutate printre dinţii încleştaţi, Hajjar a ridicat ochii.

— Pe grinda aceea.

Chase i-a făcut semn lui Castille, care a sărit pe tăblia mesei şi apoi şi-a plimbat palma de-a lungul grinzii de acoperiş. Câteva secunde mai târziu, în mâna lui a apărut o cutiuţă neagră. A sărit de pe masă.

— Un emiţător.

Nedumerită, Nina şi-a mutat privirea de la unul la celălalt.

— Ce se întâmplă?

— O înscenare. Voia să aştepte până când se efectuează transferul, iar după aceea să păstreze obiectul pentru sine. Asta dovedeşte măcar că e autentic.

S-a uitat din nou spre Hajjar, ţinând arma îndreptată spre faţa lui.

— Câţi oameni ai afară?

— Singurul om pe care-l am e pilotul, s-a răstit iranianul la el.

Pe pieptul lui Chase a apărut punctul roşu al unei raze laser, urmat de un altul. Fasciculele veneau pe fereastră. Dinspre exterior s-au auzit zgomote făcute de oameni în alergare.

Rânjetul temător al lui Hajjar s-a transformat într-unul de dispreţ.

— Dar bunul meu prieten, căpitanul Mahjad din armata iraniană a venit cu vreo douăzeci soldaţi.

În momentul când uşa s-a deschis, Nina a sărit înapoi de spaimă. Patru bărbaţi în uniforme au năvălit în cameră, ameninţându-i cu puştile.

— Fir-ar a naibii de treabă, a făcut Chase.

5

După ce i-au făcut prizonieri pe membrii grupului şi le-au confiscat bunurile, i-au scos din clădire sub ameninţarea puştilor, versiuni ale armelor germane Heckler şi Koch G3. Cu un zâmbet extrem de satisfăcut pe faţa lui umflată, Hajjar i-a urmat ducând în mână geanta în care se găsea artefactul.

Chase l-a văzut pe Hafez stând în genunchi, cu mâinile la ceafă, în apropierea Land Roverului cu toate portierele deschise. Era păzit de doi soldaţi. Alţii înconjuraseră clădirea. Şi-a dat imediat seama ce se petrecuse: soldaţii stătuseră ascunşi dincolo de coama dealului cu pante abrupte care domina ferma, apoi coborâseră folosind corzi de alpinism.

A observat că doi aveau puşti ruseşti de lunetişti, marca Dragunov, echipate cu dispozitive de ochire cu laser. Aşa se explica de ce Hafez nu reuşise să îi avertizeze de iminenţa atacului. Fiind ţintuit de raza laser, subţire ca acul, ştiind că un glonţ de mare viteză îl putea lovi în orice clipă în punctul marcat cu roşu, rămăsese tăcut şi nemişcat.

— Îmi pare rău, Eddie, a zis Hafez. Erau prea mulţi.

Unul dintre soldaţii care îl păzeau l-a izbit cu piciorul.

— Cred că am dat-o rău în bară de data asta, i-a răspuns Chase.

Nu-şi închipuise că exista posibilitatea ca Hajjar să aibă sprijinitori din rândurile armatei. Gradul de

corupţie al negustorului de antichităţi era mai mare decât îşi închipuise.

În depărtare a zărit un camion cafeniu care se hurduca în susul drumului neamenajat. Probabil că fusese parcat în vreun ascunziş, iar acum, după încheierea misiunii, venea să recupereze soldaţii.

Hajjar s-a apropiat de un ofiţer şi, ca să-i strângă mâna, a agăţat geanta diplomat de cârligul braţului.

— Căpitane Mahjad, dă-mi voie să ţi-i prezint pe partenerii mei de… afaceri!

Ofiţerul, un bărbat deşirat, cu barbă, a rânjit spre grupul de prizonieri.

— Cu mare plăcere. Spune, Failak, ce vrei să faci cu ei?

— Îi voi lua cu mine pe blondă şi pe rus.

Mahjad a măsurat-o pe Kari, care i-a aruncat o privire glacială.

— Nu înţeleg ce-ai cu el, dar sigur ştiu de ce vrei să o iei pe femeie.

— Nu te gândi la cine ştie ce. Cu toate că…

Hajjar a părut să cadă pe gânduri, apoi a râs.

— În ce-i priveşte pe ceilalţi, nu mă interesează. Numai să nu vină după mine.

— Nici o problemă. Ministerul Culturii îi pedepseşte aspru pe străinii care încearcă să ne fure comorile. Dacă apucă să fie judecaţi, sigur vor fi condamnaţi la douăzeci de ani de închisoare.

— Las asta în seama ta, a zis Hajjar, apoi a pocnit din degete spre gărzile lui de corp. Puneţi-le cătuşe, a spus el, făcând semn către Kari şi Volgan.

— Unde o duci? a strigat Chase.

Unul dintre soldaţi l-a izbit cu patul puştii în spate,

făcându-l să-şi piardă echilibrul.

— La mine acasă. Nu te îngrijora, fata n-o să păţească nimic. Atâta vreme cât tatăl ei va fi dispus să coopereze.

— Ai de gând să ceri bani de *răscumpărare?* a întrebat revoltată Kari.

Unul dintre oamenii lui Hajjar i-a întors mâinile la spate şi i-a prins cătuşe la încheieturi.

— Mi se pare normal să mai capăt zece milioane de dolari, nu crezi? i-a răspuns iranianul lui Chase, ignorând-o pe Kari. Dacă aş avea o fiică atât de frumoasă, aş socoti că o asemenea sumă e un chilipir.

Apoi a coborât glasul, care i-a devenit ameninţător:

— Ca să se asigure că *rămâne* la fel de frumoasă.

— Dacă-i faci vreun rău, o să te omor, a mârâit Chase spre el.

— De altă ameninţare, mai convingătoare, nu eşti în stare? l-a sfidat celălalt.

— Mai târziu tu o să mă implori.

— Bine, bine, făcu Hajjar, ridicând din umeri. O să mă îngrijorez… peste douăzeci de ani.

— Domnule Chase, a spus Kari, în momentul în care gărzile de corp i-au tras pe ea şi pe Volgan, pentru a-i îndepărta, nu uita pentru ce ai fost angajat. Să o protejezi pe doctor Wilde. *Asta* este sarcina ta prioritară.

— Bine, dar…

— Ai înţeles?

Parcă împotriva voinţei lui, Chase a dat din cap.

— Da.

— Bine.

Apoi ea şi-a îndreptat atenţia spre elicopter şi spre

Hajjar.

— Aparatul are doar cinci locuri, iar noi suntem şase. Ori ai de gând să te agăţi cu cârligul de tălpiga aparatului?

— Ai putea călători pe genunchii lui Yuri, a spus Hajjar, cu un rânjet libidinos. Merită şi el o ultimă plăcere… asta până îl predau lui Qobras.

Volgan a albit la faţă.

— Cum? *Nu! Nu,* Failak, doar am avut o înţelegere!

— Iar eu sunt convins că voi încheia una şi mai bună cu el. De ce să mă mulţumesc cu trei milioane, când le pot păstra pe toate *zece şi*-l fac pe Qobras să-mi plătească şi mai mult ca să pună mâna pe tine şi pe artefact?

— *Nu!* a strigat Volgan cu glas piţigăiat.

Cu toate că era încătuşat cu mâinile la spate, s-a azvârlit asupra gărzii de corp care îl ţinea, dezechilibrând-o.

Cealaltă gardă de corp s-a rotit brusc, dând drumul braţului lui Kari – când rusul l-a lovit cu piciorul în stomac, făcându-l să se îndoaie de mijloc. Volgan a sărit peste el în timp ce acesta căzut şi a fugit clătinându-se către fermă. Soldaţii au reuşit să-şi revină după momentele de surpriză şi au pregătit armele.

— Nu trageţi! a strigat Hajjar.

Mahjad a părut deconcertat, după care a repetat rapid cererea cu glas autoritar.

Trebuind să aleagă între a-şi urma instinctele căpătate prin instruire şi ordinul comandantului lor, soldaţii au rămas o clipă nemişcaţi.

Iar Chase a profitat de această clipă.

A prins ţeava puştii celui mai apropiat dintre soldaţi şi, luându-l prin surprindere, i-a smuls-o, apoi şi-a răsucit încheietura pentru a întoarce arma, iar cu cealaltă mână a apăsat pe trăgaci.

A simţit în palmă dogoarea glonţului ce trecea prin ţeavă. Soldatul a fost împins în spate, glonţul a trecut drept prin el, împrăştiind sânge şi fragmente de plămâni pe caroseria Land Roverului.

Până când au reacţionat ceilalţi, Chase a întors arma spre ei şi, fixând clapeta de selectare pe foc automat, a dezlănţuit rafale spre soldaţii înarmaţi cu puşti Dragunov. Aceştia s-au prăbuşit. Dacă ar fi tras în el, ceilalţi ar fi riscat să-şi doboare comandantul, iar acest lucru i-a făcut să ezite câteva momente.

— Nina! a strigat Chase.

Total nepregătită pentru acea acţiune ucigătoare, desfăşurată cu atâta repeziciune, ea s-a uitat nedumerită la el. A întins mâna ca să o prindă de braţ, însă unul dintre soldaţi a reacţionat mai rapid decât ceilalţi camarazi ai lui şi a trântit-o la pământ. Chase nu putea trage în soldat fără să-i primejduiască viaţa. A schimbat imediat tactica.

— Hugo! a răcnit el, arătând cu capul spre Land Rover.

Castille îi urma deja exemplul, luptându-se cu un soldat pentru a-i smulge puşca. Un alt militar l-a izbit cu puşca în ceafă. Castille s-a prăbuşit la pământ.

Auzind un icnet de durere, Chase a întors capul spre sursa acelui sunet. Hafez încerca să se ridice în picioare, dar una dintre gărzile de corp l-a trântit înapoi. Cealaltă a îndreptat arma G3 spre Chase…

Cu un salt, a ajuns pe bancheta din spate a Land

Roverului. Abia a avut timp să închidă portiera, după care geamul a fost făcut ţăndări sub rafalele de gloanţe care au străpuns caroseria din aluminiu a maşinii de teren.

— Eddie! a strigat Nina când soldatul care o prinsese a ridicat-o în picioare, trăgând-o cu brutalitate mai departe de Land Rover.

S-a zbătut, a lovit cu picioarele, dar omul era prea puternic să o scape din mână. Alţi doi îl ţintuiau pe Castille la pământ.

Soldatul a continuat să tragă pe foc automat, golindu-şi încărcătorul în vehicul.

Vreme de un moment, s-a lăsat o linişte deplină. Apoi, soldatul a prins clanţa portierei ciuruite de gloanţe şi a deschis-o.

Land Roverul era gol. Derutat, soldatul a rămas cu ochii căscaţi. Apoi a auzit un zgomot slab şi a privit în jos.

În spaţiul pentru picioare din spatele maşinii, grenada s-a oprit din rostogolire.

A deschis gura să urle.

Nu a mai apucat. Grenada a explodat, azvârlindu-l înapoi sub suflul care a răspândit în jur aşchii de metal.

Soldaţii care îl ţineau pe Castille au fost surprinşi de suflul exploziei, lucru care s-a întâmplat şi cu garda de corp care îl păzea pe Hafez. Însă prizonierii acestora, stând întinşi la pământ, au scăpat neatinşi din faţa schijelor, acestea trecând pe deasupra lor.

Stând întins şi lipit de roata din spate de pe partea cealaltă a Land Roverului, Chase şi-a pus mâinile peste urechi, iar portiera de deasupra lui a fost smulsă

din ţâţâni. A urmărit-o cum zboară învârtindu-se, amintind de o frisbee de formă pătrată, apoi căzând cu un zăngănit pe panta de sub micul platou.

S-a uitat pe sub vehicul. Soldaţii aflaţi în imediata apropiere era răniţi ori morţi, dar ceilalţi îşi reveneau din starea de şoc provocată de explozie. Şi mai rămăseseră zece, toţi înarmaţi.

Şi toţi furioşi.

Aflată lângă elicopter, Kari i-a atras imediat atenţia datorită straiului alb şi lung. Era ţinută de una dintre gărzile de corp ale lui Hajjar, iar căpitanul iranian o ameninţa cu pistolul şi, în acelaşi timp, striga ordine către oamenii lui.

Nina…

Soldatul care o prinsese o ţinea strâns acum cu ambele braţe şi o târa mergând cu spatele.

Nu putea risca să tragă. Iar în G3 mai avea doar câteva cartuşe.

Cu febrilitate, a analizat situaţia.

Pentru moment, Nina era oarecum în siguranţă, chiar dacă prizonieră, însă era posibil ca vreunuia dintre soldaţi să-i vină ideea de a o folosi drept ostatic, silindu-l să se predea. Hajjar şi căpitanul Mahjad vorbeau engleză – şi auziseră ordinul lui Kari de a avea grijă mai întâi de toate de ea.

Ceea ce însemna că, pentru a o proteja în acele momente, trebuia să o *abandoneze.*

Ţinând strâns puşca de asalt, s-a ghemuit în spatele vehiculului care fumega şi s-a retras, apoi a sărit în picioare şi a tras ultimele cartuşe făcând o mişcare de semirotaţie. A tras în mod deliberat în sus, pentru că nu dorea să lovească pe nimeni, ci doar să-i silească

pe ceilalţi să se arunce la pământ, derutându-i şi a gonit spre panta abruptă care ducea spre fundul văii.

A auzit împuşcături, semn că soldaţii deschiseseră focul.

A văzut valea desfăşurându-se dedesubt, apoi curba largă descrisă de şinele de tren care dispăreau într-un tunel.

Pe deasupra capului i-a şuierat un glonţ, îndeajuns de aproape ca să-i simtă suflul. A sărit, trecând de marginea pantei şi a zburat prin aer, aterizând…

Pe portiera Land Roverului!

Aceasta a pornit să alunece la vale, stârnind un nor de praf şi pietriş, iar el s-a ţinut agăţat de ea ca un copil care se dă cu o sanie prinzând viteză.

Şi-a dat seama că în acest fel nu va ajunge prea departe – panta era presărată de stânci. Însă nici nu avea nevoie să coboare prea mult. Trebuia doar să se îndepărteze suficient de soldaţii care, odată ajunşi pe buza povârnişului, aveau să înceapă să tragă.

În faţa lui a apărut un bolovan uriaş, ieşind din versant ca un colţ ameninţător. A făcut un salt, aruncându-se în lateral şi aterizând dureros, după care portiera s-a izbit de bolovan şi s-a boţit de parcă ar fi fost făcută din carton. A încercat să reducă din viteza de coborâre cu picioarele, dar se deplasa mult prea repede, astfel că s-a rostogolit fără putinţă de oprire. A simţit pe faţă firicele de nisip şi piatră.

Cei de sus deschiseseră focul.

Pe lângă el a trecut ceva care l-a biciuit. Nu erau gloanţe, ci plante, ierburi uscate şi tufişuri ţepoase. Asta însemna că se apropia de fundul văii. Dar cât mai avea până acolo?

În ciuda prafului înţepător, s-a silit să deschidă ochii… şi a văzut cum terenul se cască sub el.

Cu un răcnet care s-a auzit până pe buza povârnişului, Chase a căzut în gol.

Unul dintre soldaţi s-a crispat.

— Au. Dureroasă căzătură.

Străinul ţâşnise peste partea superioară a gurii de tunel feroviar şi se prăbuşise spre şine, dispărând din câmpul lor vizual.

— Aşa-i trebuie, ticălosul! a mârâit un alt soldat, aflat alături de primul.

Oricât de pregătit fizic ar fi cineva, o cădere de la o asemenea înălţime pe o suprafaţă neiertătoare de oţel şi beton poate produce fracturi, ba chiar moartea.

Mahjad s-a apropiat de cei doi şi a privit în jos. Drumul urmat de englez în josul pantei era uşor de urmărit, pentru că dâra de praf care încă nu se aşternuse ducea şerpuitor spre gura tunelului.

— Aduceţi frânghii, a ordonat. Trei oameni să coboare şi să-l găsească. Dacă e mort, duceţi-i cadavrul până în triaj. Dacă trăieşte – şi faţa i s-a schimonosit într-un amestec de furie şi umor sadic – duceţi-i cadavrul tot acolo.

— Am înţeles, domnule!

Soldaţii au salutat, iar trei dintre ei s-au pregătit să coboare panta.

Mahjad s-a întors în locul unde rămăsese Hajjar. Rusul care încercase să fugă fusese prins, iar acum era păzit, alături de ceilalţi prizonieri.

— E numai greşeala ta! s-a răstit, împungând cu degetul spre faţa lui Hajjar. Nu m-ai prevenit că vom

avea de a face cu un asasin bine instruit.

— Nici eu n-am ştiut, s-a bâlbâit celălalt. Am crezut că e vreun fost ofiţer pe care şi l-a luat ca gardă de corp, a mai zis şi a făcut un gest către Kari, care l-a măsurat cu un dispreţ rece.

— Am patru oameni morţi şi trei răniţi. Cum voi explica asta? *Cum?*

Agitat, Hajjar şi-a umezit buzele cu limba şi a început să transpire, cu toate că briza era răcoroasă.

— Poate facem... o donaţie de vreun fel către familiile lor? Şi către comandantul lor.

— Să-ţi spun eu ce donaţie să faci, Failak, a strigat Mahjad.

A tăcut apoi câteva clipe. Starea de agitaţie a celuilalt a crescut.

— O *donaţie foarte mare.*

— O să mă ocup imediat ce ajung acasă, a zis Hajjar cu un aer de uşurare.

Ofiţerul l-a privit cu răceală.

— Aşa să faci.

— Ai cuvântul meu. Acum trebuie să plec, a rostit el şi s-a uitat spre Kari. Am nişte treburi urgente de rezolvat – şi ar fi bine să nu fim văzuţi împreună la locul acestui... accident nefericit.

Mahjad a dat din cap nemulţumit, iar soldaţii lui i-au tras deoparte pe Nina, Castille şi Hafez, iar ceilalţi s-au îmbarcat în elicopter. Prea înspăimântat să mai protesteze, Volgan s-a aşezat pe locul din mijloc al banchetei din spate, cu câte o gardă de corp a lui Hajjar de o parte şi de alta, iar Kari s-a văzut silită să îi stea pe genunchi. Având mâinile legate la spate, nu s-a putut opune aproape deloc atunci când centura de

siguranţă i-a fost prinsă în jurul taliei, legând-o practic de Volgan.

Hajjar s-a aşezat pe scaunul copilotului.

— A, domnişoară Frost, a spus el, întinzând o mână în spate şi prinzând-o de bărbie, nu e nevoie să mă priveşti aşa. Nu vei fi maltratată – eşti prea valoroasă. Atâta vreme cât tatăl tău cooperează.

Kari s-a smuls din strânsoarea degetelor lui.

— Hajjar, ai făcut greşeala cea mai mare a vieţii tale.

El i-a zâmbit cu un aer sigur de sine.

— Ei, asta-i bună. Nu e nevoie să te necăjeşti. Stai liniştită şi bucură-te de călătorie. Iar dacă vrei să-l ajuţi pe Yuri să se mai *destindă,* a adăugat şi a aruncat o privire la Volgan, care avea faţa pământie, atunci mişcă-te puţin. Sunt convins că va aprecia. Ultima plăcere a unui condamnat la moarte, nu?

Zâmbetul lui a devenit rece.

— Numai să nu te foieşti prea mult. N-aş vrea ca vreunul dintre oamenii mei să-şi închipuie că ai vrea să evadezi, pentru că te-ar împuşca.

Pentru a fi mai convingător, o gardă de corp a împuns-o în coaste cu ţeava pistolului.

— N-o să uit, a zis ea printre dinţi.

— Foarte bine, a spus Hajjar şi s-a întors către pilot. Să plecăm de aici.

Şocată şi incapabilă să creadă ce se întâmpla, Nina s-a uitat cum elicopterul a decolat şi s-a îndepărtat. Saltul făcut de la viaţa universitară din New York şi până la prizonieratul din Iran i se părea de neconceput – ce Dumnezeu se întâmpla cu viaţa ei?

Acum Kari era păstrată pentru obţinerea unei

răscumpărări, iar în ce-l privea pe Chase…

Nu înţelegea prea mult din discuţiile purtate de soldaţi, dar judecând după lipsa lor de precipitare în ceea ce făceau, era limpede că omul murise.

La fermă a sosit un camion militar încăpător. În timp ce soldaţii i-au împins pe ea şi pe camarazii ei să urce, abia a reuşit să-şi reţină lacrimile.

Chase a respirat adânc încă o dată şi apoi şi-a încordat braţele.

Reuşise să se răsucească în timp ce se prăbuşea peste margine şi se prinsese cu o mână de o ieşitură a peretelui stâncos. Atârnând ca o marionetă, i-a trebuit apoi aproape un minut să ridice şi cealaltă mână pentru a se ţine mai bine.

Dar nu-i slujea la nimic. Atârna exact deasupra şinelor de tren. Vârfurile picioarelor se aflau la cel puţin cinci metri şi jumătate deasupra căii ferate, înălţime de la care nici măcar un membru SAS nu poate sări cu uşurinţă, mai ales că jos nu exista nimic să amortizeze impactul. O aterizare mai nefericită ar fi putut face doar pe un pat cu cuie.

Însă nu avea de ales. Strigătele şi câteva pietre care au început să se rostogolească ameninţător, tresăltând pe pantă, l-au avertizat că urma să aibă tovărăşie în curând.

Aşadar – trebuia *să sară.*

Chiar dacă era pregătit pentru un contact dur cu solul, îndoindu-şi genunchii şi rostogolindu-se, a simţit o durere sfâşietoare prin picioare, de parcă ar fi fost lovit peste ele cu o bară de fier. A căzut greu, scoţând un icnet de suferinţă când s-a lovit cu pieptul de o

şină. Făcând eforturi să ignore durerea, s-a silit să se târâie de pe linia ferată.

Evaluarea vătămărilor. Ambele picioare îl dureau cumplit, iar glezna stângă preluase mai toată povara, însă reuşise să scape fără nici o fractură. Şi-ar fi dat seama dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, pentru că trăise cândva o *astfel* de experienţă.

S-a ridicat în capul oaselor şi s-a strâmbat, pentru că a fost săgetat de o durere urâtă în zona coastelor. Partea bună era că jacheta de piele, foarte rezistentă, îl ajutase să suporte mai bine impactul. După ce a respirat adânc de câteva ori, a reuşit să se concentreze şi s-a ridicat în picioare.

Şi a scos un răcnet de furie.

Această ieşire nu era exprimarea durerii, ci o modalitate de a o *elibera*, de a o ţine sub control. Unele dintre tehnicile de gestionare a durerii folosite de membrii trupelor SAS erau neobişnuite, dar dădeau rezultate.

— Uf, *acum* am încurcat-o, a spus el cu glas gutural.

Îi atrăsese atenţia un zgomot venind de deasupra capului. Nu era făcut de soldaţii care veneau după el, ci de elicopterul lui Hajjar, care dispărea peste o culme. Ticălosul cu gheară de oţel în loc de mână o ducea pe Kari cu el, plănuind probabil să obţină o răscumpărare de la tatăl ei.

Ce putea face?

Kari Frost era patroana lui – şi se îndoia că tatăl ei se va arăta prea înţelegător dacă îngăduia să i se întâmple ceva. Un asemenea eşec ar fi pus imediat capăt carierei lui. După aceea, nimeni nu-l va mai angaja.

Pe de altă parte, în calitate de patron al lui, ea îi dăduse un ordin foarte precis – acela pentru care fusese de fapt angajat.

Să o protejeze pe Nina.

Iar ea era acum prizonieră, alături de Castille şi Hafez. Camionul pe care îl văzuse nu va merge pe alt drum, astfel că trebuia să coboare şi să treacă prin dreptul depoului.

Depoul...

Dacă reuşea să ajungă acolo la timp, poate găsea vreun vehicul cu care să-i urmărească.

Şi să-i salveze.

Scrâşnind din dinţi să facă uitată durerea de gleznă, Chase a alergat de-a lungul căii ferate.

6

— Nu te speria, i-a zis Castille Ninei, în timp ce camionul se hurduca pe drumul întortocheat care cobora versantul, o să scăpăm.

— Cum asta? a întrebat ea, ridicând mâinile încătuşate. Noi am fost arestaţi, Kari, răpită, iar Chase a murit!

A rămas uimită când i-a auzit pe Castille şi pe Hafez hohotind amuzaţi.

— Eddie a ieşit întreg şi din situaţii mai grave, i-a spus Hafez.

— Ce poate fi mai rău decât să se tragă în tine şi să te duci de-a berbeleacul pe un asemenea versant?

— Păi, odată când eram în Guyana… a început Castille, dar unul dintre soldaţi a strigat la el în farsi şi l-a împuns cu ţeava armei în burtă, drept cuvânt final. Au. Se pare că dobitocii ăştia ar prefera să ne ţinem gura.

— Şi dobitocii ăştia vorbesc engleza, s-a răstit la el un alt soldat.

— Pariez însă că franceză nu ştiu, a continuat Castille netulburat într-una dintre limbile lui materne.

— Pariez că-i aşa, i-a răspuns Nina tot în franceză.

Replica ei l-a făcut pe unul dintre soldaţi să strige furios la ea, iar Castille s-a ales cu încă o împunsătură în stomac.

Călătoria aceea incomodă a continuat în tăcere. Nina a rămas cu ochii la Castille pentru a nu privi

cadavrele întinse pe platforma vehiculului.

În cele din urmă, cu un scrâşnet de frâne, camionul s-a oprit. Nina a clipit derutată când soldaţii au tras-o jos, în lumina orbitoare.

Se aflau în triajul gării pe care o văzuseră mai devreme, cu patru linii care mergeau de-a lungul căii duble principale şi reveneau la acestea la fiecare capăt. Pe cea mai apropiată linie de garare se afla un tren mic, cu trei vagoane de călători trase de o locomotivă cu motor diesel. Un tren mult mai lung aştepta pe o altă linie. Nina a auzit behăit de animale, oi sau capre, venind dinspre vagoane.

Căpitanul Mahjad a rămas în faţa prizonierilor cu mâinile în şolduri.

— Ce vreţi să faceţi cu noi? l-a întrebat Nina.

— Vă duc să fiţi judecaţi pentru uciderea oamenilor mei. Veţi fi găsiţi vinovaţi şi condamnaţi la moarte.

— *Poftim?* a strigat ea cu glas ascuţit. Dar noi n-am făcut nimic!

— Nu mai comenta, i-a zis Castille. E corupt, nu ai cum să te înţelegi cu el...

Un soldat a ridicat arma şi l-a lovit în spate, făcându-l să cadă la pământ.

— Socoteşte-te norocos că nu te împuşc pe loc, pentru că aş putea susţine apoi că ai încercat să evadezi, a zbierat Mahjad la el.

Vreme de o clipă, a părut să analizeze chiar acel gând, însă apoi a dat câteva ordine. Soldaţii i-au tras pe Nina şi pe Hafez spre primul vagon al trenului, iar alţii doi l-au luat pe Castille de braţe şi l-au târât după ei.

Interiorul vagoanelor era demodat, având un coridor

lung care mergea pe o latură şi un şir de opt compartimente de câte opt locuri fiecare. Castille şi Hafez au fost împinşi în compartimentul cel mai îndepărtat, însoţiţi de patru soldaţi. Cel care o păzea pe Nina a dat să o împingă în acelaşi compartiment, dar Mahjad i-a zis ceva. Omul şi-a reţinut un rânjet răutăcios, apoi a condus-o la un compartiment aflat la capătul celălalt al coridorului. Acesta părea să fi fost cândva de clasa întâi, dar asta se întâmplase de mult, iar tapiseria canapelelor era subţiată şi murdară.

— Stai jos, i-a poruncit Mahjad, intrând după ea.

Nina s-a gândit să refuze, dar înainte de a apuca să deschidă gura, el a obligat-o să stea jos pe locul de la geam, după care s-a aşezat vizavi de ea. Soldatul s-a postat de pază în faţa uşii, rămânând vizibil prin geamul îngust.

Nina a crezut că Mahjad voia să-i vorbească, însă el a rămas locului, plimbându-şi privirea impenetrabilă peste corpul ei. Ea şi-a atins părul inconştient, iar mişcarea i-a atras imediat atenţia ofiţerului, care şi-a îndreptat ochii spre faţa ei.

Îngrozită şi-a dat seama că era singură în compartiment cu Mahjad, dar şi că soldatul de afară se va preface că nu vede nimic din ceea ce s-ar întâmpla în compartiment.

Ori şi mai rău… să participe.

S-a cutremurat. Mahjad a surprins mişcarea imperceptibilă, un colţ al gurii s-a strâmbat într-o expresie răutăcioasă, după care a dat să se mişte.

Alergările lungi şi forţate nu reprezentau ceva nou pentru Chase. Însă era cu totul altceva să fugă

îndurând dureri atât de mari.

La fiecare cincizeci de metri întorcea capul după urmăritori. Până în momentul în care au ajuns la tunel, el câştigase un avans de aproximativ patru sute de metri. Însă soldaţii începuseră să reducă handicapul: erau mai tineri, mai proaspeţi, nevătămaţi.

Încă se afla în afara razei de acţiune a armelor G3 şi din ceea ce ştia despre instruirea soldaţilor iranieni, nu prea avea să rişte în momentul în care aceştia ar fi tras în el. Însă până la urmă vor ajunge suficient de aproape ca să-l doboare. Putea scăpa doar dacă ajungea înaintea lor în triaj.

Încă nu ştia ce va face acolo.

Va improviza ceva, a decis.

Pe o linie de garare aşteptau un tren de marfă şi un altul mai scurt, de pasageri. Alături de acesta era parcat un camion militar.

A simţit că adrenalina îl face să alerge mai repede, înviorându-l. Era acelaşi camion pe care îl văzuse îndreptându-se către fermă! Pesemne că în el fuseseră aduşi soldaţii – şi, desigur, prizonierii – până în gară… iar asta însemna că toţi aveau să se îmbarce în acea garnitură.

S-a uitat iute în urmă. Cei trei soldaţi iranieni erau la două sute de metri şi câştigau teren. Asta nu-i oferea prea mult timp în momentul în care va ajunge în gară ca să…

Drace!

Trenul de pasageri se punea în mişcare.

Hârâitul uscat al motorului diesel a ajuns până la el şi a văzut fumul negricios şi urât mirositor cum este

scuipat în aerul curat al munţilor.

Ajunsese prea târziu. Ţinând seama de starea drumului care trecea peste munte, nu exista nici o şansă de a ţine ritmul cu trenul, chiar dacă ar fi furat camionul.

Însă trebuia să găsească o cale de a o salva pe Nina, fără a mai vorbi de prietenii săi.

Garnitura înainta încet pentru a trece peste macazul care urma s-o direcţioneze spre linia principală. Unul după altul, vagoanele au şerpuit prin curba aceea. Ignorând durerea, Chase s-a forţat să alerge mai repede. Poate mai avea o şansă de a-l prinde din urmă.

Nu a reuşit. Abia ajunsese la macazurile de la capătul apropiat al liniei, când acesta a ieşit prin partea cealaltă, iar gâfâitul locomotivei a crescut, devenind un soi de geamăt, în vreme ce prindea viteză.

Acum, singura lui şansă era camionul... *sau celălalt tren.*

În spatele camionului rămăsese un singur soldat, care se uita cum se îndepărta garnitura. A auzit zgomotul de paşi pe pietrişul dintre şine şi a dat să se întoarcă, moment în care a primit o lovitură de picior drept în piept. Chase l-a lovit apoi cu pumnul în faţă pe omul ce cădea. Nu-şi pierduse cunoştinţa, dar vreme de câteva minute avea să fie incapabil să lupte.

Apucându-i puşca, Chase aruncat o privire de-a lungul liniei, spre urmăritori, apoi a fugit spre partea din faţă a marfarului.

A auzit primul glonţ lovind într-unul dintre vagoanele de lemn şi abia după aceea a răsunat

împuşcătura. Animalele din vagonul de marfă au ţipat înspăimântate. S-a aruncat la pământ şi s-a rostogolit sub cel mai apropiat dintre vagoane, ieşind în partea cealaltă a liniei. Avea la dispoziţie câteva momente în care soldaţii nu-l vedeau, dar nu va trece multă vreme până când vor ajunge la capătul din spate, trecând de partea cealaltă.

Extrem de murdară, locomotiva se găsea în faţă, având cabină la fiecare capăt. Însă mai întâi trebuia să realizeze o operaţiune…

S-a ghemuit în spaţiul dintre locomotivă şi primul vagon. Dispozitivul de cuplare era de tip articulaţie cu nucă; a tras maneta de decuplare şi a auzit un puternic zgomot metalic. Acum, după ce pornea, locomotiva urma să se decupleze automat, lăsând restul pe loc.

S-a uitat înapoi, de-a lungul trenului. Doi dintre soldaţi îl urmăriseră pe partea stângă, ceea ce însemna că pe dreapta rămăsese unul singur. A sărit pe mecanismul de cuplare şi a făcut un salt spre cealaltă latură a vagonului, dând repede colţul şi având arma pregătită. Cel de-al treilea soldat alerga spre el.

Cu o singură mişcare controlată, s-a lăsat într-un genunchi, a ţintit şi a tras. Din armă au plecat trei gloanţe, dar îl nimerise pe soldat cu primul. Omul s-a rostogolit la pământ.

Chase a alergat spre capătul celălalt al locomotivei. Prin uşa deschisă a apărut capul mecanicului, care se aplecase pentru a vedea ce se petrece. Şi-a dat seama aproape imediat.

— A, bună, a zis Chase gâfâind şi îndreptând arma

spre mecanic. Va trebui să iau locomotiva cu împrumut.

Şocat, omul a ridicat mâinile. S-a uitat disperat în jur, apoi s-a răsucit pe călcâie şi, cu un vaiet, s-a aruncat jos, pe uşa deschisă aflată de cealaltă parte a cabinei.

— Măcar am fost politicos şi i-am spus ce vreau, a mormăit Chase în timp ce urca scara.

Cabina foarte îngrămădită era pustie, iar duduitul rar al motorului funcţionând la ralanti răsuna din spate, dincolo de o uşă îngustă de acces spre camera maşinii. Prin parbriz, l-a văzut pe mecanicul care fugise îndreptându-se precipitat spre o cabină de manevră de la capătul liniilor de garare.

Maneta cea mai mare de pe tabloul de comandă al locomotivei trebuia să fie acceleraţia. Ceea ce însemna că următoarea ca mărime era frâna.

Sau, cel puţin aşa spera.

Făcând o încercare, a împins maneta de acceleraţie înainte. Locomotiva a dat să înainteze, în timp ce zgomotul motorului a crescut – însă frâna a ţinut-o pe loc.

A eliberat ceea ce socotea că ar fi maneta de frânare. S-a auzit un scrâşnet metalic sfredelitor, iar locomotiva a înaintat. Imediat după aceea, a împins acceleraţia în faţă. Motoarele diesel de mare putere au scos un ţiuit, acele cadranelor de control de la bord au început să bată spre zonele roşii, însă el le-a ignorat şi s-a uitat pe uşa deschisă.

Locomotiva se decuplase, iar Chase s-a gândit că măcar nu trăgea după el cele câteva sute de animale aflate în vagoane. Ceilalţi doi soldaţi ajunseseră în

apropierea primului vagon.

A luat puşca şi a pus-o pe foc automat, după care a dezlănţuit câteva rafale de-a lungul liniei. Unul dintre soldaţi s-a prăbuşit imediat, din pieptul lui sângele ţâşnind ca o arteziană. Celălalt s-a azvârlit între şine, în faţa vagoanelor care stăteau pe loc. Raza de acţiune a armei lui Chase a fost curând blocată de corpul masiv al locomotivei.

Iritat, a scos un mormăit, după care şi-a îndreptat atenţia asupra comenzilor şi a căii ferate de-a lungul căreia se deplasa. Locomotiva se apropia cu repeziciune de primul grup de macazuri.

Încă de copil, când se jucase cu trenuleţele tatălui său, ştia că la macazuri locomotiva trebuia să aibă viteză redusă. De fapt, i se interzisese accesul după ce, împins de curiozitate să vadă ce se întâmplă dacă expresul Great Western se va deplasa cu *mare* viteză printr-un macaz, acesta plonjase de pe masă, ajungând pe podea.

Însă nu avea de ales – trebuia să ajungă din urmă trenul în care se afla Nina.

Şi-a încordat muşchii picioarelor. Locomotiva s-a cutremurat când a trecut cu viteză prin macaz, scoţând scrâşnete metalice. Legănarea violentă s-a repetat când cele şase roţi ale boghiului din spate au trecut şi ele de macaz. După aceea, locomotiva s-a redresat, dar se apropia cu mare viteză de următorul macaz.

În spatele locomotivei, nevăzut de Chase, soldatul rămas în viaţă a gonit de-a lungul şinei. Maşinăria căpăta viteză, iar scrâşnetele înfiorătoare scoase de roţi când treceau pe la macazuri într-o ploaie de

scântei aproape că l-au asurzit, însă furia şi dorinţa arzătoare de a-şi răzbuna camaradul l-au făcut să continue să alerge.

A făcut un salt disperat spre partea din spate a locomotivei care se îndepărta, încercând să se agaţe de balustradă...

Şi a reuşit să se prindă de ea.

Strângând din dinţi, s-a tras pe trepte, după care a urcat în cabina spate.

Următorul urlet metalic venind dinspre roţi l-a făcut pe Chase să-şi simtă dinţii strepezindu-se, dar a continuat să împingă maneta de acceleraţie înainte, cu toate că la următoarea curbă strânsă risca să fie azvârlit din scaunul de mecanic.

Încă un grup de macazuri, apoi va fi pe linia principală, pornind în urmărirea celuilalt tren. Dacă forţa locomotiva să dea totul, atunci peste scurtă vreme va ajunge din urmă celălalt tren – iar dacă se gândea bine, o putea face să se deplaseze cu aceeaşi viteză şi să o cupleze în mod automat de ultimul vagon, după care ar fi ieşit din cabină şi ar fi sărit dincolo.

A văzut o rază de lumină sclipind în faţă: ceva se mişcase.

Ultimul macaz fusese schimbat!

A răsucit capul şi, uitându-se pe fereastra cabinei de manevră prin dreptul căreia a trecut, a observat doi oameni cu feţe speriate. Probabil că mecanicul îi ceruse acarului să încerce oprirea locomotivei – iar acum avea să ajungă pe şinele care mergeau paralel cu celălalt tren.

Asta însemna că dacă o altă garnitură venea pe acea

cale, se va năpusti direct spre el.

Însă dacă îşi închipuiseră că îl vor opri, atunci se înşelaseră.

Cu un scrâşnet de metal suprasolicitat, locomotiva condusă de el a trecut peste macazuri, pătrunzând pe linia principală. A împins maneta de acceleraţie cât a putut. Acele indicatoare au înregistrat încă un salt, dar pe el nu îl interesa decât vitezometrul. Treizeci de kilometri pe oră… patruzeci…

Calea ferată descria curbe, când stânga, când dreapta, şerpuind printre munţi. Nu a reuşit să vadă celălalt tren. Dar nu putea fi prea departe.

Problema cea mai mare nu era aceea de a-l ajunge din urmă, ci aceea de a urca în el.

Castille şi Hafez au schimbat priviri cu subînţeles. Amândoi aveau experienţă îndelungată în ceea ce-i privea pe soldaţi şi urmăriseră cu atenţie semnele care să le trădeze plictiseala sau lipsa de atenţie care apăreau de obicei în timpul serviciului de pază.

Cei care îi însoţeau dădeau semne clare de lipsă de concentrare. Îi dominau numeric pe prizonierii încătuşaţi în proporţie de doi la unu, erau înarmaţi, astfel că trăiau cu sentimentul firesc al puterii şi superiorităţii, care putea foarte lesne să se transforme într-unul de mulţumire şi relaxare. Când Castille şi Hafez fuseseră împinşi în compartiment, soldaţii ţinuseră armele ridicate şi îndreptate spre ei.

Acum le coborâseră. Le-ar fi trebuit doar o clipă ca să le ridice din nou – dar cei doi nu aveau nevoie de mai mult ca să atace.

Trebuiau doar să aştepte momentul potrivit.

Cu cât se străduia mai mult să-l ignore pe Mahjad, cu atât Nina era mai conştientă de privirile lui insistente. Nu putea decât să-şi întoarcă faţa de la el şi să se aplece spre fereastră, urmărind peisajul montan derulându-se prin dreptul geamului murdar.

Mahjad şi-a schimbat poziţia. Ea a aruncat o privire spre el – şi a îngheţat de groază când l-a văzut jucându-se cu arma Wildey a lui Chase.

— Viaţa mea ar fi mai uşoară dacă tu şi amicii tăi *aţi fi ucişi* în cursul unei tentative de evadare, a spus el. Aşa aş avea mai puţine rapoarte de întocmit şi ar trebui să răspund la mai puţine întrebări ale superiorilor mei. Probabil că o să vă ucid pe toţi înainte de sosire şi astfel voi scăpa de multe neplăceri.

Arma s-a rotit încet pe degetul lui, ajungând cu ţeava groasă îndreptată spre ea. Nina s-a crispat pe canapea.

— Dar... poate mă convingi să mă răzgândesc. Şi aşa îţi salvezi şi prietenii.

— Cum? a întrebat ea, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Ştii tu cum, a făcut el, rezemându-se de spătarul canapelei, iar pe faţă i-a apărut un surâs libidinos.

— Eşti bolnav.

Zâmbetul strâmb s-a lăţit pe faţa lui.

— Nu sunt absurd, a zis el, consultându-şi ceasul. Îţi acord câteva minute de gândire. Dacă nu-mi accepţi oferta – şi faţa i s-a strâmbat într-un rânjet ameninţător – îţi ucid prietenii. Şi te ofer pe tine oamenilor mei. Regret, dar nu se vor purta la fel de *elegant* ca mine.

Paralizată de spaima care îi stârnea greaţă, Nina a

întors capul, să nu-l mai vadă, simţindu-se abandonată şi pierdută.

Acum locomotiva gonea cu şaptezeci de kilometri pe oră şi continua să capete viteză. Chase s-a uitat atent înainte, căutând din ochi celălalt tren în timp ce descria o curbă lungă.

Şi iată!

La mai puţin de un kilometru în faţă, dar reducea distanţa.

Aproximativ încă două minute. Poate chiar mai puţin.

Distanţa dintre căile de rulare era de vreo trei metri. Însă distanţa dintre cele două trenuri era mai redusă, cam de un metru şi jumătate. Uşor de sărit.

Uşor, însă trebuia ţinut seama că vehiculele se deplasau cu peste şaptezeci de kilometri pe oră.

A încercat să vadă mai bine ultimul vagon al celuilalt tren. Era de modă veche, cu o platformă deschisă în spate, de unde, pe o uşă, se pătrundea înăuntru. Asta uşura lucrurile. Trebuia doar să-şi sincronizeze săritura şi să ajungă de pe locomotivă pe platformă.

Doar *atât.* Doar să facă un salt de pe un tren pe altul, ambele fiind în mişcare. Nici o problemă.

A reglat acceleraţia, atârnând puşca de manetă, astfel încât să apese comutatorul de siguranţă. Dacă trăgea uşor de manetă cu puţin timp înainte de a ajunge cap la cap, locomotiva şi trenul ar fi avut aceeaşi viteză şi i-ar fi uşurat săritura. S-a dus spre uşa deschisă şi s-a aplecat în afară pentru a evalua forţa curentului…

Şi, în aceeaşi clipă, a fost lovit din spate, trezindu-se cu umărul izbindu-se agonizant de cadrul de metal. Soldatul care pătrunsese din coridorul care făcea legătura între cabinele din faţă şi spate îl atacase.

Platforma căii ferate a părut că trece ameţitor prin faţa ochilor lui în vreme ce soldatul încerca să-l azvârle din cabină. Cu un braţ amorţit de forţa loviturii, singurul obiect de care se putea ţine era balustrada din exteriorul locomotivei, ceea ce l-a făcut să atârne şi mai mult în afară.

Şi, ajuns în acea poziţie, a văzut farurile altei locomotive năpustindu-se direct spre ei!

7

Soldatul şi-a împreunat mâinile pe gâtul lui Chase, strângându-l cu putere şi încercând să-l împingă în gol, dincolo de marginea podelei. Chase s-a zbătut să respire, pentru că omul îşi înfipsese degetele mari în trahee. A trebuit să-şi încordeze toate puterile ca să se poată ţine de balustradă, simţind o durere arzătoare în celălalt braţ, care îi atârna ţeapăn de-a lungul corpului.

Şi, în tot acest timp, cu colţul ochiului vedea farurile locomotivei din fruntea trenului care se îndrepta spre ei. Iranianul s-a apropiat şi mai mult de el şi, cu un rânjet dispreţuitor, i-a strigat:

— Mori, american ticălos ce eşti!

— *American?* a exclamat Chase, gata să se sufoce.

O energie nebănuită a început să-i invadeze corpul, făcând ca mâna rămasă liberă să ţâşnească în sus, izbindu-l ca un baros pe celălalt drept în faţă. Din nasul sfărâmat al omului a ţâşnit sânge, pentru că din cauza forţei loviturii se alesese cu cartilajul spart. Presiunea din jurul gâtului a dispărut imediat, pentru că soldatul s-a retras brusc înapoi, gemând de durere.

L-a lovit apoi cu genunchiul în stomac. Iranianul a scos un icnet de durere şi s-a rostogolit, îndepărtându-se de Chase, care s-a ridicat cu greu în picioare.

— Sunt *englez,* jigodie!

S-a auzit o sirenă.

Prin parbriz, a văzut cealaltă locomotivă

îndreptându-se cu viteză spre ei, dar şi scânteile care ţâşneau din roţi, semn că mecanicul acţionase sistemul de frânare. Garnitura era compusă din vagoane-cisternă de culoare albă, încărcate cu combustibili sau poate cu substanţe chimice.

Trenul în care se afla Nina ajunsese aproape paralel cu locomotiva lui.

Mecanicul celuilalt tren s-a aruncat din cabină. Cu farurile aprinse orbitor, garnitura se năpustea spre Chase ca o ghiulea.

Ultimul vagon de pe linia paralelă nu era încă la acelaşi nivel cu el, însă nu mai avea timp.

Soldatul s-a ridicat în picioare şi a scos un urlet.

Chase a sărit şi a reuşit să se prindă de balustrada aflată în partea din spate a platformei deschise. Nu putea face altceva decât să se agaţe cu degetele de metalul ruginit în vreme ce…

Locomotivele s-au ciocnit.

Cea în care fusese el a spintecat-o pe cealaltă, ridicându-se sub forţa loviturii. Corpul locomotivei marfarului s-a sfărâmat, azvârlind pretutindeni bucăţi de metal.

Apoi şasiul primei s-a lovit de blocul uriaşului motor diesel al celeilalte. Locomotiva părăsită de Chase cântărea în jur de o sută de tone, dar faţă de forţa inerţială a unui tren de probabil câteva mii de tone, care se deplasa cu aproximativ optzeci de kilometri pe oră, era ca şi cum s-ar fi izbit de un zid de piatră.

Locomotiva s-a răsucit, capătul ei zburând de pe şine. Vreme de o clipă a plutit, întoarsă cu roţile în sus – după care s-a prăbuşit peste cealaltă. Ambele s-au dezintegrat sub forţa impactului. Mii de litri de

motorină s-au împrăştiat, luând apoi foc.

Primul vagon-cisternă, încărcat cu combustibil extrem de inflamabil, a deraiat şi s-a înfipt în fiarele contorsionate. Conţinutul lui s-a revărsat…

— Ţi-a expirat timpul de gândire, a anunţat-o Mahjad.

S-a aplecat spre Nina, iar zâmbetul lui răutăcios i s-a lăţit pe faţă în timp ce a întins mâna să-i atingă un picior. Scârbită, ea a încercat să se tragă înapoi, dar nu avea unde.

— Aşadar, care ţi-e…?

Pe linia cealaltă a trecut în viteză un tren în direcţia opusă. Mahjad a aruncat o privire spre el, după care a revenit la tânără. A deschis gura să spună ceva…

O explozie a cutremurat vagonul.

În cariera lui de luptător în cadrul SAS, Chase se aflase primejdios de aproape de ţinta unor lovituri aeriene de mare precizie executate de forţele NATO – însă explozia extrem de puternică a unei bombe de cinci sute de kilograme ghidate prin laser era doar un foc de artificii în comparaţie cu deflagraţia produsă de primul vagon-cisternă. Trenul de care stătea acum agăţat cu disperare îl ducea cu peste optzeci de kilometri pe oră, însă detonaţia era încă asurzitoare, iar căldura produsă de mingea de foc care se extindea, parcă urmărindu-l, a fost suficient de mare ca să-i pârlească firele de păr de pe dosul mâinilor.

Apoi s-a auzit un alt zgomot, un geamăt îngrozitor, în momentul în care celelalte vagoane s-au încălecat la doar un metru şi ceva în lateral. Acestea deraiau, iar

efectul ca de burduf al unui acordeon ce se strânge le făcea să fie smulse de pe şine.

A urmat *o nouă* explozie. Cel de-al doilea vagon al marfarului a explodat la fel ca primul, urmat un moment mai târziu de al treilea.

Cumplit!

Vagoanele-cisternă vor fi cuprinse de o reacţie în lanţ, iar exploziile se puteau propaga de-a lungul marfarului cu o viteză mai mare decât cea cu care se deplasa trenul de călători, prinzându-l din urmă!

Dacă nu reuşea să ajungă înăuntru în următoarele zece secunde, avea să moară – ori să fie vaporizat.

Încordându-şi braţele, cu tendoanele întinse ca nişte cabluri de oţel, s-a tras pe platformă, scoţând un urlet acoperit complet de bubuiturile cutremurătoare ale altor cisterne care explodau. Ignorând usturimea provocată de mâinile pârlite, s-a rostogolit peste partea superioară a balustradei şi a aterizat cu un bufnet surd pe platforma de lemn. A sărit imediat în picioare şi a încercat clanţa uşii.

Era încuiată.

Lanţul de explozii gonea spre el, iar un curent de aer încins preceda mingile de foc care se extindeau. S-a lipit de uşă, făcându-se una cu ea, neavând unde să se ducă...

Brusc, a căzut, aterizând pe spate în interiorul vagonului de călători şi l-a privit drept în ochi pe soldatul care tocmai deschisese uşa.

Chase s-a rostogolit din dreptul uşii. Luat prin surprindere, iranianul a rămas cu gura căscată – după aceea a ridicat ochii şi a văzut un zid de foc lichid năpustindu-se spre partea din spate a trenului.

Nici nu a mai apucat să scoată vreun ţipăt, pentru că flacăra azvârlită de ultima cisternă a pătruns instantaneu pe uşă, un jet rectangular de vâlvătăi, desfăcându-se şi răsucindu-se în interior. Complet cuprins de foc, soldatul a scos un urlet îngrozitor de durere, după care, dând nebuneşte din mâini, s-a prăbuşit spre Chase.

Acesta s-a rostogolit din nou din calea infernului de flăcări, exact la vreme ca să se ferească şi de combustibilul aprins care cădea cascadă de pe soldat. A sărit în picioare, ignorându-l pe iranianul care s-a năruit la podea zvârcolindu-se. Acum, când ajunsese în tren, avea o misiune de dus la capăt.

Mahjad a rămas împietrit când a auzit prima explozie, apoi groaza lui a crescut pe măsură ce detonările s-au apropiat, devenind tot mai asurzitoare. A uitat cu totul de Nina şi a sărit în picioare, deschizând uşa compartimentului şi răcnind ordine către cei aflaţi pe coridor.

Ea nu avea idee ce se petrecea, dar i se părea că trenul era supus unui bombardament.

Oare Chase venise după ea? Nu-şi imagina *cum,* dar indiferent ce se întâmpla, Mahjad era speriat de moarte.

Poate că această situaţie îi oferea şansa de a evada.

Castille şi Hafez au mai schimbat o privire în momentul în care, speriat, unul dintre paznicii lor a deschis uşa, apoi, dinspre capătul celălalt al vagonului, au auzit comenzile disperate ale lui Mahjad. De această dată, privirea schimbată a

constituit un semnal, o confirmare că amândoi aveau acelaşi gând.

Fii pregătit!

Chase a deschis o uşă glisantă grea şi s-a trezit pe coridorul unui vagon de modă veche, cu compartimente, amintindu-i de Hogwarts Express, din filmele cu Harry Potter. Spre uşurarea lui, compartimentele prin dreptul cărora a trecut erau pustii. Dacă ar fi fost ocupate de soldaţi, ar fi avut probleme mari.

Apoi a auzit paşi.

Bocănituri de ghete pe podea, semn că soldaţii fugeau spre capătul celălalt al vagonului, iar uşa de legătură dintre vagoane s-a deschis cu un zăngănit. Aşadar, tot va avea necazuri.

S-a strecurat fulgerător în cel mai apropiat compartiment, închizând uşa glisantă aproape complet. Prin dreptul lui au trecut în fugă cinci oameni. S-a uitat pe geam. Un soldat stătea la cel mult jumătate de metru de el, cu spatele.

— Pst!

Soldatul s-a întors cu o expresie întrebătoare pe faţă – care s-a transformat imediat într-una de şoc în fracţiunea de secundă dinaintea loviturii de pumn care i-a strivit nasul şi obrajii. Chase l-a tras în compartiment, unde i-a mai administrat un pumn ca să fie sigur, după care i-a luat arma. Cu o mişcare fulgerătoare, a pus puşca pe foc automat şi s-a repezit ca săgeata pe coridor, dezlănţuind o rafală lungă spre soldaţi. Aceştia au căzut seceraţi.

A extras încărcătorul golit, a revenit în

compartiment să recupereze încărcătoarele pline aflate asupra soldatului, a vârât unul în puşcă şi a ieşit cu arma pregătită. Castille, Hafez şi, cel mai important lucru, Nina, erau în acel tren, iar el trebuia să-i găsească.

Unul dintre soldaţi părăsise deja compartimentul, fiind trimis de Mahjad să afle ce se întâmpla în restul trenului, iar acum paznicii lui Castille şi Hafez au privit miraţi în jur când au auzit clănţănitul inimitabil de armă automată.

Castille l-a privit pe prietenul său drept în ochi.

— *Acum!*

A sărit de pe banchetă şi s-a răsucit, mâinile lui încătuşate au smuls arma din strânsoarea soldatului aflat în dreapta lui, lovind în acelaşi timp cu tocul ghetei în faţa celui de vizavi, spărgându-i dinţii. Simultan, Hafez s-a azvârlit în faţă şi l-a izbit pe soldatul din partea lui Castille, făcând ca arma acestuia să zboare rotindu-se prin aer.

Castille s-a îndreptat, răsucindu-şi din nou torsul, ridicând cotul şi lovind în gâtul omului din dreapta. A simţit cum ceva s-a sfărâmat cu un trosnet oribil.

Când s-a întors, Havez l-a lovit pe soldatul rămas cu călcâiul în rotulă şi a auzit un pocnet, semn că osul se fisurase. Soldatul a urlat de durere. Hafez a făcut un salt în faţă şi i-a prins arma, lovindu-l cu ea peste ceafă. Omul s-a prăvălit la podea şi a rămas întins, fără să mai mişte.

Ceilalţi doi soldaţi erau cam în aceeaşi stare.

— Bună treabă ai făcut, a spus Hafez, făcând semn cu capul spre oamenii care îşi pierduseră cunoştinţa.

— Şi tu la fel.
— Cu siguranţă că l-aş fi dovedit şi pe celălalt dacă ar fi rămas în compartiment.
— Bineînţeles că puteai, bătrâne, a zis Castille, care, amuzat şi-a dat ochii peste cap. Acum să sperăm că vreunul dintre idioţii ăştia are şi cheile de la cătuşe…

Chase a intrat fugind în cel de-al doilea vagon, trecând de uşa închisă a toaletei şi dând colţul pentru a pătrunde pe coridor – însă a descoperit că patru soldaţi veneau spre el cu puştile ridicate la ochi.
S-a aruncat înapoi după colţ, reuşind să tragă şi câteva focuri. Un ţipăt l-a anunţat că îl nimerise pe unul. Placajul care lambrisa peretele coridorului a fost sfârtecat de rafale de gloanţe, care au azvârlit în jur aşchii şi bucăţi.
— Iisuse! a exclamat el, ducând mâinile la ochi pentru a şi-i feri de aşchii.
Lungimea mare a ţevii armei G3 îl împiedica să tragă în orb pe după colţ, în vreme ce adversarii lui se puteau adăposti în compartimente, folosindu-şi forţa superioară de foc pentru a-l ţine pe loc, în aşteptarea întăririlor.
Ori şi-a dat el seama cu groază, puteau să-l lichideze aruncând o grenadă de-a lungul coridorului.
Unul dintre soldaţi a strigat în farsi ceva ce însemna „Arunc-o-n gaură”, apoi s-a auzit clar clănţănitul pârghiei de siguranţă îndepărtându-se de corpul grenadei, moment în care camarazii omului au încetat focul.
Lui Chase i-ar fi trebuit câteva secunde să-şi găsească salvarea trecând dincolo de uşa de legătură

dintre vagoane, timp în care grenada ar fi explodat…

Nici măcar nu a încercat. În schimb, a întors puşca, prinzând-o de ţeavă, mânuind-o ca pe o crosă şi s-a răsucit pentru a vedea ovoidul verde-închis descriind un arc de cerc spre el.

L-a lovit cu patul puştii, trimiţându-l înapoi de-a lungul coridorului, de parcă ar fi fost un jucător de crichet care marchează şase puncte o dată.

S-a tras imediat după colţ, moment în care grenada a explodat. Toate geamurile de pe coridor s-au făcut ţăndări, iar cioburile propulsate de suflu s-au adăugat miilor de bile şi fragmente ale învelişului grenadei care s-au răspândit în întregul vagon cu o viteză ucigătoare.

Curentul creat de geamurile sparte a risipit fumul aproape imediat, astfel că a putut să se uite de-a lungul coridorului. A văzut câţiva soldaţi morţi, unii sfârtecaţi, dar nici urmă de Mahjad – probabil că acesta rămăsese în primul vagon, împreună cu prizonierii.

Întorcând puşca în poziţie normală, s-a grăbit să ajungă în vagonul din faţă.

— Asta a fost o grenadă? a întrebat Hafez.

— Da.

— Eddie?

— Absolut sigur, a zis Castille, descuind cătuşele de la mâinile iranianului. Eşti gata?

— Întotdeauna.

— Atunci, *la atac!*

Cu armele ridicate, cei doi au ieşit ghemuiţi, spate în spate, din compartiment. Chase stătea cu faţa spre

partea din spate a trenului, Havez spre cealaltă.

Castille nu a văzut decât pereţii lambrisaţi ai coridorului.

— E liber, a zis el, după care, în spatele lui au răsunat aproape simultan două împuşcături.

Una pornise din arma lui Hafez; cealaltă, din capătul coridorului.

Având o rană serioasă în coapsa piciorului stâng, Hafez s-a prăbuşit pe spate, lovindu-se de Castille. La capătul coridorului, soldatul postat în faţa compartimentului în care se aflau Mahjad şi Nina s-a repezit să-şi găsească adăpost, astfel că glonţul pornit nu l-a nimerit, smulgând doar o bucată de lemn din cadrul uşii.

Castille l-a prins pe prietenul său cu mâna liberă şi l-a tras după colţ, la capătul coridorului, aşezându-l cu grijă pe podea.

Din rană ţâşnea sânge. Hafez şi-a aşezat palma stângă peste ea.

— Au! Ticălosul acela născut de o târfă sifilitică *m-a nimerit.*

Din experienţă, Castille ştia că Hafez va supravieţui rănii, dar numai dacă primea foarte curând asistenţă medicală. Asta presupunea să traverseze toţi cu succes această experienţă.

— Mai poţi trage?

Hafez a ridicat puşca într-o singură mână.

— Încă n-am murit – şi *refuz* să mor până nu-i zbor boaşele micuţului ticălos care m-a rănit. Hai, du-te să-l ajuţi pe Eddie.

Castille l-a bătut pe umăr şi a tras în lături uşa glisantă care făcea legătura cu vagonul al doilea.

Chase a auzit zgomot de mişcare. Se apropia cineva dinspre partea din faţă a trenului.

S-a aruncat imediat în cel mai apropiat compartiment. Reţinându-şi respiraţia, a aşteptat până a auzit paşii în apropiere, apoi a ţâşnit şi a îndreptat puşca spre cel care venea pe coridor.

Castille era la mai puţin de trei metri, ţinând şi el puşca aţintită spre el.

— Edward!

— Hugo! a exclamat Chase şi a scos un oftat de uşurare. Ca de obicei, eu mă chinuiesc să vă salvez, iar tu mă faci să cred că am pierdut vremea.

— Doar mă ştii, m-am plictisit aşteptând să te mişti, melcule…

— Nu mişca, s-a auzit o voce hârâită din spatele lui.

Chase a schimbat o privire cu Castille. Belgianul i-a făcut semn cu ochii spre pământ. Chase a confirmai aproape fără să-şi mişte capul.

— Aruncaţi ar…

Chase s-a azvârlit la podea, iar Castille a tras un singur foc, glonţul trecând puţin peste creştetul lui. Dinspre capătul îndepărtat al coridorului s-a auzit un strigăt înfundat, urmat de un bufnet făcut de cadavrul care se prăbuşise. Uitându-se peste umăr, Chase a văzut un soldat căzând moale lângă peretele ciuruit de gloanţe şi scăpând arma din braţul lipsit de viaţă.

— Tu ai venit să mă salvezi şi, când colo, *eu* te salvez pe tine, a spus belgianul cu un surâs şiret.

— Ei, lasă că mă revanşez eu, a zis Chase şi s-a ridicat. Nu mi-aş fi închipuit că va sta ascuns în budă. Nina unde e?

Faţa lui Castille s-a înnegurat.

— Nu ştiu, n-am văzut-o. Căpitanul acela a dus-o în alt compartiment. Iar Hafez a fost împuşcat, s-a ales cu o rană.

— Unde?

— În picior.

— Nu, unde *este* acum?

Castille s-a răsucit pe călcâie şi a făcut semn către partea din faţă a trenului.

— Aici, vino.

A fugit până în primul vagon. Hafez era tot pe podea, acoperind coridorul.

— Eddie! a exclamat el cu durere în glas. Mă bucur să te revăd. Cum de-ai…?

— Ai auzit exploziile acelea?

— Da.

— Uite, aşa. Unde e Nina?

Hafez a făcut semn cu puşca.

— Cred că e în compartimentul de la capătul celălalt, dar căcăciosul acela care mi-a făcut-o – şi a privit spre piciorul rănit – stă de pază acolo. Probabil că înăuntru e şi Mahjad.

Chase a vârât mâna într-un buzunar şi a scos o oglindă mică din oţel, pe care a înclinat-o astfel încât să vadă spre capătul coridorului. Aşa cum se aştepta, mişcarea l-a făcut pe soldat să tragă două focuri, însă în momentul dinainte de a trage mâna înapoi a reuşit să observe tot ce-l interesa.

— Un singur individ, ultimul compartiment, ghemuit.

I-a făcut semn din cap lui Castille.

— Eşti pregătit?

— Eu merg pe exterior.

— Ba nu. Tu l-ai doborât pe cel care era să mă cureţe. *Eu* merg pe exterior.

Chase s-a pregătit să facă un salt pentru a ocupa o poziţie de tragere lipit de peretele exterior al coridorului. Asta îi oferea un unghi mai bun de tragere – însă îl făcea să fie mai expus.

— Principiile psihologiei inverse funcţionează din nou, a spus Castille şi a ridicat puşca. Eşti gata?

Chase i-a imitat gestul.

— Luptăm până la capăt.

— Până la capăt, a repetat Castille.

Chase s-a ridicat şi a tras semnalul de alarmă. Trenul s-a cutremurat violent când frânele au intrat în funcţiune, făcând roţile să scoată scârţâituri în contact cu şina. Proptindu-se mai bine pe picioare, a aşteptat ca trenul să se oprească.

— Şi *atac!*

Castille s-a aplecat pe după colţ şi a ţintit. Soldatul, care încă nu se redresase după decelerarea neaşteptată, l-a văzut şi a ieşit din adăpost să tragă în el. În acelaşi moment, Chase a ţâşnit din compartiment şi s-a trântit de peretele opus, distrăgându-i astfel atenţia.

Puştile celor doi luptători au lătrat în acelaşi timp. Fără a mai apuca măcar să tragă, omul a fost împuşcat mortal şi a căzut înapoi în compartiment ca o păpuşă de cârpă.

Chase a auzit-o pe Nina strigând înspăimântată.

— Hai! a ordonat el, gonind de-a lungul coridorului, iar Castille l-a urmat.

Uşa compartimentului era deschisă şi blocată de

cadavrul soldatului. Chase nu s-a oprit din fugă, plonjând chiar înainte de a ajunge la uşă şi aterizând pe partea cealaltă. O împuşcătură de pistol a făcut o gaură prin geam la câţiva centimetri în urma lui. În timp ce se rostogolise prin dreptul compartimentului reuşise să vadă tot ce era înăuntru şi i-a comunicat asta prin semne lui Castille imediat ce s-a ridicat. Un ostatic, atacatorul, care stă în picioare. Intrăm peste trei secunde.

Amândoi au apărut fulgerător în dreptul uşii cu puştile îndreptate spre ţintă.

Mahjad o ţinea pe Nina în faţa lui, având braţul stâng petrecut pe după talia ei şi în degetele aceleiaşi mâini pistolul său de serviciu îndreptat spre uşă. În mâna dreaptă ţinea pistolul Wildey, luat de la Chase, a cărui ţeavă era apăsată de tâmpla ei.

Nina tremura.

— Eddie!

— Aruncaţi armele! a răcnit Mahjad. Număr până la trei. Dacă nu le aruncaţi, atunci…

Chase şi Castille au schimbat priviri cu rapiditatea fulgerului.

— Trei! a strigat Chase.

Cele două gloanţe pornite din armele lor l-au lovit pe Mahjad în frunte, la distanţă de un centimetru unul de altul. Partea din spate a ţestei lui a fost pulverizată, iar lumina din compartiment a căpătat o nuanţă roşiatică, pentru că geamul dinapoia iranianului era stropit de sânge şi ţesuturi. A căzut întâi în genunchi, după care trupul neînsufleţit s-a prăvălit pe spate şi a lovit peretele cu o bufnitură.

— Doar amatorii vorbesc, a spus Chase şi a văzut un

gest de aprobare făcut de Castille, după care şi-a îndreptat atenţia asupra Ninei.

Lucru îngrijorător, ea nu reacţionase în nici un fel la cele două împuşcături, rămânând doar în picioare.

— Doctor Wilde.

S-a uitat la el cu ochi goi.

— Nina!

A clipit nedumerită.

— Ce este?

— Nina, a repetat el, rămâi cu ochii îndreptaţi spre mine, ai înţeles? Doar te uiţi la mine şi faci un pas înainte.

— Am înţeles, a răspuns ea moale, conformându-se.

Culoarea a reînceput să-i apară în obraji – dar nici vorbă de spaimă sau stare de şoc. Mai curând trăia o nedumerire. De ce trebuie să mă uit la tine?

— Cum adică, de ce să *nu* te uiţi la mine?

Nina a făcut încă un pas spre el.

— Păi, hm…

— Bine, mulţumesc, a făcut el, strâmbându-se.

— Nu! N-am *nimic* cu faţa ta! a spus ea şi a fluturat din braţe în semn de scuză. Voiam să ştiu de ce vrei să nu-mi dezlipesc privirea de la tine.

A luat-o de mâini, apoi a scos-o iute din compartiment, trecând peste cadavrul soldatului.

— Nu voiam să-l vezi pe fostul căpitan având jumătate de cap lipsă, asta era!

Ea a aruncat o privire spre soldat, care avea un picior întins în coridor.

— Păi, se compară asta cu omul rănit în piept care a fost făcut fărâme de explozie chiar în faţa mea?

Chase a clătinat din cap.

— Nu ştiu cum se face, dar unii nu-s de mulţumit…

— Vai, Dumnezeule mare! a ţipat ea cu glas ascuţit, pentru că abia acum i se revelase întreaga situaţie prin care trecuse. L-aţi împuşcat cât ţinea arma lipită de tâmpla mea! Dacă i-ar fi tresărit degetul pe trăgaci? M-ar fi putut ucide!

Castille a ieşit din compartiment şi i-a întins lui Chase propriul pistol, după care a scos cheia să descuie cătuşele Ninei.

— În realitate, asta nu se întâmplă mai niciodată.

— Mai ales dacă-i nimereşti în cap, a adăugat Chase. Când loveşti în corp e altă poveste. Vorbim de şoc hidrostatic, de spasme musculare… Dar în cazul unei împuşcături clare în cap, aproape niciodată nu ai surprize. Nu ar fi…

Bang!

Nina a scos un ţipăt.

— Aha, reacţii întârziate, a zis Castille, cu un aer spăşit, uitându-se în compartiment şi văzând fum ieşind din ţeava pistolului lui Mahjad. Ar fi trebuit să-i iau şi cealaltă armă, *n'est-cepasf*

Nina s-a uitat pătrunzător la Chase.

— Am spus *aproape niciodată,* s-a scuzat el, verificându-şi arma şi vârând-o apoi în tocul de sub jacheta de piele. În orice caz, trăgaciul unui Wildey e mai greu de apăsat decât al prăpăditului de pistol chinezesc pe care îl avea el… Dar la o adică, de ce vorbim despre asemenea lucruri? Trebuie să o ştergem cât mai urgent de aici.

— Cum? a întrebat Nina, frecându-şi încheieturile care o dureau. Suntem blocaţi undeva în mijlocul Iranului. Şi ce facem în privinţa lui Kari?

— Se rezolvă şi asta, a zis Chase, aruncând o privire spre soldatul mort. El ne-a luat toate documentele?

Castille a dat din cap şi a extras un săculeţ.

— Uite.

Chase i-a examinat repede conţinutul şi a scos un telefon mobil.

— Gata, la treabă. Sper că n-am uitat să-i încarc bateria.

— Ce vrei să faci? l-a întrebat Nina.

El a zâmbit.

— Am de gând să-i telefonez unui prieten.

8

Kari s-a plimbat agitată prin încăperea minusculă. După cum văzuse din elicopter, locuinţa lui Hajjar nu era o simplă casă de la ţară. Cocoţată pe un pisc din munţii Zagros, era un amestec de palat şi fortăreaţă, accesibilă doar pe calea aerului sau pe un singur drum întortocheat.

Şi, ca orice fortăreaţă care se respectă, avea propriile temniţe.

Nu era însă vorba de celule mucede, ca în Evul Mediu. Arhitectura extrem de laborioasă a clădirii o făcea să-şi dea seama că fusese construită cu trei decenii în urmă, de cineva cu o mulţime de bani, lipsit de gust şi având un caracter dominator. Aceste calităţi îl caracterizau pe fostul şah al Iranului. Un soi de adăpost, un Camp David cu ziduri înalte şi un stil ridicol prin ostentaţie.

Indiferent care ar fi fost scopul lui iniţial, acum devenise domeniul lui Hajjar, iar Kari a avut senzaţia că ea şi Yuri Volgan sigur nu erau primii ocupanţi ai acelei închisori.

Aflat în celula alăturată, Volgan nu avea cum să o ajute în vreun fel. Trădarea lui Hajjar îl făcuse să intre într-o stare de şoc şi simpla menţionare a numelui lui Qobras îl înspăimânta.

Şi-a îndreptat gândurile spre Hajjar. Încercând să o folosească pe ea pentru a obţine o răscumpărare, omul făcea un joc extrem de primejdios, aproape sigur

nu-şi dădea seama *cât* de periculos. Tatăl ei va muta şi munţii din loc pentru a o recupera în siguranţă… însă odată înapoiată, cu nici un chip nu ar fi lăsat lucrurile să rămână astfel.

Şi nici ea nu ar fi acceptat.

S-a întrebat cât timp va mai trece până când Hajjar îi va chema. Probabil că încerca să ia legătura cu Qobras şi cu tatăl ei, pentru a le adresa amândurora cereri financiare.

Trebuia să se slujească de acea unică ocazie pentru a încerca să evadeze.

— Scuză-mă, a zis ea, apropiindu-se de uşa celulei şi adresându-se paznicului de afară. Am nevoie de ajutor.

Gardianul s-a încruntat.

— Despre ce este vorba?

— Simt nevoia să… înţelegi?

Încă având mâinile legate cu cătuşe la spate şi-a unduit şoldurile.

— Merg afară.

— Şi?

— *Şi* speram că mă poţi duce tu.

Gardianul s-a apropiat de uşă, apoi a măsurat-o din cap până în picioare. Ea i-a aruncat o privire nevinovată.

— Te rog.

Bărbatul mătăhălos şi bărbos a surâs.

— Dă-mi voie să ghicesc. O să-mi ceri să-ţi desfac haina, iar apoi vei dori să te ajut să dai jos pantalonii aceia strânşi, de piele, iar eu o să mă încing pentru că sunt un iranian lipsit de plăceri, care are în faţă o blondă frumoasă, iar după aceea o să mă rogi să-ţi

scot şi cătuşele, iar eu am s-o fac pentru că în acele momente nu voi mai gândi cu capul şi atunci o să foloseşti cine ştie ce lovitură de arte marţiale ca să mă dobori, după care vei evada. Am dreptate?

Kari i-a aruncat o privire acră.

— Puteai să zici nu de la început.

Gardianul a râs şi a revenit la scaunul lui.

— Nu sunt plătit bine ca să fiu idiot. E bine totuşi c-ai încercat.

Iritată, i-a întors spatele. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se gândească ce să spună când va simţi cu adevărat nevoia de a folosi toaleta.

După ce Chase şi Castille au bandajat cum s-au priceput piciorul lui Hafez, s-au grăbit să se îndepărteze cât mai repede de tren.

Nina nu avea idee încotro se îndreptau, ori ce plănuise Chase pentru când vor ajunge la destinaţie. Discuţia lui telefonică se purtase în arabă, iar în dorinţa lui de a lăsa trenul cât mai în urmă înainte de sosirea forţelor iraniene, nu se grăbise să le dezvăluie informaţii suplimentare.

Terenul era mai puţin accidentat decât în zona în care îl întâlniseră pe Hajjar, însă înaintau încet, mai ales că duceau cu ei un rănit. Din fericire, vegetaţia era mai bogată, astfel că în momentul în care au auzit primul sunet al unui motor de elicopter care se apropia, ajunseseră deja la adăpostul unei păduri situate la vreun kilometru de calea ferată.

— *Unde* mergem? a întrebat ea. Cine e acest prieten cu care ai vorbit? Şi cum o să ne găsească? Nici nu ştim unde suntem.

În ciuda durerii, Hafez a reuşit să zâmbească.
— Eddie are mulţi prieteni, a zis el. În toată lumea.
Nina s-a uitat spre Chase.
— Chiar şi în Iran, unde se presupune că nu ai mai pus piciorul?
— Ei, sunt un om cunoscut, a făcut el ridicând din umeri.
— I s-a dus vestea, care ajunge peste tot ca vântul, a adăugat Castille.
— Sunt convinsă. Dar până ajung şi eu în societatea asta în care vă admiraţi reciproc, ce-ar fi să-mi spui ce planuri ai?
— Păi, în primul rând trebuie să o ştergem de aici. La vreo doi kilometri spre sud e o şosea de unde o să ne culeagă cineva.
Nina a privit atentă peisajul nefamiliar.
— Dar cum o să ne găsească prietenul tău? Nici nu ştiţi unde ne aflăm.
— I-am dat câteva repere. E destul de uşor să le găsească pe hartă.
— Serios?
— Nu e greu. Treabă simplă… Iar după aceea… mergem să o luăm pe doamna Frost.
— Ştii unde e? a întrebat Castille.
— Hajjar are o căsuţă la vreo cincizeci de kilometri de aici. O să-i facem o vizită să-l salutăm.
— Am auzit de casa asta, l-a prevenit Hafez. Nu e uşor de pătruns acolo.
— Ne-am confruntat cu situaţii şi mai grele, a subliniat Castille. Ca atunci în Congo…
— Hugo, a rostit Chase, ducând un deget la buze.
Acesta a scos un „A, ai dreptate” şi a tăcut.

— Dă-mi voie să ghicesc, a spus Nina. Aceea este altă ţară în care nu ai călcat în mod oficial?

Chase a ridicat din sprâncene, păstrând un aer de conspirator.

— Ceva de genul ăsta.

Au continuat să meargă prin pădure. Copacii s-au rărit în cele din urmă şi au ajuns la un drum neamenajat.

— Aici e locul? a întrebat ea.

Chase a examinat zona.

— Aşa cred. Trebuie să căutăm un pârâu care coboară din... a început şi a făcut semn spre un deal din apropiere. De acolo. Acolo a spus fata că o să ne aştepte.

— *Fată,* spui? s-a mirat Nina.

— Ce s-a întâmplat, doctore? i-a răspuns Chase. Eşti geloasă, cumva?

— A, negreşit, i-a răspuns ducând o mână la inimă cu un gest teatral.

Castille şi Hafez au chicotit. Chase a pufnit şi a pornit în frunte, conducându-i.

După cinci minute, au văzut în faţă un vehicul, o furgonetă veche şi prăpădită. Chase i-a rugat pe toţi să se adăpostească în pădure.

— Aşteptaţi aici, le-a zis.

Nina s-a uitat cum s-a strecurat printre copaci, deplasându-se atât de dezinvolt şi agil încât aceste calităţi contrastau aproape comic cu statura lui greoaie. Cu cât se apropia de furgonetă, cu atât mai ghemuit mergea, astfel că practic l-a pierdut din ochi. S-a oprit la zece paşi de ţintă, apoi a ţâşnit spre ea, dispărând în spate.

Castille a scos arma, a observat ea, ba chiar şi Hafez a pus mâna pe o puşcă luată de la soldaţii din tren.

— Pentru orice eventualitate, a asigurat-o belgianul.

Nu au remarcat nici o mişcare. Au aşteptat neliniştiţi, în vreme ce secundele s-au scurs... după care Chase a reapărut şi le-a făcut semn.

— Dar dacă îl ameninţă cineva cu arma să ne cheme acolo? a întrebat Nina.

— Ar fi ţinut degetul mare lipit de palmă.

— Tare vă mai plac micile trucuri şi coduri, nu? a spus ea, amuzată.

— Ne ajută să rămânem în viaţă.

L-a ridicat pe Hafez, iar Nina l-a ajutat să-l sprijine când au pornit spre furgonetă. Când au ajuns lângă ea, Chase tocmai vorbea cu persoana din cabină.

— Hei, voi toţi, a zis el cu glas apăsat, vreau să cunoaşteţi o bună prietenă care o să ne ajute să ne mişcăm fundul de aici. Ea este Shala Yazid.

Din furgonetă a coborât o tânără în jur de douăzeci şi cinci de ani. Era foarte atrăgătoare, dar şi gravidă în ultimele luni.

— Vai de mine, a făcut Castille, care nu şi-a putut reţine un zâmbet. La asta chiar nu mă aşteptam. Edward, ai uitat să ne povesteşti ceva despre ultima ta vizită aici?

— Probabil că-l mai ţii minte pe Hugo Castille, a spus Chase, oarecum iritat. Belgianul acela ridicol, lipsit de *maniere.*

Shala a zâmbit.

— Sigur că-l ţin minte. Deşi aveai o... şi a făcut semn cu mâna spre buza superioară. O mustaţă?

— Da şi ne bucurăm că a dispărut.

— *Bonjour,* a rostit Castille, făcând o jumătate de plecăciune. Şi felicitări! Înţeleg că te-ai căsătorit de când te-am văzut ultima oară?

— Cu un bărbat minunat, a răspuns ea numai un zâmbet.

Nina a avut impresia că Eddie Chase a fost uimit vreme de o clipă, după care şi-a revenit şi i-a prezentat pe ceilalţi.

— El e Hafez, care s-a ales cu o rană…

— Doar o zgârietură! a protestat iranianul.

— … şi cea mai importantă femeie din viaţa mea în momentul de faţă, doctor Nina Wilde.

Shala i-a aruncat o privire încântată lui Chase.

— Te-ai căsătorit?

— Nu! s-a grăbit Nina să nege.

— La naiba, nu puteai spune asta mai repede? a intervenit Chase, prefăcându-se ofensat şi întorcându-se din nou către Shala. Nu, sunt garda ei de corp. Şi, pe Dumnezeul meu, corpul ei are nevoie să fie păzit.

— Şi vrei să o duci până la Failak Hajjar? a întrebat Shala. Trupul ei va trebui să fie şi mai bine protejat.

— Nu *vreau* să o duc la el, abia am scăpat de oamenii lui. Însă individul mi-a răpit şefa. Trebuie să o salvăm.

— Va dura o oră să ajungem acolo. Poate mai mult. În furgonetă am un scanner radio; am remarcat o activitate frenetică pe frecvenţele poliţiei şi forţelor militare. Ai vreo legătură?

— Hm, da, a răspuns el şi s-a frecat la gât. Cum să zic… am distrus un tren. Ba chiar două.

— Vai, *Eddie!* a exclamat ea şi l-a lovit cu pumnul în braţul musculos. Eşti un bărbat minunat şi apreciez

tot ce ai făcut pentru familia mea – dar chiar *trebuie* să produci pagube uriaşe de fiecare dată când vii în ţara mea?

— Bine, dar nici un civil nu a avut de suferit! a protestat el. Probabil. Sunt *destul* de sigur că mecanicul celuilalt tren a scăpat nevătămat, chiar dacă s-a aruncat din mers…

Iritată, Shala a clătinat din cap, apoi s-a uitat la Nina.

— Distruge tot ce atinge! E cu zece ani mai mare decât mine, dar se poartă precum copiii mei cu jucăriile.

— Mm, a făcut Nina, dând aprobator din cap. Dar cum l-ai cunoscut? Susţine că n-a călcat niciodată în Iran. În mod oficial, adică.

— Membrii familiei mele nu sunt în relaţii, cum să spun, amicale, cu actualul regim. De aceea am sprijinit unele operaţiuni secrete desfăşurate de… s-a întrerupt şi a zâmbit spre Chase şi Castille, de anumiţi domni.

— Cum ar fi sabotarea uzinei de apă grea de la Arak, a intervenit Castille, surâzând.

Chase a scăpat câteva hohote de râs prefăcut.

— *Strict* secret! a zis el printre hohote.

Zâmbetul lui Castille s-a transformat într-un surâs vinovat.

— În fine, a adăugat Chase, cu un aer preocupat, trebuie ca tu, Hugo şi doamna doctor să-l aşezaţi pe Hafez în partea din spate a furgonetei. Ai adus o trusă medicală?

Shala a confirmat cu o mişcare din cap.

— Grozav. Atunci, o să-l peticim din mers. Eşti

cumva genul de doctor adevărat, doctore?

— Nu şi te rog să nu-mi mai spui aşa.

— Cum doreşti, doctor Wilde.

— Foarte bine.

— Dacă nu sunteţi căsătoriţi… ar trebui să vă gândiţi la asta, a zis Shala zâmbind, năucindu-i prin această replică şi făcându-i să amuţească, în vreme ce Castille şi Hafez au izbucnit în râs.

Kari a ridicat privirea spre un alt gardian, înarmai cu o puşcă automată MP-5, care tocmai sosise.

— Hajjar îi vrea pe ambii prizonieri.

Gardianul bărbos i-a rânjit printre gratii lui Kari.

— Dacă ai noroc, s-ar putea ca Hajjar să te lase la toaletă. Sunt convins că *i-ar plăcea* să te ajute la dezbrăcat.

Nu s-a deranjat să-i răspundă, mulţumindu-se să aştepte răbdătoare cât ei au deschis uşa celulei.

Shala a oprit furgoneta la marginea drumului de munte.

— Acolo e, a zis ea, arătând cu degetul.

Chase şi-a sucit gâtul să privească în sus.

— Mamă. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

Nina i-a urmat privirea. Sus, pe culmea versantului stâncos, se găsea o clădire foarte ciudată.

— Dumnezeule, cine a proiectat aşa ceva? Walt Disney?

— A construit-o şahul, a precizat Shala. A fost unul dintre palatele lui de vacanţă, dar l-a vizitat doar de câteva ori, pentru că apoi a izbucnit revoluţia. După aceea, mollahii l-a folosit ca adăpost, apoi Hajjar l-a

cumpărat de la guvern.

— Parcă-i scos din desene animate, a remarcat Nina.

Clădirea era practic o parodie a unui palat persan, având etajele de sus încărcate de minarete şi domuri.

— Cred că şahul nu prea avea gust.

— *Mă pregăteam* să spun că arată grozav, a intervenit Chase, dar acum n-o să-mi mai bat gura.

A examinat fortăreaţa cu binoclul.

— Şi cum se ajunge sus?

— Din exterior, pe drumul de acces sau cu elicopterul, a zis Shala.

Auzind acel ultim cuvânt, lui Castille i-a scăpat un geamăt înfundat.

— Cum, nu există teleferic?

— Nu.

— Să le fie ruşine. Mereu mi-am dorit să recreez acţiuni ca în *Unde se avântă vulturii...*

— Presupun că drumul de acces este păzit, da? a rostit Castille.

Shala a dat din cap.

— Da. În vale există o poartă, de-a lungul drumului sunt instalate camere video, iar în vârf mai e o poartă. Noi l-am supravegheat o vreme pe Hajjar; de obicei, are cel puţin patru oameni de pază. Şi există şi un gard electric.

Chase a îndreptat binoclul către dealurile din jur.

— N-am putea distruge reţeaua electrică pentru a scoate camerele din funcţiune?

— Iar te pui pe distrugeri! Nu, fortăreaţa are generatoare.

— M-am gândit eu.

A coborât binoclul şi a rămas pe gânduri.

— Ai spus că *din exterior* sunt doar acele două căi de acces. Există ceva şi *înăuntru?*

— Da, există şi altă cale, a zis Shala şi s-a uitat peste umăr. Doctor Wilde, vrei să-mi dai rucsacul albastru?

Nina i l-a întins, extrăgându-l dintre celelalte lucruri aflate în spatele maşinii. Shala a scotocit prin el şi a scos o serie de planuri de construcţie.

— Tata a făcut rost de ele înainte de revoluţie. Spera să le folosească pentru a pătrunde în fortăreaţă să-l ucidă pe şah, numai că, din nefericire, revoluţia i-a luat-o înainte.

Derutată, Nina s-a încruntat.

— Păi, revoluţia nu *avea rostul* de a-l înlătura pe şah?

— Era vorba de alţi revoluţionari, a precizat Chase cu un aer enigmatic.

— A hotărât să le păstreze, pentru cazul în care ayatollahul ar veni aici, dar nu s-a întâmplat niciodată. Poate că totuşi vă vor fi vouă de folos, a spus şi a lovit cu degetul într-un colţ al planului. Există un puţ care duce până în subsolul tehnic al fortăreţei. A fost conceput pentru a se ajunge la conducta prin care apele uzate se scurg în râu.

Nina a strâmbat din nas.

— Pfui. Cum, pompează mizeria direct în râu?

— Adică îşi fac nevoile pe oameni, a spus Chase.
Iar puţul ăsta, putem ajunge la el prin conducta de scurgere?

— Da. Însă ar fi o problemă…

— Da, sigur că e, a făcut Castille, ducând mâna la frunte

— Conducta este… cam strâmtă. E prea îngustă ca

să treci, Eddie. Nici tu nu încapi, Hugo, îmi pare rău.

— Nu-i nevoie de scuze. Cum, să mă târăsc printr-un canal plin de *merde?* Am mai trecut printr-o situaţie din asta, înţelegi şi mi-am murdărit tricoul.

— Cum, e prea îngust pentru mine sau Hugo? Hafez nu e în stare şi nu cred că te-am putea trimite pe tine, aşa gravidă cum eşti.

Pe faţă i-a apărut un zâmbet şiret.

— Doctor Wilde…

— Da.

Nina a priceput prea târziu de ce zâmbea el. Toată lumea se uita plină de speranţe la ea.

— Nu!

Etajele superioare ale casei erau la fel de ostentative şi împopoţonate ca exteriorul, a observat Kari, în timp ce ea şi Volgan erau conduşi din celule. Comerţul ilicit cu comori persane antice se dovedise extrem de profitabil şi se părea că Hajjar îşi cheltuise o bună parte din profituri pe decoraţiuni şi ornamente confecţionate din aur. Spre deosebire de familia ei, în cazul lui bogăţia nu îşi dădea mâna cu bunul-gust.

Biroul iranianului era o încăpere circulară din cel mai înalt turn cu dom. Zgomotul făcut de tocurile ei pe podeaua din marmură căpăta ecou în spaţiul acela deschis. Hajjar stătea dinapoia unui birou uriaş, de formă semicirculară, cu tăblia din marmură şi ornamentat cu aur. Pe peretele din spatele lui se afla un televizor cu plasmă de mari dimensiuni, iar Kari a observat ochiul mic şi negru, ca de rechin, al unei camere video în partea lui de jos.

— Doamnă Frost! Yuri! a exclamat Hajjar, cu o

voioşie cât se poate de falsă. Ce mult mă bucur că aţi venit!

— Nu mă face să pierd vremea, Hajjar, i-a zis Kari, cu răceală în glas. Spune-mi ce vrei.

Uşor jignit, s-a uitat la ea.

— Prea bine. Încerc să am o videoconferinţă cu tatăl tău şi ţineam să fii de faţă, să te asigur de… de intenţiile mele. Şi, apropo, e un om greu de prins. Începusem să-mi pierd răbdarea.

— Are o mulţime de lucruri de rezolvat.

— Mda, sunt convins. A fost la fel de greu de contactat ca rivalul vostru, domnul Qobras.

— Ai vorbit cu Qobras? s-a bâlbâit Volgan.

— Încă nu, dar o voi face curând. La urma urmelor, pentru ceva atât de important ca acest lucru – şi, întinzând mâna, a ridicat artefactul din culcuşul lui de catifea de pe masă, strălucirea radiată de suprafaţa lui luminându-i faţa ca un foc – ştiam că va dori să stea de vorbă cu mine.

— Indiferent cât îţi va plăti Qobras pe el, tatăl meu va fi dispus să-ţi dea mai mult, a spus Kari.

— Sunt sigur, dar cred că obiectul şi Yuri fac o pereche inseparabilă. Iar Qobras este *extrem* de dornic să-l revadă pe Yuri.

— Te rog, domnişoară Frost, s-a milogit Volgan, Qobras mă va ucide!

Ochii lui trădând disperarea s-au aţintit asupra artefactului din mâinile lui Hajjar.

— Vă pot dezvălui mai multe despre piesa asta – şi multe despre Qobras. Am lucrat pentru el vreme de doisprezece ani şi-i cunosc secretele…

Hajjar a pocnit din degete, iar imul dintre gardieni l-

a lovit pe Volgan cu patul pistolului în cap. Având mâinile legate cu cătuşe la spate, rusul a căzut greu pe marmura alunecoasă.

— De ajuns, a zis Hajjar.

Un clinchet scurt venit dinspre computerul aflat pe birou i-a atras atenţia, făcându-l să zâmbească.

— Domnişoară Frost, ne cheamă tatăl tău. Vrei să stai în dreptul camerei? Gardianul ei a împins-o înainte. Mulţumesc. Şi pe el scoateţi-l din cadru.

Celălalt gardian l-a târât pe Volgan pe podea ca pe un sac de cartofi.

Iranianul a tastat ceva, apoi s-a învârtit cu scaunul din piele, ajungând cu faţa la ecranul uriaş. Pe acesta a apărut imaginea lui Kristian Frost în biroul lui de la Ravnsfjord, cu ochii îndreptaţi într-o parte, privind la un ecran.

— Kari!

— Domnule Frost, a spus Hajjar, înainte ca ea să răspundă, sunt *deosebit* de încântat că, în sfârşit, ai luat legătura cu mine. Îmi închipuiam că viaţa fiicei tale este mai importantă decât planul de afaceri.

A chicotit foarte mulţumit de sine. Frost l-a privit dispreţuitor.

— Kari, eşti bine? Acest… *individ* te-a maltratat?

— Deocamdată sunt bine.

— Ce e cu artefactul? Şi unde e doctor Wilde?

— Doctor Wilde a fost arestată de armata iraniană şi va fi judecată pentru tranzacţionarea ilegală de antichităţi, a intervenit Hajjar şi probabil pentru complicitate în uciderea câtorva soldaţi. În legătură cu artefactul… asta nu te mai priveşte.

— Cât vrei pe el, Hajjar?

Iranianul s-a rezemat de spătarul fotoliului.

— Văd că treci direct la afaceri. Prea bine. Pentru înapoierea fiicei tale, vreau zece milioane de dolari.

— În plus faţă de cele zece pe care ţi le-am plătit pentru obiect? a mârâit Frost.

— Pentru a fi mai eficienţi, poţi transfera banii în acelaşi cont, a spus Hajjar, cu un aer relaxat.

— Şi artefactul?

— Cum ziceam, nu mai este de vânzare.

— Nici măcar pentru alte zece milioane?

A urmat o pauză lungă, iar când Hajjar a răspuns, s-a simţit din glasul lui că lăcomia ameninţa să-i răstoarne planurile.

— Nu, nici măcar pentru o asemenea sumă, a vorbit el într-un târziu, cu vizibil regret.

— Cincisprezece milioane.

Hajjar s-a crispat. S-a răsucit pe jumătate şi s-a uitat spre Kari.

— Evaluezi această… bucată de metal la mai mult decât pe fiica ta?

— Aş fi oferit douăzeci, a intervenit ea.

Pe ecranul mare, pe faţa lui Frost a apărut o expresie de mândrie, după care trăsăturile lui au împietrit din nou.

— Atunci, douăzeci de milioane.

Hajjar a rămas mut, plimbându-şi privirea cu rapiditate de la un Frost la celălalt, apoi s-a răsucit precipitat cu faţa spre ecran.

— Nu! Nu, artefactul nu este de vânzare, indiferent de preţ. Zece milioane pentru fiica ta, acesta e singurul târg pe care sunt dispus să-l închei. Să mă chemi peste o oră ca să confirmi transferul. O oră!

S-a răsucit din nou spre computer, pe care l-a închis înainte ca Frost să-i răspundă.

— Hajjar, a zis Kari, cu admiraţie în glas, sunt impresionată! Nu mulţi oameni ar fi în stare să-i reziste în acest fel tatălui meu. Mai ales când e vorba să refuze douăzeci de milioane de dolari.

Iranianul s-a întors cu faţa către ea.

— Douăzeci de milioane! a spus el cu glas scârţâit, apoi şi-a dres glasul. Douăzeci de milioane de dolari! a repetat el. Pentru *obiectul* ăsta? şi a fluturat cu mâna cu cârlig spre artefact. *Ce* reprezintă? De ce este piesa asta atât de importantă?

Preţ de o clipă, ochii ei s-au aprins, radiind un respect aproape religios.

— Este o cheie spre trecut… dar şi spre viitor, a glăsuit, apoi şi-a aplecat capul într-o parte, aruncându-i bărbatului o privire seducătoare. Ai putea să participi şi tu alături de noi, Failak. Vinde-ne artefactul şi-ţi promit că tata nu va întreprinde nici o acţiune împotriva ta pentru tot ce ne-ai făcut. Iar eu…

— Tu ce? a întrebat el, luptând cu suspiciunile, dar fiind în acelaşi timp intrigat.

— Eu te voi *ierta.* Şi poate chiar mai mult decât atât. Cum spuneam, puţini oameni au curajul să-l înfrunte pe tatăl meu, a continuat ea, după care şi-a schimbat poziţia, mişcându-şi şoldurile şi umerii pe sub haine. Am rămas foarte impresionată.

Hajjar s-a lăsat atras de sugestiile ei.

— Serios? a făcut el, lingându-şi buzele şi urmărindu-i mişcările cu fascinaţie. Atunci…

— Domnule, l-a întrerupt un gardian, cel care îi respinsese avansurile. Qobras vă va apela curând.

Trebuie să vă pregătiţi pentru a-i răspunde.

Pe faţa lui Hajjar a apărut o expresie de iritare.

— Ai dreptate. Mă pregătesc. Da, a zis, apoi a respirat adânc şi i-a întors spatele lui Kari. Aşteaptă-mă cu ea acolo până mă cheamă tatăl ei. Iar tu, a făcut şi a pocnit din degete către celălalt gardian, adu-l aici pe Yuri.

— Frumoasă încercare, *târfă* ce eşti, i-a şoptit gardianul la ureche.

Kari a oftat. Meritase să încerce.

Dar să refuze douăzeci de milioane de dolari…oare cât oferea Qobras?

— Arăt ridicol, a protestat Nina.

Lăsându-l în furgonetă pe Hafez, care s-a simţit deopotrivă uşurat că nu va mai trebui să se deplaseze, dar şi frustrat pentru că nu putea fi de ajutor, Shala i-a condus pe ceilalţi până la un mic râu care şerpuia la poalele muntelui. Malul celălalt se ridica abrupt, apoi, la aproape zece metri înălţime, devenea oarecum plat, iar acolo se găsea gardul electric care înconjura fortăreaţa de pe culme.

Deşi curgea tumultuos, râul era puţin adânc, astfel că l-au traversat cu piciorul. Shala şi-a scos pantofii, apoi şi-a ridicat rochia lungă, iar Chase şi Castille au luat-o pe sus, trecând prin apă fără a se mai deranja să-şi scoată bocancii. Pe de altă parte, Nina s-a simţit incredibil de ridicolă când s-a grăbit să traverseze îmbrăcată într-un costum de scafandru.

— Habar n-am de ce, i-a zis Chase, în timp ce o ajuta pe Shala să se aşeze, dar arăţi bine în ăsta. Bine, eu am avut mereu o slăbiciune faţă de femeile îmbrăcate

în ceva cauciucat.

— Ia mai taci, l-a repezit Nina.

Costumul de scufundări dintr-o bucată adus de Shala era mai potrivit cuiva care voia să atragă atenţia când făcea surfing decât cuiva care voia să se infiltreze nevăzut undeva: era negru, cu o inserţie roz, ce pornea de la gât spre zona inghinală, apoi continua pe spate, având tot soiul de dungi ciudate pe picioare şi braţe. Costumul în sine părea destul de nou, dar cu pantofii prea strâmţi şi murdari din picioare era altă treabă.

— Eşti absolut *sigur* că nici unul dintre voi nu încape în conducta aceea?

— O să vezi cu ochii tăi, i-a răspuns Shala, făcând semn cu degetul.

O bucată de conductă metalică ruginită ieşea din malul abrupt, la vreo treizeci de centimetri deasupra albiei râului, iar din ea picura apă. Speranţa Ninei că l-ar convinge pe lunganul Castille să-i ia locul s-a năruit când a văzut situaţia la faţa locului. Diametrul interior al conductei era de cel mult patruzeci şi cinci de centimetri – prea îngust pentru Castille, iar Chase nu ar fi reuşit să-şi vâre înăuntru nici capul şi un umăr.

Pe de altă parte, nu era sigură nici că *ea* se va strecura.

— O să încapi, i-a zis Chase, de parcă i-ar fi citit gândurile. E posibil să te strângă puţin la fund, dar…

— Alo!

— Glumeam şi eu.

A zâmbit, apoi a deschis rucsacul pe care îl aduseseră din furgonetă.

— Uite-ţi dotarea. Lanternă, aparat de emisie-recepţie şi o cască – nu e chiar bluetooth, dar o să ne poţi anunţa când vei reuşi să întrerupi alimentarea cu electricitate a gardului. Pistolul...

— N-am folosit niciodată aşa ceva, a spus Nina, când el a scos un mic pistol automat plasat într-un toc de pânză prins de o centură.

— Da? Credeam că voi, yankeii, învăţaţi să trageţi chiar înainte de a merge. Întoarce-te.

— Nu prea ştiu ce rost are să iau aşa ceva cu mine, a zis ea, când Chase i-a prins centura sus pe talie, întorcând-o astfel încât tocul i-a ajuns la spate, în zona de deasupra feselor.

— Pentru siguranţă. Altfel, sper să nu te întâlneşti cu nimeni.

I-a fixat apoi aparatul de emisie-recepţie la centură, a întors-o cu faţa spre el, i-a aşezat casca şi i-a făcut cu ochiul şmechereşte.

— Dar dacă dai de cineva, gândeşte-te că eşti Lara Croft. Bum-bum.

Şi-a coborât privirea spre gâtul ei şi a văzut pandantivul.

— Vrei să-mi laşi mie ăsta, să am grijă de el?

Nina s-a gândit câteva clipe.

— Nu, mulţumesc. E un soi de amuletă care îmi poartă noroc.

Chase a ridicat mirat din sprâncene.

— Ţinând seama prin ce-ai trecut astăzi, ai o idee cam ciudată în privinţa norocului.

— Dar sunt încă vie, nu?

— Ai dreptate.

Nina şi-a vârât pandantivul sub costumul de

scufundător, apoi a tras fermoarul până sus, după care pe faţa lui a reapărut zâmbetul care îi scotea în evidenţă strungăreaţă.

— Hai să te băgăm în canal.

Starea ei de emoţie s-a transformat într-un dezgust evident când a îngenuncheat să examineze conducta.

— Vai, Dumnezeule! Pute!

— Păi, la ce te aşteptai? Doar e canalizare.

Nina a simţit că i se întoarce stomacul pe dos.

— Mi-e greaţă. Doamne, nu cred că voi fi în stare…

— Ascultă-mă, i-a zis Chase, lăsându-şi mâna pe braţul ei, ştiu că poţi. Doar eşti arheolog, adevărat? Ştiu sigur că la săpături ai dat peste tot felul de lucruri oribile, nu?

— Da, dar…

— Conducta asta de scurgere nu este chiar atât de lungă. Cel mult cincizeci de metri, după care dă în puţul de acces. Acolo găseşti o scară şi o să urci fără probleme. Poţi să faci asta.

— Dar dacă sus dau de cineva? Dacă…

— Nina, a spus el şi a strâns-o de braţ. Treaba mea e să-ţi port de grijă. Dacă aş socoti că ai fi în pericol, nu te-aş lăsa să pleci.

— Cu toate astea, mi-ai dat o armă.

— Mda, cum să zic… nu e chiar *sigur,* înţelegi?

Vorbele nu au avut darul de a o linişti.

— Ascultă, imediat ce opreşti alimentarea gardului, eu şi Hugo o să ajungem înăuntru în mai puţin de cinci minute. Planul e simplu: intrăm, îi tragem una în bot lui Hajjar, o salvăm pe Kari şi plecăm.

— Asta cu pumnul în bot pare să fie soluţia ta la orice, nu?

— Ei, dacă merge… În orice caz, o să ţin legătura cu tine tot timpul prin radio. Şi avem planul clădirii – o să-ţi spun exact încotro să mergi. După ce reuşeşti, stai ascunsă şi n-o să păţeşti nimic. Ai încredere în mine.

Nina şi-a legat părul la spate, apoi, cu o neplăcere extremă şi o expresie de scârbă neascunsă, a intrat cu capul înainte în conducta de scurgere.

— Nu prea am de ales, nu-i aşa?

— E mai bine decât deloc, a zis Chase, pornind aparatul de emisie-recepţie. Uite, o să te ajut să intri. Şi să facem un test de comunicare.

Apoi i-a ridicat picioarele şi a împins-o în conductă.

Aparatul lui a scos câteva pârâituri, după care s-a auzit vocea ei:

— Să nu *îndrăzneşti* să mă apuci de fund.

— Nici prin gând nu mi-a trecut, a spus el, uitându-se admirativ la rotunjimile evidenţiate de costumul de scufundare în timp ce ea pătrundea şerpuind în canal.

A mai împins-o o dată de picioare, iar ea a dispărut în beznă.

Cu lanterna ţinută într-o mână şi îndreptată în faţă, Nina s-a târât prin conducta înclinată. Era strâmtă, însă reuşea să se strecoare la limită. S-a oprit o clipă să îndrepte fasciculul de-a lungul ei. Până la capătul acesteia nu se vedea nimic, doar beznă.

— Pariez că Lara Croft nu a trebuit să se caţere prin conducta de canalizare a unei case, a mormăit ea, după care şi-a început urcuşul anevoios.

Kari a văzut cum starea de frustrare a lui Hajjar creştea în vreme ce aştepta apelul lui Qobras, iar un

semn era că bătea darabana în tăblia biroului. Se părea că nu era obişnuit să aştepte pentru a căpăta ceva.

— Failak, a spus ea, trebuie să merg la toaletă. Te rog!

— Nu începe iar, s-a văicărit gardianul, însă Hajjar a făcut un semn cu mâna spre uşă.

Tânăra s-a ridicat şi a scos un sunet de triumf către gardian.

— N-am de gând să-ţi scot cătuşele, a bolborosit el, în timp ce o conducea afară din cameră.

— Cum te descurci? a întrebat-o Chase, iar vorbele au fost însoţite de paraziţi.

— A, superbine, a bombănit ea. Abia aştept să prezint aventura asta într-un articol pentru *Jurnalul Internaţional de Arheologie.*

În cască a auzit un sunet ce părea a fi un hohot înfundat de râs.

— Te mişti grozav. Vezi capătul canalului?

Ea a îndreptat fasciculul lanternei în faţă.

— Cred că… da! Da, îl văd! Şi aud ceva.

A încercat să depisteze locul de unde venea zgomotul. Era un soi de susur… ca apa care coboară pe o ţeavă.

— Uf, *drace!*

S-a crispat şi abia a reuşit să-şi reprime un ţipăt când mai bine de zece litri de lichid au năvălit în josul canalului, stropind-o.

— Vai, Dumnezeule! Of! *Dezgustător!*

Răspunsul jovial al lui Chase nu a reuşit să o binedispună.

— Bine măcar că nu uită să tragă apa.

— Acum te simţi mai bine? a întrebat-o batjocoritor Hajjar când a fost readusă în încăperea circulară.
— Manierele însoţitorului au cam lăsat de dorit, a spus ea cu un aer înţepat. Sper că nu am scăpat discuţia cu Qobras.
— Nu, dar aştept să mă apeleze dintr-o clipă în alta, deci ai revenit la ţanc.
A făcut un gest, iar gardianul a împins-o pe un fotoliu. Volgan s-a uitat rugător la ea, dar nu a zis nimic.
— Nu uita de oferta făcută de tatăl meu. Indiferent ce-ţi dă Qobras, el poate…
Dinspre computer s-a auzit un clopoţel. Hajjar a pocnit din degete spre gardianul din spatele lui Kari, care şi-a pus mâna grea pe umărul ei. Ea a tăcut, urmărindu-l pe iranian întorcându-se cu faţa spre ecran.
Era prima oară că îl vedea pe Qobras „pe viu”, pentru că până atunci îl ştiuse doar din fotografii. Dar până şi acelea fuseseră vechi de câţiva ani. Părul lui negru era acum presărat de fire cărunte începând de la tâmple, iar faţa îi era mai ridată – însă ochii îi rămăseseră la fel de ageri ca întotdeauna.
Şi la fel de ucigători.
— Domnule Hajjar, a spus Qobras.
Tonul din glasul lui indica limpede că nu simţea nici o plăcere că era nevoit să poarte acea conversaţie.
— Domnule Qobras, i-a răspuns Hajjar, cu o bună dispoziţie falsă. Sunt încântat că reuşim, în sfârşit, să stăm de vorbă.

— Am înţeles că ai ceva pentru mine, a rostit celălalt grăbit.

— Două lucruri, de fapt! Primul este această jucărioară, a zis iranianul şi a pus în faţa camerei video obiectul creat de atlanţi. Am înţeles că v-a fost luat din…

— Distruge-l, l-a întrerupt Qobras. Topeşte-l. Îţi plătesc cincisprezece milioane de dolari când primesc filmul video complet cu distrugerea obiectului.

— Să-l distrug? a făcut Hajjar, complet aiurit. Da, pot face asta, am toate instalaţiile necesare pentru prelucrarea metalelor preţioase, dar… s-a întrerupt, clătinând din cap, incapabil să creadă. Eşti sigur?

— Topeşte-l. Păstrează aurul, sau orice alte metale extragi din el, dar îl vreau distrus. A provocat destule necazuri.

Cutremurat, Hajjar a pus artefactul înapoi pe birou.

— Îl distrug. Bine. Pentru… cincisprezece milioane, da?

Qobras a dat aprobator din cap.

Îngrozită, Kari a ridicat privirea. Dacă artefactul era distrus, însemna că singura legătură cu Atlantida ar fi dispărut pe vecie.

Cu o enormă senzaţie de uşurare, Nina s-a strecurat afară din conductă.

Încăperea în care se găsea acum era rectangulară, cam doi metri pe doi şi jumătate, în care pătrundeau de sus o serie de ţevi. Podeaua era scăldată în apă puturoasă.

— Am ajuns, a spus ea în microfon, îndreptând lumina spre pereţi.

O scară murdară ducea în sus.
— Bine, a zis Chase, având glasul distorsionat din cauza interferenţelor. Acum urci scara. Şi, orice ar fi, ai grijă să…
— Să ce?
— … să nu aluneci.
— Mulţumesc de sfat.
Cu costumul şiroind de apă şi mizerii, a urcat. A împins cu precauţie capacul metalic de deasupra şi, spre marea ei uşurare, acesta a cedat. L-a dat deoparte, apoi a urcat.
— Am ajuns sus, a anunţat ea.
— Bine, ar trebui să te afli într-o încăpere cu o uşă.
A plimbat fasciculul de lumină prin încăpere.
— Aşa e.
— Verific-o, să te asiguri că nu e nimeni afară, apoi o iei spre stânga. La capătul coridorului găseşti altă încăpere. Treci prin ea.
Cu inima bătându-i puternic, Nina a crăpat uşa şi a privit afară. Coridorul cu pereţi placaţi cu piatră era slab iluminat şi, cu excepţia unui bâzâit slab, tăcerea predomina. S-a uitat în cealaltă direcţie. Un şir de trepte duceau sus.
— Nu e nimeni.
— Bine, porneşte.
Şi-a lepădat încălţămintea umedă, să nu lase urme pe podea, apoi a păşit delicat de-a lungul coridorului.
— Hopa. Apar probleme.
În ciuda paraziţilor, a simţit îngrijorarea din glasul lui Chase.
— Ce e?
— Sunt două uşi. Pe care intru?

— În plan figurează doar una, dar probabil că au mai adăugat una. Pe noi ne interesează camera generatoarelor. Încearcă-le pe amândouă.

Pe ambele uşi se vedeau semne de avertizare privind reţele sub tensiune, dar asta nu o ajuta în nici un fel. A încercat-o întâi pe cea mai apropiată.

Din fericire, nu era o încăpere plină de tehnicieni sau de personal de securitate. Arăta mai curând ca departamentul de IT de la universitate. A recunoscut un echipament amintind de un server – pesemne că Hajjar avea legătura lui proprie şi sigură la Internet. La acesta erau conectate câteva casete negre, dar şi un computer pe al cărui monitor se tot rotea un screensaver.

Din curiozitate – încăperea era minusculă, iar computerul se găsea foarte aproape de ea – a mişcat mouse-ul. Ecranul s-a luminat, prezentând mai multe ferestre. Majoritatea afişau instrucţiuni de stare, imposibil de înţeles pentru ea, însă ochii i s-au îndreptat imediat spre una anume. Era divizată în două, fiecare parte prezentând ceea ce evident era o videoconferinţă.

Nu a recunoscut bărbatul cu faţă împietrită dintr-o fereastră, dar celălalt era…

Hajjar.

— Nina, a şuierat Chase la ea, ce se întâmplă acolo?

— Am nimerit în camera serverului.

— Atunci ieşi de acolo! Repede, mergi în cealaltă încăpere.

A constatat că la a doua încercare a intrat unde trebuia. Mai tot spaţiul era ocupat de două generatoare care bâzâiau. Pe peretele de lângă ele se

găsea un tablou cu siguranţe şi întrerupătoare.

— Încă o problemă, a rostit ea încet. Toate instrucţiunile sunt în arabă.

— Văd că îl ai acolo şi pe Yuri, a spus Qobras.

— Giovanni! a zis Volgan cu disperare în glas, sculându-se cu greu în picioare.

Gardianul lui a ridicat pistolul ca pentru a-l lovi din nou, dar Hajjar a clătinat din cap.

— Te rog, îmi cer iertare! Am greşit, ştiu şi-mi pare rău!

Qobras a clătinat din cap.

— Yuri… Eu am avut încredere în tine. M-am încrezut în tine, iar tu m-ai *trădat* – dar şi întreaga Frăţie. Şi pentru ce? Pentru *bani?*

A clătinat iarăşi din cap.

— Frăţia se îngrijeşte de membrii săi, ştii doar. Dar tu ai vrut *mai mult?* Aşa gândesc cei pe care noi încercăm să-i oprim.

— Te rog, Giovanni, s-a milogit Volgan. N-o să mai…

— Yuri.

Acest singur cuvânt l-a redus instantaneu la tăcere pe Volgan.

— Hajjar, nu am ce face cu un asemenea om şi simt convins că nici tu nu ai nevoie de el. Îţi dau cinci milioane de dolari ca să-l ucizi chiar acum.

— Cinci milioane? a făcut Hajjar mirat.

Qobras a confirmat cu o mişcare din cap.

— Giovanni! a ţipat Volgan cu glas ascuţit. Nu, te rog!

Hajjar a rămas nemişcat câteva clipe, părând cufundat în gânduri; apoi a deschis un sertar îngust

existent în birou, a scos un revolver argintiu şi a tras.

Chase a revenit.

— Uite, am schema de conexiuni. Trebuie să existe trei panouri înalte, cu un şir de comutatoare de-a lungul lor.

Nina le-a observat.

— Da.

— Panoul din mijloc. Închide comutatoarele trei, patru şi şase.

Fiecare a scos câte un pocnet puternic atunci când manetele lor au fost trase în jos.

— Bine şi acum?

— Asta-i tot. Al terminat. Găseşte-ţi un ascunziş şi ne vedem peste cinci minute.

Din cască a mai auzit un pocnet, apoi s-a făcut linişte.

— Aşteaptă, Eddie… *Eddie!*

Şocată, Kari a rămas cu ochii la cadavrul lui Volgan. Până şi gardienii fuseseră surprinşi de bruscheţea acelei execuţii.

— Dumnezeule mare!

Auzindu-i vocea, Qobras a reacţionat oarecum surprins.

— Hajjar! Cine mai este cu tine?

Iranianul a întors ochii de la cadavrul însângerat şi s-a uitat la ecran.

— O am pe rivala ta… aş putea spune. Kari Frost.

Celălalt a rămas înmărmurit.

— *Kari Frost?* Vreau s-o văd!

Chase şi Castille au urcat repede panta pornind de la râu. Chase a testat gardul, aruncând în el o foarfecă de tăiat sârmă. Nici scântei şi nici semne de vreun scurtcircuit. Era nealimentat electric.

— La treabă, a ordonat el.

Cu foarfeca, belgianul a făcut o gaură în partea de jos a gardului. Tovarăşul lui a ridicat porţiunea liberă ca pe o cortină, creând o despicătură suficient de mare pentru a trece pe dedesubt.

Ajunşi de cealaltă parte, au sărit în picioare şi au privit către fortăreaţă. Panta stâncoasă ducea spre drumul sinuos de acces şi spre intrarea principală în clădire. Nu au văzut nici un agent de pază, dar din cele spuse de Shala, aceştia existau pe undeva.

Pe lângă pistolul lui, Castille mai avea o puşcă G3 luată de la soldaţii lui Mahjad. Chase, arma lui personală şi un Uzi bătrân, pe care i-l dăduse Shala. A verificat ambele arme. Erau gata de acţiune.

— Gata, a zis el, a sosit vremea să devenim eroi.

Au pornit în goană.

A socotit că încăperea care găzduia serverul era un ascunziş la fel de bun ca oricare altul. Iar asta îi permitea să mai arunce o privire la ecranul monitorului.

I-a trebuit doar un moment să mărească fereastra cu videoconferinţa şi ceva mai mult ca să sporească volumul. Hajjar şi celălalt bărbat discutau despre…

Kari!

Nu numai atât, dar apoi a apărut şi ea în spatele iranianului, adusă în cadru de către unul dintre oamenii lui.

— Ce caută acolo? a întrebat Qobras.

— Am o anumită afacere cu tatăl ei. Nu e treaba ta.

— Ba este treaba mea! aproape că a răcnit celălalt. Ucide-o.

Hajjar a rămas cu gura căscată.

— *Poftim?*

— Ucide-o! *Imediat!*

Kari a simţit un sloi de gheaţă în stomac. Hajjar rămăsese cu arma în mână. Dacă asculta ordinul, putea muri peste câteva clipe.

— *Ai înnebunit?* a exclamat Hajjar. Pentru mine ea valorează zece milioane de dolari! Tatăl ei a convenit să-mi plătească răscumpărarea!

— Ascultă-mă, a spus Qobras, aplecându-se în faţă până când mutra lui a ocupat tot ecranul, nici nu ai idee cât de primejdioasă este. Ea şi tatăl ei încearcă să descopere ceea ce Frăţia luptă să păstreze ascuns de secole întregi. Dacă reuşesc…

Iranianul a făcut un semn cu mâna.

— Nu-mi pasă. Pe mine mă interesează cele zece milioane de dolari pe care le încasez înapoind-o tatălui ei.

În glasul lui Qobras s-a strecurat treptat o undă de disperare.

— Hajjar, îţi dau *douăsprezece* dacă o ucizi.

— Ţi-ai ieşit din…

— Cincisprezece milioane, îţi plătesc oricât. Dar numai dacă o ucizi imediat pe Kari Frost!

9

Zguduită, Nina a rămas cu ochii ţintă la monitor. Omul acela, oricine ar fi fost, vorbea serios când cerea moartea lui Kari. Şi, atât cât văzuse din comportamentul lui Hajjar, lăcomia îl va determina să cedeze, acceptând nişte bani pătaţi de sânge.

Iar ea nu putea interveni pentru a împiedica deznodământul.

Decât dacă…

— La poarta de jos, doi agenţi de pază, a rostit Castille, în timp ce el şi Chase urcau în fugă panta stâncoasă.

— Îi văd. Vor avea nevoie de câteva minute să ajungă aici. Dă-i naibii deocamdată. Ce se întâmplă sus?

— Cred că sunt dincolo de poartă. Ce tactică vrei să folosim? Apelăm la subtilităţi?

Chase a ridicat arma Uzi.

— Cam aşa ceva mi-ar fi pe plac.

Hajjar se simţea sfâşiat între dorinţe, de aceea s-a uitat la ceilalţi oameni din încăpere – chiar şi la Kari – ca şi cum ar fi sperat să primească vreun sfat.

— Cincisprezece milioane? a zis el într-un târziu. De ce? De ce e atât de important pentru tine ca ea să moară?

— *Douăzeci de milioane!* a strigat Qobras. Douăzeci

de milioane dacă o omori chiar acum. Nu mai pune întrebări, ci...

Ecranul s-a stins.

La fel s-a întâmplat şi în restul camerei – luminile, computerul lui Hajjar, totul s-a stins sau a încremenit. Singura lumină venea dinspre ferestrele înguste, cu vitralii.

Iranianul şi gardienii lui fuseseră luaţi pe nepregătite, astfel că au rămas împietriţi de uimire.

Kari a profitat de acea clipă ca să acţioneze.

Când decuplase alimentarea electrică a gardului, Nina observase comutatoarele mari, de culoare roşie, aflate în partea de jos a tablourilor de comandă. Nu era nevoie să ştie arabă sau să aibă cunoştinţe de electrician ca să-şi dea seama de rostul lor.

Le-a decuplat pe toate. În cameră s-a făcut întuneric.

Aprinzând lanterna, s-a grăbit să iasă. Sigur va veni cineva acolo să vadă ce se întâmplase. În timp ce alerga pe coridorul cufundat în semiîntuneric şi-a răsucit centura pentru a aduce tocul pistolului la îndemână.

Poarta principală era o arcadă uriaşă în zidul gros dinspre sud. Chase s-a slujit de oglinjoara lui de oţel să vadă după colţ.

— Doi indivizi în ghereta de pază de la capătul îndepărtat, stânga, i-a spus lui Castille, la vreo patru metri şi ceva. Mi se par cam surprinşi de situaţie.

Castille a ridicat arma.

— Tot la subtilităţi rămânem?

Chase a dat din cap, conţinând să urmărească în oglindă ce se petrecea în gheretă.

— Hai să…

Luminile din gheretă s-au stins, la fel monitoarele camerelor video. Derutaţi, agenţii de pază au început să se agite.

— Uf, mama naibii! a şuierat Chase. Acum a decuplat totul!

Glasurile paznicilor au răsunat până în pasaj; unul dintre ei vorbea la aparatul de emisie-recepţie.

Castille a făcut o faţă lungă.

— Adio, subtilităţi.

— Luptăm până la capăt?

— Până la capăt.

S-au înţeles apoi prin gesturi din cap şi au pornit înainte în goană, cu armele puse pe foc automat, ciuruind ghereta de la poartă şi pe ocupanţii ei.

Kari s-a răsucit cu graţia lipsită de efort a unei balerine, pivotând pe un picior în momentul în care a aterizat, ghemuindu-se. În acelaşi timp şi-a azvârlit celălalt picior înainte şi, cu o mişcare de cosire, l-a lovit din spate în glezne pe gardianul ei, dezechilibrându-l. Acesta a căzut pe spate, izbindu-se cu capul de marmura podelei.

A sărit în picioare, ridicându-şi genunchii foarte sus şi s-a încovoiat, făcându-se ghem, reuşind să-şi treacă încheieturile încătuşate pe sub picioarele strânse.

A izbit apoi podeaua cu tocurile şi a ridicat mâinile în faţă. De undeva de afară a auzit ţăcănit de arme automate.

Acela trebuia să fie *Chase.*

În lumina scăzută, l-a văzut pe Hajjar încă stând la birou, cu faţa îndreptată spre ecranul mort al televizorului. Reuşind întru câtva să-şi revină din

uluială, celălalt individ a ridicat arma MP-5.

Omul căzut la picioarele ei avea armă, dar rămăsese în tocul de la brâu. Iar uşa era prea departe.

Rămânea o singură soluţie.

A făcut un salt pe biroul lui Hajjar şi a alunecat pe fund de-a lungul tăbliei de marmură, momente în care iranianul s-a răsucit cu fotoliul. Kari l-a izbit cu picioarele în faţă, strivindu-l de spătarul tapiţat în piele, iar ea şi-a continuat alunecarea pe toată lungimea biroului şi a aterizat în poala lui. În momentul impactului, fotoliul rotativ s-a învârtit, iar vreme de un moment, spătarul înalt i-a făcut pe ea şi pe Hajjar invizibili pentru gardianul înarmat.

Iar în acea clipă, a smuls revolverul din mâna lui.

Nu a fost nevoie decât de un foc pentru a-l nimeri pe gardian drept în frunte. Mort instantaneu, s-a prăbuşit la podea.

Celălalt îşi revenise, astfel că, întorcându-se către Kari şi-a scos arma.

Ea s-a propulsat cu ajutorul picioarelor, folosindu-l pe Hajjar drept trambulină pentru a se lansa în aer. Fotoliul, cu ocupant cu tot, s-a prăvălit cu zgomot. A descris o tumbă perfectă, iar glonţul pornit din arma gardianului a izbit în peretele din spatele ei.

Era încă răsucită în timpul zborului când a apăsat pe trăgaci. Glonţul a sfârtecat pieptul bărbatului, iar sângele a ţâşnit ca o arteziană, în timp ce el s-a prăbuşit la podea.

Kari a aterizat pe ambele picioare alături de birou, iar haina largă şi lungă a fluturat ca o capă. A aruncat o privire glacială spre cadavrul fostului ei temnicer.

— Ai avut dreptate în legătură cu artele marţiale.

A auzit un zgomot în spatele ei şi s-a răsucit fulgerător. Hajjar se târâse din fotoliul răsturnat şi se lipise de peretele de sub plasmă. A ridicat mâna cu cârlig spre plinta sculptată aflată la baza peretelui şi, cu un zâmbet strâmb de triumf pe buzele palide, podeaua de sub el s-a căscat, făcându-l să cadă în gol şi întuneric. Până să reacţioneze Kari, trapa s-a închis la loc; doar locul de îmbinare în placa de marmură era dovada că acolo era o uşă secretă.

S-a repezit în acel loc şi a apăsat pe plintă, dar nu s-a întâmplat nimic, deşi o parte din ea s-a mişcat sub atingerea ei. Probabil că trapa avea un mecanism de blocare pe dinăuntru, tocmai pentru a-i împiedica pe eventualii atacatori să îl urmeze pe fugar.

Artefactul!

A aruncat o privire disperată spre tăblia biroului, căutând obiectul din oricalc.

Dispăruse.

Probabil că îl antrenase cu sine când alunecase pe tăblia biroului, făcându-l să cadă chiar în braţele lui Hajjar. Iar acum folosise calea de scăpare gândită de şah pentru a fugi cu artefactul.

Scăpând o înjurătură în norvegiană, a dat drumul revolverului într-un buzunar, a luat arma MP-5 de la gardianul mort şi s-a grăbit să iasă din încăpere.

Toboganul în spirală l-a dus pe Hajjar până într-o încăpere mică, aflată cu două etaje mai jos. Ca şi restul fortăreţei, aceasta era cufundată în întuneric, dar imediat ce a reuşit să se orienteze, nu a mai avut probleme. Îşi înzestrase camera cu tot ce ar avea nevoie pentru situaţia în care ar fi trebuit să utilizeze

acea ieşire de urgenţă.

Numai că, s-a gândit el în timp ce pipăia după felinarul cu baterii pe care îl ştia acolo, nu se aşteptase să folosească vreodată acea cale de salvare. Dar mai ales să fugă de o persoană care cu câteva secunde mai devreme îi fusese prizonieră. Qobras avusese dreptate – Kari Frost era cu adevărat mai primejdioasă decât părea la prima vedere.

A găsit felinarul şi l-a aprins. Camera arăta exact aşa cum o lăsase. Agăţându-şi grăbit un săculeţ pe umăr, a dat drumul barei de oricalc în ea, după care şi-a ales o armă.

Infirmitatea îl făcea să se limiteze la arme mici şi uşoare – asta nu însemna însă că îl limita şi în privinţa puterii acestora. A ales un Ingram MII, ceva mai mare decât un pistol oarecare, însă capabil să tragă o mie şase sute de gloanţe pe minut. Această armă prezenta o modificare specială, comandată personal de cumpărător: încărcătorul pornea din partea de jos a patului şi avea în capăt un butoiaş, ceea ce îi dubla capacitatea. Cu o singură mână, Hajjar voia să evite pe cât posibil manevrele de reîncărcare.

A mai ales şi altă armă. A deşurubat cârligul de oţel care continua ciotul mâinii drepte… şi l-a înlocuit cu o lamă zimţată ameninţătoare, lungă de peste douăzeci de centimetri.

Pilotul lui primise ordine precise pentru cazul în care ar fi apărut o asemenea stare de urgenţă – trebuia să meargă la aparat şi să-l pornească pentru o decolare imediată. Hajjar avea mulţi duşmani şi nu-şi făcea iluzii că fortăreaţa era de necucerit. Era de preferat să fugă de pericol şi să-şi lase oamenii acolo

pentru a face faţă situaţiei.

Însă dacă s-ar fi întâmplat să dea peste vreunul dintre duşmani până să ajungă la elicopter, voia să fie pregătit.

Nina a urcat scările şi s-a trezit pe un alt coridor, acesta din urmă fiind bogat ornamentat de cineva cu o patimă de neînfrânt faţă de catifeaua roşie. Ferestrele înalte de la fiecare capăt ofereau suficientă lumină, astfel că a stins lanterna. Pe fereastra cea mai apropiată a văzut munţii înconjurători; cealaltă dădea spre curtea din mijlocul fortăreţei.

Din locul unde se afla a auzit focuri de armă. Însemna că Chase şi Castille îşi făcuseră apariţia.

A auzit venind de după colţ şi paşii cuiva care alerga spre ea – probabil cineva care se îndrepta spre camera generatoarelor pentru a le reporni. S-a furişat pe uşa cea mai apropiată. Privirea pe care a reuşit să o arunce înainte de a o închide şi de a face încăperea să se scufunde în întuneric a lămurit-o că nimerise în bibliotecă, ai cărei pereţi erau înţesaţi de rafturi încărcate de cărţi de specialitate şi volume de istorie. Era evident că Hajjar ţinea să fie cât mai bine informat în privinţa artefactelor pe care le cumpăra şi le vindea.

Cu mâinile tremurătoare, a scos pistolul din toc, îndreptându-l spre uşă şi, în acelaşi timp, retrăgându-se. Zgomotul de paşi a părut că se apropie.

Dacă uşa s-ar fi deschis, ar fi avut voinţa necesară să apese pe trăgaci?

Nu a mai fost nevoie să afle. Zgomotele s-au stins, semn că persoana cobora spre subsol.

Cu un oftat de uşurare, a aprins din nou lanterna. Biblioteca era locul cel mai potrivit pentru a se ascunde. Era puţin probabil ca vreunul dintre oamenii lui Hajjar să simtă nevoia de a verifica vreo referinţă istorică în acele momente de criză. Trebuia doar să aştepte până când Chase avea să ia din nou legătura cu ea. Nedumerită, a îngheţat brusc. Încăperea i s-a părut mult mai iluminată, ca şi cum lanterna şi-ar fi dublat ca prin minune puterea.

Cuprinsă de groază, s-a întors.

Abia ieşit dintr-o încăpere ascunsă înapoia unui raft cu cărţi, Hajjar se afla la mai puţin de un metru de ea, având un felinar agăţat de un ham pus pe umăr. A părut la fel de surprins ca ea, dar asta nu l-a împiedicat să îndrepte pistolul cu aspect sinistru spre ea.

— Doctor Wilde, a zis el, plimbându-şi privirea pe formele evidenţiate de costumul de scufundător, după care a ridicat lama prinsă de încheietura mâinii drepte spre gâtul ei. Nici nu ştii ce mult mă bucur să te revăd.

Curtea era de formă rectangulară, destul de lungă, având poarta principală plasată în mijlocul zidului sudic. De o parte şi de alta se găseau nişte piedestale mari din marmură, pe care erau aşezate flori ornamentale, câte trei ghivece pe fiecare rând. Chase şi Castille s-au adăpostit înapoia unuia dintre acestea, să se orienteze.

— Calea de acces către celule trebuie să fie pe uşa aceea, a spus Chase, arătând drept înainte.

— S-ar putea să nici nu o găsim acolo pe Kari, i-a

răspuns Castille. Ar trebui să ne despărţim, pentru ca unul dintre noi să verifice etajele superioare.

— Dar ce facem cu oamenii lui?

— E un infractor şi un criminal, nu un lord războinic! Imposibil să aibă o întreagă armată.

Uşa spre care arătase Chase s-a deschis brusc şi pe ea s-au năpustit în curte cinci oameni înarmaţi cu puşti MP-5.

— Pe de altă parte... a zis el strâmbându-se şi a deschis focul cu Uzi-ul lui.

Castille a tras şi el cu G3-ul peste vârfurile plantelor. Doi dintre oamenii lui Hajjar s-au prăbuşit imediat, stropind pereţii dinapoia lor cu sânge. Ceilalţi trei s-au dispersat, doi ţâşnind de-a latul curţii, să-şi caute adăpost în apropierea plantelor situate în diagonală faţă de Chase şi Castille, cel de-al treilea aruncându-se după un ghiveci de mari dimensiuni.

Chase a căutat din ochi o rută de scăpare. În afară de poarta principală, cea mai apropiată ieşire din curte era printre o serie de ferestre arcuite din zidul dinspre vest, dar ca să ajungă până la ele ar fi însemnat să alerge cale de vreo doisprezece metri – pe teren deschis.

— La naiba! Dacă rămânem blocaţi aici prea multă vreme, indivizii de la poarta de jos or să ne ajungă din urmă.

— Ce-ar fi să... a dat să spună Castille, moment în care florile de deasupra lui au fost sfârtecate de gloanţe. *Excusez-moi!* a răcnit el spre trăgători. Ce părere ai de ferestrele acelea?

Celălalt s-a uitat în direcţia indicată – la trei metri depărtare, în zidul sudic existau două ferestre la

înălţimea pieptului. Însă erau destul de înguste, având maximum şaizeci de centimetri.

— Sunt cam mici, nu crezi?

Apoi a analizat modul de tragere al oamenilor lui Hajjar. Apăreau, trăgeau rafale de câte trei gloanţe, apoi se retrăgeau în ascunzătoare, după care procesul era repetat de celălalt trăgător.

S-a oprit o secundă, apoi s-a aplecat într-o parte, apărând puţin din ascunzătoare. Ca la un semn, unul din oamenii aflaţi de cealaltă parte a curţii a sărit în sus să ţintească spre ei – numai că imediat s-a prăbuşit pe spate şi a dispărut, pentru că un singur glonţ pornit din Uzi-ul lui Chase l-a nimerit exact în faţă.

— Încă unul doborât! Dacă îl găurim şi pe celălalt, ne acoperim unul pe celălalt până ajungem la uşi.

Imediat după aceea, alte flori au fost făcute fărâme. Castille a fluturat mâna să se ferească de resturile de petale ce-i plouau pe faţă, parfumul lor amestecându-se contrastant cu mirosul înţepător de praf de puşcă ars.

— Bine măcar că nu au grenade.

— Da, dar păcat că nu avem noi vreuna. Am putea…

Şi Chase a amuţit, pentru că a auzit un strigăt de avertizare.

— La naiba, trebuia să stârneşti soarta, nu? *Grenadă!*

Amândoi au deschis focul în acelaşi timp spre ferestre, după care s-au ridicat şi au ţâşnit spre ele. În spatele lor, o grenadă a descris un arc din celălalt capăt al curţii şi a aterizat cu un bufnet pe solul moale al ghiveciului masiv.

Geamurile s-au fărâmiţat sub rafalele de armă, după care Chase a plonjat cu capul înainte prin deschizătura îngustă. Castille l-a urmat la mai puţin de o secundă. Au dat drumul la arme cu puţin înainte de a atinge ploaia de cioburi, apărându-şi feţele cu braţele. Explozia grenadei a smuls o bucată masivă de marmură dintr-o latură a ghiveciului, azvârlind plante şi pământ până la aproape zece metri înălţime. O rafală de fragmente metalice ucigătoare a zburat înspre cei doi foşti soldaţi, dar ei trecuseră deja de ferestre. Bucăţile de geam care mai rămăseseră prinse în ramă au zburat după ei ca nişte confetti ascuţite ca briciul imediat ce ei au atins podeaua şi s-au rostogolit.

Chase s-a scuturat de cioburile de sticlă căzute pe el. Încăperea era un soi de galerie de artă, pentru că înăuntru se aflau şiruri de statui. Îi ţiuiau urechile, dar în afara zdruncinăturii resimţite când aterizase pe coate şi genunchi şi a unei tăieturi care-l ustura în ceafă nu simţea nici o durere deosebită.

— Eşti teafăr?

Castille s-a strâmbat.

— Am trăit şi vremuri mai fericite!

Şi-a ridicat braţul stâng; mâneca îi fusese sfâşiată până la piele, astfel că avea o zgârietură adâncă şi sinuoasă de-a lungul antebraţului, din care ieşeau câteva cioburi care i se înfipseseră în carne.

— Mai poţi lupta?

— Nici o problemă!

Şi-a ridicat G3-ul de jos. Chase şi-a căutat Uzi-ul. Nu era în cameră – pesemne că se lovise de rama ferestrei şi aterizase afară.

Şi-a scos pistolul Wildey şi s-a lipit cu spinarea de perete, chiar în apropierea ferestrei distruse. Castille a procedat la fel de cealaltă parte. Cei doi agenţi de pază alergau spre ferestrele boltite, având intenţia să pătrundă în clădire şi să le taie retragerea.

Un foc tras cu pistolul de Chase a sfărâmat maxilarul unuia dintre ei. Omul s-a prăvălit la pământ, zvârcolindu-se. Castille a tras de două ori, nimerindu-l pe cel de-al doilea în piept. Acesta a căzut peste fereastră, trecând cu capul prin geam.

— Să mergem, a zis Chase, precipitat.

Trebuiau să o găsească pe Kari – dar şi pe Nina, iar asta cât mai repede.

În momentul în care au părăsit galeria, luminile au pâlpâit, apoi s-au aprins.

Kari era convinsă că Hajjar va încerca să fugă din fortăreaţă. Dacă salvatorii ei atacau din direcţia porţii principale, însemna că iranianul avea să se îndrepte spre locul unde aterizase elicopterul, o platformă care pătrundea puţin în latura nordică a clădirii.

A refăcut în minte drumul pe care îl parcursese de acolo până la celulă, apoi până în biroul lui Hajjar. Trebuia să mai coboare un etaj, apoi să cotească la dreapta…

După ce a pornit generatoarele, unul dintre oamenii lui Hajjar s-a grăbit spre scară, unde l-a descoperit pe şeful lui aşteptându-l, având lângă el un oaspete neaşteptat. Se părea că era ziua „femeilor frumoase din Occident”.

Însă imediat a remarcat că, spre deosebire de blonda glacială pe care o văzuse mai devreme, această

roşcată avea *mare* nevoie de un duş.

— Escorteaz-o, i-a ordonat Hajjar.

Omul a prins-o de umăr pe Nina şi a împins-o înainte, vârându-i ţeava armei MP-5 în spate.

— Unde e Kari? a întrebat ea cu glas apăsat. Ce i-ai făcut?

În timp ce alerga, Hajjar a întors capul şi a fulgerat-o cu privirea, moment în care i-a văzut urmele de sânge din jurul nasului şi al gurii.

— Ce i-am făcut *eu?* Ar trebui să întrebi ce mi-a făcut *ea* mie! Dacă ştiam cât de periculoasă este, i-aş fi legat picioarele.

Replica a făcut-o curioasă pe Nina, dar nu a mai apucat să întrebe, pentru că au ajuns la un cot al coridorului. Pe fereastră se vedeau munţii – dar şi elicopterul aflat în aşteptare. Rotoarele lui se învârteau lent, căpătând viteză.

Hajjar i-a dat omului său ordine în farsi, iar acesta s-a retras, ascunzându-se după colţ, acolo unde coridorul cotea.

— Tu rămâi aici. Îţi aştepţi prietenii.

— Cum asta, ca să-i împuşti? Du-te dracului!

El a împuns-o cu lama ce-i pornea din încheietura mâinii, iar vârful a rănit-o. Nina a icnit.

— Când ai tăi ajung aici, le faci semne cu mâna să înainteze, să aibă impresia că totul e în regulă. Dacă scoţi vreo vorbă, dacă încerci să îi avertizezi în vreun fel, el te va ucide. Ai înţeles?

— Mi-e cât se poate de clar, a spus ea, aruncând o privire spre pistolul-mitralieră al gărzii de corp.

Hajjar a dat din cap, apoi s-a întors să plece.

— Hajjar! Unde este artefactul?

El a lovit cu palma săculeţul de pe umăr.

— Păcat să distrug un obiect de o asemenea valoare istorică… dar cele cincisprezece milioane de dolari pe care mi le dă Qobras pentru treaba asta nu sunt de lepădat.

— Plus cele zece pe care ţi le-a plătit Kristian Frost, a zis ea dezgustată.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Eu ce pot să spun? Azi am avut o zi bună în afaceri.

Auzind zgomot de împuşcături răsunând pe coridoarele pardosite cu marmură, s-a încruntat.

— Dar am avut o zi proastă pentru casa mea. S-ar părea că va trebui să cheltuiesc o parte din bani pentru renovări. Dar mai bine aşa decât să fie daţi pe înmormântarea mea. Adio, doctor Wilde!

S-a îndepărtat în fugă.

Garda de corp i-a făcut semn cu arma, cerându-i să stea în mijlocul coridorului. Cel care s-ar fi apropiat dinspre capătul celălalt ar fi văzut-o pe ea… dar nu şi pe omul care o ţinea în vizorul puştii, ascuns vederii.

— Auzi ceva sau mi se pare mie? a întrebat Castille în vreme ce el şi Chase alergau prin fortăreaţă.

— Da, un elicopter.

Şuieratul îndepărtat, dar tot mai puternic al motorului cu turbină al aparatului Jet Ranger era inconfundabil.

— *Merde!* Ştiam eu că o să avem de furcă în orice clipă cu elicopterul acela, *ştiam* eu!

— Uite, acolo, a spus Chase, arătând cu degetul.

Apoi au urmat un cot al coridorului.

Când s-a apropiat de intersecţia în formă de T care ducea spre platforma de decolare a elicopterului, Kari a auzit zvon de paşi. A ridicat arma şi…

De după colţ au apărut Chase şi Castille, ambii cu armele îndreptate spre *ea!*

— Dumnezeule mare, a zis Chase, a cărui faţă s-a destins într-un zâmbet, după care şi-a coborât arma, ce mă fac eu că oamenii nu mai au nevoie de mine să-i salvez din tot felul de situaţii?

Kari i-a întors zâmbetul.

— Cred că ar trebui să cer restituirea unor plăţi deja făcute.

— Ei, să nu mergem chiar atât de departe, a intervenit Castille.

— Unde-i Nina?

— Ascunsă undeva, dacă mi-a ascultat sfatul, i-a răspuns Chase. Tu ai păţit ceva? Bun, dar unde-i Hajjar?

— N-am nimic, dar Hajjar a luat artefactul.

Chase s-a strâmbat, nemulţumit.

— Dă-mi voie să ghicesc, acum se află în elicopter, adevărat?

— Da! Să mergem!

Au pornit în goană pe coridor, Chase aflându-se în frunte.

— La următoarea intersecţie faci stânga, apoi mergi mai departe! i-a zis Kari.

— Câţi oameni mai are cu el?

— Nu ştiu – pe cei doi care mă păzeau i-am împuşcat.

El i-a aruncat o privire nedumerită.

— Cum adică, i-ai omorât?

— Aşa, a răspuns ea, întorcându-i privirea. Ce s-a întâmplat?

— Nimic! Doar că nu sunt obişnuit să am clienţi care fac treaba în locul meu!

Au urmat coridorul – apoi, văzând o siluetă familiară, s-au oprit.

— Nina! a strigat Kari.

— Şi i-am spus să stea ascunsă, a protestat Chase. Doctore, ai păţit ceva?

Lipit de perete, garda de corp i-a făcut semn Ninei cu arma: *convinge-i să înainteze.* Ea a ridicat mâna.

Kari a dat să pornească în goană pe coridor – însă a fost oprită scurt de Chase, care a prins-o de un braţ.

— Aşteaptă! i-a poruncit el, trăgând-o înapoi.

Nina le făcea semne cu mâna... numai că ţinea degetul mare *lipit de podul palmei.*

Acela era semnul de avertisment transmis către Chase şi Castille.

Chase a continuat să înainteze în fugă, îndreptându-se către cotul coridorului. Însă, înainte de a ajunge la colţ, s-a azvârlit într-un salt răsucit şi a ridicat arma.

Garda de corp a făcut un pas în faţă, a ţintit cu arma lui, un MP-5, ca să constate că ţinta lui era la podea, îndreptând un pistol uriaş spre el.

Chase a tras trei focuri.

Impactul gloanţelor de tip Magnum l-a propulsat înapoi pe individ, iar arma i-a scăpat din mână. A străpuns fereastra, după care a căzut de la aproape cinci metri, aterizând ca o grămadă de carne pe platforma de decolare a elicopterului. Zgomotul făcut

de motorul aparatului a pătruns şi mai asurzitor în fortăreaţă.

— Cum te simţi? a întrebat-o Chase pe Nina.

— Bine, bine! s-a grăbit ea să-i răspundă.

Kari s-a năpustit spre ea şi, spre uimirea Ninei, a strâns-o în braţe.

— Slavă cerului că n-ai păţit nimic!

S-a tras puţin înapoi, strâmbând din nas.

— Ce e cu mirosul ăsta?

— E din cauza *lui,* a spus Nina, strâmbându-se către Chase, care s-a uitat în altă parte, de parcă nu ar fi ştiut despre ce este vorba.

Curentul de aer stârnit de palele elicopterului a trezit-o la realitate.

— Hajjar! A luat artefactul!

— Uf, drace! a exclamat Chase şi a fugit spre fereastra spartă.

Aparatul se ridica de pe platformă.

— Cred că ar trebui să-i distrug motorul, să-l oblig să aterizeze…

— Nu mai avem vreme, a zis Kari.

Dându-i drumul Ninei şi-a ridicat puşca, s-a apropiat de fereastră şi a dezlănţuit o rafală de gloanţe spre cabina elicopterului, în regim automat.

Geamul de la uşa pilotului s-a sfărâmat. Prin interior, parbrizul a fost stropit de picături de un roşu intens. Pilotul s-a zbătut câteva clipe în fotoliul lui, după care Jet Rangerul a intrat în vrie în momentul în care omul nu a mai putut să-l controleze.

Coada elicopterului s-a răsucit spre fereastră, iar elicea verticală a părut a se roti ca un uriaş ferăstrău circular.

— La pământ! a răcnit Chase, apucându-le pe Kari cu o mână şi pe Nina cu cealaltă, după care s-a azvârlit cât a putut de departe de fereastră.

Castille a rămas aproape transfigurat la vederea elicopterului care cobora spre el, dar a reuşit să iasă din acea stare de transă, astfel că s-a aruncat înapoi spre coridor exact în momentul în care rotorul a tăiat cu palele piatra din jurul ferestrei şi s-a dezintegrat. O porţiune de cel puţin treizeci de centimetri din rotor s-a înfipt în zid, la cel mult două palme deasupra capului său.

După ce a pierdut rotorul, elicopterul a început să se rotească violent în jurul propriei axe. Hajjar a scos un răcnet şi a apucat comanda dublă aflată în faţa lui, dar, chiar dacă partea de coadă ar fi fost intactă, nu avea decât o mână cu care să acţioneze manetele.

Izbindu-se de beton şi piatră, palele rotorului principal s-au sfărâmat într-un milion de bucăţele. Aparatul s-a rostogolit pe o parte şi a plonjat spre sol, izbind platforma cu un zgomot asurzitor, tălpigele îndoindu-se sub el.

Chase aterizase peste Nina, străduindu-se să o protejeze cu propriul lui corp.

— Cum e?

— Am impresia că am murit deja, s-a văicărit ea.

— Înseamnă că n-ai nimic. Dar, Doamne, neapărat să faci un duş!

Ea l-a plesnit.

— Doamnă Frost? Ai păţit ceva?

Kari a sărit în picioare.

— Artefactul! Trebuie să-l recuperăm, a zis şi a pornit în goană spre scara ce ducea spre platformă.

— Pericolul nu a trecut! a strigat el, dar era deja prea târziu. Fir-ar să fie!

— *Mon dieu!* a exclamat Castille, holbându-se la bucata de rotor care se înfipsese în perete. Elicopterele astea! Mereu *elicopterele!* Ştiam eu!

— Ai rămas în viaţă, Hugo, aşa că nu te mai văicări, încetează! i-a spus Chase şi s-a ridicat în picioare.

Nina era cât pe ce să îl imite, însă el a clătinat din cap.

— E prea periculos. Aşteaptă aici.

Apoi a pornit după Kari, iar Castille l-a urmat.

Spre uşurarea lui, elicopterul nu luase foc, însă a simţit un miros puternic de combustibil – motorul încă funcţiona, iar palele sfârtecate ale rotorului se roteau deasupra fuzelajului distrus. Corpul aparatul era înclinat la un unghi de aproape patruzeci şi cinci de grade, având botul strivit ca al unui ou. Kari aproape că ajunsese la epavă, ghemuindu-se pe sub palele care se roteau, ca să ajungă la uşa de acces.

— Doamnă Frost, aşteaptă! a strigat din nou Chase, coborând treptele în grabă către platforma de decolare. Kari! Eşti în primejdie!

— Trebuie să recuperăm artefactul! i-a răspuns ea, trăgând de mânerul portierei.

L-a văzut înăuntru pe Hajjar prăbuşit în scaun, având o dâră de sânge care îi curgea dintr-o tăietură de pe frunte. A auzit declicul încuietorii, după care a deschis portiera…

Hajjar s-a înviorat brusc, răsucindu-şi mâna dreaptă spre ea şi reuşind să o taie prin mâneca rochiei. Văzând sângele ţâşnind pe rochia de un alb pur, tânăra a scos un ţipăt. Instinctiv, a dus cealaltă mână

spre rană, pentru a opri sângerarea.

În acel moment, iranianul a sărit din cabina elicopterului şi a trântit-o pe spate, ţintuind-o apoi la pământ şi apăsând lama zimţată pe gâtul ei. În tot acest timp, a rămas cu pistolul modificat MII în cealaltă mână.

— Aruncaţi armele, altfel ea va muri! a răcnit el. *Imediat!*

Chase şi-a dat seama că nici măcar o împuşcătură în cap nu ar fi fost de folos în acea situaţie – dacă Hajjar cădea, avea să apese asupra lamei cu greutatea corpului. Neavând de ales, a aruncat la pământ arma. Castille a procedat la fel cu puşca. Apoi le-au împins cu piciorul mai departe de ei.

— Bravo, a zis Hajjar.

Cu lama lipită de gâtul lui Kari, s-a ridicat pe vine şi a îndreptat pistolul spre Chase şi Castille.

— Pe ea o vreau vie. Dar cu voi n-am ce face. Nu ştiu…

Ping!

Un glonţ a nimerit în fuzelaj, făcând o gaură prin foaia subţire de tablă. Toţi au ridicat capetele şi au văzut-o pe Nina stând în fereastra distrusă, ţintind cu un MP-5, arma recuperată de la garda de corp, spre elicopter.

— Hajjar, dă-i drumul lui Kari! a strigat ea.

— Nina, nu trage în el, a prevenit-o Chase. Dacă se prăbuşeşte, îi taie beregata.

— *Eliberează-o!*

— N-ai mai tras cu puşca, nu-i aşa? a rostit iranianul cu glas dispreţuitor. Îmi dau seama după cum o ţii. Crezi că mă poţi atinge pe mine înainte de a o ucide

pe ea?

— Dar nu am tras în tine.

Castille a ridicat din sprâncene a mirare.

— Sper că nu ai ţintit în domnişoara Frost, a întrebat sarcastic Hajjar.

— Atunci în ce ai tras?

— Am ţintit spre *rezervor.* Care acum arde.

Toţi au întors capetele spre aparatul prăbuşit. De sub capota motorului ieşea un fum negru şi murdar, învârtejit de rotorul care se mai rotea.

Înspăimântat de acel nou pericol, Hajjar s-a crispat, iar presiunea lamei a slăbit...

Iar acest lucru i-a oferit lui Kari ocazia de a-şi furişa mâna stângă în sus şi de a îndepărta arma de la gâtul ei.

A simţit că o porţiune zimţată i-a zgâriat pielea, dar era o nimica toată. În clipa în care lama rece s-a dezlipit de gâtul ei, a descris cu dreapta o mişcare largă de karate, lovindu-l pe bărbat drept în falcă. Poziţia ei dificilă nu-i oferea prea mult spaţiu de mişcare, însă podul palmei a lovit suficient de puternic pentru a face falca să se izbească de maxilarul superior cu forţă, făcând dinţii să se spargă. Scuipând sânge, Hajjar a scos un urlet gâlgâitor şi a făcut câţiva paşi nesiguri în spate. Kari s-a îndepărtat de el printr-o rostogolire, iar Chase a făcut un salt şi l-a placat trântindu-l la pământ.

— Ia-i artefactul! a strigat el spre Kari, în timp ce se lupta cu iranianul, prinzându-l de încheieturi.

Hajjar era mai puternic decât părea, pentru că, în ciuda faptului că era supraponderal, rămăsese şi musculos. Şi avea câte o armă ucigătoare în fiecare

mână, în vreme ce englezul i se opunea cu mâinile goale.

Kari a sărit în picioare, rămânând totuşi ghemuită, pentru a evita palele rotorului. S-a dus apoi spre uşa deschisă a cabinei.

— Nu! a strigat Nina. Îl are în sac.

Chase a coborât privirea. Hajjar ţinea pe umăr un săculeţ.

Acel moment de neatenţie a fost suficient pentru a-i oferi iranianului încă un prilej de a scăpa. Mânat de durere şi furie şi-a răsucit încheietura mâinii stângi şi a apăsat trăgaciul armei. Din ţeava micii arme automate au ţâşnit flăcări, căldura degajată fiind suficientă pentru a provoca arsuri pe obrazul şi gâtul lui Chase în momentul în care gloanţele au trecut pe lângă el. Castille, care alerga să-şi ajute partenerul, a schimbat brusc direcţia şi a tras-o de acolo pe Kari, iar gloanţele au şters fuzelajul elicopterului.

Hajjar şi-a pregătit arma pentru a da lovitura finală.

Mâinile goale *şi un cap…*

Chase l-a izbit pe neaşteptate cu capul pe iranian drept în faţă, strivindu-i nasul şi făcându-l să sângereze abundent.

— Na, ţine şi asta!

Fumul se ridica tot mai dens din elicopter, iar pocnetele flăcărilor deveniseră mai puternice decât zgomotul făcut de motor.

Încă ţinându-l pe Hajjar de încheieturi, Chase şi-a ridicat adversarul ameţit în picioare.

— *Mâinile sus!* i-a strigat.

Şi i-a împins braţele în sus…

Hajjar şi-a dat seama ce urma să se întâmple, dar

mult prea târziu. Mâna lui teafără şi pistolul Ingram pe care îl ţinea între degete s-au dezintegrat într-o ploaie de sânge, ţesuturi şi fragmente de oţel când Chase le-a împins spre lamele rotorului care se mai rotea. Nici mâna în care avea montat cuţitul nu a scăpat, pentru că lama de douăzeci de centimetri a plesnit ca o acadea, după care următoarea pală a mai retezat cinci centimetri din ciot.

S-a holbat îngrozit la sângele care îi ţâşnea acum din cioturile ambelor mâini. După aceea a coborât privirea şi Chase l-a rotit cu faţa spre el.

I-a tras o lovitură de pumn direct în mijlocul obrazului şi aşa însângerat şi tumefiat. Hajjar a fost împins în spate, împiedicându-se şi căzând în cabina elicopterului, dar nu înainte ca englezul să-i înşface breteaua săculeţului, smulgându-i-l.

Lovitura a făcut elicopterul să se clatine, scoţând un scrâşnet ameninţător când, mişcându-se brusc şi-a schimbat centrul de greutate.

Chase s-a întors şi a pornit în goană; Castille era deja departe, căutând să se adăpostească lângă trepte, având-o alături de el pe Kari.

Primele limbi ale flăcărilor au ocolit fuzelajul zdrobit, răsucindu-se în jurul părţii superioare a carcasei motorului când elicopterul s-a răsturnat complet pe o parte. Resturile de rotor au scrijelit cu putere betonul şi s-au sfărâmat, iar forţa de torsiune a făcut aparatul să-şi înfigă botul în platformă. Combustibilul vărsat din rezervoarele sparte a început să curgă peste motorul cuprins de flăcări…

Elicopterul a explodat, Hajjar a scos un urlet, dar sunetul glasului său a rămas aproape neauzit în

vacarmul general.

Castille şi Kari s-au aruncat prin intrarea arcuită de la baza scărilor. La câţiva metri în urma lor, Chase a reuşit să se azvârle la pământ.

Resturi aprinse au căzut ploaie, dar fuzelajul atenuase forţa exploziei. Bucăţile mai mari au căzut la mică distanţă de el. Însă n-a scăpat de fragmentele metalice mai mărunte, care i-au căzut peste spinare şi picioare. A scos un strigăt de durere.

— Edward! a exclamat Castille, repezindu-se la el.

— Drace! a spus Chase, ridicându-se cu greutate şi ţinându-se de picior. Parcă m-ar fi lovit un cal.

Nina a coborât scările în goană spre Kari.

— Eşti teafără?

— Da, n-am nimic, a spus ea şi s-a uitat la ea cu ochi recunoscători.

Amândouă s-au grăbit să ajungă lângă Chase.

— Ai recuperat artefactul?

— Eşti întreg? a întrebat Nina în acelaşi timp.

Au schimbat zâmbete, după care s-a apropiat de Chase.

— Vedeţi? Elicopterele astea! a zis Castille, arătând cu mâna spre resturile arzânde. Unul a fost cât pe ce să mă omoare de două ori în cinci minute. Vehicule ale diavolului!

— Hugo! Ia mai ţine-ţi gura, i-a cerut Chase cu glas obosit, şchiopătând către locul unde aruncase arma Wildey.

— Şi artefactul? a întrebat Kari.

— Poftim. Sper că a meritat tot deranjul, a făcut el, întinzându-i săculeţul.

— Da, a spus ea, desfăcând sacul şi scoţând cu grijă

bara de metal.

Flăcările reflectate pe suprafaţa lui l-au făcut să strălucească şi mai intens.

— Acesta este, a rostit ea, întinzându-i-l cu mare respect Ninei. Iată calea spre Atlantida.

Nina l-a luat şi a examinat simbolurile înscrise pe metal. Totul i se părea deopotrivă de cunoscut şi misterios, *diferit.* Apoi s-a uitat din nou la Kari.

— N-aş vrea să vă stric buna dispoziţie, dar înainte de a porni în căutarea Atlantidei nu trebuie să uităm că *suntem* blocaţi în Iran.

— Nu fi aşa de *sigură,* a răspuns Chase. Am văzut ceva care ne-ar putea fi de folos.

Ceilalţi oameni ai lui Hajjar muriseră ori socotiseră că viaţa lor valora mai mult decât credinţa pe care o datorau patronului lor şi fugiseră care încotro. Conduşi de Chase prin curtea principală, membrii grupului nu au mai întâmpinat nici o rezistenţă.

În colţul nord-vestic au văzut o serie de uşi mari. Le-a deschis.

— Flota de taxiuri a lui Hajjar, a zis apăsat, făcând semn către şirurile de vehicule scumpe parcate înăuntru. Şefa, nu se ridică la valoarea colecţiei tale, dar merg. Aşadar, ce doreşti?

— Nu cred că am ajunge prea departe într-un Ferrari, a spus Castille, care a observat un F355 în apropierea uşilor, mai ales pe drumurile de aici. Şi probabil că ar fi cam… bătător la ochi.

— Şi Hummerul ar fi destul de uşor de remarcat, a adăugat Kari, examinând cu un aer dispreţuitor un H3 verde şi sclipitor.

— Doc, ai vreo preferinţă? a întrebat-o Chase pe

Nina.

— *Te rog* să nu mi te mai adresezi aşa. Vreau doar ceva care să ne scoată de aici cât mai repede.

— Ei, în cazul ăsta, a zis el şi ochii i-au căzut pe un anumit vehicul, hai să fie într-un mod elegant. Până la urmă, Hajjar nu a avut gusturi chiar atât de proaste…

Câteva minute mai târziu, un Range Rover argintiu gonea la vale pe serpentinele care coborau de la fortăreaţă, apoi, cu un muget gutural scos de motorul V8, s-a îndepărtat printre munţi.

10

Franţa

Iranul rămăsese departe. Slavă Cerului, a gândit Nina, privind din balconul hotelului panorama Parisului. Din apartamentul de la ultimul etaj avea o privelişte frumoasă a oraşului. Repere precum Notre-Dame şi, ceva mai îndepărtat, Turnul Eiffel se înălţau în frumuseţea lui inundată de lumini, profilându-se pe cerul senin al nopţii, ca şi cum ar fi fost aşezate acolo pentru a-i procura ei o plăcere.

Însă trebuia să lase contemplarea peisajului pentru altă dată. Mai întâi avea ceva de rezolvat. Şi impresia era că bate pasul pe loc.

Cineva a ciocănit la uşă.

— Intră, a zis ea, întorcându-se din balcon.

În cameră a intrat Kari.

— Nina, ai terminat?

— Nu sunt sigură... a spus şi a aruncat o privire îmbufnată către artefact, care, puternic iluminat şi înconjurat de notiţe, stătea aşezat sub o lupă. Am făcut tot ce am putut, dar nu reuşesc să traduc unele simboluri. De ce întrebi, tatăl tău aşteaptă răspuns?

Kari a confirmat cu un gest, apoi a surâs.

— Nu te îngrijora. Eşti una dintre puţinele persoane din lume pe care este dispus să le mai păsuiască.

— Da, mă simt onorată, dar nu mă ajută să mă calmez.

— Dar nu ai nici un motiv să fii agitată. De la

atenienii antici încoace, te afli mai aproape decât oricine de momentul în care vei descoperi Atlantida.

— Da şi uite prin ce am trecut – nu doar eu, ci noi toţi – ca să ajungem aici. Încă nu cred că am scăpat de mirosul acela oribil din păr.

Târâşul prin conducta de canalizare era de fapt cea mai neînsemnată dintre amintirile ei neplăcute, dar nici nu voia să se gândească la celelalte.

Kari i-a mirosit părul.

— N-are nimic, a asigurat-o ea. Hai să-i spunem tatei ce ai găsit.

Nina a ridicat artefactul, iar Kari a condus-o în camera alăturată, un salon aflat între cele două camere ale apartamentului. Chase a apărut şi el la uşă, fără haină şi etalându-şi pistolul Wildey, prins la vedere în toc. Castille lipsea; Nina a bănuit că stătea de pază pe coridor.

— Bună, doc, i-a zis el bine dispus, apoi a făcut semn din cap spre laptopul de ultimă generaţie de pe masă. Sper că te-ai machiat, pentru că te vom filma.

— A, avem o videoconferinţă?

— Tata vrea să stea de vorbă faţă în faţă, chiar dacă doar în acest fel virtual, a precizat Kari. Vino să te aşezi. Doreşti ceva?

— Nu, mulţumesc, a răspuns, deşi nu i-ar fi stricat un pahar de băutură ca să-şi mai potolească temerile.

S-a aşezat în faţa computerului, apoi Kari a venit alături de ea şi a tastat ceva. Pe ecran a apărut imaginea lui Kristian Frost, aflat în biroul lui.

— Doctor Wilde! Mă bucur să te revăd.

— Şi eu mă bucur să fiu văzută. A fost ceva mai… mai *violent* decât mă aşteptam.

— Am auzit. Aţi avut probleme cu plecarea din Iran?

— Nimic serios, a spus Kari. Legăturile pe care domnul Chase le are pe plan local ne-au dus înapoi la Esfahan, iar datorită influenţei fundaţiei pe lângă guvern, am părăsit ţara fără a mai fi supuşi controlului.

— Iar Hajjar?

— E mort.

Frost a dat din cap.

— Am înţeles. Păcat de cele zece milioane de dolari, dar preţul nu mi se pare chiar mare.

Apoi pe faţă i-a apărut o expresie de curiozitate.

— Aşadar, domnişoară Wilde, te rog să-mi zici ce-ai constatat.

Nina şi-a dres glasul.

— Îmi pare rău, din păcate nu am găsit o rută directă spre Atlantida. Însă însemnele reprezintă un fel de hartă.

A ridicat bara de metal şi a răsucit-o spre camera instalată pe laptop.

— Linia care merge de-a lungul barei reprezintă un fluviu, cuvântul în Glozel este inconfundabil. Mai există şi alte semne, pe care am reuşit să le traduc în parte.

Şi-a verificat notiţele.

— „Începe de la nord, de la gura râului… cutare. Şapte, sud, vest. Urmează cursul spre oraşul… cutare. Acolo vei găsi…” Regret, dar e tot ce am reuşit să descifrez până acum. Însemnele de pe fiecare latură… cred că ele arată numărul de afluenţi pe care trebuie să-i traversezi ca să ajungi la destinaţie. Patru pe stânga, şapte pe dreapta şi aşa mai departe.

Frost a devenit mai curios.

— Înţeleg că acele cuvinte pe care nu reuşeşti să le traduci nu sunt în Glozel.

— Adevărat. Simt mai curând hieroglife decât litere, făcând parte dintr-un sistem lingvistic diferit. Partea supărătoare este că mi se par cunoscute, dar nu reuşesc să le identific. Ar putea fi o variantă regională a…

— Interesant. Kari, fotografiezi însemnele acelea şi mi le trimiţi, te rog? Vreau să le văd mai de aproape.

— Sigur, tată.

A luat artefactul de la Nina şi a pornit un program de fotografiere cu ajutorul camerei laptopului.

Chase s-a apropiat de masă.

— Dar ce sunt glozelienii ăştia, doc? Am studiat istorie în liceu, dar de aşa ceva nu am auzit.

— Nici nu aveai cum, a răspuns ea râzând, pentru că nici nu există o asemenea populaţie.

— Poftim? a făcut el, uitându-se mirat la ea.

— Glozel este – cel puţin deocamdată – cea mai veche limbă cunoscută, i-a explicat, un fel de strămoş al tuturor celorlalte, inclusiv Vinca-Tordos şi Byblos.

Expresia de pe faţa lui Chase nu s-a schimbat.

— Despre care sigur nu ai auzit.

— Am spus că am învăţat istorie în liceu. Asta nu înseamnă că am trecut şi examenul.

— Numele vine de la localitatea în care s-a descoperit limbajul acesta. Aici, în Franţa, mai precis.

Kari a terminat de făcut fotografii şi a lăsat artefactul jos, adresându-se lui Chase în timp ce trimitea fişierul către tatăl ei.

— Tăbliţele Glozel au fost descoperite într-o pivniţă

de sub clădirea unei ferme în 1924, de un om pe nume Emile Fradin. Cum ele sugerau o origine mai îndepărtată decât a oricărei limbi cunoscute la acea dată, au fost categorisite drept falsuri – dar, cincizeci de ani mai târziu, când au fost testate cu ajutorul unor noi tehnici, s-a dovedit că *datau* dinainte de anul 10 000 î.e.n.

Chase a scos un fluierat.

— Mamă... Asta zic şi eu *vechime.*

— A existat o civilizaţie care folosea o limbă scrisă de mare complexitate, iar asta în Europa, cu câteva milenii înainte de apariţia societăţii greceşti, a adăugat Nina, iar acea civilizaţie a fost îndeajuns de răspândită ca să influenţeze limbile fenicienilor, grecilor, iudeilor... chiar şi ale romanilor şi persanilor.

— Iar civilizaţia asta... a început Chase şi s-a uitat la artefact, ale cărui raze îi luminau trăsăturile. Crezi că a fost aceea a atlanţilor, da?

— Da, a spus Kari. Şi eu cred la fel.

— În acest caz şi eu cred, a zis el şi i-a zâmbit Ninei. Şi cum aflăm ce fluviu trebuie să căutăm?

— Tocmai asta e problema, i-a răspuns ea cam fără tragere de inimă. Nu ştiu. Semnul acesta de pe inscripţia principală, a continuat ea, arătând spre un grup mic de şapte puncte, pare să fie o unitate de măsură a distanţei. Cuvintele care îl urmează înseamnă *sud* şi *vest.*

Chase a examinat artefactul mai îndeaproape.

— Deci, ar putea însemna şapte kilometri sud-vest faţă de un punct, sau şapte kilometri spre sud, iar apoi mergi spre vest...

— Exact. Din păcate, nu ştim ce unităţi de măsură se

folosesc şi nici la ce se raportează ele – care este, ca să spun aşa, „punctul zero”.

— Atlantida, aşa cred.

Nina s-a uitat la el, impresionată.

— Hei şi eu îmi folosesc din când în când creierul.

— Doctor Wilde, s-a auzit Frost prin intermediul legăturii video, atrăgând atenţia tuturor, am examinat şi eu semnele. Nu mă aşteptam să ştiu mai multe decât tine şi am avut dreptate. Nici eu nu le-am recunoscut. Însă, a continuat el, surprinzându-i expresia de nefericire de pe faţă, voi vorbi cu un expert în limbi antice pentru a vedea artefactul.

Nefericirea ei a crescut.

— Of! Aşadar, nu mai aveţi nevoie de mine, altfel…

Kari a pufnit în râs.

— Nina, nu fi caraghioasă. Eşti cea mai importantă persoană în această misiune. De fapt, fără tine nici nu s-ar mai *numi* astfel.

— Kari are perfectă dreptate, doctor Wilde, a rostit Frost pe un ton încurajator. Eşti de neînlocuit.

— Serios? a exclamat ea şi a zâmbit de încântare. Vai, nu mi s-a mai spus asta niciodată.

— Pariez pe cinci lire că voi ghici care au fost celelalte lucruri care ţi s-au spus, a zis Chase zâmbind.

Kari şi Nina l-au privit mustrător.

— Când va ajunge la Paris, expertul nostru va descifra restul de caractere, a reluat Frost discuţia. Iar după aceea, ştiind ce fluviu să căutăm, putem organiza o expediţie în toată regula.

— N-ar fi mai uşor să-i trimitem câteva fotografii? a întrebat Nina.

— După ce vi s-a întâmplat în ultima vreme, vreau ca artefactul să fie văzut de alte persoane doar în condiţii pe care să le ţinem sub un control perfect. Cu cât ştiu mai puţini oameni despre el, cu atât mai bine.

— Bună remarcă.

Frost i-a zâmbit generos.

— Doctor Wilde, nu trebuie să te simţi descurajată. Până acum ai făcut o treabă excelentă. Cred că niciodată nu a fost cineva mai aproape de descoperirea Atlantidei. Felicitări.

Lauda a făcut-o pe Nina să devină aproape entuziastă.

— Mulţumesc.

— Cum deocamdată nu mai ai ce face, îţi sugerez să faci o pauză şi să te bucuri de şederea la Paris. Kari ţi-ar putea sluji drept ghid. Mai vorbim. La revedere.

Ecranul s-a întunecat.

— Din păcate, e cam târziu să ieşim acum în oraş, a spus Kari, privindu-şi ceasul. Cred că ar fi mai bine să ne culcăm.

— Chiar aşa? a făcut Chase, ridicând din sprâncene în mod sugestiv.

Kari l-a privit din nou critic.

— Îmi cer iertare, şefa, a zis el zâmbind, fără a lăsa impresia că s-ar căi câtuşi de puţin.

— Nina, ai mai fost la Paris? a întrebat-o Kari.

— Da, dar numai în trecere. Am fost o dată cu părinţii mei; mergeau la o conferinţă pe teme de arheologie. Şi aveam doar nouă ani, de aceea nu am apreciat cum se cuvine acea vizită aici.

Kari i-a zâmbit.

— În cazul ăsta, mâine vom vedea unele lucruri pe

care le vei *putea* aprecia.

Acele lucruri s-au dovedit a fi obiecte de artă, produse culinare... şi cumpărături.

Şi-au petrecut dimineaţa la Luvru, Chase fiind pe post de escortă pentru Nina şi Kari, în vreme ce Castille a rămas la hotel să păzească artefactul. Ceva mai târziu şi-au continuat plimbarea prin inima consumeristă a Parisului.

— Nu cred că vreau să păşesc mai departe, a spus Nina, oprindu-se la intrarea magazinului Christian Lacroix de pe Rue de Faubourg St-Honore. Cartea mea de credit se va prăji în mod spontan chiar şi numai *uitându-mă* la preţurile de aici. Eu sunt mai curând o cumpărătoare obişnuită cu magazinele T.J. Maxx.

— Slavă cerului, a exclamat Chase, zâmbind ironic. Nimic mai plicticos decât să le urmăreşti pe femei probând haine. Decât dacă ar fi vorba de bikini.

Nina s-a strâmbat la el, ceea ce a făcut doar ca zâmbetul de pe faţa lui să se lăbărţeze.

— Nu-ţi face griji din pricina asta, i-a zis Kari. De azi înainte, beneficiezi de credit nelimitat. Fundaţia Frost va plăti tot ce-ţi trebuie. Sau orice doreşti, fiindcă veni vorba.

— Serios? a întrebat Nina.

Kari a dat aprobator din cap.

— Absolut. Adică în limite rezonabile. Dacă vrei să cumperi un Lamborghini, mai întâi va trebui să ceri voie. Dar în rest poţi cumpăra tot ce pofteşti. Destrăbălează-te.

— Mulţumesc, a spus Nina, simţindu-se ciudat de

jenată că i se face o ofertă atât de generoasă.

Nu era obişnuită cu aşa ceva. A decis că, indiferent ce şi-ar cumpăra Kari, ea să se abţină de la cheltuieli mari.

O oră mai târziu, a rămas deconcertată când şi-a dat seama că făcuse cumpărături de aproape o mie de euro. Evident, preţurile nu se comparau cu cele de la T.J. Maxx. Iar asta era mai puţin de un sfert din banii cheltuiţi de Kari.

— Doc, ai face bine să fii prevăzătoare, i-a zis Chase. Dacă te înveţi să cheltuieşti atât de mult, o să dai de belea când o să te întorci la New York, aşa că o să prăpădeşti banii de chirie pe pantofi.

Omul glumea, dar Nina a înţeles că avea dreptate.

— Nu cred că se va întâmpla aşa ceva, a intervenit Kari. După ce descoperim Atlantida, nu va mai trebui să-ţi faci vreo grijă în privinţa banilor. Ne vom îngriji de tine.

— Da? Mulţumesc.

Kari i-a zâmbit.

— Noi întotdeauna le purtăm de grijă celor care sunt alături de noi.

Nina a vrut să întrebe ce însemna acest lucru, dar Kari făcea deja semn unui taxi să oprească.

Următoarea lor destinaţie a fost un restaurant numit L'Opera. Localul era aglomerat, deoarece parizienii înstăriţi se bucurau de prânzul care, în mod tradiţional pentru francezi, se prelungea mult.

Nina nu şi-a închipuit că vor găsi vreo masă liberă, dar a constatat curând că pentru fiicele miliardarilor filantropi *se elibera* imediat una.

— Nu-mi place aglomeraţia, a spus Kari oftând,

adresându-se şefului de sală într-o franceză perfectă, după care, drept reacţie, personalul de servire a început să se agite pentru a crea locuri. Asta îmi aduce mereu aminte că există prea mulţi oameni pe planetă.
Resursele pe care le avem nu pot susţine o populaţie care se apropie de şapte miliarde.

— Da, păcat că nu putem face mare lucru în privinţa asta, a aprobat-o Nina.

— Vom vedea. Fundaţia Frost face tot ce se poate.

Cât au aşteptat revenirea şefului de sală, Chase a examinat meniul şi s-a strâmbat.

— Eu simt adeptul peştelui cu cartofi prăjiţi, a obiectat el. Cred că n-o să comand nimic şi o să mănânc un burger ceva mai târziu.

— Întâi te-ai plâns că tabloul *Mona Lisa* e „cam micuţ şi murdar”, iar acum faci asemenea afirmaţii. Eddie, eşti un filistin, a spus Nina, destul de amuzată. Doar nu ai de gând să stai la masă doar pentru a te îmbăta, nu?

— Atâta vreme cât sunt de serviciu, nu. Pe de altă parte, de la bar pot supraveghea mai uşor uşa. Vreau să mă asigur că nu vă va strica nimeni plăcerea cinei.

— Cum adică… ai impresia că vom avea necazuri?

Chase i-a aruncat un zâmbet care s-a dovedit liniştitor, dar şi ameninţător.

— Vom avea necazuri doar dacă va încerca cineva să ne deranjeze. Voi două bucuraţi-vă de masă, iar eu voi veghea. Să fie linişte.

După ce i-a verificat din ochi pe ocupanţii meselor învecinate, s-a îndreptat spre bar, suindu-se pe un taburet de unde observa ce se petrecea în tot

restaurantul.

După ce li s-a pregătit masa, un chelner le-a condus pe Nina şi Kari. Imediat ce s-au aşezat, Nina s-a uitat spre Chase.

— Crezi că am putea fi în primejdie?

— Există şi posibilitatea asta. Qobras şi oamenii lui sigur au aflat că am reuşit să evadăm din Iran. Motiv pentru care trebuie să acţionăm cât mai repede – cu cât ne ia mai mult timp, cu atât este mai mare riscul ca el să ne descopere.

— Şi va încerca din nou să mă ucidă?

— Nu vom permite asta, a spus Kari cu fermitate în glas, apoi expresia de pe faţa ei s-a mai îndulcit. Nina, nici măcar nu ţi-am mulţumit cum se cuvenea.

— Pentru ce?

— Păi, mi-ai salvat viaţa. În fortăreaţa lui Hajjar, când ai tras în elicopter. Acţiunea ta a fost cât se poate de inteligentă şi de un curaj incredibil.

Nina a roşit.

— A... de fapt, mi-a fost groază că trăgând în elicopter voi provoca explozia lui.

Kari a râs din nou.

— Asemenea lucruri se întâmplă doar în filme. Nu, ai fost foarte curajoasă şi îţi rămân foarte recunoscătoare.

Cu delicateţe, a strâns-o de mână pe Nina.

— Dacă vei avea nevoie de ceva vreodată – *indiferent ce* – va fi de ajuns să ceri.

Copleşită, Nina a rămas mută de uimire.

— Mulţumesc, a reuşit ea să îngaime într-un târziu.

Kari i-a mai reţinut mâna o clipă, după care i-a eliberat-o.

— Voi face orice pentru tine.

— Şi… hm… Eddie şi Hugo se bucură de acelaşi tratament? a întrebat ea, roşind de ruşine că este centrul unei asemenea atenţii.

Zâmbetul lui Kari a devenit mai glumeţ.

— Nu chiar. La urma urmelor, ei sunt *plătiţi* să ne poarte de grijă.

— Din cele spuse de Eddie, s-ar părea că nu ai nevoie de cineva care să-ţi poarte de grijă. *Chiar* ai scăpat de Hajjar singură?

— Tot tu m-ai ajutat şi cu acea ocazie. Când ai oprit alimentarea cu energie electrică, a adăugat, observând expresia de nedumerire de pe faţa Ninei. Asta a creat o diversiune de câteva clipe, iar eu… am profitat. Mda, m-am instruit în metode de autoapărare. Şi mă bucur că ai oprit curentul exact la ţanc, pentru că, după părerea mea, Hajjar era cât pe ce să accepte oferta lui Qobras, astfel că m-ar fi împuşcat.

— Acela era Qobras? a întrebat Nina, amintindu-şi faţa bărbatului de pe ecranul divizat în timpul desfăşurării teleconferinţei.

— L-ai văzut?

— Da, în subsol exista o cameră a serverului şi l-am zărit pe un monitor.

Kari a luat o atitudine solemnă.

— Aşadar, acum ştii cu ce ne confruntăm. Şi cât de nemilos e. I-a oferit lui Hajjar cinci milioane de dolari ca să-l ucidă pe Yuri, rusul acela, pe loc. E un om extrem de primejdios, un psihopat… care e în stare de orice numai să ne împiedice să descoperim Atlantida. De acum înainte nu-l voi mai subestima. Deocamdată

însă ne putem socoti în siguranţă. Deţinem artefactul şi, ceea ce e mai important, te avem pe tine. Vom găsi Atlantida, sunt convinsă. Acum eşti gata să dăm comanda?

Târziu în acea după-amiază, când s-au întors la hotel, Nina se simţea epuizată. Îi era greu să spună cât de mult o obosise plimbarea prin Paris sau dacă nu cumva acea stare era o reacţie întârziată la experienţele prin care trecuse în Iran. Ştia însă că avea nevoie de un pui de somn până la sosirea expertului în limbi antice pe care îl trimitea Frost la Paris.

Chiar întinsă pe patul uriaş şi comod, nu a reuşit să se odihnească deplin din cauza neliniştilor care o frământau. Încă analiza şi retrăia toate evenimentele înspăimântătoare şi violente la care fusese martoră – Sau la care participase – de când primise telefonul lui Starkman. Viaţa ei de cadru universitar din New York părea să aparţină unei alte lumi.

Şi chiar în somnul ei superficial nu reuşea să alunge din minte misteriosul artefact, gândurile ei fiind concentrate asupra ghicitorii care-i apărea în vis. Piesa aceea avea ceva straniu, îi dădea o senzaţie aparte şi îi trezea nişte amintiri pe care le trăise când o ţinuse în mână la fermă.

Ceva cunoscut.

Ceva de aici.

Cu o tresărire puternică, Nina s-a trezit deplin, dându-şi seama ce era şi felul în care îşi dăduse seama. Stătea ghemuită, cu genunchii strânşi aproape de piept şi cu o mână aşezată la ceafă.

Strângând pandantivul.

Aceea era amintirea senzorială pe care o trăise.

A sărit din pat şi s-a repezit la birou. A ridicat artefactul de sub lupă şi cu cealaltă mână a tras pandantivul peste cap, ţinând ambele bucăţi alături.

Aceea era legătura! Existase încă de la început, dar nu-şi dăduse seama.

A sunat telefonul, iar ţârâitul lui a făcut-o să tresară. Încă strângând ambele bucăţi de metal în mână, a ridicat receptorul cu stângăcie.

— Da. Alo!

— Nina? a întrebat Kari. Ai păţit ceva?

— Nu, nu. Sunt bine. Abia m-am trezit.

Era cât pe ce să-i spună norvegiencei ce descoperise, însă ea a vorbit prima.

— Voiam să te anunţ că expertul a sosit, de aceea, când eşti gata, poţi să vii cu artefactul?

Nina a surprins o imagine a ei într-o oglindă. Părul îi stătea răzvrătit pe partea pe care dormise.

— Hm, îmi acorzi cinci minute?

— Au trecut *şapte* minute, a şoptit Chase când ea a ajuns în salon.

— Ia mai ţine-ţi gura, i-a răspuns ea tot în şoaptă, uitându-se în jur.

Kari stătea pe un fotoliu, având pe chip o expresie care îi trăda speranţa, Castille se rezemase de uşa care dădea spre coridor şi mânca o portocală, iar pe o canapea, sorbind cafea dintr-o ceaşcă, era…

— Bună, Nina, a zis Philby, ridicându-se.

— Jonathan, ce faci aici? a întrebat ea brusc, gândind – sperând chiar – că era vorba de o glumă.

Dintre toţi oamenii din lume care ar fi putut identifica artefactul, cum se făcuse că Frost îl alesese

tocmai pe *profesorul Jonathan Philby?*

— Cred că acesta e motivul chemării mele, a spus el, coborând privirea spre obiectul pe care ea îl adusese învelit în pânză. Ieri-dimineaţă am primit telefon de la nimeni altul decât Kristian Frost, care mi-a explicat că ai contribuit la descoperirea unui obiect extrem de interesant, dar că ai greutăţi în traducerea cuvintelor scrise pe el. M-a întrebat dacă aş fi dispus să te ajut. Invitaţia a venit cam pe neaşteptate, dar… s-a întrerupt şi a aruncat o privire spre Kari. Tatăl tău are un talent extraordinar de a face oferte de nerefuzat.

— Te-a ameninţat cumva? a întrebat Chase.

Philby s-a uitat nedumerit la el.

— Nu, a făcut o donaţie foarte generoasă către universitate. Şi, bineînţeles, un zbor cu un avion particular. Nu am mai avut plăcerea de a mă bucura de aşa ceva până acum.

— Ia spune, Jonathan, a întrebat Nina, de când ai devenit cel mai mare expert din lume în privinţa limbilor antice?

— Serios, Nina, nu ţin să-mi fac singur reclamă, dar speram că mi-ai citit ultimele lucrări publicate în *Jurnalul Internaţional de Arheologie.* Cred că nu greşesc afirmând că sunt una dintre primele cinci autorităţi din lume în domeniu şi cu certitudine cel mai bun din Occident. Cu toate că am convingerea că Ribbsley de la Cambridge ar obiecta! a adăugat, chicotind la propria glumă şi oprindu-se când şi-a dat seama că, în absenţa studenţilor din cameră, nimeni nu a mai râs. În fine, să ne uităm la ceea ce ai găsit.

Tânăra a aşezat artefactul cu grijă pe masă, iar Kari a aranjat o lampă care să-l ilumineze. Philby a făcut

ochii mari.

— A, acest obiect este… remarcabil.

A ridicat ochii spre Kari.

— Pot să-l iau în mână?

— Chiar te rog.

A ridicat artefactul, cântărindu-l în palme.

— Greu, dar nu din aur pur, nu se potriveşte culoarea… un aliaj cu bronz – nu, e mai curând un amestec de aur şi cupru, da?

— Cuvântul pe care îl cauţi, a spus Nina cu subînţeles, este oricalc.

— Să nu tragem concluzii pripite. S-a efectuat o analiză metalurgică?

— Nu a întregii piese, a precizat Kari, dar s-au făcut teste pe o mică mostră.

— Şi?

— Şi cred că doctor Wilde are dreptate.

Nina i-a aruncat lui Philby o privire care-i trăda satisfacţia de sine.

— Înţeleg.

Ar fi vrut să rostească mai multe, dar s-a abţinut. A răsucit artefactul pe partea cealaltă.

— A, are o mică protuberanţă pe partea de jos, iar pe partea superioară, ah!

I-a aruncat Ninei un surâs satisfăcut.

— Mă dezamăgeşti! Sigur poţi traduce scrisul de aici.

— Am tradus *mai tot,*i-a răspuns ea cu glas înţepat. Este o hartă, instrucţiuni de deplasare pe un fluviu până la un oraş. N-am reuşit să identific celelalte caractere, dar sigur nu sunt în Glozel.

— Păi, sigur că nu. Dar cum de n-ai recunoscut

inscripţiile în olmecă?

Ea s-a uitat mai de aproape.

— Poftim? Astea nu sunt în olmecă.

— Nu în cea *clasică,* dar asemănările sunt inconfundabile. Nu vezi? a zis el şi a făcut semn către câteva caractere. Unele simboluri sunt răsturnate sau stilizate, dar sigur…

— Of, Dumnezeule! a exclamat Nina. Cum de nu am *observat?*

— Înseamnă că *sunt* caractere în olmecă? a făcut Kari, uitându-se la artefact.

— Dumnezeule, sigur! După cum a spus profesorul Philby, nu e vorba de forma clasică a simbologiei, dar sigur o variantă. Mai vechi? a întrebat şi s-a uitat la Philby, aşteptând confirmarea.

— Aproape sigur, a răspuns el, dând din cap. Sunt mai puţin rafinate şi e posibil să aibă o oarecare influenţă din Glozel în anumite porţiuni. Foarte ciudat, a adăugat şi s-a tras un pas în spate. Influenţe alfabetice din Glozel în protohieroglife olmece? Asta-i va deranja destul de mult pe unii…

— Cine sau ce sunt olmecii ăştia? s-a interesat Chase.

— O civilizaţie timpurie din America de Sud, i-a explicat Nina. Au atins dezvoltarea maximă aproximativ în 1150 î.e.n., mai ales pe coasta sudică a golfului Mexic, însă au exercitat influenţe şi spre interiorul continentului.

Chase a făcut un gest din umeri.

— A, de olmecii *aceia* era vorba…

— Profesore, a spus Kari, cum traduci restul inscripţiei? Presupun că poţi traduce simbolurile

olmece.

— Voi face o încercare. N-o fi traducerea mea întru totul exactă; cum ziceam, caracterele nu sunt chiar la fel cu formele tradiţionale, dar… Să vedem, bine?

Şi-a aranjat ochelarii mai bine pe nas, iar Nina, aflată de cealaltă parte a mesei, a procedat la fel.

Acum, când ştia ce trebuia să caute, se simţea sincer ruşinată pentru că nu reuşise să finalizeze traducerea.

— Simbolul acela să reprezinte un aligator?

— Un aligator sau un crocodil, a spus Philby, gânditor.

Castille s-a trezit la viaţă.

— Asta ar putea descrie câteva locuri pe care le-am vizitat împreună cu Edward. Odată, când ne aflam în Sierra Leone…

— Următorul cuvânt este o combinaţie de simboluri, a continuat profesorul, ignorându-l pe belgian. Zeu… şi apă?

— Sau ocean, a sugerat Nina. Hei! Zeul Oceanului! Poseidon!

Ea şi Kari au rostit numele în acelaşi moment.

— Începe de la gura nordică a fluviului crocodil, a rostit Philby.

— Şapte, sud, vest. Fluviul este *la* şapte, sud, vest, din câte se pare, a spus Nina. Urmează cursul spre oraşul lui Poseidon. Ca să găseşti acolo… ce anume?

A încercat să descifreze restul simbolurilor.

— La naiba. Nu sunt chiar pricepută la olmecă.

— Să vedem… a zis Philby, plimbându-şi vârful degetului peste artefact. Primul simbol seamănă cu acela pentru „casă”, dar având semne suplimentare.

Seamănă cu „descendent” – ba nu, „succesor”, dar nu se prea potriveşte.

— Ba da şi-a dat Nina seama. Căminul succesorului – casă *nouă.* Ca să găsească noua casă a… acestui simbol.

— Hm, a făcut profesorul, apoi şi-a apropiat faţa atât de mult de artefact, încât răsuflarea lui a făcut ca suprafaţa acestuia să se aburească. Pe ăsta sigur nu-l cunosc. Ar putea fi o reprezentare a unui nume de persoană, ori de trib…

— Atlanţii.

Toată lumea s-a întors către Kari.

— Casa cea nouă a atlanţilor. Asta scrie acolo.

Philby a strâns din buze.

— Doamnă Frost, asta e mai degrabă o dorinţă. Există multe alte posibilităţi, pe care le-ar clarifica un studiu amănunţit al scrierilor antice din acea regiune.

— Nu, a intervenit Nina, ridicând artefactul. Are dreptate. *Trebuie* să fie atlanţii. Altceva nu poate fi. După scufundarea insulei lor, atlanţii au construit un nou cămin pentru ei undeva în America de Sud – iar această piesă reprezintă harta care ne va duce acolo. Mai este nevoie să identificăm fluviul. Dacă am descifra ce înseamnă numerele…

— Hai să facem din asta subiect de concurs într-o bodegă, a intervenit Chase zâmbind. Serios, doc! America de Sud! Fluviu mare cu crocodili! Care e primul răspuns care-ţi vine în minte?

— Amazonul? a încercat ea, nefiind sigură dacă nu cumva el încerca din nou marea cu degetul.

— Bravo! Serios, uite câte semne se îndreaptă în stânga şi în dreapta pe harta aceea a ta şi fiecare

dintre ele are un număr alături. Dacă trebuie să treci pe lângă atâţia afluenţi, înseamnă că vorbim de un fluviu mare de tot. Iar dacă există un oraş pierdut, el nu se poate afla decât în jungla braziliană. Dacă s-ar fi aflat în altă parte, ar fi fost deja descoperit.

S-a uitat peste umăr, spre camera Ninei.

— Ai un atlas acolo, aşa e? Stai puţin.

A trecut repede pe uşa dintre camere, revenind cu un atlas mare, pe care l-a deschis.

— Uite. Gura nordică e la Bailique, iar dacă urci în amonte treci pe lângă patru afluenţi pe stânga şi şapte pe dreapta... A urmărit cu degetul cursul spre vest, comparându-l cu însemnele trasate pe bara de oricalc. Opt pe stânga, iar asta ne aduce la prima despărţire majoră, cea de la Santarem.

Semnul de sub degetul lui era mai adâncit decât celelalte.

— Unde recomandă să o iei la dreapta, a zis Nina.

— Aşadar, până acum merge.

Au urmat îndrumările mai sus pe fluviu până când cursul s-a desprins chiar de Amazon, spre un afluent aflat la mai bine de o mie opt sute de kilometri spre interiorul continentului. Linia albastră şi subţire de pe pagina atlasului continua spre vest cale de încă două sute de kilometri. Pe artefact mai existau o serie de semne de direcţie care trebuiau urmate.

— Avem nevoie de o hartă mai amănunţită, a spus Kari. Dar şi de imagini din satelit.

— Măcar ştim zona, în general, a zis Nina, emoţionată. Undeva de-a lungul fluviului Tefe. Chiar în mijlocul junglei.

— O civilizaţie protoolmecă, atât de departe în

interiorul continentului? s-a mirat Philby. Nu se potriveşte cu teoriile actuale privind originile lor şi distribuţia populaţiei.

— Nici cu Atlantida, dar lucrurile par să se susţină deocamdată, a subliniat Nina, pe un ton uşor caustic.

Philby a pufăit.

— Şi, conform teoriei tale, cum au reuşit atlanţii să navigheze tocmai din golful Cadiz până peste Atlantic? Chiar dacă am accepta ideea că Poporul Mării din legendele antice ar fi fost de fapt atlanţii, o călătorie de câteva sute de kilometri într-o triremă se deosebeşte considerabil de una lungă de câteva mii de kilometri. Mai ales că nu aveau instrumente de navigaţie!

— În realitate, *aveau* instrumente de navigaţie, l-a contrazis ea.

— La ce te referi? a întrebat Kari.

— Mi-am dat seama de asta chiar înainte de a mă chema aici, a spus Nina şi a ridicat artefactul. Am avut senzaţia a ceva cunoscut, dar nu am putut face legătura decât acum. Priviţi.

A ţinut piesa de protuberanţa circulară, lăsând-o să se legene între degetele ei ca un pendul.

— E conceput să stea atârnat astfel, cum îl ţin eu. Iar apoi… a zis şi a aşezat pandantivul dedesubtul capătului curbat al artefactului. Se potrivesc perfect. Pandantivul meu are câteva numere marcate pe el, iar dacă îl prelungeşti de-a lungul aceleiaşi curbe şi se continuă secvenţa numerelor… Ei bine, cu un sistem de vizualizare, cum ar fi o oglindă care ar încăpea în această fantă mică, se obţine o modalitate de a măsura unghiul de înclinare al unui obiect faţă de

orizont.

— Un obiect precum o stea? a întrebat Kari, participând la emoţia crescândă a Ninei. Ori soarele?

— Exact. Avem aici un *sextant!* Atlanţii au avut acest instrument de navigaţie încă din anul 10 000 î.e.n., care nu a fost reinventat decât în secolul al şaisprezecelea.

— Imaginaţi-vă avantajele militare pe care le aveau faţă de alte popoare ale timpului… a zis Kari cu o expresie gânditoare.

Chase a rămas neîncrezător.

— Nu-i chiar un GPS.

— Ei, nici aşa, întrucât pentru a calcula longitudinea ai nevoie de un cronometru foarte precis şi ar fi cam mult să ne închipuim că civilizaţia atlanţilor era *atât* de avansată, a spus Nina. Dar un sextant îţi permite să calculezi *latitudinea,* să ştii cât de la nord sau la sud eşti, cu o acurateţe acceptabilă, folosind ca repere soarele sau vreo stea, atâta vreme cât ajustai calculele în funcţie de perioada din an. Lucru pe care îl putea face orice civilizaţie cu unele cunoştinţe de astronomie.

A ţinut ridicate ambele piese din oricalc şi s-a prefăcut că ia ca reper fruntea lui Chase, legănând pandantivul încoace şi încolo ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un arc de cerc mai mare, având centrul pe pivotul barei.

— Fără un asemenea instrument, singura modalitate de a naviga pe mare este de a urma linia coastei, căutând repere terestre, ori de a folosi punctul estimai – adică deplasarea într-o anumită direcţie, sperând că nu te vei abate de la curs.

— Dar dacă ai cum să calculezi latitudinea, poţi întreprinde călătorii mai lungi, a adăugat Kari.

— Da. De fapt…

Nina s-a oprit şi i-a arătat din nou lui Chase semnele de pe bară.

— Numărul de aici, şapte, apoi sud şi vest – şapte e posibil să reprezinte o latitudine folosind scara în care calculau atlanţii, iar direcţiile cardinale…

Gândul care căpăta formă în mintea ei s-a închegat în cele din urmă.

— Îi comunică utilizatorului cum să ajungă la fluviu pe harta atlanţilor. Mergi spre sud spre ceea ce ei numeau latitudine şapte, apoi porneşti spre vest. Atâta vreme cât te afli la latitudinea corectă, nu trebuie decât să mergi în continuare spre vest şi, în cele din urmă, vei ajunge la destinaţie. Cum ştim care *este* latitudinea lor şapte, asta înseamnă…

Kari i-a continuat gândul.

— Asta înseamnă că dacă reuşim să stabilim câte grade există într-o unitate de latitudine a atlanţilor, putem reface drumul, stabilind exact locul unde se găsea Atlantida!

— Bine şi atunci, a spus Chase, pentru a descoperi Atlantida trebuie să organizăm o expediţie în mijlocul junglei amazoniene, să găsim un oraş pierdut şi să vedem dacă acolo mai există alte hărţi, da?

Nina a dat din cap.

— Cam aşa ceva.

— Da, sunt gata pentru o asemenea expediţie, a zis el, cu un gest nepăsător din umeri.

Philby s-a ridicat.

— Doamnă Frost?

— Da.

— Probabil că îndrăzneala mea merge mult prea departe, dar… dacă cercetările voastre iniţiale demonstrează că ar exista vreun oraş pierdut undeva de-a lungul fluviului Tefe, s-ar putea să vă însoţesc în această expediţie?

— Aşteaptă, Jonathan, dă-mi voie să lămuresc lucrurile, a intervenit Nina, simţind parfumul victoriei. Adică acum *crezi* că am avut dreptate când am susţinut că Atlantida a existat cu adevărat?

— În realitate, a spus Philby pufnind, mă gândeam mai mult la importanţa de a descoperi dovezi privind existenţa unei civilizaţii preolmece şi de şansa de a studia limba acesteia în mod nemijlocit. Ar reprezenta o descoperire incredibilă. Orice legătură cu Atlantida ar fi… cum să zic, ceva în plus.

Kari a rămas uşor surprinsă de cererea lui Philby.

— O să vorbesc cu tata, domnule profesor, dar… Eşti convins că ar fi o soluţie practică? Vom pătrunde adânc în junglă – dar ce se întâmplă cu îndatoririle tale universitare?

— Cred că pot aranja să-mi iau liber – la o adică, *sunt* şef de catedră! a spus el râzând. Pe de altă parte, dacă doctor Wilde pleacă atât de abrupt într-o expediţie în jurul lumii… a continuat şi s-a uitat cu subînţeles la Nina. Au trecut câţiva ani de când nu am mai mers într-o expediţie adevărată, dar am fost şi în locuri mai rele decât jungla, credeţi-mă.

— Atunci, aşa cum am precizat, mă voi consulta cu tata. Deocamdată…

Şi-au strâns mâinile.

— Bun venit alături de noi, profesore!

— Mulţumesc!

Nina şi-a pus pandantivul înapoi la gât şi a aşezat artefactul pe harta Braziliei. S-a uitat la porţiunea verde care înconjura fluviul Tefe şi a încercat să-şi imagineze ce va descoperi acolo.

— Aşadar, a rostit ea în şoaptă, acolo v-aţi dus…

11

Brazilia

— Bun venit în junglă! a spus Chase, imediat ce a coborât din avion.

Cu toate că dăduse ocol lumii, Nina trăia un şoc neplăcut de fiecare dată când ajungea la tropice. Deşi arşiţa în sine nu o deranja, îi era mai uşor să se adapteze la deşert decât să coboare dintr-un avion cu aer condiţionat şi să se trezească în căldura umedă şi lipicioasă a unei jungle tropicale.

Şi era greu să pătrundă mai adânc într-o junglă tropicală. Tefe se găsea chiar în inima bazinului amazonian, cu temperaturi de peste douăzeci şi şapte de grade, iar din cauza umidităţii hainele i se lipeau de piele.

Însă aveau să intre serios în pădurea tropicală. Examinând hărţile, fotografiile din satelit şi explorările aeriene ale regiunii, reduseseră localizarea posibilă a oraşului pierdut într-o zonă circulară cu diametrul de circa cincisprezece kilometri, la aproape două sute de kilometri în susul fluviului, departe de Tefe. Aşezarea cea mai apropiată se afla la peste cincizeci de kilometri depărtare de zona-ţintă şi până şi aceea era un sătuc. Nina văzuse fotografiile aeriene; înfăţişau doar un zid solid de verde viu, singurul lucru care mai întrerupea acea monotonie fiind meandrele şerpuitoare ale fluviului.

Plafonul verde neîntrerupt al junglei dictase şi

modul de transport pe care urma să-l folosească grupul. Pornind de la Tefe, un elicopter ar fi putut ajunge în zonă în mai puţin de nouăzeci de minute – şi Kristian Frost aranjase ca un asemenea aparat să fie pus la dispoziţie pentru vreo situaţie de urgenţă, care să impună evacuarea rapidă – dar el nu ar fi avut unde să aterizeze. Oamenii şi echipamentele trebuiau coborâte sau urcate cu vinciul, iar Chase, care se ocupa de logistica operaţiunii, socotise că astfel de manevre erau prea riscante – ceea ce îl făcuse pe Castille să respire uşurat.

Aveau să călătorească în amonte cu o ambarcaţiune.

Dar, a gândit Nina, era o ambarcaţiune ieşită din comun.

De fapt, expediţia urma să folosească *două* ambarcaţiuni, însă *Nereida* era neîndoielnic cea mai importantă. Iahtul cu motor, model Sunseeker Predator 108, cu o siluetă foarte elegantă, era vopsit în nuanţe de gri-închis şi argintiu, având sigla Frost la loc vizibil pe corpul său. Nina a rămas uimită aflând că acest iaht fusese transportat pe calea aerului până în Brazilia tocmai din Europa, în cursul celor trei zile de pregătiri intense pentru expediţie şi dus în oraşul Manaus în pântecul unui avion de transport Antonov An-225 şi apoi pilotat cale de peste cinci sute de kilometri în amonte pentru a-i primi pe pasageri la Tefe. Resursele pe care Kristian Frost era pregătit să le pună la dispoziţie pentru descoperirea Atlantidei erau copleşitoare.

În ciuda dimensiunilor sale – *Nereida* măsura de la vârful provei ascuţite şi până la pupa mai mult de treizeci de metri iahtul trebuia să-i ducă pe membrii

expediţiei cu rapiditate şi în confort până la mai puţin de douăzeci de kilometri de destinaţia lor, în ciuda coturilor şi zonelor mai strâmte ale fluviului. Pescajul redus al ambarcaţiunii, cu puţin peste un metru şi un grup de propulsoare de manevrare la prova şi pupa, care îi permiteau să se întoarcă aproape pe loc, însemna că el se putea deplasa cu mare uşurinţă pe căile navigabile ceva mai largi.

Pentru porţiunile de fluviu pe care nu reuşea să le abordeze exista cea de-a doua ambarcaţiune. *Nereida* transporta, atârnată de o macara de la pupa, o barcă gonflabilă Zodiac, lungă de patru metri şi jumătate. Contrasta vădit cu luxoasa navă-mamă, dar, dacă totul funcţiona conform planurilor, ea avea să fie folosită doar în ultima etapă a călătoriei.

Fusese nevoie de o ambarcaţiune de dimensiunile *Nereidei* deoarece numărul membrilor expediţiei crescuse. În plus faţă de Philby, echipa iniţială, alcătuită din Nina, Kari, Chase şi Castille, se îmbogăţise cu alte patru persoane. Două dintre ele erau membrii echipajului: rotunjorul şi bărbosul căpitan Augustine Perez şi secundul lui – titlul era folosit în glumă – Julio Tanega, care zâmbea frecvent şi generos, etalându-şi cei doi dinţi de aur.

Cel de-al treilea membru nou al expediţiei era Agnaldo di Salvo, un brazilian bine făcut şi cu umeri laţi, trecut de cincizeci de ani, având aerul unuia care nu se lasă surprins de prea multe lucruri şi nu se sperie cu una, cu două. Kari îl prezentase drept ghid în zona respectivă, dar di Salvo îi spusese Ninei, care voise să ştie mai multe despre el, că era mai curând „călăuză indiană”. Ea s-a simţit prea intimidată să mai

pună vreo întrebare pentru a înţelege diferenţa dintre cele două titulaturi. Spre mirarea ei, Chase şi Castille păreau să-l cunoască foarte bine.

Di Salvo era însoţit, fără să şi încuviinţeze, de un alt american înalt şi slab ca un băţ, proaspăt absolvent de facultate din San Francisco, pe nume Hamilton Pendry. Se ocupa de mediu şi studia efectele exploatării comerciale a pădurilor tropicale asupra populaţiei indigene – şi, pe deasupra, era nepotul unui congresman democrat care convinsese guvernul brazilian să îi permită să-l însoţească pe unul dintre experţii lor în junglă. Se părea că di Salvo avusese ghinion. Întrucât Frost ceruse în mod specific ca di Salvo să însoţească expediţia, acum erau obligaţi să-l suporte şi pe Hamilton, deşi natura exactă a misiunii nu îi fusese dezvăluită. Asta era foarte bine, gândea Nina; tânărul cu păr lung părea sincer entuziasmat de apărarea cauzei indienilor băştinaşi şi de conservarea mediului, dar, Dumnezeule! *Tare bine ar fi făcut să-şi ţină gura măcar cinci minute, pentru că doar despre asta vorbea!*

Chase sperase că li se va mai alătura o persoană, dar motivul pentru care aceasta nu avea să participe la expediţie a devenit clar din prima clipă în care Nina a văzut-o. Întâmpinându-i la docuri, prietena lui, Maria Chascarillo, s-a dovedit la fel de frumoasă ca Shala… dar într-o stare de gravidie la fel de avansată.

— Jur că e doar o coincidenţă! a spus Chase către Nina şi Castille, peste umărul Mariei, în timp ce o îmbrăţişa.

— Sigur, te credem, l-a asigurat Nina. Nu-i aşa, Hugo?

— Da, bineînţeles, a răspuns Castille, în timp ce mânca o banană.

Deşi Chase a fost dezamăgit că Maria nu va participa la expediţie, tristeţea i-a trecut cu totul după ce a deschis una dintre lăzile aduse de ea. Nina nu a reuşit să vadă conţinutul, dar a putut bănui.

— Arme? a întrebat ea, după plecarea Mariei.

— Şi alte câteva jucării, i-a zis el bine dispus. În Iran am fost prinşi nepregătiţi – şi nu vreau să ni se întâmple încă o dată. Pe de altă parte, din ceea ce mi-a povestit Agnaldo despre localnici, e posibil să avem nevoie de câte ceva să-i ţinem departe de noi.

— Dar *ce* ţi-a povestit despre ei?

— Păi, nu i-a întâlnit personal – doar a auzit tot soiul de istorii. Pentru că oamenii care îi *întâlnesc*...nu se mai întorc pentru a povesti ce li s-a întâmplat.

— Poftim? a făcut Nina şi a clătinat din cap. Nu, asta sună de parcă ar fi extras din Indiana Jones. Chestia cu „triburile pierdute din junglă” e răsuflată. Suntem în secolul douăzeci şi unu.

— S-ar putea să fii *tu* în acest secol, a spus di Salvo, care părea să se fi materializat ca din senin în spatele ei, ceea ce a făcut-o să tresară.

În ciuda masivităţii, avea capacitatea neobişnuită de a se mişca fără să fie observat.

— Însă ei nu au ajuns atât de departe. Crezi că sunt doar poveşti, dar în fiecare an, zeci de oameni – tăietori de lemne, prospectori, chiar turişti – sunt ucişi de triburile de indieni în adâncul junglei.

A privit printre gene spre oamenii aflaţi pe chei, care îi urmăreau cu suspiciune pe cei de pe iaht. Lucru deloc surprinzător şi-a dat seama Nina; în

comparaţie cu bărcuţele prăpădite care stăteau amarate la docuri, forma sclipitoare şi avangardistă a iahtului *Nereida* aducea cu o farfurie zburătoare aflată în vizită în acele locuri.

— Oamenii de aici îi urăsc pe indienii băştinaşi, deoarece terenurile aparţinând triburilor sunt protejate de lege – astfel că sursele lor de trai pot dispărea peste noapte dacă se descoperă vreun nou trib. Şi nu foloseşte la nimic dacă se crede că indienii îi ucid pe intruşi fără să se sinchisească. De aceea, ei mă detestă şi pe mine, pentru că slujba mea e să descopăr indieni.

— E revoltător! a intervenit Hamilton cu glas piţigăiat.

Spre deosebire de di Salvo, Nina îl auzise apropiindu-se, pentru că sandalele lui plescăiseră pe punte.

— Nici nu ar fi nevoie să se confirme existenţa unui trib înainte ca o zonă să devină protejată. Toată *regiunea* asta ar trebui protejată! Exploatarea lemnului, mineritul, agricultura, toate distrug pădurea tropicală! În fiecare zi se ard mii de acri pentru a se face loc fermelor care cresc vite. E ca şi cum ţi-ai tăia din plămâni ca să vinzi bucăţile pe câţiva dolari pentru a-ţi cumpăra un hamburger!

Chase a aruncat o privire spre Nina, după care a adoptat o expresie absolut neutră.

— Da, arderea pădurii e ceva îngrozitor, nu? O risipă fără rost!

— Ştiu! a zis Hamilton, vânturându-şi braţele, făcând brăţările de prietenie să fluture. E... e de necrezut!

— Eu voiam să spun că dintr-un singur arbore de mahon se pot face *zeci* de colaci de toaletă, a continuat Chase. Am şi eu unul din ăsta acasă. Ai văzut vreun colac din mahon? E *cel mai* confortabil loc pe care să-ţi aşezi fundul cât citeşti ziarul. Plăcut şi cald.

Hamilton s-a holbat la el cu gura căscată.

— E… dar e scandalos! a reuşit el să bolborosească în cele din urmă. Ăsta e genul de orbire şi nepăsare de care suferă o cultură dominatoare care, care…

A amuţit şi s-a uitat urât la Chase, după care s-a răsucit pe călcâie şi a plecat. Nina, care de obicei adopta o atitudine promediu, nu şi-a putut reţine un zâmbet, în vreme ce di Salvo a râs în hohote.

— Eddie, a zis el, ai reuşit în cinci minute ceea ce eu nu am reuşit vreme de cinci zile – l-ai făcut pe băiatul ăsta să tacă. Ai talente nebănuite, domnule.

— Da, sigur că da, a spus Chase şi s-a tras cu un aer modest de reverele hainei.

— Ai procedat fără milă, a adăugat Nina, încă zâmbind.

— Ei, lasă. Ar putea foarte bine să-şi pună un semn de ţintă pe piept şi să scrie pe el: „Trageţi aici.”

Kari a ieşit din cabina principală aflată pe puntea spate.

— E totul gata? a întrebat ea. Căpitanul Perez vrea să ştie când să ridice ancora.

— Toate bagajele sunt îmbarcate, a zis Chase. Mai trebuie să încărcăm cufărul cu haine noi cumpărate de Nina la Paris.

— E doar o *valijoară*, care se află deja în cabina mea, a spus Nina, strâmbându-se în glumă către el.

Kari a privit de-a lungul docului, să fie sigură că se încărcaseră toate echipamentele.

— Dacă suntem gata, atunci nu mai avem nici un motiv să aşteptăm. Cu cât pornim mai repede, cu atât mai curând vom ajunge la destinaţie. O să-l pun pe Julio să dezlege parâma.

Apoi s-a întors în cabină.

— O călătorie în susul Amazonului, a zis Chase, trecând în cealaltă latură a iahtului şi privind spre celălalt mal al fluviului foarte lat. N-am mai făcut asta de multă vreme.

— Ei, mai curând în susul fluviului Tefe, l-a corectat Nina.

Oraşul Tefe se găsea pe malul fluviului de la care îşi luase numele, puţin înaintea locului în care acesta se vărsa în Amazon, la capătul estic al unui lac lat şi lung de peste cincizeci de kilometri.

— Cum spui tu, doctore ştie-tot. În orice caz, atâta vreme cât nu va trebui să mă iau la trântă cu vreun crocodil, eu voi fi fericit.

A ridicat o ladă şi a urmat-o pe Kari în interiorul iahtului. Nina a chicotit.

— Da, bravo! Lupte cu crocodili? De unde atâţia?

— Ai dreptate, a intervenit Castille, ridicând o altă ladă şi pornind după Chase. Aici e vorba de caimani.

— Caimani? s-a mirat ea. Dar nu sunt cam acelaşi lucru? Hei! a strigat şi a fugit după Castille.

Nereida a ajuns la capătul sud-vestic al lacului în ceva mai mult de o oră, punându-şi motoarele la treabă fără a le suprasolicita, după care căpitanul a ales o viteză mai potrivită pentru navigaţia pe fluviul

care alimenta marea masă de apă a lacului. De acolo, Tefe devenea o serie de curbe lungi şi unduitoare, fără să curgă în linie dreaptă mai mult de câteva sute de metri. În unele locuri, avea şaizeci de metri lăţime, în vreme ce în alte porţiuni abia dacă trecea de un sfert. Cu o lăţime la travers de şase metri, pe *Nereida* n-o păştea pericolul de a fi blocată, însă coroanele copacilor de pe malurile fluviului erau atât de mari şi de plecate deasupra apei, încât alcătuiau aproape un tunel de frunziş pe deasupra ambarcaţiunii.

Curând a coborât amurgul, iar Nina a ieşit pe puntea prova să urmărească soarele apunând printre arbori. La Ecuator, ziua trecea în noapte cu o repeziciune uluitoare. A găsit-o pe Kari, care ajunsese acolo înaintea ei şi stătea rezemată de balustradă.

— Bună.

— Bună, i-a răspuns Kari, încântată să o vadă. Unde ai fost? De când am pornit la drum, nu te-am văzut aproape deloc.

— Am analizat încă o dată fotografiile din satelit.

— Şi ai descoperit ceva?

Nina a clătinat din cap şi s-a aşezat pe una dintre canapelele construite pe punte.

— Chiar dacă ar exista ceva acolo, este complet acoperit de coroanele copacilor. Am avea nevoie de o verificare radar a solului ca să străpungem prin frunziş. Crezi că tatăl tău ar reuşi să obţină asemenea imagini?

— De fapt, el a sugerat aşa ceva. Dar ar fi durat mai mult să se instaleze un satelit pe o orbită potrivită decât ne-ar trebui nouă să mergem la faţa locului ca să…

S-a aşezat alături de Nina, făcând un semn larg spre junglă.

— Ai văzut? Vreau să spun, te-ai uitat cu atenţie? Este extraordinar. Atâta diversitate, atâtea forme unice de viaţă. Şi oamenii nu vor decât să doboare totul ca să transforme ceea ce există în ceva de *consumat.*

— Ştiu. Chiar dacă e cât se poate de supărător, Hamilton are dreptate.

Nina s-a rezemat de spătar şi a privit spre cerul la ora crepusculului.

— Mă gândeam la ceea ce ai zis la Paris, despre faptul că există prea mulţi oameni pe lume. Este adevărat, nu? Toţi se luptă pentru resursele tot mai reduse, toţi îşi închipuie că au drepturi mai mari decât alţii de a exista. Păcat că nu putem face mare lucru în privinţa asta, a rostit cu un oftat.

Kari a schiţat un zâmbet.

— Cine ştie? Poate că în viitor vom reuşi să schimbăm lucrurile în bine.

— Nu ştiu ce să spun. Având în vedere natura umană, este greu de găsit o cale. Şi nu cred că fac parte dintre cei dornici să schimbe lumea.

— Vei deveni, a asigurat-o Kari, lăsându-şi o mână pe braţul ei. După ce vei descoperi Atlantida, a precizat ea, văzându-i privirea derutată. *Asta* va schimba lumea. Nu mulţi oameni ajung să rescrie istoria lumii pe neaşteptate.

— Dar nu e vorba doar de mine. Participi la această aventură la fel de mult ca mine. Ba chiar mai intens. Fără tine, nici nu m-aş afla aici. Resursele puse la dispoziţie de tine şi de tatăl tău au făcut posibilă

această expediţie.

Kari a clătinat din cap.

— Ba nu. Banii nu au nici o valoare dacă nu există un ţel pe care să-l urmăreşti. Eu şi tata *credem* în scopurile pe care vrem să le realizăm cu ajutorul banilor. La fel şi tu. Şi cred că…

A făcut o pauză, căutându-şi cuvintele.

— Consider că avem multe în comun.

— Ei, cu excepţia miliardelor de dolari…

— Nu ştiu – cred că descoperirea Atlantidei va avea o valoare uriaşă!

Întrucât motorul fusese lăsat la ralanti, duduitul lui înfundat s-a liniştit. Înaintarea constantă a iahtului în susul râului a încetinit, iar vâltoarea apei de sub pupa s-a redus la un plescăit blând, scos de valurile mici care se loveau de copastie.

— De ce ne oprim? a întrebat Nina. S-a întâmplat ceva?

— Nu, a spus Kari. Navigarea pe un fluviu ca acesta pe întuneric, mai ales cu o ambarcaţiune atât de mare, poate fi periculoasă. Căpitanul Perez vrea să fie sigur.

Imediat după aceea s-a auzit un uruit puternic venind de sub punte, urmat de un plescăit în momentul în care ancora a lovit apa.

— Cred că e gata cina. Să te aştepţi la o surpriză. Julio este un bucătar remarcabil.

Kari nu glumise, a descoperit Nina curând. Se aşteptase ca hrana pe durata călătoriei să nu depăşească nivelul sendvişurilor şi al fasolei conservate, însă Julio reuşise să folosească mica bucătărie a navei pentru a realiza o masă compusă din

supă de legume proaspete, friptură de porc gratinată în sos de porto şi chiar un desert făcut din cremă de ciocolată, întreaga masă a fost mai bună decât tot ce mâncase la restaurantele extrem de scumpe la care o dusese Kari în Paris.

Apoi, simţindu-se sătulă şi puţin ameţită de vin, s-a dus până pe puntea spate – pe de o parte, pentru a scăpa de discuţia, care căpăta nuanţe tot mai politizate, purtată între Hamilton, di Salvo şi Philby, dar şi pentru a sta la aer curat. Lămpile vasului asigurau suficientă lumină cât să se distingă arborii de pe malurile fluviului, însă dincolo de coroane îi venea uşor să observe strălucirea cerului nocturn.

A sorbit din paharul de vin şi a ridicat privirea spre stele. În ciuda lipsei de confort care probabil o aştepta pe teren, departe de civilizaţie, faptul că putea aprecia frumuseţea deplină şi măreţia cerului era…

— La naiba, m-am ghiftuit, a spus Chase, apărând tropăind în spatele ei. Îl urma Castille, care molfăia o guavă.

— Ce pui la cale, doc? Ai venit aici să te izolezi de noi?

— *Nu.* Voiam să contemplu stelele.

Chase a privit în sus.

— A, da. Arată destul de bine.

— Doar atât ai de zis? l-a ironizat Nina. Te afli în mijlocul junglei amazoniene, ai deasupra capului cel mai incredibil cer şi nu poţi spune decât că arată „destul de bine”?

— Dar la ce te aşteptai? a replicat Castille. E englez, îşi închipuie că poezia şi a pronunţat *poieziia* – este vreun *soi* de copac, ceva ce trebuie doborât cu

securea ca să faci colaci de toaletă.

Nina a pufnit în râs.

— *De fapt,* am vorbit aşa pentru că am văzut şi bolţi cereşti mai frumoase, i-a răspuns Chase, de această dată lăsând impresia că se simte puţin jignit. În Algeria, în deşert, în Marele Erg. Acolo nu exista nici o lumină pe o rază de optzeci de kilometri, iar aerul era atât de limpede, încât vedeai fiecare stea de pe cer. Eu chiar m-am îndepărtat atunci de tabără şi am stat întins pe o stâncă vreme de jumătate de oră, uitându-mă doar sus. A fost uimitor.

— Serios? a întrebat Nina, care nu-l socotea o persoană dornică să admire cerul.

— Dar când ai fost tu în Algeria? l-a iscodit Castille cu un aer bănuitor.

— Acum patru ani. Când am avut disputa aceea cu negustorul de arme. Îl chema Fekkesh sau cam aşa ceva.

— Aha! Deci *asta* i s-a întâmplat. I-au mai găsit…?

— Prin urmare, doc, sper că-ţi dai seama, s-a grăbit Chase să-l întrerupă pe Castille, că mă pricep să apreciez un cer frumos la fel ca alţii. Am călătorit în întreaga lume şi recunosc frumuseţile naturii când îmi apar în faţa ochilor.

În timp ce vorbea, s-a uitat direct la Nina. Ea s-a întors cu faţa spre fluviu, sperând că el nu va observa că obrajii i se îmbujoraseră.

— Îmi pare rău. N-am vrut să dau de înţeles că ai fi nu ştiu ce…

— Ţărănoi necioplit şi prost-crescut din Yorkshire?

— N-am spus ţărănoi.

Chase a chicotit.

— Hei, ia uită-te la asta.

S-a întins prin spatele Ninei până spre o ladă de pe punte, atingând-o pe tânără când a scos o lanternă.

— Hugo, dă-mi fructul acela.

— Hei! a protestat Castille, când i s-a smuls guava din mână.

Chase a aruncat fructul pe jumătate mâncat în fluviu, iar acesta a scos un plescăit slab când a atins apa. Din întuneric au răsunat alte plescăituri.

— Ia te uită, i-a zis Chase Ninei, aplecându-se către ea în timp ce a îndreptat fasciculul lanternei spre apa întunecată.

Ca de nicăieri, zeci de perechi de luminiţe gălbui au sclipit spre ei ca nişte pietre preţioase răsărite la suprafaţa apei.

— Ce sunt? a întrebat ea, chiar când una dintre perechile de luminiţe a clipit.

A scos un icnet, retrăgându-se instinctiv spre Chase.

— Crocodili, i-a răspuns el. Ori caimani, niciodată nu ştiu să-i deosebesc.

A ridicat apoi cealaltă mână ca să arate spre ei, ţinând-o pe Nina între braţele musculoase. Ea a rămas fără respiraţie preţ de o clipă.

— Vezi cum înoată de-a lungul ambarcaţiunii foarte încet, puţin sub luciul apei, prefăcându-se că nici nu se clintesc? I-am văzut pe ticăloşii ăştia de aproape. Sunt *extrem* de răbdători. Sunt în stare să aştepte oricât de mult până apare ceva în raza lor de acţiune şi după aceea…

La vederea atâtor ochi urmărind-o cu răceală, Nina a devenit foarte agitată.

— Suntem în siguranţă aici?

— Da, atâta vreme cât nu descoperă metoda prin care să urce scara de pe puntea iahtului. Dar probabil că şi pe partea cealaltă sunt la fel de mulţi. M-am gândit să ţi-i arăt pentru cazul în care ai fi plănuit să faci o baie în pielea goală la miezul nopţii.

— În nici un caz, a spus ea înfiorată, retrăgându-se de lângă el.

Chase a plimbat fasciculul lanternei peste luciul apei din spatele ambarcaţiunii, unde alţi ochi ameninţători sclipeau spre privitori.

— Chiar în absenţa caimanilor, nu-ţi recomand să înoţi în fluviu. Probabil că există şi piranha – dar *şi* peştişorul acela minuscul şi perfid care îţi pătrunde pe canalul urinar în caz că faci pipi în apă.

— *Asta* chiar că nu aveam de gând să fac.

— Nu, tu ai prea multă clasă, presupun.

Chase a stins lanterna şi a tras un vânt puternic.

— Ei, parcă-i mai bine acum. Aşteptam să fac asta încă de la felul principal.

— Dumnezeule! a exclamat Nina, dezgustată, dar şi amuzată, a trebuit ea să recunoască.

— Mă duc să mă asigur că n-a ieşit mai mult, a spus el, după care i-a întins lanterna Ninei şi a lipăit înapoi spre cabina principală.

Ea şi-a umflat obrajii.

— Dumnezeule, *ce* e cu el?

— Aşa e felul lui, a asigurat-o Castille, rezemându-se de balustradă.

— Ei, aş prefera să fie altfel. De ce vrea să pară atât de… *grosolan?*

Spre surprinderea ei, Castille aproape că a suspinat.

— Regret, dar e vorba de un mecanism de apărare,

încearcă să nu fie prea apropiat de clienţii lui. Mai ales când aceştia sunt… cum să zic…

A făcut semn spre ea.

— Femei atrăgătoare. Dar nu s-a purtat mereu aşa. Când l-am cunoscut, pe vremea când activa în SAS, se purta mereu… care e cuvântul?

— Politicos?

— *Cavalereşte*, exact aşa.

— Şi ce s-a întâmplat?

Castille a părut îndurerat.

— Nu eu ar trebui să povestesc asta.

— Păi, tu ai început discuţia. Ce s-a întâmplat?

— Of, mai bine-mi ţineam gura… Îmi promiţi că n-o să mă dai în vileag că eu ţi-am spus?

Nina a dat din cap.

— Odată… s-a îndrăgostit de femeia pe care trebuia să o protejeze.

— Ce s-a întâmplat?

Nina a avut brusc senzaţia că ştie.

— A… a murit, cumva?

Castille a pufnit.

— Bineînţeles că nu! Edward nu e atât de incompetent. Nu, s-a căsătorit cu ea.

— Deci, a fost *căsătorit?*

Aceea era o situaţie pe care nu şi-o imaginase.

— Da. Dar… nu a ţinut mult. Se deosebeau foarte mult, iar ea nu s-a purtat bine cu el. Iar apoi, ea…

A aruncat o privire spre uşa cabinei şi a coborât glasul.

— Ea a avut o relaţie. Cu… cu Jason Starkman.

— *Cum?* a exclamat Nina. E vorba de acelaşi individ care a încercat să…

Castille a confirmat cu o mişcare din cap.

— Am colaborat în operaţiuni comune ale NATO. Jason era prieten cu… probabil cel mai bun amic al lui Edward pe vremea aceea. Apoi Jason a dispărut şi a intrat în gaşca lui Qobras, nu ştiu din ce motive ciudate şi *atunci* Edward a aflat adevărul… Nu a fost plăcut. A considerat că fusese trădat de toţi cei în care avusese încredere.

— Cu excepţia ta.

— Păi, dacă nu s-ar încrede în mine, cine l-ar mai scoate din belele?

Momentul dificil trecuse; era evident pentru Nina că de acum înainte Castille nu va mai reveni asupra acelui subiect.

S-a uitat din nou spre fluviu, de astă dată fiind conştientă că era urmărită. Ideea a făcut-o să se înfioare. După ce şi-a terminat vinul, s-a grăbit să revină în siguranţa cabinei.

12

Nereida a ridicat ancora la scurtă vreme după crăpatul zorilor, reluându-şi călătoria sinuoasă în susul fluviului. Însă deplasarea navei era atât de lină, încât Nina nu s-a trezit. S-a foit abia când mirosurile specifice de mic dejun s-au furişat până în cabina luxoasă pe care o ocupa.

După ce s-a spălat şi s-a îmbrăcat, a urcat pe punte. Acolo i-a găsit pe Kari, Chase şi Perez, care examinau o fotografie pe ecranul laptopului ei. Julio conducea ambarcaţiunea cu delicateţe pe apele pline de coturi ale fluviului.

— Bună dimineaţa, soare, i-a zis Chase.

— Bună. Ce puneţi la cale?

— Ne-au fost trimise cele mai recente fotografii aeriene ale zonei de cercetat, a spus Kari, întorcând laptopul cu ecranul spre Nina.

Coturile şi meandrele fluviului de pe ecran erau şi mai pronunţate, amintind de mâzgălelile unui copil. În unele locuri, fluviul Tefe descria curbe care mergeau chiar paralel cu sine, creând insule circulare înconjurate de şanţuri cu apă.

— Există patru zone care, după cum arată terenul, par a fi locuri probabile pentru aşezarea unui oraş.

Nina a examinat imaginea. Verdele viu al coronamentului junglei era mai spart în noua fotografie, cu rezoluţie superioară, dezvăluind detalii captivante ale lumii pline de umbre de dedesubt. A

mărit una dintre cele patru secţiuni marcate până când imaginea a devenit greu de distins din cauza granulaţiei. Într-un spaţiu gol dintre copaci se zărea o pată cenuşie.

— Aceea ar putea fi cumva o… o ruină?

— Posibil, a răspuns Chase. Ori vreo stâncă. Într-o asemenea junglă există posibilitatea de a ascunde şi un portavion, pe care nu l-ai zări dacă ai privi din aer. Singura modalitate de a te convinge e să-ţi mânjeşti bocancii cu noroi.

Kari a deschis o hartă pe ecran.

— Căpitanul Perez crede că va reuşi să ducă iahtul până la vreo cinci kilometri de zona de cercetare, pentru că mai în amonte fluviul devine prea îngust pentru navigaţie.

— E mult mai aproape decât am socotit iniţial, a spus Nina, uitându-se la hartă. Cât ne va lua ca să ajungem acolo?

Perez s-a uitat la cadrane.

— În prezent ne deplasăm cu douăzeci de kilometri pe oră, dar nu cred că vom putea continua multă vreme cu aceeaşi viteză. Peste vreo cincisprezece kilometri, vom urca pe un afluent cu coturi mult mai strânse şi va trebui să încetinim. Dar ieri am economisit mult timp, aşa că… Dacă fluviul ţine cu noi, vom fi acolo peste patru ore.

— Deci cu mult înainte de căderea întunericului, a zis Nina. Şi care e planul după ce ajungem acolo?

— Asta depinde de tine, a rostit Kari.

— De mine?

— Este expediţia ta.

Nina a clătinat din cap.

— Nu, Kari, este expediţia ta. Eu sunt doar, cum să mă exprim, doar un consilier.

Norvegianca a zâmbit.

— Atunci oferă-mi sfaturi. Ce trebuie să facem când vom ajunge acolo? Aşteptăm pe vas până mâine, ca să avem o zi întreagă pentru explorare sau…

Chase a bătut din palme.

— Mie mi se pare grozav! Julio o să gătească din nou, nu-i aşa?

— Ori luăm Zodiacul şi pornim în căutarea oraşului imediat ce ajungem?

Toţi ochii s-au îndreptat spre Nina.

— Hm… luăm Zodiacul, a decis ea în cele din urmă.

— Ei, la naiba, s-a plâns Chase, deşi nu o făcea la modul serios.

— Bine atunci, a spus Kari. În cazul ăsta, am face bine să ne pregătim. Nu vreau să mai pierdem vremea.

A închis laptopul şi a părăsit puntea.

— Ce hămesită de muncă eşti, a zis Chase către Nina, după plecarea lui Kari. Petreceam încă o noapte plăcută pe vas dacă nu te grăbeai chiar aşa să descoperi nu ştiu ce. Doar eşti cât se poate de conştientă că stă acolo de zece mii de ani şi va rămâne acolo până mâine.

— Hai, recunoaşte. Eşti la fel de curios ca mine şi doreşti să-l descoperim.

— Bine, aşa o fi. Dar, a continuat el, iar tonul i-a devenit mai serios, trebuie să-mi promiţi ceva.

— Ce anume?

— Dacă descoperim oraşul – şi cred că aşa va fi, pentru că ştii ce faci…

— Mulţumesc.

— Atunci vreau să-mi promiţi că-ţi vei păstra cumpătul, bine?

— La ce te referi?

— Cu alte cuvinte, nu vreau să te emoţionezi, să începi să alergi agitată – iar apoi să cazi în cine ştie ce puţ sau să pui în mişcare vreun bolovan care să pornească rostogol după tine, sau mai ştiu eu ce.

— Ai văzut prea multe filme de aventuri, l-a dojenit Nina. Cum singur ai spus, oraşul stă acolo de zece mii de ani. Chiar dacă ar fi plin de capcane, lucru cu totul improbabil, mecanismele *nu* ar mai funcţiona după atâta vreme. Orice părţi în mişcare ar fi înţepenit ori ar fi putrezit de mult.

— Sper c-ai înţeles ce sugeram, a zis el, oarecum exasperat. Doar că n-aş vrea să păţeşti ceva, bine?

— Bine, clar. Dacă vedem vreo capcană cu suliţă, *trebuie să mă feresc de lumină*[2]*,* da?

— Promiţi?

— Sigur.

— Bravo, a spus el şi a surâs. Apropo, asta a fost în mod oficial cea mai nefericită impresie pe care a lăsat-o Harrison Ford în vreun film. Absolut sigur.

— A, aş vrea să aflu că tu vei lăsa o impresie mai bună. Cu accentul tău cockney.

— *Cockney!* a exclamat el şi a făcut o strâmbătură prin care voia să-şi exprime revolta exagerată. Eu sunt din *Yorkshire.*[3] Pentru asta ar trebui să te arunc în fluviu. Hm… a făcut şi s-a uitat la ea, parcă analizând

2 Replică din filmul *Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute* (1981) (n.tr.).

3 Jargonul cockey este vorbit de persoanele născute în cartierul East End din Londra, iar Yorkshire este un comitat din nordul Angliei (n.tr.).

dacă să-şi pună în practică vorbele.

— Ba n-ai să faci asta, a zis Nina, trăgându-se înapoi.

— A venit vremea pentru o baie, doc!

Ea a scos un ţipăt ascuţit şi a fugit de acolo, iar Chase a pornit în urmărirea ei râzând ca un maniac.

Cu un uruit gutural, motoarele iahtului au tăcut.

— Mai departe nu putem merge, a spus Perez.

Potrivit datelor oferite de GPS, se aflau la mai puţin de cinci kilometri de zona de cercetare, ceva mai aproape decât anticipase Perez, însă instinctul lui privind navigabilitatea fluviului se dovedise corect. Nu numai că meandrele şerpuitoare ale afluentului erau prea înguste pentru a permite iahtului Predator să se deplaseze, dar şi apa care curgea foarte lenevos era tot mai plină de gunoaie şi resturi de vegetaţie. În ciuda eforturilor făcute de el pentru a evita orice obstacol, câţiva copaci prăbuşiţi se izbiseră în mod alarmant de copastie.

Nina s-a uitat pe geamul cabinei de comandă, spre junglă. Părea să semene foarte mult cu tot ce întâlnise în restul călătoriei... însă acum malurile erau atât de apropiate, încât acoperişul din frunziş lăsa impresia că se găsea mult mai sus.

— Mai avem cinci ore până la apusul soarelui, a zis Chase. Suficient timp ca să ne familiarizăm cu terenul. Ce naiba, poate avem noroc şi dăm imediat de locul pe care îl căutăm.

— Frumos ar fi, a spus Nina.

Îşi petrecuse mai toată ziua în cabina cu aer

condiţionat, pentru că atmosfera de afară i se păruse mai umedă şi mai apăsătoare ca niciodată.

— Domnule Chase, ai pregătit Zodiacul? a întrebat Kari.

— Totul e gata, doar apă să avem.

Membrii expediţiei s-au întors în cabine pentru a-şi lua rucsacurile şi echipamentele. Nina hotărâse să-şi ia cu sine cât mai puţine lucruri, rezumându-se la cele esenţiale, precum apă şi spray antiinsecte, mergând pe ideea că ceilalţi, Chase, Castille şi di Salvo, vor lua tot ce le trebuia pentru supravieţuirea echipei. S-a oprit puţin înainte de a-şi pune rucsacul în spate şi a rămas cu ochii la braţul de sextant al atlanţilor, care era pe birou. A atins pandantivul de la gât şi a căzut un moment pe gânduri.

„Ce naiba” şi-a spus ea, ridicând bara de metal şi învelind-o în pânză.

Kari a bătut uşor în uşa întredeschisă.

— Pot intra?

— A, sigur.

— Iei obiectul cu noi? a întrebat, când a văzut-o pe Nina punându-l în rucsac. Credeam că-l lăsăm în seif.

— Aşa am gândit iniţial, dar… s-a oprit şi a ridicat nehotărâtă din umeri. Nu ştiu cum să procedăm, m-am gândit că ne-o fi de folos. Dacă suntem norocoşi şi descoperim ceva, poate compar alt text cu cel de pe artefact, ca să fim convinşi că ne aflăm în locul potrivit.

— Cred că am ajuns unde trebuie. Ştiu sigur.

Un şuierat ascuţit a străbătut aerul.

— Hei, doc, eşti gata? a strigat Chase de afară. Mişcă-ţi fundul!

— Vin acum!

Amuzate amândouă şi dându-şi ochii peste cap, au ieşit împreună din cabină după ce Nina şi-a pus sacul pe umăr. El le aştepta.

— Nu te încingi în asta? a întrebat Nina, trăgând de mâneca hainei de piele a lui Chase.

— Păi, dacă e suficient de bună pentru Indiana Jones... În orice caz, eu nu transpir decât atunci când sunt agasat.

— Şi cât de des eşti agasat?

— De când te cunosc, mai des decât înainte.

După ce au încărcat ambarcaţiunea gonflabilă, Perez şi Julio au coborât-o pe fluviu. Apa era plină de alge şi frunze moarte, astfel că la atingerea cu luciul ei a scos un sunet înfundat, nu un plescăit. Chase a împuns cu un băţ în apă, împingând deoparte vegetaţia moartă, vrând să vadă ce culoare avea.

— Sfatul zilei, le-a spus el celorlalţi, nu intraţi în apă. Şi, evident, nu beţi aşa ceva.

— Dar apa de aici ar trebui să fie foarte curată, a afirmat Hamilton, care îmbrăcase o bluză de un roşu aprins, contrastând cu nuanţele pământii alese de ceilalţi. Doar e apă de ploaie, fără substanţe poluante aruncate de oameni!

— Ei, atunci vâră un pai în fluviu şi trage câteva guri, dacă vrei. Dar după aceea o să ajungi un căcăcios.

Hamilton l-a privit nedumerit.

— Te rog să nu mă jigneşti! Nu-s fricos deloc.

Chase a oftat şi a clătinat din cap.

S-au îmbarcat pe Zodiac. Chase s-a instalat la prova rotunjită, iar Castille s-a aşezat lângă motor. Nina şi

Kari şi-au găsit loc faţă în faţă pe lateral, în spatele lui Chase. Di Salvo, Hamilton şi Philby au urcat în barcă pe urmă. Nu mai existau locuri, însă au folosit sacii şi pachetele cu echipamente drept scaune – Chase hotărâse să fie pregătit pentru orice eventualitate.

Cu toate acestea, exista un pachet pe care nimeni nu a dorit să se aşeze. Deşi stătea închis, din protuberanţele ce împungeau prin pânză se putea trage concluzia că în el se aflau arme.

— Bravo, a spus Chase, după ce fiecare şi-a găsit câte un loc, toată lumea e la bordul rachetei noastre Skylark!

A făcut un semn larg spre Julio, care a dezlegat parâmele. Castille a pornit motorul, care a gâlgâit puţin, apoi a căpătat viaţă. Apoi a condus barca atent pe după flancul navei-mamă şi a accelerat spre susul fluviului.

— Iisuse Hristoase, a mormăit Chase. Parcă ar fi o scenă din *Apocalipsa acum.*

Se aflau în zona de cercetare şi căutau un loc pentru a acosta – dar îi împiedica o negură foarte densă. Cu toate că malurile se găseau la mai puţin de şase metri unul de celălalt, negura ce venea valuri-valuri devenea câteodată atât de deasă, încât copacii nu se mai vedeau.

Temperatura scăzuse considerabil. Nina crezuse că o va face să se bucure că scăpase de arşiţa apăsătoare şi sufocantă, însă acum se simţea neliniştită. Se stinseseră până şi ţipetele şi zgomotele făcute de păsări şi animale.

După câte se părea, Di Salvo şi Chase trăiau aceleaşi sentimente, pentru că amândoi urmăreau

malurile încordaţi, iar ceva din atitudinea lor sugera că erau pregătiţi să intervină în orice clipă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Chase, când barca a trecut de încă un cot.

— Cred că avem însoţitori.

Nici urmă de nepăsarea lui obişnuită; omul devenise acum extrem de alert.

— Eddie, a rostit di Salvo încet, arătând cu degetul spre stânga.

Nina a urmat privirea lui Chase, dar nu a zărit nimic.

— Da, văd, a răspuns el.

— Ce anume? a întrebat ea, nedistingând decât copaci.

— Urme de picioare în nămol, i-a zis Chase şi i-a arătat spre un loc.

Nu a reuşit să vadă nici cu ajutorul lui.

— Excelent, a vorbit foarte tare Hamilton, ca de obicei, alegându-se cu priviri mustrătoare din partea lui Chase şi di Salvo. Asta speram şi eu! Vom fi primii oameni care vor cunoaşte acest trib, nu-i aşa, Agnaldo?

— I-au mai întâlnit şi alţii, a spus di Salvo cu glas scăzut şi ameninţător. Numai că nu s-au mai întors să le povestească şi altora.

— Hugo, a şuierat Chase, făcând un semn cu palma în dreptul beregatei.

Castille a oprit imediat motorul bărcii.

— Ce s-a întâmplat? a iscodit Nina în şoaptă.

Drept răspuns, el i-a făcut semn să privească în faţă.

În timp ce Zodiacul înainta, din ceaţă au apărut nişte obiecte care păreau să plutească deasupra

apei… până când negura s-a rărit îndeajuns ca să se poată vedea că erau legate de stâlpi din bambus.

Dar nu erau legate, ci înfipte.

Nina s-a crispat când şi-a dat seama ce erau acele obiecte. Cadavre. Rămăşiţele unor oameni, descărnate prin putrefacţie sau mâncate de păsări şi animale. Doar oase şi resturi de îmbrăcăminte…

Botul rotunjit al bărcii s-a izbit uşor de primul stâlp din bambus. Chase a făcut un gest către di Salvo, care i-a aruncat o vâslă, după care a ridicat şi el una.

— De câtă vreme crezi că se află aici?

Di Salvo a privit lung la cadavru.

— De mult. De câţiva ani. Ultima oară când s-a anunţat dispariţia cuiva în zona asta a fost acum şapte ani.

— S-ar părea că i-am găsit noi.

Chase s-a slujit de ramă pentru a împinge barca în lateral, apoi a început să vâslească, trecând de primii stâlpi. În faţă le-au apărut alte trupuri neînsufleţite.

— Uimitor, a spus Hamilton, urmărind primul cadavru prin dreptul căruia treceau cu o expresie în care se amestecau groaza respectuoasă şi dezgustul. Un trib pierdut, complet rupt de restul civilizaţiei.

Nina a simţit doar dezgust.

— Am senzaţia că oamenii acestui trib vor să rămână ce au fost. Ce vedem sigur seamănă a avertisment – *căraţi-vă naibii de aici.*

— Trebuie să le demonstrăm că nu reprezentăm o ameninţare pentru ei, a zis Hamilton pe nerăsuflate. Gândiţi-vă doar la datele antropologice pe care le-am obţine studiindu-i.

— De aceea prefer eu arheologia, a bombănit Nina.

Toţi prietenii mei sunt morţi şi nu te pot înfige într-un stâlp… Of, Doamne! a rostit şi în acel moment a sărit în picioare, făcând barca să se legene şi trăgându-l insistent pe Chase de haină.

— Eddie, Eddie! Opreşte barca! Opreşte!

Bărbatul şi-a smuls pistolul din toc, dar imediat după aceea şi-a dat seama că Nina era emoţionată, nu speriată.

— Dumnezeule, dă-mi un atac de inimă, te rog! s-a văicărit el şi a folosit vâsla ca să oprească ambarcaţiunea. Ce s-a mai întâmplat?

— Cadavrul acela…

— Ce e cu el?

Ea a făcut semn către unul. Din care rămăsese mai puţin decât din primul întâlnit, deoarece îi lipseau mandibula şi un braţ, ţesuturile conective putrezind complet – dar chiar şi prin mizeria şi muşchiul care-l acopereau, într-un anume loc încă rămăsese o sticlire metalică.

O insignă.

Doar vederea acesteia a făcut-o pe Nina să tremure. Era extrem de ciudat, pentru că impactul acelei imagini se mai ştersese cu trecerea timpului… însă încă avea puterea de a da oamenilor fiori. Era un semn al răului.

Insigna cu cap de mort a Schutzstaffel. SS-ul lui Hitler.

— Ce naiba caută aici? s-a mirat Chase cu voce tare. Nazişti? Tocmai *aici?*

— Probabil a făcut parte din expediţia Ahnenerbe, a spus ea. Ahnenerbe a fost ramura SS-ului care se ocupa de arheologie, a adăugat, drept răspuns la

expresia nedumerită a lui Chase. Naziştii au trimis echipe în întreaga lume să caute artefacte legate de mitologia atlanţilor – ei socoteau că rasa ariană descindea din conducătorii lumii antice, asta făcând parte din propaganda privind „rasa stăpânitorilor”. Însă expediţiile lor au fost îndreptate cu precădere spre Asia, nu America de Sud…

— Ceva i-a determinat să ajungă şi aici, a zis Kari şi a făcut un semn către sacul Ninei şi la braţul de sextant aflat în interiorul lui. Poate căutau acelaşi lucru ca noi.

— Nu, e absurd, a intervenit Philby, încruntându-se gânditor. Pe vremea naziştilor, tabletele Glozel erau considerate falsuri şi fuseseră discreditate. Nu ar fi reuşit să traducă inscripţiile. Cred că a fost vorba de altceva, ce noi nu am văzut încă…

Mai curând curioasă decât dezgustată, Kari a examinat cadavrele de aproape.

— Judecând după starea celorlalţi, se pare că aceştia au murit în acelaşi timp. Dar să fi fost doar patru? Mi se pare un număr mic pentru o expediţie. Ahnenerbe ar fi trimis *zeci* de oameni într-o asemenea misiune.

— Poate că aceştia nu au reuşit să fugă suficient de repede, a spus Chase cu umor negru. Prin urmare, ce facem acum? Oricare ar fi băştinaşii, e clar că nu ne vor prin zonă.

— Trebuie să continuăm, a zis Kari cu hotărâre în glas. Doar n-am făcut atâta drum să ne speriem de un trib de sălbatici şi de… *sperietorile* puse de ei.

— Aha, deci vezi? a glăsuit Hamilton, împungând acuzator cu degetul spre ea. Vorbind astfel, ţi-ai

trădat prejudecăţile de persoană aparţinând unei culturi dominatoare. Oamenii ăştia trăiesc într-o armonie perfectă cu mediul lor de mii de ani – ducând comparaţia mai departe, nu e posibil ca noi să fim adevăraţii sălbatici?

Nina n-o mai văzuse atât de iritată pe Kari.

— Of, prostănac mic, mai *tacă-ţi fleanca,* s-a răstit ea, iar di Salvo abia a reuşit să-şi reţină râsul când a văzut că Hamilton, simţindu-se jignit, a rămas cu gura căscată. Domnule Chase, a continuat Kari, nu găseşti un loc unde să coborâm pe uscat?

El s-a uitat atent, încercând să străpungă negura.

— Greu de spus… s-ar putea să găsim un loc potrivit pe malul drept.

A reînceput să vâslească, iar di Salvo l-a imitat imediat, îndepărtând barca de sumbrele semne de avertisment.

Au găsit o spărtură în vegetaţia foarte densă de pe mal şi, câteva minute mai târziu, au amarat barca pneumatică. După ce toată lumea a ajuns pe teren solid şi au descărcat echipamentele, s-au împărţit armele, spre neplăcerea Ninei şi revolta lui Hamilton.

— Chiar ne sugerezi să intrăm în contact cu aceşti oameni ameninţându-i cu armele? a exclamat el cu glas piţigăiat, când Chase le-a întins puşti automate lui Castille şi di Salvo.

— Dacă ţinem seama de starea acelor cadavre, eu cred că au fost întâmpinaţi cu suliţe, aşa că vom fi înarmaţi.

Mai exista o puşcă în colet. După ce a stat un moment pe gânduri, a scos-o şi i-a oferit-o lui Kari.

— Ştii să o…

Ea a luat-o din mâna lui.

— Ăsta e un Colt Commando M4A1, o puşcă de asalt de 5,56 mm, capacitatea încărcătorului de treizeci de cartuşe, rază de acţiune trei sute şaizeci de metri.

Rămânând cu ochii aţintiţi la el, a extras încărcătorul, a apăsat cu degetul mare cartuşul rămas la vedere, pentru a verifica dacă era încărcat la capacitate maximă, l-a fixat înapoi în armă şi a vârât cartuş pe ţeavă, fără ca măcar să coboare privirea spre puşcă.

Chase a rămas impresionat.

— Bine, o să adaug asta la lista calităţilor pe care le-aş dori la o femeie…

— Pe mine nu mă mai curtezi? Mi se frânge inima, i-a zis Nina.

— Hm. Bun, deci avem – şi şi-a consultat ceasul – trei ore şi jumătate până la apus, astfel că, orice s-ar întâmpla, indiferent ce am descoperi, după trei ore ne întâlnim la barcă. Până nu aflăm mai multe despre amicii noştri traşi în ţeapă nu vom stabili tabăra în aer liber. Eu şi Agnaldo vom porni înainte, iar Hugo ne va acoperi din spate. Toţi ceilalţi, vă rog să rămâneţi între noi – şi aproape – dar să nu staţi prea grupaţi. Nina, tu mergi alături de doamna Frost. Pare ciudat, dar am început să cred că ar face o carieră destul de reuşită în calitate de gardă de corp.

Kari a zâmbit şi a adoptat o atitudine voit milităroasă, ceea ce a făcut-o pe Nina să chicotească.

— Gata. Hai să descoperim oraşul pierdut! a încheiat el.

— Ce oraş pierdut? a întrebat Hamilton, când toţi au pornit în urma lui Chase şi di Salvo. Staţi puţin, mie

nu mi s-a povestit despre aşa ceva.

Le-a trebuit mai puţin de o oră să ajungă la primul dintre cele patru locuri posibile în care s-ar fi putut afla oraşul şi încă douăzeci de minute de explorare pentru a se convinge că acolo nu existase nimic. Ceea ce pe fotografiile aeriene păreau rămăşiţele unei foste civilizaţii s-au dovedit la faţa locului nişte roci la suprafaţă, copaci prăbuşiţi şi iluzii optice create de umbre şi lumină.

— Ei, bine, doar nu ne aşteptam să dăm lovitura chiar din prima zi, a liniştit-o Chase pe Nina, care a făcut o determinare cu busola şi a verificat poziţia pe hartă.

Dedesubtul copacilor, era destul de dificil să obţină o linie de reper spre satelitul GPS.

— Prin urmare, mai avem de vizitat trei locuri.

— Cât de departe este următorul? a întrebat ea.

Chase a arătat pe teren.

— Cam doi kilometri şi ceva în direcţia aceea. Dacă îl sărim pe acesta, am avea timp suficient să verificăm al treilea loc înainte de a ne întoarce la barcă. Ori am putea pleca imediat spre iaht. Pariez că Julio are ceva bun la cuptor pentru noi…

— Ispititor, dar nu, a răspuns ea cu un zâmbet.

— Bine. Cum vrei, a zis el, apoi, ridicând glasul, a continuat, gata, oameni buni, plecăm mai departe.

Grupul s-a reaşezat şi a pornit sub conducerea lui di Salvo şi Chase. Di Salvo şi-a atârnat puşca pe umăr şi a început să le croiască celorlalţi drum cu maceta. După aproape zece minute, vegetaţia pitică s-a rărit considerabil. Când şi când, a mai lovit cu lama ca să reteze câte-o ramură care le bloca drumul, dar calea

le-a rămas liberă mai tot timpul, astfel că grupul a înaintat mult mai repede.

— Da, mi se pare că lucrurile merg prea bine ca să fie firesc, i-a spus Chase.

— La ce te referi? l-a întrebat Nina.

Ea şi Kari veneau la trei metri în urma lor, respectând cerinţa de a sta mai răsfirate.

— Ne aflăm pe un fel de potecă. De aceea nu trebuie să tăiem prea multă vegetaţie.

A făcut semn spre desişurile aflate de o parte şi de cealaltă. Nina s-a uitat cu precauţie în jur, încercând să depisteze semne de mişcare.

— Deci am putea da peste indieni care să apară din direcţie opusă?

— Iisuse. Sper să nu se întâmple asta. N-aş vrea să pierd cina.

Au continuat să înainteze prin junglă, aplecându-se pe sub crengile mai groase. Negura încă se cernea printre copaci, reducând vizibilitatea la cel mult cincisprezece metri, chiar când vederea nu le era obstrucţionată de vegetaţie.

Brusc, di Salvo s-a oprit, ridicând mâna în semn de avertisment pentru ceilalţi, cerându-le să stea.

— Urmă de picior, a spus el, ghemuindu-se.

Chase s-a aşezat lângă el.

— Cât de veche e?

— Mai recentă de o zi. Şi sigur e lăsată de un indian.

— De unde ştii? a întrebat Nina.

Ea abia reuşea să distingă conturul slab lăsat de un picior desculţ în praful şi în covorul de frunze.

— Degetele sunt desfăcute din cauza mersului desculţ tot timpul.

Di Salvo s-a ridicat şi a privit concentrat prin negură.

— Chiar dacă nu găsim oraşul pierdut, acesta este un trib cu care nimeni nu a mai intrat în contact. Încă un motiv pentru tăietorii de lemne şi fermieri să mă urască de moarte.

— Ei, e de necrezut! a exclamat Hamilton, trecând de Nina şi Kari şi apropiindu-se. Vom fi primii care vom intra în legătură cu acest trib. După ce stabilim relaţii paşnice, vom afla o sumedenie de lucruri de la ei…

Venind din spate, vârful unei suliţe i-a străpuns brusc pieptul, iar cămaşa lui roşu aprins s-a înnegrit de sânge.

Nina a scos un ţipăt. Hamilton a făcut ochii mari de şoc şi s-a lăsat moale în genunchi. Apoi s-a prăbuşit într-o parte, iar atunci toţi au văzut coada suliţei ieşindu-i preţ de peste un metru din spinare.

Chase şi Castille au îndreptat puştile spre direcţia din care presupuneau că fusese aruncată suliţa. Kari a luat-o de mână pe Nina şi a trântit-o la pământ, apoi şi-a ridicat puşca.

O săgeată l-a lovit pe di Salvo în braţul drept, vârful din obsidian cioplit făcându-i o tăietură destul de adâncă în biceps. A scăpat maceta din mână, urlând de durere, apoi s-a împiedicat şi a căzut peste cadavrul lui Hamilton.

În acelaşi moment, ceva a vâjâit prin aer şi s-a izbit de capul lui Chase – după care s-a înfăşurat.

Era o bolas.

Chase s-a împleticit şi a căzut la pământ, strângând între degete corzile de capetele cărora erau prinse

greutăţi, care i se încolăciseră în jurul gâtului, pătrunzându-i în carne.

Nina l-a auzit pe Castille, aflat în spatele ei, scoţând un icnet ca şi cum s-ar fi sufocat. O altă bolas i se înfăşurase în jurul gâtului, sugrumându-l.

Philby s-a aruncat la pământ, alături de Kari şi Nina. O altă suliţă a zburat la cel mult o palmă peste capetele lor.

Disperată, Kari a căutat din ochi o ţintă – dar nu a văzut în jur decât copaci şi negură.

Nişte forme neclare ţâşneau de la un copac la altul. A rotit puşca, urmărind din ochi una dintre acele siluete…

Poc!

A simţit o lovitură puternică peste ceafă. Nu era o bolas şi nici o suliţă. Era cea mai simplă dintre arme, o piatră – dar fusese azvârlită cu mare precizie şi forţă. Izbitura nu a fost suficientă pentru a o face să-şi piardă cunoştinţa, dar a trântit-o pe pământul nămolos, năucită şi dezorientată.

A scăpat puşca din mâini. Îngheţată de spaimă, Nina s-a uitat ţintă la ea vreme de o clipă. Apoi a dus mâna după armă.

Era însă prea târziu.

Dacă până în acel moment în jur nu existase decât jungla, acum se vedeau oameni apărând de pretutindeni, de parcă ar fi ţâşnit din pământ.

Cu părul negru, pielea întunecată, cu feţe fioroase şi purtând arme primitive, dar ucigătoare.

Şi toţi o aţinteau cu ele.

13

Nina nici nu a mai îndrăznit să respire.

Indienii s-au apropiat din toate părţile, călcând fără zgomot pe solul umed. Aflat undeva în faţă, Chase a scos un geamăt. Iar Castille încă se sufoca.

Cel mai apropiat indian ajunsese la mai puţin de trei metri, având în mână o suliţă cu vârf negru care nu se clintea deloc, pregătită fiind pentru o lovitură.

Nina a aruncat o privire spre arma lui Kari... după care şi-a mutat ochii de la ea. Cu mişcări foarte încete şi-a dat rucsacul jos din spate şi l-a deschis.

— Ce *faci?* a şuierat Philby de lângă ea. Ia arma! Ne vor *ucide* pe toţi!

Nu l-a luat în seamă, rămânând cu ochii aţintiţi la cel cu suliţa. Era la doi metri şi ceva de ea. Încă doi paşi şi o putea străpunge fără să dea drumul suliţei din mână.

Degetele ei au atins stofa moale înfăşurată în jurul metalului. Fără să-şi dezlipească ochii de la indian, a extras lin braţul sextantului din rucsac şi a lăsat pânza să cadă la pământ. Plecându-şi capul într-o expresie inconfundabilă de supunere, a înălţat bara de oricalc, oferindu-i-o.

Tăcere.

A ridicat ochii încet şi a văzut că războinicul ajunsese la mai puţin de un metru de ea. Partea conştientă a minţii ei a remarcat, fără nici un rost, degetele desfăcute. Dacă voia să o ucidă, avea să o

facă în următoarele câteva secunde…

Însă el, cuprins de emoţie, a strigat ceva într-o limbă cu desăvârşire necunoscută Ninei. I-a răspuns un alt indian, iar glasul i-a trădat nedumerirea. În ciuda diferenţelor lingvistice, inflexiunile vocii rămâneau aceleaşi oriunde în lume.

Omul a smuls bara din mâinile Ninei. Ea s-a crispat văzând că vârful suliţei rămăsese totuşi în raza ei vizuală, la câţiva centimetri de ea. Indienii s-au apropiat şi au ridicat-o cu brutalitate în picioare. Acum în jurul ei erau vreo doisprezece, formând un cerc. Ceilalţi membri ai grupului au fost ridicaţi de jos în acelaşi fel. Kari a gemut de durere, simţind că încă nu poate să-şi focalizeze privirea, iar di Salvo a scăpat un urlet de suferinţă când indienii l-au prins de braţul rănit.

Nina şi-a dat seama că acei oameni aveau ştiinţă despre arme. Era evident că mai intraseră în contact cu lumea din afară, astfel că recunoşteau armele moderne. Puştile au fost strânse cu repeziciune, iar Chase şi Castille au fost uşuraţi de pistoale, după care li s-au desfăcut corzile armelor bolas din jurul capului şi al gâtului.

— Nina! Kari! Sunteţi tefere? a strigat Chase.

Un indian a ridicat vârful cuţitului de obsidian spre beregata lui. Chase s-a uitat cu ură la el, dar a tăcut.

— Kari e rănită, a spus Nina.

— Ba nu, n-am nimic, a răspuns ea, cu glas pierit. Ce s-a întâmplat?

— Le-am dat artefactul.

Asta a făcut-o pe Kari să se concentreze şi s-a uitat neîncrezătoare la Nina.

— Poftim?

— Cred că asta ne-a salvat. Priveşte.

Kari şi-a îndreptat ochii în direcţia indicată din cap şi l-a văzut pe unul dintre indieni ţinând braţul sextantului spre lumină şi examinându-l cu veneraţie. Ceilalţi se uitau la fel de uimiţi, aruncând priviri bănuitoare spre prizonieri şi schimbând întrebări între ei.

— Agnaldo, a şoptit Nina. Înţelegi ce vorbesc?

— În parte, a zis el icnit, având chipul chinuit de durere. Oamenii ăştia ştiu ce reprezintă, dar… Nu cred că vreunul dintre ei l-a mai văzut vreodată.

— Le poţi vorbi?

— O să încerc.

— Spune-le.. Spune-le că le-am adus artefactul înapoi. Că vrem să-l înapoiem – în oraşul zeului apei.

Deşi suferea, pe faţa lui di Salvo a apărut o expresie de mirare.

— O să fie greu de tradus aşa ceva.

— Încearcă! i-a cerut ea.

Kari şi Chase au privit-o cu un amestec de surprindere şi admiraţie, pentru că di Salvo i-a ascultat ordinul şi a început să vorbească şovăitor. Încă suspicioşi, indienii l-au ascultat – arătându-se derutaţi de fiecare dată când brazilianul nu reuşea să se facă înţeles – dar până la urmă au priceput în mare spusele lui. Indianul care ţinea artefactul i s-a adresat.

— Ce a zis? a dorit Nina să ştie.

— Cred că ne vor duce în satul lor. Ceva despre bătrânii tribului… n-am înţeles tot.

— Deci, nu ne vor ucide? a întrebat Philby. Of, slavă lui Dumnezeu!

— Da, a făcut Nina cu amărăciune. Păcat de Hamilton.

Philby a făcut o faţă lungă.

— Profesore, eu aş mai amâna sărbătorirea evenimentului, a intervenit Chase. Dacă bătrânii tribului nu ne plac, o să sfârşim ca noi semne de avertisment pe fluviu.

După ce le-au legat prizonierilor mâinile la spate, indienii i-au dus în adâncul junglei.

— Nu-mi vine să cred că am căzut aşa de uşor în ambuscadă, a spus Chase, pe un ton prin care îşi cerea iertare Ninei şi lui Kari. Imposibil să mi se fi întâmplat dacă aş mai fi fost în SAS. Dumnezeule, probabil că m-am înmuiat.

— N-a fost vina ta, a încercat Nina să-l încurajeze. Oamenii ăştia *trăiesc* aici. Cunosc perfect terenul. Şi se pricep grozav să-şi descurajeze vizitatorii.

— Nu asta e problema! Cei din SAS nu au fost *niciodată* prinşi în ambuscade în cursul misiunilor în junglă.

— *Nici unul* dintre noi nu i-a văzut, Edward, a zis Castille, având vocea încă hârâită după ce fusese aproape strangulat.

— Da, dar…

— Eddie, suntem încă vii şi ăsta e lucrul cel mai important. Dacă ai fi apucat să tragi, probabil că acum am fi fost morţi. Poate până la *ultimul.*

— Ziua încă nu s-a încheiat, a ţinut el să-i reamintească.

Drumul începea să urce către un deal scund, care se înălţa sfios deasupra întinderii netede şi uriaşe a bazinului amazonian. Nina a observat mai multe

semne ale prezenţei umane, alte poteci unindu-se cu aceea pe care se deplasau ei şi ducând spre un anumit loc.

Dealul a devenit mai abrupt, drumeagul şerpuind în zigzag spre culmea lui şi copacii rărindu-se.

— Dumnezeule, a exclamat Nina când au ajuns pe culme.

Nu foarte înalt, dealul oferea totuşi o privelişte spectaculoasă asupra locurilor înconjurătoare. Verdele domina peisajul şi se vedea un braţ al fluviului şerpuind, iar între spaţiile goale dintre copaci a zărit ruinele unor clădiri antice, rămăşiţe prăbuşite a ceea ce demult fusese o aşezare foarte mare.

Exista însă o clădire care nu se ruinase. Şi a constatat că nu-şi putea dezlipi ochii de la ea.

Din aer era în cea mai mare parte acoperită de crengile copacilor junglei şi probabil că apărea doar ca o umbră neclară. Dar din acel punct Nina o vedea clar – o structură ameninţătoare, parcă la pândă. Şi uriaşă, având în jur de douăzeci de metri înălţime, o sută douăzeci lungime şi cam pe jumătate ca lăţime.

Ba nu, s-a corectat. Este *exact* pe jumătate în lăţime.

Şi-a amintit un pasaj din *Critias:* „Aici era templul lui Poseidon, care avea un stadiu lungime şi jumătate de stadiu lăţime, cu o înălţime proporţionată, având o înfăţişare ciudat de barbară.” Structura întunecată din piatră din faţa ei se potrivea evident acelei descrieri; grecii antici socoteau „barbar” aproape tot ce nu era grecesc. Ninei i se părea a semăna mai curând cu o construcţie incaşă sau mayaşă, alcătuită din blocuri mari de piatră cioplită, îmbinate cu grijă şi cu o precizie aproape nefirească. În colţuri se înălţau

turnuri ascuţite, în jurul cărora se încolăceau liane şi alte plante care îi ascundeau şi mai mult forma. Părţile de jos ale zidurilor erau în trepte, ca la un zigurat, însă curba acoperişului amintea de o structură mai modernă, ceva ca un hangar pentru avioane.

Avea în faţă templul lui Poseidon, zeul mării.

Ori poate o replică a acestuia, o copie. Potrivit lui Platon, clădirea iniţială fusese îmbrăcată în foiţe de metale preţioase, în vreme ce aceasta era din piatră simplă, acoperită de muşchi şi liane. Pe de altă parte, era mai mică, neavând lungimea unui stadiu grecesc, adică o sută optzeci şi cinci de metri.

Dacă nu cumva avusese dreptate încă de la început – şi stadiul atlanţilor *era* mai mic decât cel al grecilor. Iar asta schimba foarte mult datele privind căutarea locului în care se aflase Atlantida.

Nina nu a mai apucat să-şi continue raţionamentul, pentru că indienii i-au pus să coboare panta. Acum a văzut că, deşi în ruine, oraşul nu fusese abandonat. La capătul apropiat al templului exista un sat alcătuit din colibe construite din lemn şi piatră. A numărat cincisprezece. Asta îi sugera că tribul era răspândit în mai multe locuri ori numărul locuitorilor era foarte redus. Din câte îşi dădea seama, probabil că tribul nu trecea de o sută de persoane.

Au fost conduşi până în satul dominat de faţada templului. Alţi indieni – tineri şi bătrâni, femei şi copii – au apărut din colibe să-i vadă pe prizonieri trecând, măsurându-i cu ochi negri şi suspicioşi. În apropiere de baza zidului templului se găsea o colibă mai mare decât celelalte.

— Acum îi convoacă pe bătrâni, a spus di Salvo, după ce a ascultat sporovăiala agitată a indienilor.

Pieile de animale care acopereau intrarea în colibă au fost trase deoparte şi dinăuntru au ieşit trei bărbaţi. Bătrâni, cu feţele smochinite şi având pe frunte nişte legături împodobite cu pene, dar arătând încă puternici şi plini de vitalitate.

— Uimitor, a rostit Kari în şoaptă, mai mult către sine decât către Nina. Ce înseamnă genetica... În cazul unei populaţii atât de reduse şi izolate, consangvinitatea ar fi creat anormalităţi genetice evidente până acum. Dar nu văd vreun semn la nici unul dintre ei. Înseamnă că au un genom superior... Tare aş vrea să prelevez câteva mostre ADN pentru ca oamenii de la fundaţie să le analizeze.

— Să-i convingem să nu ne înfigă în pari şi după aceea poate le luăm şi mostre de sânge, bine? a zis Chase.

Indienii i-au aşezat pe membrii grupului în linie dreaptă în faţa bătrânilor, care i-au privit cu dispreţ rece cât au ascultat spusele celui care condusese expediţia de vânătoare. Expresia de pe feţele lor s-a schimbat când şeful vânătorilor a scos artefactul. Respect... amestecat cu mânie.

Brusc, unul dintre bătrâni a pus o întrebare, iar vânătorul a arătat spre Nina. Bătrânul a înaintat spre ea şi s-a strâmbat cât i-a examinat atent faţa. Ea a încercat să nu-şi trădeze spaima care o cuprinsese. După câteva clipe de groază, omul a făcut un gest de respingere, apoi şi-a îndreptat atenţia spre Kari. Expresia lui severă s-a schimbat, lăsând impresia că este fascinat de ochii ei albaştri, după care a întins

mâna şi a atins părul ei blond. Ea a ridicat mirată din sprâncene, dar nu a făcut nici un gest de nesupunere.

Apoi omul s-a întors către Nina şi a întrebat ceva. Ea s-a uitat deznădăjduită spre di Salvo.

— A întrebat de artefact, i-a explicat acesta. Cred că vrea să ştie unde l-am găsit.

— *Crezi?* a exclamat ea, iar vocea i-a urcat câteva octave. Dacă zici ce nu trebuie, s-ar putea *să mă ucidă!*

— Spune-i ce ştii! Eu o să fac tot posibilul să traduc. Dialectul e similar cu cel al unor triburi care trăiesc mult mai la nord.

— Similar nu e totuna cu identic, a ţinut ea să sublinieze.

Bătrânul continua să o măsoare cu răceală.

— Bine, bine! Transmite-i că l-am luat de la un hoţ din altă ţară şi că am urmat instrucţiunile de pe obiect ca să îl înapoiem oamenilor cărora le aparţine.

Di Salvo a început să traducă.

— Eşti sigură că le aparţine? a întrebat Chase încetişor.

— Aşa *ar trebui.* Oamenii ăştia ştiu ce reprezintă.

Bătrânul a vorbit din nou, iar di Salvo a ascultat cu mare atenţie înainte de a traduce.

— Zice că le-a fost furat de oameni albi pe vremea străbunicului său. I-au pedepsit pe unii dintre acei albi, dar ceilalţi au fugit cu obiectul.

— Se referă la expediţia nazistă, a spus Kari. Sigur aşa e.

— Băţ ascuţit în fund – *asta* pedeapsă, a făcut Chase, strâmbându-se.

Di Salvo părea derutat.

— Acum te întreabă de… nu înţeleg. Vrea să ştie dacă domnişoara Frost este din… neamul vechi.

Kari şi Nina au schimbat priviri.

— Întreabă-l ce înseamnă asta, l-a rugat Nina.

— Cei vechi, care au construit templul, a tradus el. Spune că ei aveau părul ca… aurul alb.

— Comunică-i că de aceea am venit aici, a zis ea, iar în glas i-a revenit tonul autoritar. Ca să aflăm.

— Sigur e o idee bună? a mormăit Chase. Dacă-şi închipuie că minţi, vei fi prima care o să ajungi în ţeapă.

Bătrânul a vorbit din nou, iar cei doi însoţitori ai lui au intervenit şi ei cu declaraţii proprii. Di Salvo s-a străduit să ţină pasul cu traducerea.

— Spun că artefactul – ei îl numesc „arătător” – trebuie dus la locul lui, în templu. Domnişoară Frost, vor să faci chiar tu asta.

— Eu? a repetat Kari, muşcându-şi buzele.

— Zice că dacă îl duci la locul lui vei dovedi că eşti din neamul cel vechi – nu, adică *urmaş* al acelora.

— Şi ce se întâmplă dacă nu reuşeşte? a întrebat Nina.

Chase a scos un sunet care îi trăda starea de revoltă şi a înclinat capul spre armele ascuţite încă îndreptate spre ei.

— Hai, doc. Fruntea sus.

— Of…

Di Salvo a continuat.

— Vor să intri în templu şi să înfrunţi… cele trei încercări. Încercarea Tăriei, încercarea îndemânării şi încercarea… Minţii… aşa cred.

Nina i-a aruncat un zâmbet de gheaţă.

— Iarăşi! Gândirea nu e totuna cu *cunoaşterea!*

— Dacă faci faţă încercărilor, înseamnă că te dovedeşti demnă să intri. Dacă pierzi…

Di Salvo s-a oprit şi şi-a strâns buzele pungă.

— Exact cum a prevăzut Eddie. Suntem pierduţi cu toţii.

— Nu suntem şi aşa pierduţi? a rostit Chase crispat.

Kari a inspirat adânc.

— Transmite-le că accept provocarea.

— Ce *faci?* a exclamat Nina, speriată.

— Serios? a întrebat di Salvo, părând uimit.

— Da. Dar spune-le că vreau ca prietenii mei să mă însoţească.

A făcut semn către Chase şi Nina.

— Ei, asta-i *bună,* a zis Chase, în timp ce di Salvo a transmis pretenţia ei.

— *Ai înnebunit?* a şuierat Nina spre Kari.

— O să te simţi mai în siguranţă în templu decât aici. Măcar avem şansa de a-i vedea interiorul. Şi nu le înţeleg limba – voi avea nevoie de cineva care *să o cunoască şi* nu mi se pare că profesorul Philby se va ridica la înălţimea încercărilor.

Vreme de un moment, expresia de spaimă de pe faţa lui Philby a dispărut; acum se simţea jignit.

— Păi, de fapt, cred că…

Bătrânul l-a întrerupt, iar unul dintre vânători l-a împuns în spate drept avertisment. Di Salvo a continuat să traducă.

— E de acord, a zis el cu surprindere. Încercările sunt pentru doi oameni. Fiindcă eşti femeie, îţi îngăduie să ai mai multe ajutoare.

Kari a dat din cap.

— Hm. N-am crezut vreodată că voi afirma aşa ceva, dar slavă Cerului că există discriminări pe bază de sex.

— Ai răgaz până la căderea nopţii. Dacă până atunci nu revii, ceilalţi vor – di Salvo a pălit – vor fi ucişi. La fel şi tu, în caz că nu apari în termenul stabilit.

Chase s-a uitat spre cer.

— Până la apus mai este o oră. Chiar mai puţin.

— În cazul ăsta, a spus Kari, uitându-se cu un aer imperios spre bătrân, am face bine să pornim, nu? Cere-i să ne dezlege ca să plecăm. Şi întreabă-l ce putem lua cu noi.

A examinat din ochi rucsacurile echipei, care fuseseră aruncate grămadă în apropierea prizonierilor.

— Explozivi, frânghii, o rangă, două... a sugerat Chase cu glas scăzut.

Vânătorii le-au dezlegat mâinile.

— Zice că nu puteţi lua decât haine şi torţe, le-a tradus di Salvo. E tot ce vă trebuie dacă vă ridicaţi la înălţimea încercării.

— Cred că e o idee proastă, i s-a adresat Nina lui Kari, în timp ce-şi freca braţele înţepenite.

— Atunci ajută-mă să o îndrept.

— Cum naiba reuşeşti să rămâi *atât* de calmă?

— Nu sunt. Mi-e groază de moarte. Dar n-am de gând să mă trădez în faţa acestor oameni. La fel ar trebui să procedezi şi tu, a spus şi a luat-o pe cealaltă de umeri. *Ştiu* că poţi trece prin încercările astea. Ai încredere în mine.

În ciuda spaimei crescânde, Nina s-a simţit mult încurajată de încrederea ei.

— Bine. Dar dacă o să murim…

— Nu vom muri.

Ninei i-a scăpat un hohot de râs nervos.

— Îmi promiţi?

— Promit, a făcut Kari, dând din cap.

— Soarele apune peste trei sferturi de oră, a intervenit Chase, consultându-şi ceasul. Aşadar, ar fi mai bine să renunţaţi la chestia asta cu încurajările între femei, pentru că ar fi preferabil să gândiţi ca nişte jucătoare de *Tomb Raider.*

Un membru al tribului a ieşit dintr-o colibă, ducând cu sine câteva beţe lungi, fiecare având un capăt înmuiat în ceva ce părea a fi smoală.

— Ia te uită, ni se dau torţe. Cred că ne-am descurca şi cu forţe proprii.

Ridicând mâinile, s-a uitat întrebător spre rucsacuri, apropiindu-se foarte încet de ele. În jurul lui s-a auzit scârţâitul corzilor de arcuri, semn că vânătorii se pregăteau să tragă în el.

— Hei, uitaţi-vă la mine, sunt inofensiv, vedeţi, vă zâmbesc prietenos…

Asudând şi nu din cauza arşiţei, a ajuns la rucsacuri. Conştient de faptul că orice mişcare bruscă sau greşită i-ar aduce o moarte rapidă şi extrem de dureroasă, a scos uşor o lanternă cu leduri din sacul propriu.

— Vedeţi? Nu e armă. E doar ceva ce luminează. Face parte din regulile voastre, nu? Agnaldo, aminteşte-le că ne dau voie să luminăm calea, ai înţeles?

A aprins apoi lanterna şi a îndreptat fasciculul întâi spre sine, ca să arate rostul acelui obiect, apoi a rotit-

o spre vânătorii din preajma lui. Unii dintre ei au sărit înapoi, surprinşi de lumina puternică – dar, spre marea lui uşurare, nici unul nu a slobozit vreo săgeată. Unul a înaintat spre el, trecându-şi palma prin faţa lentilei, uimit de faptul că nu producea căldură. A vorbit apoi către bătrâni, care, după ce au stat puţin pe gânduri, i-au dat un răspuns lui di Salvo.

— Vă lasă să le folosiţi, i-a zis acesta lui Chase.

— Bine. Şi acum explozivii aceia…

— Nu mai avem vreme, a intervenit Kari.

S-a apropiat de bătrâni şi a întins mâna spre ei, luându-i prin surprindere. Şeful lor i-a pus bara de metal în palmă.

— Gata, Nina. Domnule Chase, să mergem.

— Pe curând, a spus Castille către cei trei care erau conduşi spre intrarea în templu. E bine aşa?

Pasajul întunecos avea mai puţin de un metru optzeci înălţime. Nina şi Chase se simţeau bine, dar Kari ajungea la tavan cu creştetul, ceea ce o silea să se aplece mult pentru a nu atinge muşchiul şi plantele agăţătoare. Pe măsură ce au înaintat, temperatura şi umiditatea au scăzut considerabil.

Când Chase a plimbat lumina lanternei încoace şi încolo, Nina a văzut ceva pe un perete.

— Eddie, stai puţin. Vreau lumină aici.

Fasciculul a scos la iveală un şir lung de simboluri săpate în piatră. Mai toate erau familiare.

— E aceeaşi limbă ca pe artefact, a confirmat ea. Sună cam aşa… Cred că e o relatare privind construcţia templului.

S-a aplecat, apropiindu-se. Între caracterele Glozel şi olmece apăruse şi ceva nou: grupuri de linii şi

semne.

— Cred că reprezintă *numere.* Ar putea fi date, ori…

— Nina, îmi pare rău, dar nu avem vreme, i-a reamintit Kari. Vor trebui să aştepte până la întoarcere.

Dezamăgită, i-a urmat prin tunel.

După ce au parcurs vreo zece metri, au ajuns la un cot spre stânga. Lăsând impresia că este bănuitor, bărbatul a plimbat fasciculul pe pereţi şi tavan.

— Domnule Chase, ce s-a întâmplat? l-a întrebat Kari.

— Nu-mi dau seama ce simţi, dar eu am o senzaţie ciudată şi neplăcută şi mă gândesc la cele „trei încercări”. Vreau să văd dacă nu cumva vom cădea în vreo capcană.

— Eddie, a spus Nina oftând, ţi-am explicat deja că, de-ar fi existat vreuna, ar fi încetat să funcţioneze cu secole în urmă.

— Sigur? a făcut el şi a îndreptat fasciculul spre intrare. Dacă amicii noştri cu pene le-au menţinut în stare de funcţionare? Dacă nu, ar însemna că nu ar mai fi vorba de nici o încercare, am dreptate?

— Aha.

Apoi, gândindu-se că el ar putea avea dreptate, femeia a simţit un nod în stomac şi a propus:

— Bine, atunci… să fim atenţi.

Coridorul părea să nu prezinte pericole, astfel că au pornit din nou la drum. Curând le-a apărut în cale un alt cot.

— Încercarea Tăriei, vă amintiţi? a spus Chase când s-au oprit la intrarea într-o încăpere de dimensiuni reduse.

Era doar o idee mai largă decât culoarul, având cam doi metri şi jumătate lăţime. Lipit de peretele din dreapta se afla un bloc de piatră care traversa încăperea, cam la înălţimea genunchilor, amintind de o banchetă. La baza acestuia era un alt pasaj, larg de doar un metru şi ceva. Deasupra băncii, dispărând printr-o fantă în perete, se găsea o creangă groasă, legată strâns cu viţe, având la capăt o ramură mai mică, formând astfel un T. În rest, încăperea era goală.

Chase a ridicat mâna, făcându-le semn celor două femei să rămână pe loc, iar el a înaintat cu precauţie. A îndreptat lumina spre pasajul îngust.

— Ce vezi?

— Un soi de cursă cu obstacole. Pasajul are aproape şase metri lungime, dar din tavan coboară nişte pari, astfel că trebuie să te strecori printre ei.

S-a strâmbat.

— Şi stâlpii ăştia au ţepi pe ei. Cred că nu slujesc pentru dansat la bară.

— Dar chestia aceea de lemn? a întrebat Nina, arătând spre banchetă.

— Aceea? La sala mea de gimnastică există ceva exact la fel! a spus Chase, după care le-a făcut semn să-l urmeze, apoi a încălecat bancheta, întinzându-se pe spate sub bară. Cred că trebuie să o ridici, ca şi cum ai face exerciţii la bancă, iar dacă eşti suficient de puternic, aşa se deschide o intrare.

Şi-a dat seama că în tavan, exact deasupra lui, se găsea o adâncitură de dimensiunile şi forma băncii, dar nu şi-a explicat existenţa ei.

Kari a luat lanterna şi a îndreptat-o spre pasajul

îngust. Acesta părea să nu ducă nicăieri – dar pe peretele îndepărtat exista ceva ca o gaură de formă pătrată.

— Ori o persoană trebuie să ţină greutatea ridicată cât cealaltă coboară acolo şi eliberează o piedică. Bătrânul a zis că încercările pot fi trecute doar de două persoane care conlucrează.

— Aşadar, ce-ar fi să coborâm spre capătul celălalt, după care tu ridici greutatea? a sugerat Nina.

— Pentru că aşa ar fi prea uşor.

Chase a întins braţele şi a încercat să ridice bara. Aceasta s-a mişcat uşor cale de câţiva centimetri, după care a opus rezistenţă.

— Ei, acum ce facem? Ridicăm asta şi vedem ce se întâmplă sau...?

Kari s-a uitat din nou de-a lungul pasajului.

— Oricum trebuie să coborâm, aşa că ar fi mai bine să ajungem întâi acolo... Tu ce părere ai, Nina?

— Eu?

Agitată, s-a uitat la ţepuşele lungi de cinci centimetri care ieşeau din labirintul de stâlpi metalici. Printre aceştia exista suficient spaţiu să se strecoare până şi Chase, dar tuturor le va fi dificil să evite ţepuşele. A ridicat privirea şi a văzut că fiecare stâlp dispărea într-o gaură din tavan, care avea peste doisprezece centimetri diametru. Lucru ciudat, stâlpii pătrundeau mai precis în găurile din podea.

— Habar n-am, a zis în final.

— Mai avem cincizeci şi trei de minute, doc, a spus Chase, uitându-se la ceas.

Detestând să fie presată, s-a uitat spre capătul pasajului. Adâncitura din zid era suficient de mare să

vâre mâna prin ea; probabil că acolo exista vreun mâner care deschidea uşa.

— Bine, atunci... ne ducem spre capătul celălalt. După ce ajungem acolo, tu ridici bara şi vedem ce se întâmplă.

— De acord. Nina, încă ceva.

— Ce anume?

— Ai grijă să nu te zgârii. La fel şi tu, şefa. Injecţiile antitetanos sunt tare dureroase.

— O să încercăm, a promis Nina, cât pe ce să zâmbească.

Kari a pornit în frunte, mergând în lateral şi strecurându-se cu uşurinţă printre stâlpi. Nina a urmat-o ceva mai stângace. Fără să schimbe nici o vorbă, au conlucrat perfect: Kari lumina drumul şi făcea câţiva paşi în faţă, apoi trecea lanterna în cealaltă mână, astfel încât Nina să poată vedea şi înainta.

— Vorbiţi între voi, le-a spus Chase. Vreau să ştiu cât de departe aţi ajuns.

— Mai avem de mers patru metri, a rostit Kari cu glas apăsat, în timp ce înainta. Încă nu văd ieşirea, dar cred că adâncitura aceea...

Clanc!

Sub piciorul ei s-a mişcat ceva.

— Ce-a fost asta? a exclamat Nina.

Printre spaţiile dintre blocurile de piatră a început să curgă praf.

— Of, drace!

— *Mişcă-te!* i-a strigat Kari, apucând-o de încheietură şi trăgând-o de-a lungul culoarului printre stâlpii cu ţepuşe, în vreme ce tot tavanul a început să

coboare cu un hârâit înfiorător, blocurile deplasându-se în jos în acelaşi timp.

În ciuda luminii scăzute şi Chase a văzut tavanul deplasându-se spre el – ca o uşă care se închidea, ascunzând perfect intrarea. În acea clipă şi-a dat seama de rostul adânciturii de deasupra banchetei din piatră – ea permitea întregului tavan să coboare până atingea podeaua, împiedicând pe oricine să-şi găsească adăpost…

Urma să fie strivit, fără şanse de scăpare.

14

— Vai, *Doamne!* a strigat Nina, trasă de Kari printre stâlpi.

O ţepuşă ascuţită i-a străpuns mâneca bluzei. A scos un ţipăt, îndepărtându-se instinctiv de sursa durerii, dar s-a izbit de altă ţepuşă, care i-a pătruns în umărul stâng.

În urma lor, Chase împingea cu disperare bara, pentru că nu ştia ce altceva să facă. Era grea, dar nu chiar atât de grea încât să nu o poată susţine; îi amintea de ridicarea unei greutăţi de aproape o sută de kilograme.

Tavanul şi-a încetinit coborârea, dar nu şi-a oprit mişcarea.

— Grăbiţi-vă, că-l ţin! a răcnit el. Voi mişcaţi-vă mai repede!

Nina a ţipat de durere când Kari a încercat să o tragă înainte, pentru că ţepuşa s-a răsucit în rană. Kari i-a dat imediat drumul şi a încercat să se întoarcă să o ajute – însă tavanul coborât a silit-o să stea pe jumătate ghemuită, împiedicând-o să se mişte.

— Mergi înainte! a strigat Nina, făcând semn spre capătul pasajului, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

— Nu te las aici! a spus Kari şi a apucat-o de mână. Hai! Poţi continua.

Reţinându-şi un urlet de suferinţă, Nina s-a smuls din ţepuşă. Sângele a ţâşnit din rană, stropindu-i bluza.

— Of, *Dumnezeule!*
— Hai, *hai!*
Kari a îndrumat-o printre stâlpi. Se aflau la jumătatea pasajului şi mai aveau de mers trei metri – însă trebuiau să ocolească alte obstacole cu ţepuşe.
Tavanul continua să coboare, iar de pe blocurile de piatră se prăvăleau, într-o adevărată cascadă, praf şi fragmente de rocă. Nina aproape că atingea tavanul acum, iar Kari mergea îndoită de mijloc.
Chase a menţinut bara ridicată, ţinând braţele întinse şi încordate. Probabil că ar fi reuşit să păstreze acea poziţie aproape la nesfârşit.
S-a auzit un alt pocnet, un sunet sugerând ceva mare şi greu mişcându-se în spatele fantei din zid. Un mecanism…
Bang!
Presiunea asupra braţelor lui Chase a sporit brusc.
— Iisuse! a spus el icnit, luat prin surprindere.
La greutatea pe care o susţinea se adăugaseră cel puţin douăzeci de kilograme. Coatele i s-au îndoit… iar tavanul a început să coboare şi mai repede.
— Uf, drace!
Încordându-şi muşchii, a reuşit să-şi îndrepte din nou braţele.
Pietrele şi-au încetinit coborârea – însă doar puţin. Pasajul se afla acum la un metru şi jumătate deasupra şi distanţa se micşora.
— Mergi înainte! a strigat Kari.
Mai aveau de înaintat doi metri şi jumătate, apoi doi, dar fiecare pas pe care îl făcea era mai scurt, pentru că se chinuia să-şi păstreze echilibrul în acea poziţie nefirească.

Chase a auzit mecanismul scoţând un nou sunet. Cu dinţii încleştaţi, a icnit:

— Fiţi atente!

În acelaşi moment, s-a auzit un nou zgomot şi o altă greutate a căzut pe tavan, chiar mai apăsătoare decât precedenta. Când şi-a forţat braţele să rămână întinse sub greutatea suplimentară, bărbatul a scos un urlet. Acum susţinea peste o sută treizeci de kilograme, iar simpla cădere a acelei greutăţi a fost cât pe ce să-i smulgă bara din strânsoare.

Încă o asemenea greutate avea să pună capăt încercării.

Tavanul a tresăltat brusc în jos, după care mişcarea lui a fost încetinită. A lovit-o pe Kari, făcând-o să se împiedice şi să se izbească de unul dintre stâlpi. O ţepuşă zimţată i-a străpuns adânc bicepsul braţului stâng. Şi-a reţinut cu greu un ţipăt şi a încercat să se smulgă din ţepuşă, însă tavanul o apăsa necruţător în jos, înfigându-i ascuţişul acela tot mai adânc în muşchi.

— Nina! a reuşit ea să spună printre gemete. Am rămas blocată! Trebuie să ajungi măcar tu la capăt!

Nina s-a uitat în lungul pasajului. Mai avea de parcurs mai puţin de doi metri – dar Kari îi bloca drumul cel mai lesnicios printre stâlpi.

— Nu pot!

— Ba da, poţi! *Trebuie*, hai, *du-te!* a zis Kari şi i-a dat drumul la mână.

Cu sudoarea curgându-i pe faţă, Chase a auzit din nou zgomotul făcut de mecanism. Curând avea să mai fie adăugată o greutate.

— Grăbiţi-vă, că nu mai rezist!

Nina a înaintat.

Aplecată, atingând cu capul tavanul care vibra, s-a împins cât a putut de mult într-un perete şi s-a strecurat prin primul spaţiu liber. O ţepuşă i-a sfâşiat bluza, dar a reuşit să treacă.

Mai era un metru şi ceva.

Chase şi-a încordat muşchii în aşteptarea impactului provocat de următoarea piatră, ştiind că nu va reuşi să susţină greutatea tavanului.

Nina s-a furişat printre următorii doi stâlpi, dar tavanul era acum prea jos ca să mai meargă dreaptă. S-a lăsat în patru labe şi a început să se târască, moment în care o ţepuşă i-a străpuns coapsa.

Blocurile reci de piatră apăsau asupra feţei şi umerilor lui Kari, împingând ţepuşa mai adânc în braţul ei.

Jumătate de metru.

Trosc!

— La naiba… a gemut Chase, încordându-şi muşchii la maximum.

Nina a văzut gaura întunecată din peretele îndepărtat începând să dispară înapoia ultimului bloc de piatră din tavan.

Durerea din braţ devenise insuportabilă. Kari a scos un ţipăt.

A urmat apoi urletul lui Chase, ale cărui braţe cedau sub impactul greutăţii adăugate tavanului.

Acesta a coborât brusc.

Nina s-a repezit înainte, spre deschizătură, moment în care ultimul boc de piatră a căzut ca lama unei ghilotine.

Degetele ei au prins ceva: un mâner de lemn. A tras

de el.

Nu s-a întâmplat nimic…

Apoi, *zdronc!*

Cu un scrâşnet produs de frecarea pietrei pe piatră, tavanul şi-a oprit coborârea.

Chase a deschis ochii. În lumina îndepărtată a lanternei, a văzut că bara de lemn se afla acum la câţiva centimetri de gâtul lui – iar piatra rece care fusese cât pe ce să-l strivească se oprise la o palmă deasupra lui.

Kari a rămas perfect nemişcată. Orice mişcare îi amplifica durerea din braţ. A încercat să vadă ce se întâmplase cu Nina.

Braţul ei se afla în deschizătura din perete. *Prinsă* înăuntru. Tavanul coborâse atât de jos, încât acum nu-şi putea retrage braţul. Încă doi centimetri probabil şi piatra i-ar fi strivit osul, după care i-ar fi forfecat braţul puţin deasupra cotului.

Cu un alt scrâşnet monstruos şi cu o ploaie de praf, tavanul a început să se înalţe.

Chase a aruncat o privire în lateral. Uşa care bloca intrarea s-a redeschis.

Nina şi-a smuls braţul din gaură şi a privit în urmă. Luminată ciudat de fasciculul lanternei, care bătea de jos în sus, a văzut faţa îndurerată a lui Kari, dar imediat expresia ei s-a schimbat într-una de uşurare. Nina s-a strecurat cu atenţie printre stâlpi, apropiindu-se de ea să o ajute. Cu un geamăt, Kari s-a ridicat singură, scoţându-şi braţul din ţepuşă. Sângele a ţâşnit prin mâneca sfâşiată.

— Of, Dumnezeule, a spus Nina, apăsând rana cu mâna. Eddie, *Eddie!* Kari e rănită şi are nevoie de

ajutor!

— Nu e singura, a răspuns el gâfâind şi strecurându-se de sub bara de lemn, rostogolindu-se apoi pe bancheta de piatră.

S-a împins cu braţele ca să se ridice şi a simţit că acestea abia îl ajută.

— Am nevoie de lumină.

Nina a îndreptat fasciculul lanternei de-a lungul pasajului, pentru ca englezul să se poată strecura printre stâlpii cu ţepuşe. Când era pe la jumătatea drumului, tavanul a revenit în poziţia iniţială, iar zgomotul înfiorător încetase.

S-a auzit alt zăngănit, de această dată dinspre capătul blocat al pasajului.

Nina a rotit fasciculul lanternei spre sursa zgomotului şi a văzut apărând o deschizătură, deoarece unul dintre blocurile de piatră din zid s-a tras înapoi;

dincolo domnea întunericul.

— Nina... a zis Kari, uitându-se la sângele ce-i curgea din umăr.

— Lasă-mă pe mine, tu eşti rănită mai grav. *Eddie!*

Strecurându-se cu greu printre stâlpi, cu ţepuşele împungându-i jacheta de piele, Chase a ajuns la ele.

— Ce s-a întâmplat? Dă-mi voie să văd.

Nina a ridicat lanterna pentru a lumina rana.

— S-a agăţat într-o ţepuşă.

— Iisuse, a mormăit Chase, trăgând deoparte materialul îmbibat de sânge pentru a vedea mai bine. E adâncă rana – iar trusa de prim ajutor e afară, în sat.

— Lăsaţi asta acum, a spus Kari, ridicându-se destul

de greu în picioare. Nu avem timp de aşa ceva, trebuie să ne continuăm cursa. Cât ne-a mai rămas?

Chase a ridicat braţul să se uite la ceas şi a scos un geamăt înfundat.

— Te simţi bine? l-a întrebat Nina.

— Da, doar că mă simt de parcă m-ar fi călcat o maşină. Mai avem… patruzeci şi nouă de minute.

— Şi două încercări de înfruntat, a zis Nina, cu jale în glas.

— Trecem noi şi prin asta, a rostit Kari, din vocea căreia răzbătea încrederea în sine. Haideţi, să mergem.

După ce au trecut prin deschizătură, Chase a insistat să se oprească pentru a trata rănile fetelor. Sfâşiind mâneca ruptă a bluzei lui Kari, a reuşit să facă o legătură în jurul braţului pentru a opri sângerarea. Rana de la umărul Ninei era mai puţin adâncă, astfel că, folosindu-se de mâneca ei, a improvizat un bandaj.

— Acum nu pot face mai mult, a spus el cu regret în glas. Când o să ne întoarcem la ai noştri, veţi avea nevoie de copci. Şi de injecţii. N-aş vrea ca vreo nesuferită de insectă să vă infecteze cumva.

Nina s-a cutremurat.

— Dumnezeule. Nici nu-mi vine să cred cât de aproape am fost de moarte.

— Da, dar mai avem două încercări, i-a reamintit Chase.

— Da, mulţumesc pentru încurajare. Văd că ai transpirat.

— Cred că asta se poate interpreta în mod oficial drept hărţuire.

— Am trecut de Încercarea Tăriei, a zis Kari cu precauţie, mişcându-şi braţul rănit şi crispându-se de durere. Deci, mai avem încercarea îndemânării şi pe cea a Minţii.

— Tocmai mă pregăteam să vă spun că sper să fie mai uşoare decât cea prin care am trecut, a rostit el, dar… nu prea cred că va fi aşa.

— Nici eu, a fost de acord Kari. Ştiu însă că vom reuşi. Cât timp mai avem?

— Patruzeci şi şase de minute.

— Bine. Atunci să vedem ce înseamnă încercarea asta a îndemânării.

Au mers prevăzători pe noul pasaj, care a cotit de câteva ori, după care la sunetul paşilor s-a adăugat încă ceva. Chase a îndreptat fasciculul lanternei înainte. Coridorul dădea într-o încăpere mai spaţioasă.

— Apă, a zis el.

— În *interiorul* templului? s-a mirat Nina.

— Păi chiar tu ai spus că e templul zeului mării.

Au iuţit paşii.

— E clar o apă curgătoare. Probabil că râul acela pe care l-am văzut curgând pe lângă sat trece şi prin templu.

Părerea lui s-a confirmat câteva momente mai târziu, când, după ce au mai înaintat puţin, pasajul s-a lărgit. Cei trei s-au trezit pe o platformă de-a lungul marginii unui bazin uriaş, de formă rectangulară, plin cu apă verde şi stătută. Plafonul de deasupra platformei era la aceeaşi înălţime ca pasajul, generând o senzaţie de claustrofobie, însă cel de deasupra bazinului era mult mai înalt.

Chase a îndreptat fasciculul lanternei spre apă, ale

cărei vălurele au reflectat lumina spre pereţii încăperii. Bazinul, de cel puţin treizeci de metri lungime, era lat de aproximativ opt metri. De-a lungul lui se întindea ceva ce Nina a luat la început drept o frânghie, dar apoi şi-a dat seama că era o grindă îngustă de lemn, ceva mai lată de trei centimetri, sprijinită pe lungimea ei de câţiva stâlpi care ieşeau din bazin. Acea grindă era la şaizeci de centimetri sub nivelul platformei – şi la doar cincisprezece centimetri deasupra luciului apei ce curgea leneş.

— Bun, acum ce facem? a întrebat Chase.

Kari a făcut semn către ceva aflat dincolo de bazin.

— Ce-o fi aia?

În lumina lanternei, au văzut un pumnal auriu sclipitor, care stătea aşezat cu vârful în jos într-o mică adâncitură exact deasupra capătului celălalt al grinzii. La aproximativ trei metri deasupra exista o margine care ţinea cât peretele, dar care nu părea să prezinte vreun obiect care să ajute urcarea pe ea.

— Ei, asta e încercarea îndemânării, a spus Nina, apropiindu-se de marginea platformei şi aplecându-se pentru a examina mai atent grinda de lemn.

— Trebuie să mergi în echilibru pe chestia asta şi să iei pumnalul.

La un capăt al bazinului, rezemat de zidul de piatră, Chase a găsit altceva care i-a stârnit interesul.

— Iar apoi partea aceea coboară pentru ca şi ceilalţi să traverseze bazinul.

Pe latura îndepărtată se afla un pod mobil îngust, susţinut de frânghii. A trasat cu degetul un arc pornind de la capătul de sus până la marginea platformei pe care stăteau.

Nina s-a uitat mai îndeaproape la bazin. La fiecare capăt al camerei a desluşit partea superioară arcuită a ceea ce se putea presupune că era un apeduct, prevăzut cu canale pentru scurgerea apei.

— Ce-ar fi să îl traversăm înot? a gândit cu voce tare. Nu ştiu cât de adânc e, dar…

Brusc, luciul verzui şi mai a fost spart de o vietate. Din adânc au apărut două fălci pline de dinţi, care s-au repezit spre ea.

Kari a prins-o de guler şi a tras-o înapoi, iar fălcile caimanului s-au închis cu un pocnet în locul unde ea se aflase cu un moment mai înainte. Animalul, de peste trei metri, s-a aruncat în sus şi, în încercarea de a-şi prinde prada, a zgrepţănat cu ghearele marginea bazinului, dar nu a reuşit să urce deoarece zidul era prea înalt. Nereuşind, a căzut înapoi în apă şi a scos un sâsâit ameninţător.

Nina era prea şocată ca să mai scoată vreo vorbă.

— Eşti teafără? a întrebat-o Kari.

Chase a scăpat doar un strigăt, invocându-l pe Iisus.

Nina şi-a recăpătat vocea.

— Vai, *Dumnezeule!*

— *Asta-ţi* arată că nu se poate traversa înot, a spus bărbatul. Nu m-ar surprinde să existe şi piranha în apa asta.

— Dar cum de-a *ajuns* dihania aceea până aici? a strigat Nina, tremurând din tot trupul. Doar suntem într-un templu *vechi* de cinci mii de ani.

Chase a examinat atent apa bazinului, urmărind vălurelele formate.

— Aşa cum încă funcţionează capcanele astea – de ele se ocupă ticăloşii ăia de afară.

— Nina, nu-i nimic, bine? a zis Kari, încercând să o liniştească. Domnule Chase, mai vezi ceva?

Rămânând cu picioarele la o distanţă respectabilă de margine, el s-a aplecat spre bazin şi a îndreptat fasciculul lanternei spre tavan.

— Văd ceva acolo, deasupra grinzii, dar nu-mi dau seama ce este. Aduce cu o adâncitură în zid.

— Ajungi la ea?

— Nu, e prea sus… Aha, pricep acum. Ca să te uiţi mai bine la ce e acolo, trebuie să traversezi bazinul, până la pumnal.

— Bine, a făcut Kari, oftând lung. Atunci cred că o să mă duc să-l iau de acolo.

— Tu? a exclamat Nina. Dar eşti rănită.

— Eşti sigură? a întrebat Chase. Cum să spun, e cam îngustă bârna aceea, dar poate reuşesc…

Drept răspuns, Kari a făcut roata şi a rămas în mâna teafără, ridicându-se dreaptă ca lumânarea, după care a efectuat un salt şi a revenit cu eleganţă în picioare.

— Gata, clar, a încuviinţat el, dând din cap. Aşadar, te duci şi iei pumnalul…

Nina s-a uitat spre bazin cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

— Kari, eşti sigură? Dacă te vede vreo fiară…

— Nu avem de ales, a zis ea, apropiindu-se de capătul grinzii. Cât timp mai avem?

— Patruzeci şi unu de minute, a rostit Chase.

— Atunci să mă grăbesc.

A coborât cu atenţie de pe platformă, ajungând pe bârna de lemn. Aceasta a scos un scârţâit, îndoindu-se puţin. Chase a ţinut lanterna ridicată, să-i lumineze calea. Concentrându-se, tânăra a întins braţele pentru

a-şi menţine echilibrul, reţinându-şi un geamăt slab când durerea a săgetat-o prin braţul rănit.

— Gata. Hai că pornesc.

A făcut un prim pas. Grinda a scârţâit din nou, ceva mai tare. Spre îngrijorarea tuturor, ea s-a şi clătinat în lateral, deoarece stâlpii de susţinere s-au legănat, dând naştere unor vălurele.

În apa din bazin au apărut şi alte încreţituri, în apropierea apeductului, în partea de ieşire a apei din cameră. Ochii fioroşi ai unui caiman au apărut la suprafaţă, restul corpului rămânându-i abia vizibil sub stratul de alge care umpleau bazinul.

— Kari… a avertizat-o Nina.

— Am văzut, a răspuns ea, îndreptându-şi toată atenţia spre bârnă şi avansând pas cu pas, foarte atentă.

Ajunsese într-un punct situat la jumătatea porţiunii dintre doi stâlpi, iar bârna s-a îndoit în mod alarmant, ajungând la doar câţiva centimetri deasupra apei.

Caimanul s-a mişcat, iar coada i s-a unduit dintr-o parte în alta când s-a îndreptat spre Kari.

Ea l-a ignorat, concentrându-se doar pentru a-şi păstra echilibrul. Următorul stâlp era foarte aproape. Acesta împiedica bârna să facă burtă – dar structura aceea era tot nesigură. A trebuit să facă eforturi deosebite ca să rămână în picioare.

Un plescăit a făcut-o pe Nina să se întoarcă; a văzut un al doilea caiman ieşind la suprafaţă în capătul celălalt al încăperii. Era mai mare decât primul şi nu a făcut nici un efort să rămână nevăzut, astfel că a plutit la suprafaţă ca un buştean.

Un buştean cu *colţi.* A deschis lenevos gura, scoţând

un şuierat ameninţător.

Kari a mărit ritmul deplasării. Ajunsese deja la jumătatea drumului, iar bârna se îndoia sub greutatea ei. Iar la fiecare pas, bârna se clătina şi mai mult.

Acum putea vedea clar pumnalul. Vârful lui stătea într-un cupă mică din metal, care părea să fie legată de ceva aflat în interiorul găurii nu foarte adânci. O altă capcană?

Mai exista şi o margine *foarte* îngustă, puţin deasupra capătului bârnei, însă era atât de subţire, încât nu reuşise să o distingă până în acel moment. Avea sub un metru lăţime şi adâncimea de cel mult un centimetru, cât să permită deplasarea pe vârfuri. Se vedea că fusese plasată acolo în mod deliberat de constructorii templului, dar acum motivul existenţei ei era neclar, iar Kari a avut senzaţia că nu-i va plăcea deloc explicaţia când ea i se va dezvălui.

Bârna s-a clătinat în lateral.

Atenţia îi fusese distrasă de marginea misterioasă doar o clipă – însă acea clipă i-a fost de ajuns ca să se dezechilibreze. A încercat cu disperare să se redreseze, dar corpul se aplecase deja prea mult într-o parte. Peste o secundă va cădea în bazin, între fălcile caimanilor care stăteau la pândă.

S-a azvârlit în faţă, prinzând bârna cu ambele mâini, aterizând pe burtă. Grinda îngustă de lemn a izbit-o ca o bâtă. A strâns între genunchi bârna care vibra, străduindu-se să evite rostogolirea în bazin.

— *Kari!* a strigat Nina.

Chase şi-a scos jacheta de piele, pregătindu-se să se arunce în apă pentru a ajunge la ea.

— La naiba, s-ar putea să nu poată să treacă! a zis

el.

Atraşi de zgomot, caimanii s-au apropiat de ea.

— Stai acolo! a ţipat Kari.

Genunchii ei erau încă în apă, dar a reuşit să-şi prindă ambele ghete în jurul bârnei şi să se propulseze înainte.

Caimanul aflat cel mai aproape a scos capul din apă, arătându-şi colţii zimţaţi.

— Hei! a răcnit Chase, aterizând pe capătul bârnei şi bătând cu piciorul puternic în apă, făcând un plescăit foarte sonor. Aici! Hei!

Cu o bătaie din coadă, caimanul mai mare şi-a schimbat direcţia de deplasare, îndreptându-se spre el. Primul caiman, care încă aluneca rapid spre Kari, a întors capul spre direcţia din care venea zgomotul şi a primit o lovitură de călcâi în ţeastă; s-a auzit un pocnet care a căpătat ecou în întreaga încăpere.

Caimanul a ieşit şi mai mult cu capul din apă, scoţând un soi de lătrat când a pufnit, apoi a bătut puternic din coadă şi a căzut înapoi. Disperată, Kari s-a tras de-a lungul grinzii, uitându-se peste umăr către reptila înspăimântătoare. Aceasta descria un arc de cerc, trasând o linie sinistră, îndreptându-se din nou către ea.

Chase a mai lovit o dată cu piciorul în apă, făcând un plescăit puternic, după care a sărit înapoi pe margine, clipă în care dihania a ţâşnit cu fălcile larg desfăcute. Ghearele mari au zgâriat peretele de piatră când corpul lui greu s-a izbit de bârnă.

Kari a fost cât pe ce să se trezească azvârlită în apă de acea lovitură. S-a agăţat de bârnă cu toate puterile, în timp ce caimanul s-a izbit în mod repetat de ea, în

încercarea de a-l urmări pe Chase, după care, în cele din urmă, s-a dat bătut şi s-a lăsat să alunece înapoi în bazin.

Celălalt caiman a continuat să se îndrepte spre ea, iar apa plină de alge i s-a scurs din gură când a ieşit la suprafaţă. De această dată părea să se ferească, pentru că a încercat să atace partea de sus a corpului ei, evitând să se apropie de picioare. Încordându-şi puterile, Kari s-a târât înainte pe bârnă.

A atins cu degetele piatra rece şi a încercat să se prindă cu vârfurile de marginea îngustă, reuşind să se apuce atât cât să se ridice de pe bârnă şi să pună un picior pe piatră, împingându-se cu putere în sus.

Caimanul s-a azvârlit…

Cu un ţipăt, Kari a reuşit să înhaţe pumnalul din locul său şi l-a înfipt între ochii galbeni şi răi ai fiarei, făcând vârful armei albe să pătrundă până la creier.

Reptila s-a lovit de bârnă, apoi a alunecat, fără viaţă, înapoi în bazin, iar Kari a smuls pumnalul făcând sângele să ţâşnească.

Iar în locul unde sângele s-a întins în apa întunecată s-a creat brusc o agitaţie şi spumă, o fierbere produsă de zeci de aripioare.

Chase avusese dreptate.

Peşti piranha!

Kari s-a lipit de perete, făcându-se una cu el. Avea un picior rămas pe bârna care a tresărit când corpul caimanului s-a lovit de ea. Capătul celuilalt călcâi era pe marginea foarte îngustă. A aşteptat până când bârna a încetat să vibreze, apoi s-a uitat în jur să vadă ce se întâmplase după ce extrăsese pumnalul. Când îl luase din locul lui, auzise un declic.

Două lucruri se petreceau în acelaşi timp.

De undeva de deasupra lui Chase şi a Ninei s-a auzit un zăngănit metalic puternic. A surprins o idee de mişcare în deschizătura pe care o depistase Chase, dar era prea întuneric pentru a stabili cauza.

Însă nu a mai avut vreme să stea pe gânduri, pentru că bârna începuse să se deplaseze, retrăgându-se în zidul din spatele ei. Stâlpii de susţinere s-au deplasat odată cu ea, producând valuri în formă de V în apă – întregul eşafodaj era montat pe un cadru de pe fundul bazinului, iar acum dispărea cu o viteză alarmantă în zidul de piatră din spatele ei.

— Eddie, fă ceva ca să-l opreşti! s-a văicărit Nina, deznădăjduită la vederea bârnei care se îndepărta de platformă.

— *Cum?* a întrebat el, căutând ceva, vreun obiect cu care să împiedice retragerea netulburată a bârnei, dar nu a văzut *nimic* de folos.

În pragul panicii, Kari a pus piciorul pe bârnă, însă acesta i-a fost împins după numai câteva momente spre perete. Având în vedere repeziciunea cu care se deplasa bârna, avea la dispoziţie un minut – ba chiar mai puţin – până când aceasta urma să dispară cu totul, iar ea va cădea în bazin, unde mai era un caiman în viaţă… apoi şi-a amintit şi de peştii piranha, care smulgeau bucăţi din carnea fiarei moarte.

Rămăsese cu pumnalul în mână, dar acum, din câte se părea, acesta nu-i mai slujea la nimic.

Pumnalul…

Trebuia să mai existe ceva, a gândit ea. Trebuia *să facă* un lucru anume cu acea armă, nu doar să o ia.

— Aruncaţi-mi lanterna! a strigat ea.

— O să cadă! a protestat Nina, când Chase şi-a pregătit braţul pentru aruncare, ducându-l peste umăr.

— Oricum va cădea de acolo peste un minut! Kari, eşti gata?

— Da.

I-a aruncat lanterna. Fasciculul de lumină a descris un arc de-a lungul camerei, semănând cu dâra lăsată de un meteorit. Tânăra a întins mâna rănită în sus, iar lanterna a aterizat în palma ei cu un plesnet. Legănându-se puţin ca să-şi recapete echilibrul, a îndreptat lanterna spre tavan, ţintind cu fasciculul spre adâncitura situată sus, pe cealaltă parte a bazinului. Aceasta arăta ca un alcov, un cub cu latura de aproape un metru. În interior sclipea ceva metalic, părând a fi din cupru sau aur, un obiect circular cu raza de treizeci de centimetri, semănând cu un scut.

Nu era scut, ci *ţintă.*

Din bârnă mai rămăsese la vedere doar un metru, iar asta însemna că peste câteva secunde va dispărea complet.

Kari s-a răsucit şi a păşit pe ea cu ambele picioare, trăgându-şi braţul drept în spate ca să arunce pumnalul. Lama a sclipit în momentul în care a trecut prin fasciculul de lumină.

Cu un zăngănit, a lovit ţinta drept în centru. Discul de metal s-a rostogolit în spate, dispărând.

Bârna nu s-a mai mişcat. Cu un scârţâit de lemn frecându-se de lemn, frânghiile s-au întins, iar podul mobil de la capătul îndepărtat al încăperii a coborât brusc, lovind platforma cu un bufnet.

Kari s-a uitat în jos. Din bârna care încă ieşea din

perete mai rămăsese o lungime cât să-şi ţină ambele picioare pe ea, dacă se întorcea cu tălpile de-a curmezişul ei.

Şi-a dus mâna liberă spre perete, căutând un punct de sprijin, simţindu-se foarte vulnerabilă.

— Şi *acum* ce ar trebui să fac? a întrebat ea cu voce tare.

Drept răspuns, de deasupra ei s-a auzit un zgomot.

O bucată de frânghie cu noduri, de capătul căreia atârna o bucată de lemn, ca să o stabilizeze, a căzut de pe bârna ce mergea de-a lungul zidului.

Chase şi Nina păşeau deja pe podul mobil.

— Ne întâlnim pe partea cealaltă! a strigat Chase către ea, care s-a prins de frânghie şi a tras, să se asigure că nu se va rupe cumva sub greutatea ei – dar şi pentru a vedea dacă nu cumva era o capcană.

Părea fermă. Ferindu-şi braţul drept, a urcat pe margine. Avea doar treizeci de centimetri lăţime, dar în comparaţie cu bârna pe care stătuse până atunci, i se părea lată cât o autostradă.

Când şi-a dat drumul jos, Nina şi Chase o aşteptau la capătul podului mobil.

— Grozavă aruncare, a lăudat-o el, în clipa în care, la capătul puterilor, ea s-a rezemat de perete. Cât de mare a fost ţinta aceea?

Kari a ţinut mâinile depărtate la vreo treizeci de centimetri, timp în care Nina i-a verificat bandajul improvizat.

— La naiba, nu cred că aş fi reuşit. N-au glumit când au spus că e o încercare a îndemânării.

— Mai avem de trecut încă una, a zis Nina.

— Încercarea Minţii? Asta mi se pare uşoară ca

bună ziua pentru tine, doc. Eşti pregătită?

— Păi, am de ales? a răspuns ea, surâzând nesigură.

— Cât mai avem? l-a întrebat Kari pe Chase cu glas ce-i trăda oboseala.

— Mai sunt… treizeci şi şase de minute.

S-au uitat cu toţii spre pasajul care ducea spre adâncul templului. Cu toate că nu se deosebea de cele pe care le parcurseseră deja, părea ceva mai ameninţător.

— Bine, atunci, a spus Nina, ridicându-se şi stând dreaptă, adoptând o postură sfidătoare pe care sigur o simţea forţată. Sper că mintea mea va face faţă acestei încercări.

15

Cu ochii în patru să descopere eventualele capcane, au înaintat precauţi de-a lungul pasajului.

Ceva o frământa pe Nina, dar nu a reuşit să-şi dea seama precis ce. Nu era vorba doar de starea de după emoţiile trăite mai devreme, când scăpaseră de moarte ca prin urechile acului. Era altceva, o senzaţie, o *certitudine* că trecuse cu vederea un amănunt esenţial.

Însă în acele clipe nu avea timp să se gândească la asta. În faţa lor s-a deschis o altă încăpere.

— Staţi puţin, a spus Chase, oprindu-se în pragul ei, după care a plimbat fasciculul lanternei prin spaţiul dinăuntru şi a anunţat: E mai mică decât precedenta.

În comparaţie cu spaţioasa încăpere a bazinului, aceasta era minusculă, având latura de doar cinci metri. Nina a observat că pereţii erau acoperiţi de semne – în aceeaşi limbă ca acelea de pe braţul de sextant sau de la intrarea în templu.

— Nu pare să prezinte pericole, a zis el, dar să nu luaţi de bune vorbele mele.

A pătruns în cameră, oprindu-se de parcă ar fi aşteptat declanşarea unei capcane, după care le-a făcut semn Ninei şi lui Kari să-l urmeze.

— În regulă. Aşadar, Încercarea Minţii. Ai întâietatea, doc.

— Bine… a făcut ea, luând lanterna pentru a examina inscripţiile de pe pereţi. Uf, Dumnezeule!

Dacă ar fi să traduc tot ce e aici mi-ar trebui zile întregi!

— Da, dar noi mai avem treizeci şi trei de minute până la asfinţit. Gândeşte mai repede.

— Nina, uite aici.

Kari se apropiase de peretele opus intrării. Un bloc de piatră, pe care nu era înscris nici un text, părea să slujească drept uşă, iar alături de el se găsea ceva ce arăta ca…

— Ăsta e un cântar, a spus Nina.

A îndreptat fasciculul de lumină dedesubtul lui. În piatră era săpat un căuş, iar în acesta se aflau în jur de o sută de bile din plumb, fiecare de mărimea unei cireşe.

— Cred că trebuie să punem numărul corect de bile în cântar. Dar cum aflăm câte să folosim?

Alături de talerul de cupru al cântarului se vedea o manetă; a dat să întindă mâna spre ea, dar Kari a oprit-o.

— Presimt că avem dreptul la o singură încercare, a zis ea, făcând semn către tavan.

Deasupra lor era suspendat un grilaj mare din metal, cu ţepuşe lungi de treizeci de centimetri, gata să-i străpungă pe toţi cei care se aflau în cameră dacă ar fi căzut. Nina s-a grăbit să-şi retragă mâna.

A plimbat lumina pe pereţi până când a depistat simbolurile mari de deasupra uşii închise. Acestea erau aranjate în trei şiruri, unul peste altul, cu grupuri de câte şase simboluri în primul de sus şi câte cinci în următoarele. Nina a recunoscut imediat primul simbol. Grupuri de semne mici, semănând cu apostroful.

— Sunt numere. Avem în faţă un soi de ghicitoare matematică. Dacă aflăm răspunsul, vom şti câte bile să punem în taler.

— Asta e tot? a spus Chase, părând dezamăgit. Iisuse, până şi eu aş putea reuşi. Să vedem… la cel de sus, avem trei punctuleţe din alea, cinci V-uri răsturnate, şapte L-uri strâmbe, două săgeţi laterale cu câte o linie sub ele, patru N-uri pe dos şi un N, tot pe dos, dar cu o liniuţă alături. Asta înseamnă 357 241. La mintea cocoşului.

— Nu-i deloc aşa, a zis Nina, reuşind să zâmbească. Ordinea numerelor este inversă faţă de a noastră – primul simbol, punctuleţul, este de fapt numărul cel mai mic; fiecare dintre ele reprezintă o unitate. Prin urmare, primul număr este în realitate 142 753. E acelaşi simbol de pe harta fluviului aflată pe braţul de sextant şi ştiu sigur că este unu, altfel nu descopeream locul ăsta.

— Bine, isteaţo, a făcut el, zâmbind. Şi atunci, celelalte numere sunt… 87 527 şi 34 164; dar ce facem, le scădem? Asta înseamnă…

— 21 062, au răspuns imediat Nina şi Kari, aproape într-un glas.

Impresionat, Chase a scos un fluierat.

— Bun, deci nu avem nevoie de calculator. Dar în adâncitura aia nu sunt douăzeci şi una de mii de bile.

— Dar dacă e o combinaţie de operaţiuni? a sugerat Kari. Scădem numărul al doilea din primul, apoi îl împărţim la cel de-al treilea?

— Ar fi prea complicat, a spus Nina, rămasă cu ochii la numere. Nu există nici un simbol care să sugereze efectuarea unor operaţiuni diferite. Pe de altă parte…

s-a oprit, încruntându-se în timp ce socotea în minte. Rezultatul nu ar fi întreg şi nu cred că soluţia corectă ar fi să punem 1,62 bile în taler.

Chase s-a crispat.

— Uf, la naiba. Simt că mă iau durerile de cap doar *gândindu-mă* să fac asemenea calcule în gând.

— Primul număr plus al treilea, împărţit la cel de-al doilea dă 2,02, a sugerat Kari. Mă îndoiesc că acei oameni ar fi calculat rezultate cu o asemenea precizie. Probabil că ar fi rotunjit rezultatul la doi.

— Tot complicat rămâne! a zis Nina cu glas apăsat. Şi prea *arbitrar!* Primul plus al treilea, împărţit la al doilea? E ca şi cum ai concepe un rebus pe orizontală, fără a ţine seama de înţelesul cuvintelor pe verticală.

A îndreptat lanterna către ceilalţi pereţi.

— Indiciul trebuie să se afle altundeva, în celălalt text. Doar că trebuie să-l descopăr.

— Tic-tac, tic-tac, a spus Chase, făcând semn spre ceasul de la mână. Mai avem douăzeci şi nouă de minute.

Nina a îngenuncheat lângă un perete, plimbând lumina peste simboluri. După un minut a pufnit de frustrare.

— Toate astea se referă la construcţia oraşului şi la istoria ulterioară a poporului. Nu găsesc nimic legat de ghicitoare.

— Nu există nimic despre popor înainte ca el să ajungă aici venind din Atlantida? a întrebat Kari.

— Nu am observat.

Nina a traversat grăbită încăperea ca să se uite la textul de pe peretele opus.

— Aici e cam acelaşi lucru. Seamănă cu un o

registru, un soi de istorie a tribului, an de an. Câţi copii s-au născut, câte animale au avut... Cred că aici există date ce acoperă câteva secole. Dar nimic din toate astea nu are vreo legătură cu încercarea noastră! a zis ea şi, iritată, a împuns cu degetul spre simbolurile de deasupra uşii.

— M-am gândit la ceva, a intervenit Chase. Treaba asta e o încercare a *minţii*, nu? Şi atunci, dacă e cumva o ghicitoare legată de ceva secundar?

— La ce te referi? a întrebat Kari.

— Păi, asta este o uşă, nu? a zis el şi s-a apropiat de ea. Nici măcar nu ne-am gândit să o deschidem.

— Păi, încearcă, l-a sfătuit Nina.

Chase a împins uşa. A rămas neclintită. A trecut într-o latură, apoi în cealaltă. Nu s-a întâmplat nimic. Ca să verifice toate posibilităţile, a vrut să o ridice, apoi să o tragă în afara peretelui. Tot degeaba.

— Ei, la naiba! a exclamat el, făcând un pas înapoi. Credeam că ar merge.

— Aşa au crezut şi alţii, a spus Nina, apropiindu-se de el. Uite, acum am observat că uşa nu are aceeaşi culoare cu restul camerei. A fost cioplită din altfel de rocă. Şi văd că există urme pe blocurile de piatră de lângă – urme de daltă şi de rangă. Dar nici un semn pe uşa în sine. Asta e o uşă nouă; indienii au înlocuit-o! Au existat unii care nu au vrut să rezolve ghicitoare, de aceea au distrus uşa.

— Naziştii? a întrebat Kari.

— După modul de abordare, doar ei puteau proceda aşa, a zis Chase. Probabil că au reuşit să-i convingă pe indieni să-i lase să intre cu mai mult de o lanternă.

Kari a dat din cap.

— Probabil sub ameninţarea armelor.

— Cu siguranţă. Necazul e că nu avem răngi. Aşa că va trebui să rezolvăm problema cu chinurile minţii.

Nina s-a grăbit să revină la crestăturile de pe un perete lateral.

— Cred că totuşi vom reuşi. E ceva ciudat cu numerele astea. Şi-a plimbat degetele de-a lungul şirului de simboluri. Vedeţi? Sunt aranjate în grupuri de cel mult *opt.* Niciodată nouă sau zece. Opt aici, opt dincoace, opt peste tot…

— Crezi că operau în baza opt? a întrebat Kari.

— Posibil. Nu ar fi fost singura civilizaţie care să procedeze astfel în antichitate.

— Şi care e treaba cu baza asta opt? a spus Chase.

— Cred că nu facem decât să le atribuim prejudecăţile noastre oamenilor care au construit acest templu, a zis Nina şi, de emoţie, ochii i-au sclipit. Am presupus că în matematică foloseau baza zece, ca noi.

A surprins expresia întrebătoare de pe faţa bărbatului.

— Sistemul nostru numeric se bazează pe multipli de zece. Zeci, sute, mii…

— Pentru că avem zece degete, adevărat. Să ştiţi că *am trecut* la examenul de matematică în generală. Ei, cam greu, dar l-am luat.

— E un sistem foarte obişnuit, a continuat Nina. L-au folosit grecii antici, romanii, egiptenii… e comun, pentru că e la îndemână şi foarte simplu.

A ridicat degetele pentru a demonstra acest lucru.

— Dar nu este *singurul* sistem. Sumerienii foloseau baza şaizeci.

— Şaizeci? a exclamat Chase. Cine naiba ar folosi o asemenea bază?

Kari a zâmbit.

— Chiar şi tu. De fiecare dată când te uiţi la ceas. E baza întregului sistem folosit de noi pentru măsurarea timpului.

— A, ai dreptate, a făcut el ruşinat şi a dat din cap.

— Civilizaţiile antice au folosit multe alte baze de calcul, a vorbit mai departe Nina. Mayaşii s-au slujit de baza douăzeci, europenii din Epoca Bronzului, de baza opt…

A rotit capul brusc pentru a examina din nou simbolurile.

— Baza opt. Asta trebuie să fie.

— Dar de ce ar folosi cineva baza opt? a întrebat Chase.

Drept răspuns, Kari a ridicat mâinile cu degetele desfăcute, dar cu cele mari lipite de palme.

— Aha, pricep. Îşi folosesc degetele mari să numere pe celelalte degete, dar pe *ele* nu le pun la socoteală.

— Asta e teoria, a spus Nina, căutând ceva printre inscripţii. Aşadar, în loc de unu, zece, o sută avem unu, opt, şaizeci şi patru…

S-a grăbit să ajungă la uşă.

— Deci, prima coloană reprezintă unităţi simple, a doua, multipli de opt, apoi şaizeci şi patru, cinci sute doisprezece, patru mii nouăzeci şi şase şi…

— Treizeci şi două de mii şapte sute şaizeci şi opt, a încheiat Kari.

— Exact. Aşadar, numărul va fi, să vedem… trei unităţi simple, plus cinci unităţi de opt, adică patruzeci, plus şaizeci şi patru înmulţit cu şapte…

Chase a scos un geamăt care-i trăda plictiseala.
— Vă las pe voi să socotiţi.
Kari a fost prima care a dat răspunsul.
— Cincizeci de mii şase sute şaizeci şi şapte.
— Bine, a zis Nina. Tu calculează al doilea număr, iar eu, pe al treilea.
După încă un efort de calcul mintal, au ajuns la rezultate: 36 695 şi 14 452.
— Bun. Deci, primul minus al doilea minus al treilea…
Amândouă s-au concentrat intens, iar Chase le-a privit atent – numai că a văzut cum amândouă se întristează aproape în acelaşi timp.
— Ce s-a întâmplat? Care e răspunsul?
— E *minus* patru sute optzeci, i-a spus Nina cu un aer deznădăjduit. Înseamnă că nu au folosit baza opt.
— N-ar putea fi în baza nouă? a întrebat Kari. Dacă în baza zece rezultatul e prea mare, iar în opt e prea mic…
— Rezultatul va fi de ordinul miilor. Fir-ar să fie! a exclamat ea şi i-a aruncat lui Chase o privire întrebătoare.
— Douăzeci şi patru de minute.
— La naiba! Intrăm în criză de timp!
Furioasă, a dat cu piciorul în uşă.
— Ce Dumnezeu ne scapă?
Chase s-a aplecat şi a căutat printre bilele de plumb, sperând că va găsi vreun indiciu. Nimic.
— Dar dacă facem o apreciere din ochi şi punem în taler bile la întâmplare? a întrebat el. Există *şansa* de a nimeri.
Nina a dus mâna la pandantiv.

— Ar însemna să fim cei mai norocoşi oameni din lume.

— Doar pe asta ne mai putem bizui. Nu trebuie să renunţăm – chiar dacă ne-am întoarce, trecând din nou prin cele două încercări, indienii ne-ar ucide imediat ce ne-ar vedea. Iar Hugo, Agnaldo şi profesorul ar avea aceeaşi soartă.

— Dacă greşim, vom muri oricum, i-a reamintit Kari, făcând semn către ţepuşele ce atârnau de tavan.

— Poate există vreo modalitate de a trage maneta aceea din exteriorul camerei…

Dar Nina deja nu mai asculta. Ceva din cele spuse de el nu-i dădea pace.

Trecând din nou prin cele două încercări…

Acest lucru o chinuise, refuzând să fie alungat din minte. Iar acum îşi dăduse seama ce era…

— Există o altă cale, a exclamat ea. *Trebuie* să fie! Oamenii tribului întreţin templul, dar şi capcanele – acestea sunt repuse la loc. Şi reparate, a adăugat, făcând semn către uşa de piatră. Imposibil ca ziditorii templului să-i silească pe oamenii care urmau a-l proteja şi întreţine să treacă prin acele încercări de fiecare dată când aveau treabă înăuntru – o simplă greşeală şi mureau! Deci *trebuie* să existe o cale sigură de acces, fără să-ţi rişti viaţa de fiecare dată.

— O uşă secretă? a întrebat Chase.

— Da, o uşă de serviciu, ori măcar o modalitate de a permite ieşirea din fiecare încercare fără a fi nevoie să se îndeplinească toate procedurile.

Nina a întors fasciculul lanternei către pereţii camerei.

Posibil să existe vreun comutator, sau vreun bloc de

piatră ce se mişcă, ceva, o modalitate de a deschide uşa.

Au cercetat în grabă pereţii camerei, trecându-şi vârfurile degetelor peste piatra rece pentru a depista ceva ce ar fi părut nefiresc. După un minut, Chase a strigat:

— Aici!

Nina şi Kari s-au dus lângă el, într-un colţ al camerei. La nivelul podelei, exact unde se uneau pereţii, exista o mică fantă verticală. Deschizătura nu era largă – însă, în comparaţie cu îmbinările precise ale celorlalte blocuri de piatră, era evident ceva gândit, nu o eroare făcută de vreun lucrător.

— Ce e înăuntru? a întrebat Kari.

— N-am idee – e prea mică pentru degetele mele. Nina, tu ai degete delicate şi finuţe – ia vezi tu ce-i acolo.

— Aş vrea *să rămână* aşa, a spus ea pe un ton plângăreţ, dar a îngenuncheat lângă fantă. Vai, Dumnezeule. Sper să nu existe acolo ceva care retează degete sau vreun scorpion.

Cu teamă şi-a strecurat degetele printre blocuri, încă puţin… încă…

Vârful unui deget a atins ceva. S-a crispat, temându-se că ar fi vreun declanşator care să facă ţepuşele şi grătarul să cadă peste ei. Însă au rămas netraşi în ţeapă.

Pentru moment.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Kari.

— Înăuntru e ceva metalic.

— Un comutator?

— Nu ştiu… Stai puţin.

A încercat să-şi strecoare degetele în jurul obiectului care îi obstrucţiona accesul.

— Posibil.

Chase s-a aplecat mai mult.

— Poţi trage de el?

— Lasă-mă pe mine, a zis Kari. Nina, ar trebui să aştepţi în pasaj. Pentru cazul că se întâmplă ceva rău.

— Dacă nu funcţionează, înseamnă că oricum vom muri curând. Mai bine ieşiţi voi doi din cameră. Haideţi! a adăugat ea, înainte ca ei să apuce a obiecta.

A respirat adânc, timp în care ceilalţi s-au retras din cameră.

— Bun. Gata, uite…

Şi-a înfăşurat degetele pe după bucata de metal, a rămas nemişcată o clipă, întrebându-se dacă era bine ce făcea, apoi a tras.

Clic!

Cadrul suspendat înţesat cu ţepuşe a rămas neclintit.

Dinspre uşa de piatră s-a auzit un clinchet ceva mai puternic. Nina a respirat uşurată.

— Cred că a mers…

— Ieşi din încăpere, i-a ordonat Chase, făcându-i semn lui Kari să rămână locului, iar el s-a apropiat de uşă.

Nina s-a supus cu un aer recunoscător. El şi-a făcut curaj, apoi a împins. Uşa s-a deschis fără probleme, cu un scârţâit când piatra s-a frecat de piatră. Dincolo se găsea un alt pasaj.

— Ai reuşit, bravo! a strigat Kari.

— Bună treabă, a rostit Chase. Dar trebuie să ne grăbim – mai avem doar douăzeci şi unu de minute.

— Atunci s-o luăm din loc.
Nina l-a bătut amical pe Chase pe braţ, apoi i-a luat-o înainte.
— Ai avut dreptate privind gândirea derivată.
— Alcătuim o echipă foarte tare, nu? Tu cu mintea, eu cu muşchii şi Kari cu…
— Frumuseţea? a sugerat Nina, iar Kari a zâmbit.
— Voiam să spun agilitatea, dar e bună şi caracterizarea ta, a zis Chase, apoi a luat lanterna din mâna ei. Gata. Aşadar, am trecut cele trei încercări. Acum ce facem?
— Acum lăsăm artefactul unde-i este locul şi ieşim naibii de aici, a glăsuit Nina înaintând prin pasaj.

Castille s-a uitat cu un aer îngrijorat spre vest. Soarele coborâse de mult dincolo de coroanele copacilor, dar câte o rază orbitoare mai străpungea când şi când frunzişul foarte des.
Soarele era foarte aproape de orizont. Iar, pe măsură ce ora crepusculului se apropia, cerul căpăta o nuanţă tot mai închisă de albastru.
A întors capul spre intrarea în templu. În pătratul de întuneric nu se vedea nici o mişcare, iar situaţia rămăsese neschimbată de când lumina lanternei lui Chase dispăruse acolo în urmă cu patruzeci de minute.
— Grăbeşte-te, Edward, a rostit el, mai mult către sine.
— Dacă… dacă au murit? a întrebat Philby, a cărui faţă era năpădită de sudoare.
Înconjuraţi de câţiva vânători, cei trei prizonieri stăteau în genunchi în faţa colibei bătrânilor.

— Eu cred că vor reuşi, a zis el, dorindu-şi să fie la fel de încrezător precum se exprimase.

Flecăreala indienilor şi ciripitul păsărilor au fost acoperite la un moment dat de nişte pârâituri. Sunetul venea dinspre rucsacurile lor abandonate.

„Echipa de explorare, mă auzi? Sunt Perez. Mă auziţi? Terminat. “

Indienii au reacţionat sărind ca arşi, aşa cum era de aşteptat şi au luat poziţii de apărare, îndreptându-şi armele dincolo de perimetrul satului, ca şi cum ar fi anticipat un atac.

„Echipa de explorare, răspunde, răspunde, terminat. “

— Dacă i-am putea răspunde, ar trimite un elicopter, a spus di Salvo în şoaptă. Cu nişte întăriri.

— Şi arme! a adăugat Philby, plin de speranţă.

— *Dacă*-i convingem să ne dea aparatul de emisie-recepţie, a zis Castille.

Acum indienii îşi dăduseră seama de unde veneau sunetele şi verificau precauţi rucsacurile, împungându-le cu suliţele.

*„Echipa de explorare, nu ştiu dacă mă auziţi…”*Unul dintre indieni a izbit cu vârful suliţei în sacul lui Castille, făcând transmisia să se întrerupă câteva momente, *„… avem companie. Aud cel puţin un elicopter apropiindu-se, posibil chiar două, vin spre poziţia mea. Nu sunt oamenii noştri, repet, nu sunt elicopterele noastre. Vă rog să răspundeţi*.

— Să fie armata? a întrebat Castille, destul de îngrijorat.

— Aş fi fost înştiinţat dacă planificau operaţiuni în junglă, i-a spus di Salvo.

— *Merde,* a făcut Castille, dându-şi seama cu groază cine ar fi putut sosi cu elicoptere tocmai acolo. Agnaldo, încearcă, convinge-i să ne dea aparatul. Trebuie să…

Unul dintre indieni a scos aparatul din rucsac. Acum vocea lui Perez se auzea şi mai clar.

„Echipa de explorare, văd unul dintre elicoptere! E… Iisuse!

Din difuzor s-a revărsat un ţiuit provocat de paraziţi şi indianul, speriat, a aruncat aparatul la pământ. Derutat, Philby s-a uitat la Castille, apoi la di Salvo.

— Ce s-a întâmplat? Ce-a fost zgomotul acela?

Castille s-a uitat sumbru la el, apoi s-a răsucit să privească spre fluviu. Câteva secunde mai târziu, un sunet ca un tunet îndepărtat a ajuns până la ei.

— Acela a fost zgomotul produs de explozia iahtului.

— *Ce?*

— E Qobras. Ne-a găsit.

Chase şi-a consultat ceasul.

— Ne-au mai rămas optsprezece minute.

— Înseamnă că trebuie să ne mişcăm mai repede, a spus Kari, după care a arătat braţul de sextant pe care-l ţinea în mână. Să găsim locul potrivit pentru artefact.

— Probabil că ar fi bine să-l lăsăm aici şi *să susţinem* că l-am pus la locul lui, a zis Nina, nu chiar în glumă.

— S-ar putea să verifice, i-a răspuns Chase cu sarcasm în glas.

— Ei, mi-a trecut doar prin minte… *Vai!*

Ajunseseră la capătul coridorului.

Chase a ridicat lanterna. Fasciculul ei, deşi

strălucitor, s-a pierdut cu totul în încăperea uriaşă aflată dincolo de prag.

— Templul lui Poseidon, a rostit Nina în şoaptă.

Impresionat, Chase a făcut ochii mari.

— Dumnezeule mare.

După părerea Ninei, încăperea se întindea pe aproape şaizeci de metri, ocupând jumătate din lungimea întregii clădiri şi fiind aproape la fel de lată. Tavanul boltit din piatră, împodobit cu aur şi argint, se înălţa ca acoperişul unei catedrale, sprijinit pe toată lungimea de contraforţi plasaţi pe laturile încăperii vaste. În spaţiile semănând cu nişte alcovuri, aflate între contraforţi, se găseau statui, sclipind în culoarea inconfundabilă a aurului. Erau zeci, aşezate în şiruri şi împodobite cu bogăţii inimaginabile.

Însă acestea nici nu se comparau cu ceea ce le-a reţinut atenţia celor trei exploratori. La capătul îndepărtat al sălii, întinzându-se până la cel mai înalt punct al tavanului, situat la optsprezece metri, exista o altă statuie.

Poseidon.

— Dumnezeule, a zis Nina şi s-a apropiat de ea, alungând complet din minte orice gând că ar putea cădea în vreo capcană. Este exact cum a descris-o Platon…

— „Iar zeul însuşi stătea într-un car de luptă, mânând şase cai înaripaţi şi având o asemenea măreţie, încât atingea acoperişul clădirii cu capul”, a recitat din memorie Kari.

— Ai scoate ceva bănuţi pe ăsta dacă l-ai pune la vânzare pe ebay, a remarcat Chase.

— Acelea trebuie să fie cele o sută de nereide, a

spus Kari, fără să-l bage în seamă şi făcând semn către un cerc alcătuit din statui mult mai mărunte, aşezate în jurul carului în care stătea Poseidon.

— Mie nu mi se par a fi chiar o sută, a zis Chase, când s-au îndreptat spre statuia uriaşă.

— Pun rămăşag că sunt şaizeci şi patru, a rostit Nina. În baza opt, acesta ar fi un număr la fel de important ca o sută în baza zece. Platon a folosit un cuvânt tradus din alt sistem numeric, însă numărul real pe care îl reprezenta era diferit…

— Am numărat şaptezeci şi trei, a întrerupt-o Kari.

— *Poftim?* Şaptezeci şi trei? a exclamat Nina, neîncrezătoare. Ce fel de sistem ar avea *şaptezeci şi trei* drept număr important?

— Vorbeşti serios? Ne doare-n cot, a spus Chase. Suntem aici – iar acum să facem ce trebuie, altfel vom fi ucişi, bine?

— Bine, a încuviinţat ea, strâmbându-se. Dar tot mi se pare oarecum absurd…

Înapoia statuii uriaşe era o deschizătură care dădea spre un şir de trepte. Le-au urcat şi au pătruns în altă încăpere, mai mică decât cea a templului principal, dar mai decorată – ba chiar extravagantă. Deşi mai scundă, tavanul acesteia era boltit ca să păstreze aspectul exterior al templului. Dar dacă restul fusese construit din piatră, acesta era din altceva.

— Fildeş, a zis Kari, când Chase a îndreptat fasciculul de lumină spre tavan. După Platon, acoperişul *întregului* templu trebuia să fie căptuşit cu fildeş, a continuat ea, încruntându-se.

— Dar acesta nu e adevăratul templu al lui Poseidon, a precizat Nina. E o *replică,* o copie. Atlanţii

au încercat să reproducă citadela Atlantidei în acest nou cămin al lor. Cred că le venea mai greu să găsească fildeş aici, astfel că s-au descurcat cu ceea ce au găsit… *Hopa,* a făcut ea şi s-a oprit brusc. Eddie, dă-mi lanterna, a cerut şi i-a înşfăcat-o din mână. Am găsit ceea ce căutam.

A îndreptat lumina spre partea din spate a camerei. O strălucire caldă ilumina discret. Oricalc.

Întregul perete era acoperit cu metal, foiţe pe care erau înscrise texte antice. Nina a văzut imediat că era o altă variantă a limbii, ceva mai veche, dar destul de avansată.

Însă nu asta i-a reţinut atenţia până la fascinaţie. A plimbat raza lanternei peste ilustraţia mare care domina peretele, urmând nişte linii distorsionate, dar foarte familiare…

— Aceea e o hartă? a întrebat Chase, nedumerit.

— Atlanticul, i-a şoptit Nina. Şi dincolo de el.

Cu toate că aveau detalii inexacte, formele continentelor erau imposibil de confundat. Coasta de est a Americilor de Nord şi de Sud în stânga, Europa şi Africa în dreapta. Dincolo de Africa, harta continua cu Oceanul Indian, urmând forma Indiei şi chiar unele părţi ale Asiei. O serie de linii mai slab conturate legau diferite puncte, trasând, din câte se părea, rute între porturi şi marcând drumuri spre aşezări din interiorul continentelor.

Mai toate liniile convergeau spre un anumit loc din Atlanticul de Est, spre o insulă de o formă care nu se mai regăsea pe nici o hartă modernă.

— Iisuse.

Vreme de o clipă, Nina a simţit că i se opreşte inima

în piept.

— Am găsit-o. Atlantida. Exact unde am spus că este.

— Doamne! a exclamat Kari, făcând un pas în faţă pentru a vedea mai bine. Nina, ai găsit-o, ai găsit-o!

— Ba nu, am găsit-o *împreună*, i-a răspuns ea, împărtăşindu-i entuziasmul. Am reuşit, am descoperit Atlantida.

Un moment, a fost gata să strige de bucurie – dar şi-a adus brusc aminte de situaţia în care se găseau.

— Eddie, cât mai avem până când va trebui să ajungem afară?

— Paisprezece minute. Singura parte dificilă va fi să ne întoarcem printre stâlpii cu ţepuşe – poate reuşim în opt minute, dacă o întindem de aici.

Chase s-a îndepărtat de hartă şi a zărit ceva în partea din spate a camerei.

— Aşadar mai avem şase minute ca să explorăm? Păcat! *Mare* păcat! a zis ea şi s-a lovit cu pumnul peste coapsă de nemulţumire. Am nevoie de mai mult *timp!*

Kari a ridicat piesa din oricalc.

— Să vedem unde e locul braţului de sextant. Dacă ajungem la timp în sat, poate reuşim să-i convingem să ne permită întoarcerea în templu, promiţându-le că nu vom lua nimic. Nu avem nevoie decât de fotografii.

— Nu e *suficient*, a gemut Nina, simţind că toate eforturile făcute de ea nu duceau nicăieri. Ştia că indienii nu le vor îngădui să mai intre o dată în templu – asta presupunând că nu-i vor ucide pentru a păstra secretă până şi existenţa acestuia.

— Hei.

La început, Chase a avut impresia că descoperise o altă ieşire, un soi de tobogan care cobora din cameră. Însă o simplă privire în jos l-a lămurit că acea cale era blocată de bucăţi de rocă. Nu i-a scăpat faptul că resturile făceau notă discordantă cu standardele riguroase cu care se obişnuiseră deja în templu, însă a văzut în apropiere ceva şi mai interesant.

— Hei, ia uitaţi-vă aici.

Nina şi Kari s-au grăbit să răspundă chemării lui şi au văzut un altar, o lespede înaltă din piatră lustruită de culoare neagră. Pe ea se aflau câteva obiecte, toate confecţionate din oricalc.

— Asta trebuie să fie cealaltă parte a sextantului, a spus Kari, arătând spre o piesă plată, de forma unei felii de plăcintă, pe care erau înscrise numere în limba atlanţilor.

Nina şi-a scos pandantivul şi l-a lipit de partea de jos a sextantului. Curburile celor două piese se potriveau perfect.

— Dumnezeule, am avut o parte din acest sextant încă de la început, a zis, punându-şi pandantivul înapoi la gât. Dă-mi braţul.

— Cum se face că naziştii au plecat doar cu piesa aceea şi nu au luat şi restul? a întrebat Chase.

— Poate că oamenii care au luat restul au fost prinşi, ajungând să fie traşi în ţeapă pe fluviu.

Nina a plasat rapid protuberanţa de pe partea inferioară a braţului în gaura corespunzătoare din porţiunea de sus a triunghiului, răsucindu-l astfel încât săgeata înscrisă pe suprafaţa lui s-a aliniat cu semnul de deasupra fiecărui număr.

— Funcţionează, a spus ea, simţindu-se într-un fel

răzbunată, dar şi tristă că nu va arăta nimănui ce descoperise. Oglinzile, indiferent din ce ar fi fost făcute, au dispărut, dar se văd încă fantele unde se introduceau. Extraordinar, chiar erau *în stare* să calculeze latitudinea şi asta acum zece mii de ani…

— Bine, dacă braţul s-a întors la locul lui, haideţi să mergem, a propus Chase.

Nina a făcut un gest cu mâinile.

— Stai, aşteaptă.

— Nina, *îi vor ucide* pe Hugo şi pe ceilalţi, dar şi pe noi, dacă nu ne mişcăm fundurile de aici.

— Încă un minut, doar unul. *Te rog!*

— Las-o, a zis Kari cu glas hotărât.

Nemulţumit, Chase a acceptat, dar a făcut un semn clar către ceasul de la mână.

— Harta, a rostit Nina, aproape înecându-se cu cuvintele în graba ei de a se exprima. Uitaţi, destinaţiile de la capetele rutelor comerciale, sau orice ar fi ele, sunt numerotate, iar indicaţiile privind punctele cardinale sunt marcate alături. Gura Amazonului este aici – şi a arătat spre ea – spune şapte, sud şi vest, la fel cum scrie şi pe braţul sextantului.

S-a apropiat de hartă, privind atentă la reprezentarea Africii şi a făcut semn către punctul cel mai sudic al continentului.

— Dar uitaţi-vă aici! Capul Bunei Speranţe este şi el marcat. Arată latitudinea relativ la poziţia Atlantidei!

Chase a scuturat încheietura mâinii stângi, arătându-i ceasul.

— Punem punct aici, Nina! Hai să plecăm!

— Păi, nu vezi? Ştim deja cât de departe spre sud

este gura Amazonului faţă de Atlantida, la şapte unităţi de latitudine, iar acum ştim cât de departe spre sud susţineau ei că se află Capul – deci, dacă ştim poziţiile acestora, una faţă de cealaltă, în determinări moderne, putem folosi diferenţa ca să aflăm cu exactitate cât de mare este o unitate de latitudine folosită de atlanţi, iar apoi plecăm înapoi de la Amazon ca să găsim locul precis al Atlantidei. *Vom reuşi!* Acum, după ce le-am înţeles sistemul, nici măcar nu mai avem nevoie de artefact – ne trebuie doar timp să facem calcule.

— Nina, nu mai avem *timp,* a spus Chase, iar tonul lui a lămurit-o fără nici un dram de îndoială că nu mai era cazul să continue acea discuţie. Trebuie să ieşim de aici. Imediat! a insistat el şi i-a luat lanterna din mână. Hai, Kari. Să mergem!

Au ieşit în fugă din încăpere, trecând pe lângă statuia colosală a lui Poseidon. Nina a avut senzaţia că mai percepe un zgomot ce stârnea ecouri în sala mare, altul decât cel făcut de paşii lor.

— Ce e cu zgomotul acela? Se aude ceva! a zis.

Şi Chase a auzit acelaşi lucru, un uruit de joasă frecvenţă, crescând în intensitate clipă de clipă.

— Drace, pare a fi un elico…

Întregul templu s-a cutremurat în momentul când o explozie a făcut o gaură în acoperiş.

16

— *La pământ!* a urlat Chase, azvârlindu-se peste Nina, în timp ce bucăţi sfărâmate de piatră cădeau ploaie în jurul lor.

Blocuri mult mai mari se prăbuşeau pe podea în zona de sub gaura care se căscase în tavan, spărgându-se cu un zgomot asurzitor.

Prin bortă pătrundea un curent de aer cumplit de puternic, stârnind nori de praf care alcătuiau vârtejuri ameţitoare. Chase s-a rostogolit de pe Nina şi a privit cu ochii întredeschişi spre cerul în pragul apusului – întunecat aproape imediat de ceva masiv.

Ceva *uriaş.*

Urletul motoarelor elicopterului şi duduitul ca de mitralieră scos de lamele rotorului erau atât de puternice, încât se *simţeau* cu tot trupul. Chase a văzut un elicopter de construcţie rusească, Mi-26 Halo, cel mai mare din lume, proiectat să transporte sarcini impresionante la distanţe considerabile.

Sarcini impresionante – sau un număr mare de soldaţi.

Elicopterul a ajuns în poziţie staţionară exact deasupra găurii. Uşile din fuzelaj s-au deschis, urmând ca dintr-un moment în altul să fie aruncate frânghii pe care soldaţii să coboare în rapel până în templu…

— Haideţi! a strigat Chase, vocea lui auzindu-se cu greu din cauza zgomotului tunător scos de elicopter.

Le-a ajutat pe femei să se ridice.

— Intraţi în tunel! Imediat!

— Ce se petrece? a ţipat Nina cu glas ascuţit.

— Ne-a descoperit Frăţia! Intraţi în tunel! Fugiţi!

A prins-o de braţ pe Nina, care încă nu-şi revenise din uluială şi a tras-o după el, iar Kari a pornit în goană alături de el.

Din Halo au coborât şerpuitor şase linii întunecate. Au fluturat în curentul descendent câtva timp, apoi s-au îndreptat când pe ele au început să coboare, cu mişcări pricepute, oameni îmbrăcaţi în salopete negre de luptă, purtând armură de protecţie şi având prinse de piept lanterne ale căror fascicule de lumină erau orbitoare. Doar aruncând o privire peste umăr, Chase a văzut suficient ca să-şi dea seama că erau profesionişti, probabil foşti militari.

Fiecare era înarmat cu o puşcă automată Heckler and Koch UMP-40, dar şi cu altele, probabil.

Având-ul în frunte pe Chase, care lumina drumul cu lanterna, au ajuns la pasaj. Zgomotul elicopterului însă se auzea, cu toate că fugarii pătrunseseră deja adânc în labirintul întortocheat şi trecuseră de uşa ce dădea în încăperea unde trecuseră Încercarea Minţii.

— Cum de ne-au descoperit? a întrebat Kari.

— Nu ştiu, a spus Chase, în timp ce au intrat în următorul tunel. Probabil că au plasat vreun detector pe iaht.

Neobişnuită cu un ritm atât de alert, Nina rămăsese fără suflu.

— Dar ce vor?

— Acelaşi lucru ca noi, i-a răspuns Kari. Numai că ei vor să distrugă totul, să se asigure că nimeni nu va folosi informaţiile pentru a descoperi Atlantida.

— Dar ţin să ne distrugă şi pe noi, a adăugat Chase.

— Of, Doamne! a exclamat Nina. Unde sunt Jonathan şi Hugo?

— Sper că duşmanii noştri au venit direct la templu, ocolind satul, a zis el cu glas sumbru.

Au ajuns la ultima porţiune a pasajului care ducea spre podul mobil de peste bazin. În spatele lor se auzea zgomotul făcut de paşii celor care se apropiau în goană.

— Duceţi-vă spre ieşire, a spus Chase, întinzându-i Ninei lanterna în momentul în care traversau în fugă podul ce se îndoia sub greutatea lor. Să mă aşteptaţi.

— Ce vrei să faci?

— Încerc să le încetinesc înaintarea, să nu pe prindă din urmă. Voi fugiţi!

S-a oprit la capătul podului, lăsându-le să treacă pe lângă el. Apoi a prins scândura de la capăt şi a ridicat-o de pe bârnă, după care a împins-o în lateral cu toată puterea. Podul s-a curbat pe toată lungimea, scoţând scârţâituri şi gemete.

Cu un icnet ce-i trăda efortul dureros, l-a împins în bazin. Când i-a dat drumul, fixând podul lipit de peretele vertical, lemnul a dat să se îndoaie pentru a reveni la forma iniţială. L-a lovit cu piciorul, împingând capătul în apă un plescăit puternic. Părând brusc interesat, caimanul rămas în bazin a apărut la suprafaţă.

— Gata, duceţi-vă! a strigat şi a alergat spre ieşire.

Kari a pornit prima, dar Nina, aşteptându-l să le ajungă, ezita să pornească.

— Greutatea lor va face capătul podului să intre în apă, a spus el, luând-o la fugă de-a lungul pasajului. Şi

atunci o să vedem dacă crocodilului îi mai este foame sau nu.

— Eu credeam că e caiman, a zis ea printre gâfâieli.

— Mai contează ce e? Hei, am ajuns la stâlpi. Kari, mergi tu în faţă, apoi Nina.

Chiar şi fără să se mai teamă că tavanul va coborî peste ei, au mers printre stâlpi mai repede decât i-ar fi plăcut Ninei, astfel că hainele li s-au agăţat de câteva ori în ţepuşe. În cele din urmă, au scăpat din acea cameră, ajungând în cea unde trecuseră încercarea Puterii. Chase a trecut în frunte.

— Imediat ce ieşim de aici, a spus el din alergare, fugiţi cât de repede în junglă. Vă îndepărtaţi de templu, găsiţi un ascunziş şi rămâneţi acolo.

— Dar tu ce vrei să faci? a întrebat Nina. Şi ce se întâmplă cu ceilalţi?

— Îi recuperez eu. Sper însă că indienii s-au supărat rău pe Qobras, care le distruge templul şi acum atacă elicopterul. Dacă avem noroc, probabil că oamenii noştri au rămas nepăziţi.

— Dar dacă nu avem norocul ăsta? a zis Kari.

— Atunci am încurcat-o.

Au dat un ultim colţ şi au văzut în faţă ieşirea din templu şi lumina ce dădea să se stingă afară.

— Sunteţi gata?

— Nu, a gemut Nina.

— Vei reuşi. Kari, te rog să ai grijă de ea. Vă ajung din urmă imediat ce pot.

— Bine.

Ajunseseră aproape de ieşire.

— Gata, pregătiţi-vă… fugiţi!

Au ieşit în goană…

Şi au încremenit. Nu aveau unde să fugă.

În faţa intrării în templu, aşezaţi în semicerc, îi aşteptau zece luptători în combinezoane negre de luptă, cu armele gata de tragere. Printre colibe se vedeau patru cadavre de indieni; ceilalţi membri ai tribului parcă intraseră în pământ. Castille, di Salvo şi Philby rămăseseră prizonieri, stând aşezaţi în genunchi şi formând un şir în faţa…

— Salut, Eddie, a zis Jason Starkman.

Nu semăna cu omul pe care îl văzuse Nina prima dată la New York. Costumul fusese înlocuit de combinezonul militar – vestă antiglonţ, de care stăteau prinse muniţia, un cuţit în teacă şi un cârlig pentru căţărări, atârnat pe spate. Peste ochiul drept avea un petic negru. Nina a retrăit momentul dezgustător când degetul i se afundase în ceva umed şi a început să tremure.

— A, prietene, a spus Chase, zâmbind dispreţuitor, apoi a ridicat braţele. Ai adoptat ţinuta de pirat, nu?

Celălalt l-a privit cu răceală.

— Văd că faci glume la fel de jalnice ca întotdeauna.

— Eu cred că vezi doar pe *jumătate.*

Vreme de un moment, pe faţa lui Starkman a apărut o expresie de crispare, după care şi-a îndreptat atenţia asupra Ninei.

— A, doctor Wilde! Ce plăcere să te revăd.

Chase şi Kari s-au aşezat imediat în faţa ei, să o apere.

— Las-o în pace, a strigat Kari la individ.

Acesta a ridicat o sprânceană.

— Kari Frost. Nici nu mi-am închipuit că o să te întâlnesc vreodată. Hajjar ar fi trebuit să accepte

oferta lui Giovanni, pentru că aşa ne-ar fi scutit de o mulţime de necazuri.

A făcut un gest cu arma, iar oamenii lui au înaintat. Deasupra lor, elicopterul a descris tui arc de cerc – urmat de un *al doilea* Halo; curentul descendent stârnit de cele două aparate de zbor a făcut copacii să se legene de parcă ar fi fost loviţi de un uragan.

— Ce s-a întâmplat cu indienii? a întrebat Nina.

— Au fugit cu toţii, a spus Starkman, apoi s-a uitat spre cadavre. Cei deştepţi aşa au procedat. Unii dintre ei şi-au închipuit că se pot pune cu noi.

Ceilalţi luptători au început să-i percheziţioneze pe Chase, Kari şi Nina.

— Starkman, ce vrei să faci cu noi? a întrebat Kari. Ne ucizi?

— Da.

Modul nepăsător în care a răspuns a făcut-o pe Nina să simtă că-i îngheaţă sângele în vene.

— Dar mai întâi vreau să aflu ce se află în templu.

S-a întors cu spatele, a scos aparatul de emisie-recepţie de la centură, ceea ce i-a permis Ninei să vadă mai bine ce avea pe spate. Era o ancoră de prindere, aşa cum i se păruse iniţial, dar se lansa cu ajutorul unui dispozitiv ce arăta ca un pistol cu ţeavă foarte groasă. Mai toţi membrii echipei de luptători erau echipaţi în mod similar.

— Comandantul Vulturul către echipa de cercetare, recepţie.

— Ce-i cu mania asta a voastră, a yankeilor, de a numi totul atât de pompos? I-auzi, vulturul, a zis Chase pe un ton ironic. Eu te-aş socoti mai curând un papagal.

Starkman a pocnit din degete. Unul dintre oamenii lui, mare cât un munte, cu un cap mai înalt decât Chase, l-a lovit cu pumnul la baza gâtului. Chase a căzut în genunchi.

— Eddie! a strigat Nina.

Starkman a mimat surprinderea.

— Cum, Eddie, eşti la per tu cu clienţii? Ori... o fi vorba de ceva mai mult? Ar trebui să fii mai precaut, doar ştii ce păţeşti din cauza asta.

— Ţine-ţi gura aia spurcată, a mârâit Chase.

Celălalt a rânjit şi a lăsat impresia că voia să mai adauge ceva, când din aparatul de emisie-recepţie s-a auzit un hârâit.

— Echipa de cercetare către comandantul Vulturul, s-a auzit din difuzorul aparatului. Am ajuns în templu şi am descoperit artefactul furat. E într-o cămăruţă din spatele unei statui. Jason, locul ăsta e incredibil!

— Sunt convins, a spus el, voind să încheie discuţia cât mai repede. Gunter, ce altceva ai mai descoperit?

— N-o să-ţi vină a crede, dar aici e şi o hartă, chiar aşa. E desenată pe o foaie uriaşă de oricalc plasată pe un perete. Indică poziţia Atlantidei.

Starkman a renunţat la atitudinea nepăsătoare.

— Şi cât de precisă e?

— Continentele apar cam deformate, dar pot fi recunoscute. Şi mai e ceva, Jason. Harta... arată poziţia unor repere faţă de Atlantida. Le putem folosi pentru a-i stabili poziţia exactă, a zis, vocea trădându-i emoţia crescândă. Gura nordică a Amazonului este marcată ca fiind la latitudinea şapte sud, aşa cum apare şi pe artefactul furat de Yuri, iar capul Bunei Speranţe este la... şase puncte şi un V răsturnat. Din

arhivele noastre, ştim că acest simbol apare prima oară după opt unităţi singulare, deci înseamnă nouă. Nouă plus şase ne dă latitudinea cincisprezece.

— Capul Bunei Speranţe este la treizeci şi patru de grade sud, l-a anunţat Starkman. Capătul deltei Amazonului este la aproximativ un grad spre nord.

— Atunci, o diferenţă de treizeci şi cinci de grade, cu cincisprezece minus şapte, cu opt unităţi de longitudine între ele, potrivit unităţilor folosite de atlanţi. Prin urmare, o unitate este treizeci şi cinci împărţit la opt…

Omul a tăcut câteva secunde, cât a făcut calculul.

— 4,375 grade.

— Şi atunci la ce latitudine este Atlantida?

— Să verific pe laptop… 4, 375 înmulţit cu şapte fac 30,625 grade şi se adaugă un grad pentru a ţine seama de poziţia deltei… Atlantida este situată undeva între treizeci şi unu şi treizeci şi două de grade nord.

Starkman i-a aruncat o privire batjocoritoare Ninei.

— Asta e cam departe la sud de golful Cadiz. Cred că până la urmă nu va mai trebui să ne facem griji în privinţa teoriei tale.

Nina nu a spus nimic. Harta din templu plasase în mod evident Atlantida în *interiorul* golfului Cadiz. Forma continentelor era imprecisă, dar atlanţii nu puteau fi chiar *atât* de departe.

Glasul lui Gunter s-a auzit din nou.

— Chiar dacă admitem că există erori – sistemul atlanţilor nefiind la fel de precis ca al nostru – o verificare cu sonarul a zonei respective ne-ar lua doar câteva zile.

— Iar apoi vom fi siguri că nimeni nu va mai găsi

Atlantida, a zis Starkman, tot mai emoţionat. Bună treabă, Gunter. Plasează încărcăturile de termit şi pregăteşte-te pentru evacuare. Să topim templul cu totul.

— Cum, vrei să-l distrugi? a strigat Kari, îngrozită.

Starkman a ţintuit-o cu o privire glacială.

— Vom face tot ce trebuie ca să-i împiedicăm pe oameni ca tine şi ca tatăl tău să descopere Atlantida.

— E cea mai mare descoperire arheologică din istorie, iar pe tine te interesează doar să o distrugi pentru ca şeful tău dement să poată păstra cunoştinţele doar pentru sine? a spus Nina, simţind că, de dezgust, a reuşit să-şi depăşească sentimentul de teamă. Îmi faci *greaţă.*

Starkman a pufnit neîncrezător.

— Iisuse. Chiar nu pricepi ce se întâmplă?

— Ce-ar fi să mă luminezi? a făcut ea cu dispreţ.

— Crezi că prietena ta Kari şi tăticul ei caută Atlantida din *pasiune?* Ai măcar idee câţi bani au cheltuit până acum? Zeci de milioane de dolari, dacă nu chiar *sute!* Chiar şi pentru un miliardar, ăsta e un hobby cam ciudat.

— Noi facem asta din motive întemeiate, a zis Kari. Spre deosebire de Qobras.

— Ştiu care vă sunt motivele. Tocmai *de aceea* m-am alăturat lui Giovanni.

S-a uitat întrebător spre Nina, apoi din nou la Kari.

— Dar *ea* ştie? Te-ai ostenit să-i spui de ce cauţi Atlantida cu atâta disperare?

— Atâta vreme cât nu vor să o distrugă, motivele lor nu mă deranjează, a intervenit Nina.

Kari i-a aruncat o privire admirativă.

— S-ar putea să-ţi schimbi părerea dacă ai şti, i-a răspuns, moment în care aparatul de emisie-recepţie a scos din nou pârâituri. Dar acum nu vei mai apuca să afli.

— Comandant Vulturul, am pregătit tot ce trebuia. Acum plasăm explozivii, s-a auzit Gunter.

— Am recepţionat.

Starkman a ridicat privirea. Cele două elicoptere continuau să se rotească pe deasupra lor, la aproximativ şaizeci de metri înălţime. A schimbat canalul aparatului.

— Elicopter doi, sunt comandant Vulturul. Pregăteşte-te de recuperare.

— Recepţionat, i-a confirmat pilotul.

Unul dintre aparate s-a rotit uşor, pregătit să se îndrepte spre templu. Din el au fost coborâte câteva frânghii.

— Ei, cred că ăsta e sfârşitul, a spus el, privind peste umăr spre prizonieri. Îmi pare rău de toate, Eddie, dar trebuie să respect ordinele.

— Du-te dracului cu mila şi înţelegerea ta prefăcută, jigodie făţarnică, a zis cu silă Chase. Trebuia să-i las pe nenorociţii ăia de terorişti din Al-Qaeda să te omoare atunci, în Afghanistan.

— Lumea ţi-e recunoscătoare că nu i-ai lăsat. La revedere, Eddie!

Starkman a făcut semn către oamenii lui, care le-au silit pe Nina şi Kari să îngenuncheze alături de Chase.

Nina a simţit ţeava rece a unei arme lipindu-i-se de ceafă. A închis ochii şi…

Şi a auzit un şuierat scurt.

Buf!

Luptătorul din spatele ei a scos un bolborosit şi un icnet, după care s-a prăbuşit. A deschis ochii şi a văzut suliţe şi săgeţi zburându-i pe deasupra capului. Unul dintre oamenii din spatele lui Philby a primit o săgeată în picior. S-a strâmbat, a dat să şi-o scoată… dar ochii i s-au bulbucat să-i sară din orbite. Cu degetele mişcându-se spasmodic, zbătându-se să respire, a căzut.

Otrăvit!

Starkman s-a răsucit – şi a fost izbit în piept de o săgeată. Însă aceasta a lovit doar în armura din kevlar, fără a pătrunde în carne.

— Deschideţi focul! a strigat el şi s-a adăpostit în apropierea celei mai apropiate colibe, apoi a ridicat arma şi a tras rafale lungi în copacii din jur.

Cei care le ţineau prizoniere pe tinere au făcut un salt înapoi, urmându-i exemplul şi au tras spre copaci.

— Să fugim! i-a strigat Kari Ninei şi a prins-o de braţ, trăgând-o după ea.

Un membru al comandoului s-a întors cu gând să tragă în ele, dar o boia plecată din pădure, având două greutăţi prinse de capete, i-a prins arma, astfel că omul a tras spre cer. Apoi o piatră de mărimea unui pumn, prinsă de cel de-al treilea fir al bolei, l-a lovit în faţă, spărgându-i câţiva dinţi.

Chase a întrevăzut şansa de evadare în clipa în care luptătorul masiv din spatele lui s-a mişcat. L-a lovit fulgerător cu cotul în spate, intenţionând să-l nimerească în vintre.

Nu a reuşit însă. Omul a scos un geamăt de durere, dar primise lovitura în muşchiul coapsei. Chase a

ridicat ochii şi a văzut că individul, cu faţa schimonosită de furie, îl privea fix. Mercenarul a întors arma…

Chase s-a azvârlit înapoi, spre genunchii individului, încercând să-l dezechilibreze. Celălalt s-a împleticit, apoi a căzut, nimerind peste el şi strivindu-i pieptul cu genunchii. Respirând şuierat, a prins între mâini puşca automată a omului.

S-a trezit însă izbit drept în faţă. A auzit un plesnet brusc, moment în care i-a fost spart nasul. A rămas aproape surprins de faptul că nu a simţit practic nici o durere, dar ştia din experienţă că aceasta va apărea cât de curând.

Omul a tras braţul înapoi ca să-l mai izbească o dată. Chase a dat drumul puştii şi şi-a pus mâinile în faţa feţei ca să blocheze lovitura. A strâns puternic, încercând să strivească degetele duşmanului…

Kari şi Nina au gonit spre Castille şi ceilalţi prizonieri.

— Intraţi în colibă! a strigat Kari, în timp ce o suliţă a despicat aerul exact în urma ei.

— Ba nu, trebuie să-i ajutăm! a spus Nina.

Unul dintre indieni zăcea pe pământ, în drumul ei. S-a aplecat şi i-a smuls cuţitul.

— Haideţi! a zis ea.

Starkman a mai tras câteva rafale spre copaci, după care a răcnit în microfonul aparatului de emisie-recepţie:

— Elicopter unu! Am nevoie de foc dezlănţuit asupra liniei de copaci. *Acum!*

Unul dintre oamenii aflaţi în apropierea prizonierilor a fost lovit din spate de o suliţă, iar vârful ascuţit ca briciul, confecţionat din obsidian, i-a pătruns adânc în craniu. Continuând să tragă foc automat, omul s-a prăbuşit peste peretele colibei, sfărâmând lemnul.

Scoţând un răcnet, luptătorul masiv şi-a smuls mâna din strânsoarea degetelor lui Chase, apoi l-a lovit cu genunchiul în coaste cât a putut de tare. Chase a dat să scoată un ţipăt, dar, rămas fără aer în plămâni, a rămas mut.

Cum atenţia paznicilor a fost atrasă de schimbul de focuri din jurul lor, Castille şi di Salvo au reuşit să se ridice în picioare chiar când Nina şi Kari au ajuns lângă ei. Nina l-a tras pe Philby şi a tăiat liana cu care acesta avea mâinile legate, iar Kari a desfăcut nodurile legăturilor lui Castille.

— Armele noastre! a strigat Castille, făcând semn către lucrurile lor, puse grămadă în apropiere.

Încă un om de-al lui Starkman a căzut, otrăvit de o săgeată primită în gât.

Prin sat s-a stârnit un vânt distrugător când elicopterul Halo a ajuns deasupra. Curând au început să cadă ploaie tuburile gloanţelor trase de mitraliera rotativă cu şase ţevi montată în cabină, care deschisese focul, împroşcând moarte spre copacii care se legănau nebuneşte.

Philby era în sfârşit liber.

— Kari! a strigat Nina şi i-a aruncat cuţitul.

Aceasta l-a prins din zbor şi a retezat legăturile lui di Salvo, moment în care Castille s-a aruncat să-şi ia

puşca.

— Treci în colibă, la pământ!

Nina aproape că l-a azvârlit pe Philby în coliba firavă, în care, sub ochii ei, s-a înfipt o săgeată.

Ca să evite o săgeată, unul dintre oamenii Frăţiei s-a adăpostit după o colibă, dar imediat a descoperit că prizonierii lui se eliberaseră.

Elicopterul s-a rotit pe loc, secerând copacii cu proiectile trase de mitraliera de la bord. Curentul descendent stârnit de rotorul principal era atât de puternic, încât colibele au fost distruse, iar fragmente din ele au început să zboare în toate părţile.

Soldatul cel uriaş s-a aplecat şi i-a cuprins gâtul lui Chase cu ambele mâini, apăsând cu degetele mari pe carotidă.

Duduitul sângelui din urechi a acoperit până şi urletul motorului de elicopter. A văzut aparatul stând la punct fix exact deasupra lui, cu rotoarele rotindu-se nebuneşte în fundal; în faţa ochilor avea rânjetul sadic al individului care încerca să-l stranguleze. A ridicat braţele să-l lovească drept în faţă, dar celălalt era prea masiv, cu braţe prea lungi, astfel că degetele lui s-au încleştat în gol.

Având în ţeastă acelaşi bubuit asurzitor, a simţit un val de întuneric cuprinzându-i vederea periferică.

Nu reuşea să ajungă la mutra individului care îi zdrobea pieptul, dar putea să-l lovească într-o parte a corpului…

Barajul dezlănţuit de armele primitive, dar destul de eficiente, ale indienilor ascunşi în junglă s-a oprit

brusc în momentul în care furtuna de gloanţe declanşată din elicopter a lovit în copaci. Dinspre aceştia s-au auzit urlete înspăimântătoare.

Castille a pus mâna pe una dintre puştile Colt şi s-a răsucit, dar a descoperit că unul dintre oamenii lui Starkman ţintea deja spre el cu o armă UMP.

Omul a apăsat pe trăgaci – dar în aceeaşi fracţiune de secundă di Salvo s-a aruncat cu tot trupul în faţa lui Castille. Cele trei gloanţe pornite din armă l-au lovit pe di Salvo în coapsă şi şold; sângele a ţâşnit din răni, iar el s-a prăbuşit la pământ ţipând de durere.

Castille a ripostat. Cum duşmanul purta vesta antiglonţ, a ţintit în cap. Toate cele trei gloanţe trase şi-au nimerit ţinta. Ţeasta omului a crăpat, fragmentele fiind azvârlite care încotro.

Un alt om de-al lui Starkman a auzit împuşcăturile şi s-a răsucit să-şi înfrunte noul adversar.

S-a trezit izbit în faţă cu călcâiul unei ghete.

În timp ce îşi pierdea echilibrul, Kari a descris o piruetă şi a dat încă o lovitură cumplită în vintrele omului, care s-a prăvălit, trecând prin peretele unei colibe.

Ea i-a cules arma de pe jos, a rămas o clipă pe gânduri, cât să ia o decizie – apoi l-a împuşcat în cap.

Chase a simţit că-şi pierde cunoştinţa, semn că în curând avea să-şi piardă *viaţa.* Soldatul stătea deasupra lui apăsându-l cu forţa unui demon, în vreme ce, în spatele lui, palele rotorului păreau să alcătuiască un soi de halo în spatele capului său.

Cu ultimele puteri, a reuşit să atingă cu degetele lucrul după care se întinsese atât de mult: pistolul

care declanşa ancora de escaladare, fixată pe spinarea omului.

A apăsat pe trăgaci.

Cu un pufnet sonor, produs de gazul comprimat eliberat brusc, ancora a zburat aproape vertical, trăgând după sine cablul de oţel îmbrăcat în nailon şi zburând drept spre rotoarele elicopterului.

Ancora din fibre de carbon s-a izbit de pale şi s-a făcut ţăndări – însă cablul a fost aspirat aproape instantaneu de capul rotorul ce se rotea, încurcându-se în jurul axului.

Dar, în acelaşi timp, înfăşurându-se.

Luptătorul a făcut ochii cât cepele când a descoperit, şocat, ce avea să se întâmple – apoi a fost smuls de la pământ atât de brusc şi violent, încât i-au plesnit câteva coaste. Zburând spre cer de parcă ar fi pornit dintr-o catapultă, tras în mod inexorabil de cablu către rotoare, care i-au dezintegrat corpul, fragmente de carne şi sânge începând să cadă peste sat.

Elicopterul s-a cutremurat, devenind imposibil de controlat. Cablul înfăşurat în jurul axului rotorului a blocat orice posibilitate de comandă, iar acum până şi palele erau deteriorate.

— *Retrageţi-vă!* a strigat Chase.

Kari a privit în jur. Starkman ţâşnise spre o latură a templului. Deasupra lui, uriaşul elicopter a început să se răsucească, iar geamătul motoarelor lui a început să fie acompaniat de scrâşnetul strident al mecanismelor distruse. Acum mai rămăsese doar un om de-al lui Starkman în picioare, iar acesta se afla în apropierea lui Chase.

El şi Castille au tras în acelaşi timp, doborându-l pe individ.

Elicopterul a continuat să se rotească, imposibil de controlat. Pe uşa cabinei a căzut un om care a zburat spre pământ cu capul în jos, izbindu-se de coliba bătrânilor satului, frângându-şi gâtul.

Pilotul celuilalt aparat şi-a dat seama că o ciocnire era aproape inevitabilă, astfel încât, ca o măsură disperată, a accelerat motoarele la maximum, mărind pasul general al rotoarelor pentru a câştiga altitudine. Oamenii care erau ridicaţi cu vinciurile prin gaura din tavanul templului au fost striviţi de marginile neregulate şi au căzut pe podeaua de piatră de dedesubt.

Cu motoarele cuprinse de flăcări şi scoţând fum, Haloul care se rotea s-a izbit de acoperişul templului. Structura curbată din piatră, deja slăbită din cauza găurii căscate în ea, s-a năruit sub impact. Aparatul de zbor a căzut prin tavan, ajungând în interiorul construcţiei. Rotoarele s-au făcut bucăţi când au lovit piatra dură, aşchiile fiind azvârlite la zeci de metri în aer, după care s-au îndreptat spre pământ.

Rămas fără putere, masivul elicopter a plonjat aproape vertical şi s-a zdrobit la baza statuii lui Poseidon, unde a explodat.

Mingea de foc formată s-a dilatat în interiorul templului, iar flăcările i-au înghiţit pe cei surprinşi acolo. Statuia uriaşă a zeului s-a legănat, apoi a căzut în faţă, strivind epava incendiată, iar pojghiţa de aur ce o acoperea s-a topit în căldura intensă.

Căldura a ajuns şi la încărcăturile de termit din camera altarului.

Acestea au fost detonate, temperatura dinăuntrul încăperii crescând instantaneu la peste două mii de grade. Artefactele din aur şi oricalc nu numai că s-au topit, s-au vaporizat, dispărând complet în valurile cumplite de flăcări.

Auzind zgomotul exploziei, Castille s-a întors şi, din reflex, s-a aruncat înapoi, în timp ce o bucată zimţată dintr-o palǎ de rotor, de peste un metru lungime, s-a înfipt în pământ, între picioarele lui, de parcă ar fi fost o suliţă.

— *Merde!* a strigat el. *Elicopterele astea!*

Restul de tavan al templului a cedat, iar mii de tone de piatră au început ca o cascadă să se rostogolească, îngropând tot ce exista înăuntru. O undă de şoc a pornit nebuneşte prin celelalte tuneluri şi încăperi, iar un nor uriaş de praf şi moloz a ţâşnit pe intrarea templului exploziv, ca un tren expres.

Chase abia a apucat să se arunce într-o parte ca să se ferească din calea acelui torent.

Replica antică a templului lui Poseidon din Atlantida, care rămăsese ascunsă în junglă vreme de mii de ani, era distrusă pentru totdeauna, împreună cu toate secretele pe care le conţinea.

Nina s-a uitat din adăpostul ferit de colibă, ferindu-şi ochii când norul de praf a trecut prin faţa ei.

— Iisuse! a exclamat.

Chase s-a slujit de peretele templului ca să se ridice în picioare. Şi-a şters sângele de pe faţă cu dosul mâinii. Nasul spart începea să-l doară. Prin praf, i-a

văzut pe Kari şi pe Castille alergând spre el.

— Unde e Starkman? a întrebat el pe nerăsuflate.

— Pe acolo! i-a răspuns Castille.

În acele momente, individul nu se mai vedea, pentru că dăduse colţul clădirii în ruine.

— Dar Nina?

— Într-o colibă, i-a zis Kari.

— Dă-mi arma ta.

Tânăra i-a întins Coltul.

— Ce vrei să faci? l-a chestionat Castille.

— N-am de gând să-l las pe ticălosul acela să scape de aici! Kari, ai grijă de Nina. Agnaldo unde e?

— A fost rănit.

— Atunci ajutaţi-l! Duceţi-vă, amândoi!

Apoi, în ciuda durerilor, Chase a pornit să alerge după Starkman.

Starkman a sărit pe baza cu trepte a templului şi a gonit de-a lungul acesteia, strigând în aparatul de emisie-recepţie.

— Elicopter doi! Sunt comandant Vulturul, vreau o recuperare, *imediat!*

Elicopterul care supravieţuise zbura cu precauţie pe deasupra junglei, la câteva zeci de metri depărtare.

Pornit în căutarea lui Starkman, Chase a dat colţul pe după templu.

Şi l-a văzut!

— Nu, n-o să-mi scapi, a mârâit el şi a urcat prima treaptă.

Kari a revenit în goană la rămăşiţele colibei în care

o văzuse pe Nina ascunzându-se împreună cu Philby. A dat brusc deoparte pielea de animal care slujea drept uşă.

— Sunteţi întregi?

— Da, suntem bine, i-a răspuns Nina.

— Ai face bine să vorbeşti în nume propriu, a bombănit Philby.

Nina nu l-a băgat în seamă.

— Unde sunt ceilalţi? Eddie ce face?

— Di Salvo a fost rănit. Hugo îi acordă primul ajutor. Iar Chase s-a dus după Starkman.

— Cum? Hai cu mine, trebuie să-l ajutăm!

Ieşind în fugă din colibă, l-a văzut pe Chase urcând pe o latură a templului şi s-a îndreptat spre el.

— E prea periculos! a protestat Kari, dar în zadar. Nina! La naiba!

S-a repezit la echipamentele expediţiei, a ridicat o altă puşcă şi pistolul Wildey, apoi a pornit în fugă după Nina.

Elicopterul rămas s-a apropiat, manevrând cu precauţie prin pala de fum gros şi negru care se ridica din capătul prăbuşit al templului. În timp ce cobora, frânghiile care atârnau din el s-au târât prin frunzişul copacilor.

Starkman a încetinit ritmul alergării, răcnind în aparat:

— Coboară mai repede! Scoate-mă de aici!

A fluturat braţele furios, chemând aparatul mai aproape.

Pietrele întunecate din jurul lui s-au spart sub izbiturile gloanţelor.

— *Jason!* a urlat Chase, continuând să tragă.

Starkman a plonjat pe următoarea treaptă şi a ripostat cu foc de puşcă automată. Chase s-a lăsat brusc pe vine, iar gloanţele au lovit în peretele de deasupra capului, în piatra care, fărâmiţată, a slobozit o ploaie de praf peste el. S-a târât vreun metru, după care a ridicat din nou capul şi a declanşat un nou atac.

Nina a auzit schimbul de focuri şi, ajunsă pe treapta cea mai de jos a templului, s-a ghemuit şi a privit temătoare în faţă. Chase se confrunta cu Starkman pe o treaptă mai sus, aproape de capătul devastat al clădirii. Elicopterul se apropia de el cu frânghiile atârnând.

Chase a mai tras o rafală – după care s-a auzit un declic alarmant, semn că nu mai avea gloanţe.

Încărcătorul se golise!

Şi Starkman era în stare să numere împuşcăturile la fel de bine ca el. Acum sigur îşi dăduse seama de situaţie. Înaintând cu paşi mărunţi, Chase a ridicat capul brusc, apoi s-a lăsat din nou pe vine. Aşa cum se aşteptase, scurta lui apariţie atrăsese focul celuilalt şi s-a trezit împroşcat cu fragmente şi aşchii de piatră în faţă. Starkman nu avea motive să se teamă că va rămâne fără gloanţe.

Curentul provocat de elicopterul în coborâre era cât pe ce să smulgă hainele de pe el. Ajuns la un anumit nivel, un elicopter Halo putea dărâma cu uşurinţă un om.

Iar asta făcea ca luarea ţintei să fie *foarte* dificilă.

Chase s-a azvârlit pe următoarea treaptă, rostogolindu-se imediat până s-a lipit de perete,

ferindu-se astfel de gloanţele care au măturat pietrele. Abia l-a auzit pe Starkman care a strigat în aparatul de emisie-recepţie.

— Apleacă-te în afară şi împuşcă-l.

Drace!

Chase s-a uitat la elicopter. Un om a scos capul pe uşa deschisă a cabinei şi s-a uitat fix la el. Apoi s-a retras brusc – apărând însă în clipa următoare cu o puşcă în mâini.

De data aceasta nu era o puşcă automată, ci una de lunetist, M82, care putea găuri scăfârlia cuiva la o distanţă de opt sute de metri depărtare – iar Chase se găsea la numai cincisprezece metri.

— Nina! a strigat Kari, ajungând-o din urmă şi având o puşcă în mâini.

— Trage în elicopter, că vor să-l împuşte pe Chase! a răcnit ea, arătând cu degetul spre trăgător.

Kari a înţeles imediat. Elicopterul uriaş se poziţionase deasupra lui Starkman, pentru ca acesta să se prindă de una dintre frânghiile care atârnau, pentru a fi ridicat cu vinciul până la bord – iar un bărbat stătea aplecat din cabină, luneta puştii fiind aţintită direct spre Chase.

A ridicat puşca şi a golit tot încărcătorul în fuzelajul elicopterului.

Ţintaşul s-a dezechilibrat, apoi a căzut din elicopter, iar puşca a pornit mai iute decât el. Ţeava armei s-a lovit de piatra dură a templului – iar omul a aterizat cu capul peste puşcă, al cărui pat i-a trecut prin claviculă, după care întreaga armă a pătruns cu totul în pieptul lui. Cadavrul s-a rostogolit cu mişcări

groteşti pe latura templului, încă înfipt în puşcă.

Starkman a ales una dintre frânghii, prinzându-se de ea cu dreapta şi slujindu-se de stânga ca să-şi aşeze arma pe umăr, după care a strigat spre pilot să îl ridice.

— Eddie! a urlat Kari, ca să răzbată prin vacarmul stârnit de motoarele turate ale elicopterului.

El a reuşit să o audă şi s-a întors spre ea.

— *Poftim!* a strigat ea şi i-a aruncat pistolul Wildey.

Chase a prins arma cu o singură mână, dovedind o precizie deosebită, apoi a sărit în picioare, s-a rotit şi a îndreptat-o spre elicopter, în vreme ce Starkman se legăna deasupra capului. Haloul se înălţa deja cu repeziciune, lăsându-şi botul puţin în jos, pentru că se pregătea să plece în mare viteză peste pădurea tropicală.

Chase a ţintit spre pilot şi a tras două focuri. Ambele gloanţe au găurit fuzelajul sub botul aparatului, dar curentul descendent l-a făcut să nu nimerească unde ar fi voit. Aparatul a rămas nevătămat.

Starkman a urcat folosindu-se de ambele mâini, ridicându-se rapid, pentru că şi frânghia era trasă cu vinciul.

O altă frânghie, ca un şarpe negru din nailon, rotindu-se şi legănându-se în vânt, a trecut prin faţa lui Chase, care a făcut un salt şi s-a prins de ea.

— Of, Dumnezeule! Nu, nebunule, ce faci, *nu!* a ţipat Nina cu glas strident şi disperat, în timp ce el era smuls de pe latura templului.

Ţinându-se de frânghie cu stânga, Chase a ridicat pistolul Wildey în dreapta şi l-a îndreptat spre silueta lui Starkman. Acesta mai avea puţin până să ajungă în

siguranţa relativă a cabinei.

— O să te-mpuşc drept în *fund,* ticălos nenorocit…

A tras două focuri. Învârtindu-se la capătul frânghiei,Chase nu şi-a dat seama unde a plecat primul glonţ, însă al doilea a străpuns fuzelajul deasupra lui Starkman, care a fost împroşcat cu fragmente de vopsea.

Acesta s-a uitat în jos şi l-a văzut legănându-se la capătul frânghiei. Vreme de un moment, Chase a crezut că duşmanul lui voia să-şi scoată arma de pe umăr ca să tragă în el…

Curând însă şi-a dat seama că îşi căuta cuţitul de luptă.

Chase a înţeles instantaneu că se găsea într-o situaţie gravă. Atârna de o frânghie sub un elicopter care se înălţase deja la peste douăzeci de metri în aer, continuând să ia altitudine deasupra junglei.

S-a uitat drept în ochiul teafăr al lui Starkman. Acesta a rânjit şi, cu o mişcare brutală, a retezat frânghia de care stătea Chase atârnat.

— Uf, *la dracu',* a mai apucat să exclame, după care a planat spre coronamentul nesfârşit al junglei.

17

Încă ţinea frânghia cu mâna stângă. În fracţiunea de scundă dinainte de a atinge crengile cele mai de sus ale copacilor, Chase a dat drumul armei şi a apucat frânghia neagră din nailon cu mâna dreaptă.

Ramurile îl loveau în timp ce trecea printre ele, devenind tot mai groase şi mai greu de îndoit. Una l-a izbit în umăr, iar el a aruncat frânghia spre ea.

Brusc, nu a reuşit să-şi mai frâneze coborârea şi a căzut din nou, fără să mai aibă nimic între el şi sol…

Agăţându-se de o creangă, frânghia s-a întins.

Şi-a prins mâinile strâns de ea, scoţând un urlet când frecarea i-a încins pielea palmelor, frigându-l. Îşi *încetinise* totuşi prăbuşirea…

Capătul frânghiei a scăpat din strânsoarea lui, iar el şi-a continuat coborârea. Acum se prăvălea liber, traversând frunzişul des, care trecea cu viteză ameţitoare prin faţa ochilor lui.

Apoi o lovitură.

Beznă.

Un glas îndepărtat, răsunând ca printr-o ţeavă, care rostea ceva cunoscut…

Numele lui.

— Eddie? o voce de femeie, care se apropia. *Eddie!*

Chase a deschis ochii imediat. Prin frunziş, a distins petice dispersate ale cerului aflat la apus, dar şi unul mai mare, exact deasupra lui.

I-au trebuit câteva secunde de gândire ca ideea să capete consistenţă.

— Am făcut borta aceea *căzând* prin frunziş, a zis el şi a icnit când a încercat să se ridice în capul oaselor.

Imediat a şi regretat gestul. Îl durea fiecare muşchi din corp de parcă ar fi fost bătut. Cu un geamăt îndurerat, s-a lăsat să cadă la loc pe pământ.

— Eddie!

— Nina?

Şi-a mijit ochii şi a văzut că deasupra lui a apărut faţa cuiva care îl privea cu un aer îngrijorat.

— Doamne, ce frumoasă eşti…

— Ei, bine că măcar vede, a spus altcineva.

Kari a apărut în câmpul lui vizual în spatele Ninei, uitându-se la el, după care a întors capul spre coroanele copacilor. Frunzele ningeau apăsat peste ei, de parcă ar fi fost fulgi verzi de zăpadă.

— Cred că a căzut de la douăzeci de metri.

— Dumnezeule, a făcut Nina, aplecându-se şi mai mult. Nici nu-mi vine să cred că a supravieţuit.

— Nu mor eu chiar aşa, cu una, cu două, doc, a zis el, silindu-se ca, în ciuda durerilor, să zâmbească.

Nina s-a uitat fix la el vreme de un moment, iar pe faţă i-a apărut o expresie care reflecta emoţiile trăite de ea, după care s-a repezit să-l lovească cu pumnii în piept.

— *Nebunule!* Eşti un *idiot* fără pereche! Ce naiba a fost în capul tău? De ce ai făcut asta? *Ce ţi-a venit?*

— Au, au! Lista e lungă…

Chase şi-a ridicat capul cu multă precauţie. A simţit dureri în tot corpul, dar nici una dintre ele nu părea să semene cu împunsătura cumplită – ori cu starea de

amorţeală – care reprezenta semnul că avea vreo fractură.

Ei, cu excepţia nasului.

Spre uimirea Ninei, a început să râdă, scoţând un hârâit de uşurare pură că rămăsese în viaţă.

— Of, Iisuse. Ce mă doare *tot* corpul… Şi nici măcar nu l-am căptuşit pe ticălos!

S-a strâmbat în momentul în care s-a ridicat cu ajutorul ei.

— Ce s-a întâmplat? Cât timp am fost inconştient?

— Nu mult, i-a răspuns Kari. Elicopterul a plecat, a zburat spre nord-est.

— S-ar putea să fi suferit vreo comoţie, l-a prevenit Nina. Stai liniştit.

Chase a văzut apoi ceva ce i-a alungat orice durere din minte.

— Cred că asta este ultima dintre grijile noastre, a rostit el foarte rar.

Nina i-a urmat direcţia privirii. Şi a încremenit.

Erau înconjuraţi de indieni.

Sprijinindu-l amândouă pe Chase, Nina şi Kari au fost escortate înapoi în sat.

Deşi nu se manifestau cu agresivitate – deocamdată – Nina şi-a dat seama că indienii erau furioşi. Lucru deloc surprinzător, având în vedere câţi dintre ei muriseră, distrugerea căminelor, dar şi a templului pe care ei şi strămoşii lor îl protejaseră mii de ani şi care acum ajunsese o ruină fumegândă. Se mira chiar că ea şi restul exploratorilor rămăseseră în viaţă până în acel moment.

Surpriza ei a fost şi mai mare când au ajuns în sat. Indienii făcuseră focul, iar di Salvo stătea întins în

apropierea lui, încă viu şi conştient. Hainele pline de sânge îi fuseseră tăiate, iar peste răni i se aplicaseră bandaje. Alături de el, cu ajutorul lui Philby, Castille îi oferea primul ajutor unui indian.

— Edward! a exclamat el când grupul s-a apropiat de el. *Mon dieu!* Deci eşti viu!

— Cam pe-acolo, a spus Chase gemând. Ce faci, ai deschis spital de campanie?

— Avem noi prieteni. Ei, poate că termenul nu se potriveşte perfect. Nu mai sunt duşmani, a zis el şi a făcut semn din cap spre indieni.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nina, când ea şi Kari l-au ajutat pe Chase să se aşeze.

Indienii care îi escortaseră s-au retras, supraveghindu-i cu atenţie.

— După ce au văzut că luptăm împotriva lui Jason şi a oamenilor lui, se pare că şi-au schimbat părerea despre noi. Doar ştiţi expresia aceea: „Duşmanul duşmanului meu mi-e prieten." Sună naiv, probabil, dar uite că asta ne-a salvat viaţa.

Nina s-a uitat la indieni. Unii dintre ei cercetau lucrurile recuperate de pe cadavrele oamenilor lui Starkman, aranjându-le în grămăjoare şi, din câte se părea, făcând o numărătoare, trasând nişte semne pe bucăţi de coajă de copac semănând cu pergamentul. Cartuşele exercitau o fascinaţie aparte asupra lor; două femei le scoteau din încărcătoarele de rezervă, împingându-le cu degetele mari, ţinând tuburile în lumina focului.

— Oare e bine să le lăsăm să se joace cu gloanţele?

— E mai bine decât dacă s-ar apuca să se joace cu armele încărcate, a mormăit Chase. Agnaldo cum se

simte?

Castille a privit spre pacientul său.

— A trebuit să-i fac o injecţie calmantă, dar o să poată traduce. Edward, trebuie să cerem ajutor. Aproape sigur că iahtul a fost distrus, iar căpitanul Perez şi Julio au murit.

Kari a părut distrusă.

— A, îngrozitor, a zis Nina încet. Stai puţin, dacă *Nereida* a fost distrusă, cum vom mai cere ajutor?

Chase a reuşit o umbră de zâmbet.

— La fel cum am comanda o pizza. Sunăm şi gata. În bagajele noastre avem un telefon prin satelit.

— Toate bune şi frumoase, a spus Philby, din glasul căruia a răzbătut frustrarea, dar oare simt singurul care suferă pentru că o descoperire arheologică nepreţuită a fost *distrusa?* E mai rău decât ce au făcut talibanii.

— Şi nici măcar n-ai văzut interiorul, Jonathan, a rostit Nina cu tristeţe. Era incredibil. O replică a templului lui Poseidon, exact cum l-a descris Platon. Exista până şi o hartă indicând poziţia Atlantidei.

A tăcut. *Harta.* Acea imagine nu-i dădea pace.

— Din păcate, prietenii voştri sunt deja în drum spre ea, a zis Philby.

Ea l-a ignorat, gândindu-se intens la ceea ce văzuse în interiorul templului.

— Nina. Ce-i cu tine? a întrebat-o Kari.

— Harta… Atlantida era situată *clar* în golful Cadiz. Omul lui Starkman *s-a înşelat,* mai mult ca sigur. Atlanţii erau capabili să navigheze pe ocean – imposibil ca harta lor să fie greşită cu câteva sute de kilometri în ceea ce privea poziţia *insulei lor.* Ne-a

scăpat ceva, vreun amănunt referitor la sistemul…

S-a uitat din nou la femeile care numărau cartuşe. Felul în care acestea făceau numărătoarea îi atrăsese atenţia şi mai devreme, iar acest lucru o pusese pe gânduri.

S-a apropiat de di Salvo şi s-a ghemuit lângă el.

— Agnaldo. Mă auzi?

Faţa lui era plină de broboane, dar, în ciuda tranchilizantului administrat, i-a răspuns:

— Da, te aud. Ce e?

— Am nevoie de o traducere.

— O să încerc… Ce vrei să le spui?

— Întâi, vreau să ştiu dacă pot să mă duc în apropierea acelor femei, să văd ce scriu ele acolo.

Cu greutate, di Salvo li s-a adresat celor doi bătrâni care supravieţuiseră, iar după ce a primit răspuns, i-a făcut semn Ninei că era în regulă. Cu mâinile sus, s-a apropiat precautã de femei. Acestea au rămas oarecum surprinse şi temătoare, dar nu i-a trebuit multă vreme până să o convingă pe una dintre ele să o lase să cerceteze coaja subţire pe care se făcuseră însemnările.

Bănuielile i s-au confirmat: notaţiile reprezentau evidenţe. A ridicat o foaie spre lumina focului, încercând să vadă mai bine simbolurile scrijelite, apoi între obiectele capturate a observat un baston chemoluminiscent. L-a îndoit, iar reacţia chimică a dat naştere unei lumini albăstrui foarte intense. Femeile indiene au sărit speriate, după care s-au întors, atrase de lumină. Curând, în jur s-au strâns şi alţi membri ai tribului, fermecaţi de privelişte. Nina le-a zâmbit încurajator, după care şi-a îndreptat atenţia asupra

numerelor.

Kari s-a apropiat de ea.

— Ce faci?

— Ţii minte că eu am socotit că sistemul numeric al atlanţilor folosea baza opt? a început Nina, plimbându-şi un deget de-a lungul uneia dintre coloane, având însă grijă să nu şteargă marcajele făcute cu cărbune. Dar asta nu ne-a ajutat la încercarea Minţii, adevărat? Iar statuile nereidelor din templu – potrivit lui Platon, trebuiau să fie o sută, dar tu ai numărat doar şaptezeci şi trei.

Kari a încuviinţat din cap.

— Şi, ai descoperit de ce?

— Nu sunt sigură, a zis Nina şi a privit la gloanţele de pe pământ.

Alături de ele se afla un morman de încărcătoare goale. A ridicat unul.

— Eddie! Câte gloanţe intră într-unul dintr-astea?

— Într-un încărcător de UMP? Treizeci.

— Deci, aici sunt peste o sută de gloanţe, bun… a spus şi a ridicat unul dintre ele. Hai să vedem.

Îngenunchind, s-a aşezat mai aproape de una dintre femei, uitându-se la ea cu un aer despre care a sperat că era prietenos. Femeia a reacţionat cu suspiciune, dar nu s-a retras când Nina a ridicat o bucată de cărbune şi o coajă de copac neatinsă. Apoi a ridicat glonţul, arătând spre semn şi ridicând din sprâncene întrebător.

— Unu, da? Unu?

Femeia s-a uitat ciudat la ea, după care a zâmbit brusc şi a rostit ceva.

— A zis da, a lămurit-o di Salvo.

— Grozav. În regulă…

Nina a luat o mână de gloanţe, lăsându-le apoi să cadă lângă genunchi, după care a aşezat două dintre ele sub coaja de copac şi a făcut un al doilea semn alături de primul.

— Doi?

Femeia a confirmat cu un gest din cap. Nina a mai adăugat şase gloanţe, după care a făcut şi alte semne. Opt liniuţe în şir…

Încă o confirmare. Nina a zâmbit, după care a luat un al nouălea glonţ, l-a aşezat lângă celelalte, apoi a adăugat o liniuţă.

— Nouă? a întrebat ea.

Femeia a scuturat din cap. Nina a şters cele nouă semne, apoi a desenat un V răsturnat şi a arătat din nou spre gloanţe.

— Nouă?

Din nou o clătinare din cap, de data aceasta însoţită de o expresie de exasperare şi un comentariu făcut către ceilalţi indieni, pe un ton ce părea batjocoritor. Câţiva dintre ei au chicotit, iar di Salvo i-a imitat.

— Ce a spus? a vrut Nina să ştie.

— Că nu-i vine a cred că nu ştii nici măcar să numeri, i-a răspuns el amuzat, în ciuda stării de slăbiciune.

Femeia i-a luat cărbunele din mână şi a adăugat un singur semn în stânga simbolului, apoi a arătat spre cele nouă gloanţe.

— Aşadar, *acela* e nouă? a făcut ea gânditoare.

— Ce-ai descoperit? s-a interesat Kari.

— Omul lui Starkman a socotit că simbolul V răsturnat reprezintă nouă, a zis Nina, gândind cu

febrilitate. Dar nu e aşa – am început să înţeleg asta când am observat *cum* numără indienii. Ia priveşte!

A îndepărtat unul dintre cartuşe de celelalte, apoi a bătut cu un deget între degetul mare şi arătătorul de la cealaltă mână.

— Unu, a spus ea.

Indianca s-a uitat fix la ea, neînţelegând prea bine ce făcea. Tânăra a pus un al doilea cartuş alături de primul şi a lovit din nou uşor în pielea dintre degetul mare şi arătător, apoi a lovit între arătător şi degetul mijlociu.

— Unu, doi?

Femeia a confirmat şi i-a zâmbit din nou. A ridicat ambele mâini, folosind cu rapiditate degetele mici ale fiecăreia pentru a număra spaţiile goale dintre degetele celeilalte, până a ajuns la opt.

Nina a înţeles semnificaţia formei pe care o alcătuiau mâinile ei, vârfurile degetelor mici atingându-se după ce s-a oprit din numărat.

— V-ul întors reprezintă opt „goluri” complete. Deci nouă e reprezentat de un V întors plus unu, ceea ce înseamnă că…

A făcut semn către socoteala de pe coaja de copac, unde un singur punct era urmat de o pereche de V-uri.

— Asta înseamnă şaptesprezece – unu plus opt plus opt. Dar, fii atentă, ei nu reprezintă numărul şaisprezece cu două V-uri întoarse, ci cu opt unităţi plus un V întors. E ca şi cum *ar completa* golurile dintre degete şi de fiecare dată când ajung la capăt, următorul număr este reprezentat de câte mâini de opt există *plus* unu.

— Deci nu e vorba de o progresie liniară, a spus

Kari, înţelegând procesul.

— Nici nu e de mirare că nu am reuşit să dăm un răspuns la ghicitoarea pe care trebuia să o rezolvăm în templu – foloseam un sistem greşit de calcul. E ca un amestec bizar între sisteme de notaţie şi de poziţionare.

— Vorbeşte pe înţelesul tuturor, doc, a zis Chase cu un geamăt.

— Bine, bine… În sistemul nostru, adaugi o coloană de fiecare dată când înmulţeşti cu zece, corect? Zeci, sute, mii – e o progresie regulată. Însă în sistemul lor, care pare să fi fost moştenit de la atlanţi, noile simboluri pe care le-am văzut în camera unde trebuia să rezolvăm ghicitoarea nu sunt introduse în baza aceleiaşi progresii. În loc de asta, indienii umplu golurile – a ridicat mâna cu degetele răsfirate ca să mă exprim aşa. Dacă ar folosi baza opt standard, următorul simbol, ca un accent circumflex, adică pălăriuţa aceea…

— Ştiu ce e acela circumflex, doc, a făcut el, iritat.

— Scuze. Ea ar reprezenta opt într-un sistem normal în baza opt. Dar nu e aşa – reprezintă opt, dar nu apare decât după ce obţii *opt plus unu.* Iar simbolul de după, acel L înclinat, ar fi şaizeci şi patru în baza opt. Dar pentru că aici avem de a face cu o progresie cumulativă, nu cu una liniară, în care nu înaintezi decât după ce ai umplut spaţiile goale dintre degete…

— Vine după opt grupuri de opt *plus* opt, a continuat Kari, arătând cu emoţie spre grupul relevant de simboluri de pe răboj.

— Exact! Şi se foloseşte prima oară la opt grupuri de câte opt plus opt… şi apoi plus unu… Asta face…

— Şaptezeci şi trei! au exclamat amândouă, în acelaşi timp.

— La fel ca numărul statuilor? a întrebat Chase, cu aerul că-l lovise şi o durere de cap pe lângă celelalte pe care le simţea.

— Da! Desigur! *De aceea* a zis Platon că erau o sută. El a interpretat greşit sistemul numeric al atlanţilor şi aşa s-a perpetuat de-a lungul secolelor. În sistemul lor este echivalentul a o sută atunci când apare a treia cifră – dar nu e vorba de o zecimală *sau* de baza opt. E un sistem unic.

— Însă Qobras nu are cum să ştie asta, a precizat Kari. Ceea ce înseamnă că dacă va transforma numerele care reprezintă latitudinea luată de pe hartă în cele pe care le folosim azi, vor obţine un rezultat eronat.

Nina a făcut un efort să vizualizeze harta în minte.

— Da, se vor înşela mult! Ei au socotit că semnul circumflex, de sine stătător, reprezintă nouă şi că un circumflex plus o liniuţă ar fi zece. Dar înseamnă *nouă.* Numerele obţinute de ei vor fi anapoda. După ei, capul Bunei Speranţe se află la latitudinea cincisprezece sud – şi, de fapt, e la *paisprezece!* Deci, ar fi trebuit să împartă diferenţa de treizeci şi cinci de grade la *şapte* unităţi ale atlanţilor, nu la opt, ceea ce înseamnă că o unitate a atlanţilor are *cinci* grade. Atlantida este la şapte unităţi nord de Amazon şi şapte ori cinci fac…

— Chiar şi eu pot face un asemenea calcul, a zis Chase râzând. La treizeci şi cinci de grade nord.

— Plus un grad pentru a ţine seama de latitudinea la care se află delta Amazonului faţă de Ecuator, a spus

Kari. Prin urmare, Atlantida e la treizeci şi şase de grade nord – ceea ce înseamnă că se află în golful Cadiz. Ai avut dreptate!

— S-au înşelat cu sute de kilometri! a exclamat Nina, care nu mai reuşea să-şi ascundă satisfacţia. E posibil s-o găsim noi primii; aşadar, le-o putem lua înainte.

Castille a terminat cu îngrijirile acordate indianului.

— Toate bune şi frumoase, dar eu aş avea de făcut o sugestie: înainte de a începe să ne felicităm singuri, nu plecăm din jungla asta?

— Hugo, telefonul prin satelit e în rucsacul meu, i-a zis Chase, care părea obosit. Adu-mi-l şi voi chema ajutoare.

— Ah, *merveilleux,* s-a plâns Castille, după ce a găsit rucsacul. Iar elicopter…

Nina a ridicat ochii spre indienii care stăteau în cerc şi o urmăreau.

— Dar ce facem cu membrii tribului? Chiar dacă nu ţinem seama de ceea ce s-a întâmplat cu templul, *căminele* lor au fost distruse din cauza noastră. Vor avea nevoie de ajutor.

— O să mă ocup eu de asta, a intervenit di Salvo. Ca reprezentant al guvernului brazilian, pot declara că tribul a fost localizat şi contactat în mod oficial, nu? Asta înseamnă că sunt acum protejaţi.

— Nu a fost contactul pe care îl speram, a remarcat Nina. Doar l-au ucis pe Hamilton, sau ai uitat?

— Bine că nu ne-au ucis şi pe noi, i-a reamintit Chase, apoi Castille i-a întins telefonul prin satelit.

— Mă voi îngriji ca oamenii aceştia să primească tot ce au nevoie, a spus Kari. Fundaţia Frost are legături

în cadrul guvernului brazilian; am mai acordat ajutoare şi cu alte ocazii. Trebuie sprijiniţi să supravieţuiască. La urma urmelor, probabil sunt descendenţii direcţi ai atlanţilor. O analiză ADN ar oferi rezultate fascinante… a mai adăugat ea, privind prin întuneric spre templu.

Di Salvo le-a explicat indienilor situaţia cât a putut de bine. Unii dintre ei, îndeosebi bătrânii, păreau extrem de nefericiţi.

— Se tem că dacă aici vor veni şi alţi străini, aceştia vor încerca să jefuiască templul, i-a zis el lui Kari.

— *Ce* să jefuiască? a întrebat Chase pe un ton sarcastic, uitând pentru câteva clipe că voia să telefoneze. Rămăşiţe de elicopter? Nu a mai rămas nimic de furat.

— Ba nu, au dreptate, a zis Nina. Chiar dacă distrugerile au fost atât de mari, în templu există mult aur.

— Mă ocup eu să fie apăraţi, a spus Kari. Fundaţia are oameni de încredere, care nu sunt mânaţi de dorinţa vreunui câştig financiar – aceştia îi pot proteja pe membrii tribului cât li se acordă ajutor. Şi cred că e mai bine dacă am păstra doar pentru noi cunoştinţele privind interiorul templului, nu?

— *Eu* nu am văzut aur, a intervenit Chase cu o nevinovăţie exagerată, în timp ce termina convorbirea telefonică. Eu nu am văzut decât lucruri care voiau să ne strivească şi crocodili colţoşi şi o ghicitoare pe care nu am reuşit s-o dezlegăm.

— A, apropo de asta, numărul era patruzeci, i-a zis Nina cu un aer detaşat, lăsându-l cu gura căscată. Patruzeci de bile de plumb. Acum, după ce le-am

înţeles sistemul numeric, e simplu.

— Glumeşti, nu-i aşa? a făcut el.

Drept răspuns, Nina i-a aruncat un zâmbet cunoscător.

— Bine… În fine, ne vor trimite un elicopter. Va dura câteva ore, totuşi – chiar cu poziţia exactă prin GPS, tot le va fi greu să ne găsească pe întuneric.

— Dar Agnaldo va rezista până la sosirea ajutoarelor? l-a întrebat Nina pe Castille. Nu ar trebui dus la spital?

— Nu vă faceţi griji din pricina mea, le-a spus el pe un ton somnoros. Nu e prima oară când am fost împuşcat.

— Starea lui e stabilă, a precizat Castille. Şi cât va mai trebui să aşteptăm o să-i ajut şi pe ceilalţi indieni.

Kari s-a apropiat de Chase şi i-a luat telefonul din mână.

— Vreau să-i telefonez tatei, să-i povestesc ce s-a întâmplat, ca să ia legătura cu brazilienii. Iar apoi… a zis ea, întorcându-se lângă Nina şi ghemuindu-se alături de ea, va trebui să *te* punem în faţa unei hărţi. Chiar dacă am pierdut informaţiile aflate în templu, poate descoperim Atlantida înaintea lui Qobras. Cursa continuă.

18

Gibraltar

Chase a examinat harta desfăşurată pe masa din apartamentul de hotel, apoi şi-a plimbat un deget de-a lungul liniei care marca longitudinea de treizeci şi şase de grade nord.

— Trebuie explorată o suprafaţă întinsă a oceanului.

— Din fericire, nu va trebui să ne ocupăm chiar noi de asta, a spus Kari. Unul dintre avioanele de explorare pe care le are tata efectuează deja o cercetare radar cu apertură sintetică de înaltă rezoluţie în zona care ne interesează a golfului Cadiz. Dacă există structuri îngropate sub sedimente, ele vor apărea pe radar

— Chiar dacă se găsesc la douăzeci de metri adâncime.

Chase a ridicat o sprânceană de mirare.

— Şi dacă sunt la mai mult de douăzeci de metri?

— Atunci, cum îţi place ţie să zici, am ars-o.

Nina a zâmbit; era prima oară când o auzea pe Kari vorbind mai puţin elegant şi i se părea neobişnuit.

— Au mai apărut noutăţi în privinţa lui Qobras?

— A, da, a răspuns el. Am o prietenă în Maroc; este foarte atentă la tot ce se petrece acolo.

— Şi ea e însărcinată? nu s-a putut abţine Nina să întrebe.

— Ciudat să vorbeşti aşa... Ea mi-a spus că oamenii lui Qobras au ieşit ieri în larg, pornind din Casablanca.

Omul deţine o navă de cercetare – nu la fel de bună ca a voastră, Kari, dar are la bord un submersibil. Nina, ai avut dreptate – oamenii lui caută unde nu trebuie. Dacă va menţine cursul pe care a pornit, vasul lor va ajunge la peste trei sute de kilometri sud-vest faţă de noi.

— Să sperăm că va rămâne acolo, a zis Kari. Pe mine încă mă frământă faptul că au reuşit să ne descopere atât de repede tocmai în Brazilia.

— Probabil că *Nereida* a atras atenţia, a gândit Chase cu voce tare, dar, bineînţeles, nu mi-a plăcut nici mie că Starkman a venit direct la noi. S-ar putea să fi instalat un detector pe iaht, dar acum, că a fost distrus, nu mai avem cum să aflăm.

Epava carbonizată a iahtului *Nereida* fusese găsită răsturnată pe fluviu; o lovise unul dintre elicoptere cu un proiectil antitanc.

— De aceea va trebui ca informaţiile referitoare la destinaţia pe care ne-am propus-o să fie cunoscute de cât mai puţini membri ai expediţiei noastre. Câţi oameni sunt în echipajul vasului vostru?

— Douăzeci şi patru, dar toţi îi sunt credincioşi tatălui meu.

— Eşti *sigură* sută la sută?

Şovăiala ei l-a făcut să afle răspunsul.

— Dacă aş fi în locul tău, aş cere ca până ajungem la destinaţie doar căpitanul şi ofiţerul navigator să ştie încotro ne îndreptăm. Şi chiar aşa…

— Va trebui să vedem ce ne oferă explorarea radar, a rostit Kari, rămasă pe gânduri. Îţi mulţumesc, domnule Chase.

— Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti în camera

alăturată, a zis el şi s-a îndepărtat.

— Pe curând, a spus Nina, revenind cu privirea la hartă.

În partea cea mai largă, coastele de nord şi sud ale golfului Cadiz erau situate la aproximativ trei sute de kilometri depărtare una de cealaltă. Era mai puţin decât în descrierea făcută de Platon Atlantidei – dar deja se lămuriseră că filosoful antic se înşelase în privinţa dimensiunilor şi distanţelor din pricina transformării eronate a cifrelor din sistemul numeric folosit de atlanţi în sistemul zecimal. Mărimea reală trebuia să fie cel mult de două treimi faţă cea dată de Platon – şi asta dacă se presupunea că stadiul atlanţilor avea aceeaşi lungime cu cel grec, lucru care acum părea improbabil. Dacă templul din junglă era o replică fidelă a originalului, însemna că stadiul atlanţilor – adică lungimea templului lui Poseidon – era echivalent cu o sută douăzeci de metri, deci mult mai puţin decât cel elen.

Combinate, reducerile la scară făceau ca Atlantida să aibă aproximativ două sute de kilometri lungime şi o sută cincizeci lăţime. Dimensiuni care se potriveau golfului Cadiz – şi, mult mai important, probabil că se aflase în zonele de adâncime relativ mică ale platoului continental, după care se prăbuşise spre adâncimile abisale ale Atlanticului. Aşadar, oamenii Frăţiei vor căuta departe de adevărata ţintă.

Frăţia... Nina s-a uitat tăcută la hartă.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o Kari.

— La Frăţia asta. Şi la Qobras. Cine *e* acest individ? De ce doreşte cu atâta disperare să ne împiedice să găsim Atlantida?

O amintire a făcut-o să se încrunte; era vorba de o afirmaţie a lui Starkman.

— Ori, mai bine zis, de ce ţine atât de mult să vă împiedice pe tine şi pe tatăl tău să o descoperiţi?

— Păi… a început ea, apoi pe faţa i-a apărut o expresie care îi trăda zbaterea lăuntrică.

— Ce e? Kari, ce s-a întâmplat?

Aceasta a făcut un semn către o canapea.

— Nina, ar trebui să-ţi spun ceva.

Deconcertată, s-a aşezat, iar Kari şi-a găsit loc alături de ea.

— Care e necazul?

— Nu e nici un *necaz,* doar că… Eu şi tata mai căutăm ceva, nu doar Atlantida.

— *Altceva?* s-a mirat Nina. Despre ce e vorba?

— S-ar putea să ţi se pară ciudat, dar… descoperirea Atlantidei reprezintă doar un *început* al activităţilor noastre. Ştii că Fundaţia Frost participă la programe de ajutorare medicală desfăşurate în întreaga lume. Prelevăm şi mostre genetice de la cât mai mulţi oameni. Facem analize ale sângelui.

Nina a dus mâna la micul semn rămas pe braţ, unde fusese vaccinată înainte de plecarea în Iran, care i se părea că se petrecuse cu ani în urmă.

— Da şi ţie ţi s-a făcut analiza. *Te rog* să nu judeci decât după ce-ţi voi expune totul. Am procedat astfel dintr-un motiv întemeiat.

— Mi-aţi testat ADN-ul? a întrebat Nina, şocată. Fără să-mi spuneţi?

— *Trebuia* să păstrăm secretul. *Te rog,* lasă-mă să-ţi explic. Pot?

— Continuă, i-a răspuns ea printre buzele strânse.

— Eu şi tata am descoperit – de fapt, mai curând el; a găsit primele dovezi când eram mică – existenţa unui marker genetic special care este prezent la aproximativ o persoană dintr-o sută. Este rar – dar şi destul de răspândit. L-am aflat în întreaga lume. Şi credem că…

În acea clipă, Kari a făcut o pauză, ca şi cum nu ar fi dorit să dezvăluie un secret păstrat multă vreme.

— Noi credem că acest marker genetic şi-ar avea originea la atlanţi. Cu alte cuvinte, oamenii care au această secvenţă deosebită de gene în ADN-ul lor…

— Sunt *descendenţi* ai atlanţilor?

Kari a dat aprobator din cap.

— Exact. Chiar dacă Atlantida s-a scufundat, *poporul* său a întemeiat un imperiu care nu a avut egal vreme de nouă mii de ani. Atlanţii au devenit o diaspora, răspândindu-se în fostele teritorii ale imperiului – şi dincolo de acestea. Am găsit grupuri cu astfel de gene şi în Namibia, Tibet, Peru… şi Norvegia.

— În Norvegia?

— Da.

Kari a prins-o pe Nina de mâini.

— Nina, atlanţii nu au dispărut. Ei s-au aflat tot timpul printre noi. Noi *suntem* atlanţi. Eu şi tata posedăm acel marker în ADN-ul nostru.

S-a uitat apoi drept în ochii Ninei.

— La fel şi tu.

— *Eu?* Dar…

— Eşti *de-a noastră,* Nina. Descendentă a atlanţilor. *Asta* încercăm să descoperim. Nu doar nişte ruine – ci *oameni* care trăiesc astăzi.

Nina a simţit că ameţeşte. A vrut să-şi tragă mâinile

din ale lui Kari, dar nu a reuşit. Aşa derutată şi copleşită cum se simţea, spiritul ei analitic şi ştiinţific o obliga să ştie mai multe.

— Cum asta?

— Credem că dacă vom reuşi să descoperim Atlantida, vom afla cât de mult s-a extins diaspora. Am văzut deja cum atlanţii au încercat să-şi reproducă civilizaţia în Brazilia – credem că există şi alte locuri unde au procedat la fel. Harta din templu arăta cât de departe ajunseseră cu explorările, tocmai până în Asia. Vrem să găsim acele locuri, să mergem pe urmele lor. Poate chiar…

— Să le găsiţi descendenţii?

— Indienii de aici au vrut să ştie dacă eu eram dintre cei „vechi”. Este evident că există o memorie rasială, poveşti transmise de la o generaţie la alta.

— Prin urmare, ştim că femeile atlanţilor erau mai mult blonde, a zis Nina, reuşind să zâmbească vag.

Kari i-a întors zâmbetul.

— Şi ce vrea Qobras?

Pe faţa lui Kari a apărut o expresie sumbră.

— Din ceea ce am reuşit să aflăm, el socoteşte că urmaşii atlanţilor reprezintă o ameninţare.

— Şi e cumva adevărat?

— Păi, poate-mi spui tu. Doar *eşti* şi tu urmaşa lor.

Nina nu avea ce răspuns să-i dea.

— Deci asta vrea Qobras în ce *ne* priveşte? Ştie de markerul ADN?

— Aproape sigur. În urmă cu vreun an, am descoperit o „cârtiţă” de-a lui, lucra în institutul nostru de cercetări genetice, deşi tata crede că suntem spionaţi de mai multă vreme. Acum este

evident că acest Qobras va face toate eforturile să ne împiedice să găsim Atlantida – de aceea, cu cât ne apropiem mai mult de ţintă, cu atât este mai disperat.

Nina şi-a supt obrajii şi a zis destul de temătoare:

— Mai bine mă ocupam de OZN-uri sau de Yeti, decât de Atlantida.

— Mă bucur că nu-i cazul, a spus Kari şi a strâns-o de mâini încurajator. Fără tine nu am fi ajuns atât de departe. Iar acum, când ştim care este miza, vom face tot posibilul să te protejăm.

Nina şi-a îndreptat din nou atenţia la hartă.

— Mă bucur să aflu. Deşi asta ar presupune că vom reuşi *să descoperim* Atlantida.

— Dacă există ceva în adâncuri, explorarea radar va scoate în evidenţă.

— Dar cum o să ajungem la ruine? Doar Dumnezeu ştie cât de gros este stratul de sedimente. Şi nu se pune doar problema de a face săpături. Este greu să faci excavaţii şi în apă mică, darămite la o adâncime de zeci de metri.

Kari a zâmbit atotştiutoare.

— Încă nu ai văzut submarinele noastre. Sunt de-a dreptul impresionante.

— Submarine? Există mai multe?

— Starkman a avut dreptate când a spus că pentru tata căutarea Atlantidei e mai mult decât un hobby. Ea reprezintă mai mult decât afacerile, chiar şi decât activităţile fundaţiei; este cel mai important lucru din viaţa lui.

— Mai important decât tine?

— Şi pentru mine este important.

Nina tocmai se pregătea să precizeze că nu asta

întrebase, însă înainte de a apuca să deschidă gura Kari i-a eliberat mâinile.

— Va mai dura până vom primi primele rezultatele ale explorării radar, de aceea…

A făcut un semn către ferestre. Din hotel se vedea panorama portului Gibraltar, dincolo de care se înălţa Stânca.

— Facem o plimbare?

— Nu… nu ştiu ce să zic, a răspuns Nina, clătinând din cap. Mă simt oarecum copleşită.

— Aha. Bine, atunci… a făcut Kari, cu dezamăgire în glas. Dacă te răzgândeşti cumva…

— Îţi mulţumesc oricum.

Cu regret, Kari a părăsit camera. Nina a rămas şi a examinat harta.

Şi-a pus întrebarea şi nu o făcea pentru prima oară: în ce Dumnezeu m-am vârât?

A mai durat o zi până când explorarea aeriană să dea ceva rezultate, iar Nina începuse deja să se simtă claustrată. Chase îi ceruse limpede să nu părăsească hotelul neînsoţită; deşi nu-i displăcea compania lui şi a lui Castille, chiar şi ironiile lui, simpla lor prezenţă îi aducea mereu aminte de ameninţarea care o pândea. Kari a încercat să o determine să iasă la plimbare, dar continua să o frământe cele aflate. Deşi Kari se simţea probabil jignită că invitaţia îi fusese refuzată, Nina socotea că avea nevoie de timp de gândire şi de solitudine.

Cu toate că beneficiase şi de una şi de alta, nu reuşise să-şi clarifice sentimentele şi ideile. Însă acum era preocupată de cu totul altceva.

— În locul acela, a zis Kristian Frost, vorbind prin intermediul unei legături video.

Pe un monitor LED conectat la un laptop se vedea o copie a rezultatelor obţinute în urma explorării; un exemplar imprimat al acesteia era examinat în acele momente de membrii expediţiei. Pe ecran, un cursor a trasat un cerculeţ roşu în jurul unei zone.

De emoţie, Nina a simţit că rămâne fără suflare, când s-a uitat mai atent la suprafaţa evidenţiată. Imaginea printată era în tonuri de gri, diferenţele corespunzând reflexiilor semnalului radar care pătrundea în apă – şi dincolo de fundul golfului.

Se observau o serie de cercuri concentrice. Iar în centrul acestora…

— La ce scară avem imaginea asta? a întrebat ea. Cât de mare e?

— Un milimetru reprezintă cinci metri, a spus Kari, întinzându-i o riglă.

Nina a plasat-o pe hârtie ca să măsoare zona circulară din centru.

— Are diametrul de aproximativ o sută douăzeci şi cinci de milimetri… asta înseamnă şase sute douăzeci şi cinci de metri. Iar proporţiile cercurilor pe măsură ce ne depărtăm de centru…

S-a uitat la Kari, reţinerile fiindu-i spulberate cu totul de emoţii.

— Se potrivesc descrieri făcute de Platon. Singura diferenţă se referă de mărime, dar…

A deplasat rigla spre obiectul din centrul cercului cel mai mic, ceva de formă rectangulară, alcătuit aproape exclusiv din alb şi negru, spre deosebire de restul imaginii, unde predominau nuanţe de cenuşiu.

— O sută douăzeci de metri lungime şi şaizeci de metri lăţime, a anunţat ea. Exact aceleaşi dimensiuni ca la templul din Brazilia.

— Nu există posibilitatea ca respectivele cercuri să fie vreo formaţiune naturală? a întrebat Philby. Vreun vulcan prăbuşit, ori un crater de meteorit?

— Are o formă prea regulată, a spus Nina. E realizare umană, *sigur.* La ce adâncime se află?

I-a răspuns Frost.

— Fundul golfului e la două sute patruzeci de metri, având sedimente… s-a uitat într-o parte, verificând ceva pe un alt ecran – cu grosimea de cinci metri.

— Adică opt sute de picioare, i-a „tradus" ea lui Chase, care, după expresia chinuită de pe faţa lui, se străduia să facă singur socoteala în unităţi de măsură tipic britanice.

— Cam adânc, a zis el, după care s-a întors către Kari. Bine că aveţi submarine, pentru că adâncimea asta e limita maximă la care rezistă cineva în costum de scufundător. Chiar şi aşa, mai nimeni nu poate sta mai mult de câteva minute acolo.

— De fapt, avem nişte costume noi de scufundare, care rezolvă problema. O să ţi le arăt când vom ajunge la bordul navei.

— Şi cum rezolvăm problema sedimentelor? a întrebat Nina.

Kari i-a zâmbit.

— Ţi-am spus, aşteaptă până vezi submersibilele. Am construit ceva ieşit din comun. Asta va fi prima şansă de a le folosi într-o situaţie reală.

Philby s-a aplecat mai mult pentru a examina diagrama imprimată.

— Am dreptate că în locul unde reflectarea undelor radar e mai puternică imaginea este ceva mai deschisă la culoare?

— Nu tocmai – porţiunile albicioase sunt mai curând umbre, zone în care undele radar au fost blocate. Obiectele întunecate reprezintă reflexii deosebit de puternice, i-a explicat Kari.

— Asta înseamnă că pe fund sunt o mulţime de structuri, a zis el, arătând spre est faţă de centrul imaginii. Uitaţi-vă aici, de exemplu. După mine, asta seamănă cu o fotografie aeriană a unor ruine. Totul e învălmăşit, ca şi cum zidurile s-ar fi năruit, însă conturul a rămas foarte regulat.

— E Atlantida, a rostit Nina. *Sigur.* Se potriveşte prea bine cu descrierea pe care a făcut-o Platon ca să fie vorba de altceva. Cele trei cercuri de apă din jurul citadelei, canalul care merge spre sud… Iar acesta, a adăugat ea, bătând uşor cu degetul într-o formă rectangulară de culoare închisă, este templul lui Poseidon, cel adevărat. N-are cum fi altceva.

— Dar cum de a ajuns la o asemenea adâncime? s-a mirat Chase. Opt sute de picioare mi se pare foarte mult.

— O alunecare tectonică majoră sau prăbuşirea unei căldări vulcanice submarine ar fi putut provoca o scufundare a platoului continental în timp foarte scurt. Asta a cauzat probabil şi un tsunami, ceea ce ar explica scufundarea insulei descrise de Platon – iar în timp procesul a continuat, insula lăsându-se tot mai adânc. Pe de altă parte, nivelul a mai crescut faţă de sfârşitul ultimei ere glaciare, care a fost în urmă cu aproape zece mii de ani – *după* scufundarea Atlantidei.

Prin combinarea celor două evenimente avem ceva ce nimeni nu ar fi reuşit să descopere decât dacă ar fi ştiut cu precizie unde să caute.

— Lucru pe care l-ai reuşit tu, a spus Kari, zâmbind către ea. Dumnezeule, ai reuşit! Ai descoperit ceva ce lumea socotea a fi doar o legendă.

— Da, aşa se credea, a zis Nina, aruncând o privire cu subînţeles către Philby.

— Da, da, a făcut el, aproape bâlbâindu-se, dar m-am înşelat, evident. Felicitări, doctor Wilde, a adăugat şi i-a întins mâna.

— Mulţumesc, profesore, i-a răspuns ea, strângându-i-o.

După un moment, el s-a aplecat în faţă şi a cuprins-o cu braţul.

— Bravo, Nina. Ai realizat ceva remarcabil.

Ea i-a zâmbit cu mândrie.

— Ei, n-aş vrea să întrerup această orgie arheologică, a intervenit Chase, dar mai rămâne *să ajungem* în locul acela. Opt sute de picioare, da?

— De asta mă ocup eu, a spus Frost. Îi voi cere căpitanului de pe *Evenor* să pornească la drum imediat. A făcut deja pregătirile necesare – veţi ajunge pe navă mâine, cu un elicopter. Încă o dată, felicitări, doctor Wilde, a adăugat zâmbind. Ai făcut o altă descoperire incredibilă. Tare mult aş vrea să fiu acolo, să văd cu ochii mei.

— Şi eu, tată, a zis Kari.

— Data viitoare când vom vorbi… a continuat Frost, zâmbind ceva mai generos de astă dată, veţi fi descoperit Atlantida. Sunt convins. La revedere şi… noroc.

Ecranul s-a stins.

— Şi eu cred la fel, a spus Kari. Felicitări, Nina!

S-a dus la minibar şi a scos o sticlă de şampanie Bollinger.

— Se cuvine să sărbătorim.

— Din minibar? a exclamat Chase râzând. Iisuse, asta o să te coste mai mult decât întreaga expediţie.

— Eu cred că merită. Poftim, Nina, a zis ea şi i-a întins sticla. Meriţi să faci onorurile.

— Şi nu uita că n-ai cucerit Marele Premiu, aşa că nu o agita! a adăugat Chase. N-aş vrea să se risipească vreo picătură.

A rupt folia de protecţie şi a desfăcut capacul de sârmă, iar Castille a împărţit pahare. A răsucit apoi dopul.

— Vai, întotdeauna mă tem de momentul ăsta. Mi-e frică să nu scap dopul în ochii cuiva.

— Aşa cum ai făcut cu Jason Starkman? a spus Chase cu un zâmbet răutăcios.

— Ei, nu-i deloc amuzant – au!

Dopul a sărit cu un pocnet, iar Chase s-a grăbit să prindă în pahar revărsarea şampaniei care făcea spumă.

— Mulţumesc!

— Nu ai pentru ce. Hai, umple-ţi paharul.

— Vrei să mă îmbeţi?

— Da, pun rămăşag că devii periculoasă când bei ceva. Poftim.

A luat sticla de la Nina şi i-a întins în schimb paharul plin, după care a început să le toarne celorlalţi.

— Pentru Nina, a zis Kari, ridicând paharul.

Toţi i-au adresat urări. Ea a rămas tăcută câteva

clipe.

— Vă mulţumesc… dar cred că s-ar cuveni să nu-i uităm pe cei care au suferit… sau nu mai sunt printre noi. Hafez, Agnaldo, Julio, Hamilton, căpitanul Perez…

Ceilalţi au repetat numele cu un aer solemn, după care au sorbit din pahare.

— Foarte frumos ai gândit, a spus Philby.

— Mi s-a părut că aşa se cuvenea. Sper ca sacrificiile făcute de ei să nu fi fost inutile.

— Nu au fost, a asigurat-o Kari. În nici un caz.

19

Golful Cadiz

— Uite-o acolo, a zis Kari, arătând în faţă, prin parbrizul elicopterului.

Reflectând razele de soare, apele de un albastru-închis ale golfului Cadiz se întindeau dinaintea lor. Se aflau la o sută patruzeci de kilometri depărtare de coastele Portugaliei, la o sută şaizeci de Gibraltar, iar destinaţia lor era în mişcare, navigând cu douăzeci de kilometri pe oră spre Atlantic. Vasul de cercetări *Evenor,* lung de optzeci de metri, reprezentând culmea tehnologiei în domeniul oceanografiei şi al explorării submarine, se profila pe albastrul nesfârşit ca o săgeată de un alb sclipitor. Ca în toate domeniile de interes pentru el, Kristian Frost nu precupeţise nici un efort financiar pentru a deţine tot ce era mai bun.

— A, în sfârşit! a exclamat Castille.

Spre amuzamentul celorlalţi pasageri, belgianul fusese extrem de agitat pe durata zborului.

— Abia aştept să pun piciorul pe pământ solid.

Apoi a rămas pe gânduri.

— Pe o punte solidă. Chiar dacă se leagănă. În orice caz, atâta vreme cât nu este elicopter, nici nu mai contează!

— Ai idee cât de greu este să aterizezi cu un elicopter pe un vas care se deplasează? l-a întrebat Chase pe un ton ironic şi răutăcios.

Castille i-a aruncat o privire acră, după care a scos

un măr din buzunar şi a luat o muşcătură zdravănă.

— Acest lucru nu va constitui o problemă, domnule, l-a asigurat pilotul, în timp ce aparatul, un Bell 407, a început să coboare. Am făcut asta de o sută de ori.

— Eu mă tem de aterizarea cu numărul o sută unu, a mormăit Castille, mestecând.

Până şi Philby a participat la ironizarea amicală care a urmat.

Nina s-a uitat peste umărul lui Kari spre *Evenor,* de care se apropiau. Nava avea un aspect ultramodern şi, chiar şi pentru ea, care îşi recunoştea deschis nepriceperea, ciudat. Coca arăta normal, însă suprastructura părea extrem de grea, cu un bloc înalt, ceva mai îngust în partea superioară, îngrămădit în secţiunea mediană a vasului, deasupra căreia se înălţa un catarg radar.

Explicaţia formei neobişnuite a devenit evidentă când au ajuns mai aproape. La pupa, deasupra elicelor, se afla o platformă de aterizare pentru elicoptere, iar mai toată suprafaţa punţii de la prova era rezervată macaralelor de mare tonaj şi vinciurilor care manevrau cele două submersibile de la bord. Oamenii trebuiau să se îngrămădească în spaţiul dintre maşinării.

— Nu are decât un an de la lansare, a spus Kari, arătând spre navă. Trei mii două sute de tone deplasament, cinci ofiţeri, un echipaj compus din nouăsprezece persoane, capabilă să găzduiască până la treizeci de oameni de ştiinţă vreme de două luni. Mândria şi bucuria tatei.

— Dar nu înaintea ta, sper.

— Mm… câteodată am impresia că ţine mai mult la

navă, a glumit ea.

Aşa cum le promisese pilotul, au aterizat rapid şi în siguranţă. Castille practic a sărit din cabină chiar în timp ce oamenii din echipaj legau elicopterul de punte.

— În sfârşit, mă simt în siguranţă! a trâmbiţat el.

— Te rog să nu ridici braţele de bucurie, l-a avertizat Nina, făcând semn către palele rotorului care încă se rotea deasupra lui. Nu uita ce a păţit Hajjar.

— Măcar acolo o să scapi de elicoptere, a spus Chase, privind peste bord.

Oceanul era calm, valurile blânde fiind deghizarea perfectă pentru ceea ce se afla în adâncuri.

Kari a condus grupul în interiorul suprastructurii şi până în timoneria de la nivelul patru, unde au fost primiţi de căpitanul Leo Matthews, un canadian înalt, purtând o uniformă albă, imaculată. După ce s-au făcut prezentările, comandantul vasului le-a prezentat situaţia generală.

— Vom ajunge în zona de cercetare peste aproximativ trei ore. Doamnă, sigur vreţi să trimiteţi ambele submarine încă de la prima scufundare? Ar fi preferabil să-l trimitem doar pe *Atragon,* pentru a examina fundul golfului.

Kari a scuturat din cap.

— Îmi pare rău, dar trebuie să acţionăm repede. Qobras are deja un vas în larg – căutările lui se desfăşoară în locul nepotrivit, dar cred că deja ştie că şi noi am ieşit. Mai devreme sau mai târziu va dori să investigheze situaţia şi cred că se va întâmpla foarte curând.

— Vă temeţi de un atac?

— Nu ar fi prima oară, a spus Chase apăsat.

Matthews a zâmbit.

— Hm, *Evenor* nu e vas de război, dar… să zicem că ne putem purta de grijă, a precizat el şi s-a întors spre Kari. Tatăl dumneavoastră ne-a trimis nişte echipamente speciale. Vom fi pregătiţi pentru orice fel de necazuri, doamnă.

— Îţi mulţumesc, domnule căpitan.

Matthews a ordonat unui om din echipaj să-i conducă pe membrii echipei în camerele pregătite pentru ei. Kari a ajuns să fie cazată în cabina rezervată cercetătorului-şef, aflată chiar dedesubtul timoneriei, deşi a susţinut că Nina merita acea cinste. Ea a ales o cameră alături de cea ocupată de Chase, un nivel mai jos.

— Excelent, a spus Chase râzând şi vârând capul pe uşa deschisă de la cabina Ninei. Am camera doar pentru mine. Nu mai trebuie s-o împart cu Hugo.

— De ce, sforăie?

— Da, dar face altele, *mult* mai rele.

Spre uşurarea ei, s-a mulţumit să nu dezvolte subiectul.

— Vasul ăsta nu e atât de elegant ca *Nereida,* dar sigur va fi mai greu de distrus.

— Te rog să nu aminteşti asta nici măcar în glumă.

— Dar eu nu glumeam, a subliniat el şi a intrat în cameră. Aşa cum a zis şi Kari, Qobras ştie *sigur* că ne aflăm aici. Da, ea crede că membrii echipajului sunt loiali, dar dacă ai îndeajuns de mulţi bani, oricine poate fi cumpărat.

— Qobras are un spion la bord, aşa crezi? a întrebat

Nina şi s-a aşezat pe pat cu un aer îngrijorat.

— Sunt gata să pariez pe oricât. Fiindcă veni vorba… a spus el şi a tăcut brusc.

— Ce e?

S-a aşezat alături de ea şi a coborât vocea.

— Când eram în Brazilia, Starkman ne-a găsit mult prea repede. Imposibil ca elicopterele acelea să ne fi urmărit cât am navigat în amonte, pentru că ne deplasam prea încet. Ar fi rămas fără combustibil. Ceea ce înseamnă că la decolare ştiau precis unde ne găseam. Ori ne-au plasat un dispozitiv de urmărire pe barcă, lucru posibil… ori cineva de la bord le-a comunicat poziţia noastră.

În ciuda căldurii din cabină, Nina a simţit un fior de gheaţă.

— Cine?

— Imposibil să fi fost dobitocul acela iubitor de verdeaţă; nimeni nu i-a zis de ce ne duceam acolo. N-aş vrea să vorbesc de rău morţii, dar şi căpitanul Perez şi Julio sunt pe lista mea.

— Dar au murit amândoi în explozia de la bordul iahtului *Nereida.* Doar ai văzut cadavrele.

— Da, dar s-ar putea ca Starkman să-i fi ucis ca să evite orice deconspirare. Deci e posibil ca ei să fi fost trădătorii. Pe de altă parte, Kari *sigur* nu încearcă să-şi tragă tatăl pe sfoară… a afirmat zâmbind. În ceea ce te priveşte… Purtarea ta a fost dincolo de orice reproş.

— Mă bucură părerea pe care o ai despre mine, a răspuns ea cu un surâs.

— Problema este că în acest fel nu prea mai există suspecţi. Ar mai fi Agnaldo, proful… apoi eu şi Hugo.

— Imposibil să fie Jonathan, a spus Nina imediat. Îl cunosc de mulţi ani. Nu-l cred în stare să-mi facă vreun rău.

— Bine, a zis Chase, ridicând o sprânceană, iar eu am încredere în Agnaldo şi, la naiba, pentru Hugo garantez cu *viaţa.* Nu mai rămâne decât… hop, mama dracilor şi-a drăcuşorilor. Eu am fost trădătorul încă de la început, nu? Ei, fir-ar să fie de treabă…

Nina a chicotit.

— Cred că pe tine te putem scoate de pe lista suspecţilor.

— Aşa sper. Nu aş vrea deloc să mă bat singur măr.

A zâmbit din nou, apoi a clătinat din cap.

— Habar n-am. Oricine de pe *Nereida* putea avea un telefon prin satelit ascuns prin bagaje – eu am verificat doar echipamentul pe care l-am îmbarcat în Tefe. Însă în ce priveşte *această* navă… s-a întrerupt cu un oftat. Nu ne rămâne decât să stăm cu ochii în patru şi să depistăm orice lucru ciudat.

— Şi ce vei face dacă descoperi persoana care ne vinde?

Chase s-a ridicat în picioare.

— Persoana aceea, oricine ar fi, va zbura peste bord.

Şi-a dat seama că nu glumea defel.

Ninei i-a trebuit ceva vreme ca să se familiarizeze cu structura vasului, iar în cele din urmă a ajuns şi pe puntea de la prova, unde a examinat cele două submersibile. Kari era deja acolo, discutând cu doi tineri ale căror şorturi jalnice şi cămăşi hawaiene în culori stridente şi neîncheiate la nasturi depăşeau încadrarea în categoria de „ţinută de plajă”, intrând în

aceea de „vagabond al plajei”.

— Nina, a spus Kari, ei sunt piloţii submersibilelor noastre. Şi proiectanţii lor, de fapt.

— Jim Baillard, s-a prezentat cel mai înalt dintre ei, canadian ca Matthews, însă având vorbirea ceva mai domoală.

Nina a dat mâna cu el, ceea ce a făcut ca şiragul de scoici de la încheietura lui să scoată un clinchet.

— Aşadar, crezi că ai descoperit Atlantida? Grozav.

— Vreţi să dezgropaţi ruinele? O vom face noi, a zis bărbatul mai scund, un australian foarte bine bronzat, cu părul vopsit deschis şi dat cu gel. Matt Trulli e numele meu. Dacă totul e sub apă, facem noi uscat acolo.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus Nina şi s-a uitat apoi la submersibile. Deci astea sunt? Nu mă aşteptam să arate aşa.

Păreau mai curând buldozere sau alte utilaje folosite în construcţii decât submarine.

— Ţi-ai închipuit că vor avea o cabină mare chiar în faţă, nu-i aşa? a zis Trulli, cu un aer entuziasmat. Iisuse, dar cine are nevoie de aşa ceva? O singură crăpătură a geamului şi gata înecul. Ei, ar fi bun un asemenea submarin dacă te duci să fotografiezi câţiva peşti ciudaţi, sau dacă vrei să te plimbi prin jurul *Titanicului,* dar noi am construit frumuseţile astea ca să *lucreze.* Tari ca piatra.

— Nimeni nu vrea ca din pricina presiunii să apară vreo gaură în corpul submarinului, a adăugat Baillard, continuând şirul gândurilor partenerului său de parcă ar fi fost vorba de una şi aceeaşi persoană.

A făcut apoi semn către sfera de metal de culoare

alb şi oranj aflată în partea din faţă a submarinului mai mic, având numele *Atragon* inscripţionat pe el cu litere elegante.

— Dacă aparatul rămâne întreg, este cu mult mai puternic – şi poţi ajunge la adâncimi mai mari cu el.

— Dar cum vezi în exterior? a întrebat Nina, care a observat un hublou într-o latură a sferei, însă acesta avea diametrul de cel mult zece centimetri.

— Noi folosim un sistem imagistic virtual de tip LED AR, nu o cabină de vizionare – ceva care seamănă cu radarul, dar foloseşte lumină laser de culoare verde-albăstruie. Sistemul a fost conceput de marina americană pentru comunicaţii, la contactarea submarinelor înzestrate cu proiectile nucleare. Acestea funcţionează pe o lungime de undă care nu este blocată de apa oceanului.

— Sunt câte două lasere pentru fiecare asemenea ochi, a preluat Trulli. O adevărată stereoscopie! Razele baleiază în faţa submarinului de douăzeci de ori pe secundă şi orice lumină reflectată apare în trei dimensiuni pe un ecran din interiorul capsulei. Nu mai este nevoie să goleşti bateriile de acumulatoare pentru a alimenta o sumedenie de reflectoare care oferă doar nişte imagini neclare la distanţe mai mari de cinci ori şase metri. Aşa vedem până la doi kilometri.

— Iar pentru că avem un câmp vizual mult mai larg decât în mod obişnuit, putem acţiona mult mai rapid cu braţele mobile, a continuat Baillard, ridicând mâna şi bătând uşor în impresionantele manipulatoare din bare de oţel. E vorba de un proiect revoluţionar.

— Chiar aşa! l-a susţinut Trulli pe partenerul lui,

bătând palma. *Prea* revoluţionar. Nimeni nu a vrut să rişte oferind bani pentru dezvoltare. Mai puţin tatăl lui Kari. El a văzut avantajele. Imediat ce şi-a dat seama ce aveam în cap, am şi pornit la treabă.

— Iar acum nu numai că veţi dovedi capacităţile proiectului, a spus Kari, dar veţi participa la cea mai importantă descoperire arheologică a tuturor timpurilor.

— Chiar aşa, e grozav, a aprobat-o Baillard.

— Prea adevărat, a întărit Trulli.

Nina a zâmbit din nou când cei doi au bătut din nou palma.

— Bun, în concluzie, ce ştiu să facă? Adică *Atragon* seamănă cu un submarin obişnuit, dar celălalt?

A făcut semn către submersibilul mai mare, un uriaş vopsit în galben strident, care avea sub sfera care adăpostea echipajul ceva aducând cu gura unui aspirator uriaş. O ţeavă groasă ducea de la acea duză de aspiraţie până spre corpul principal al vasului. În spate, o ţeavă flexibilă amintind de o armonică dădea spre un alt compartiment, despre care Nina şi-a dat seama că putea fi desprins de pe partea superioară a submarinului. O altă porţiune de ţeavă atârna în jos din pupa modulului, amintind de o coadă. Pe partea laterală a sferei stăteau desenate cu spray, în stil grafitti, cuvintele TREBURI MĂREŢE!

— Acela? a zis Trulli cu mândrie în glas. *Acela* se numeşte *Rechinodozer.* De la buldozer, însă cum nu face nici o bulă, i-am dat un nume de peşte.

— Am prins ideea, a încuviinţat ea surâzând.

— Este un excavator submarin, i-a explicat Baillard, arătând spre cele două braţe foarte rezistente.

În loc să aibă gheare de prindere, ca submarinul celălalt, braţele acestuia se terminau cu cupe care semănau cu acelea ale unui excavator.

— Braţele îndepărtează depunerile masive de rocă, iar pompa de aspiraţie, a continuat el şi a arătat spre ţeava căscată sub sferă, îndepărtează sedimentele şi mâlul.

— Şi cum modulul pompei principale este detaşabil, a intervenit Trulli, arătând spre secţiunea „mobilă” a vasului, putem opri departe de şantierul arheologic, astfel ca toată mizeria pe care o curăţăm să nu rămână în suspensie şi să ne afecteze vizibilitatea.

Nina a rămas impresionată.

— Şi cât de repede va curăţa mâlul de pe şantierul arheologic?

— Cei cinci metri de depuneri? a zis Baillard. Imediat. Cât să-i permită observatorului să vadă dacă există ceva dedesubt.

— De fapt, se draghează atât cât să se vadă ce *se află* dedesubt… a preluat Trulli, ridicând din umeri. Depinde de mărimea gropii pe care vrem să o săpăm.

Să spunem că are şaizeci de metri lăţime. Dacă suprafaţa e acoperită doar cu mâl, aspirăm cam în două ore.

— Apoi, dacă mai există ceva acolo, putem folosi braţele de manipulare ale lui *Atragon* pentru ridicare, ori îl trimitem pe *Migbty Jack.*

— Pe cine? s-a mirat Nina.

Baillard a arătat spre o cuşcă prinsă de *Atragon,* în interiorul căreia se găsea un obiect albastru sclipitor de formă pătrată, care s-a dovedit a fi un vas minuscul de sine stătător.

— *Mighty Jack* e vehicul telecomandat. Practic, este un robot Cameron Systems Barrera-101. Este conectat de *Atragon* cu un cablu cu fibră optică, iar noi l-am înzestrat cu o cameră stereoscopică, astfel că îl acţionăm chiar din nacelă. Are şi el un mic braţ.

Nina a zâmbit amuzată de felul în care Baillard îi atribuia robotului caracteristici umane.

— Şi acum veţi folosi toate astea pentru prima oară?

— Le-am testat, dar acum este prima oară că le vom pune la treabă într-o operaţiune serioasă şi reală, i-a răspuns Trulli. Abia aştept să văd ce vom descoperi.

— Şi eu la fel, a zis ea, privind spre orizont. Peste aproximativ două ore vom ajunge la locul dorit. În cât timp veţi fi gata cu lansarea?

— Putem face toate pregătirile preliminare în timp ce navigăm. Iar restul… peste vreo oră, a spus Baillard.

— Am instalat deja monitoarele de supraveghere în laboratorul principal, a continuat Trulli. Veţi urmări de acolo ce vedem şi noi – tot în imagini tridimensionale. Isteaţă treabă, nu?

— Mi se pare grozav.

Nina a simţit un fior de speranţă, senzaţia că în ziua aceea va asista la o descoperire nemaipomenită – dar şi încordare şi stres. Dacă nu aveau să găsească nimic în adâncuri…

Kari şi-a dat seama că trecea printr-o stare de nesiguranţă.

— Ai păţit ceva? a întrebat-o.

— Încă nu m-am învăţat cu viaţa pe mare, a minţit Nina. Cred că o să cobor să stau întinsă câteva minute. Mă anunţi când ajungem la ţintă?

Kari a adoptat o expresie impenetrabilă.

— Nu, chiar mă gândeam să te las să pierzi momentul când noi vom descoperi Atlantida.

— Nu începe şi *tu,* a spus ea, iar Kari a surâs. Îmi vine foarte greu să fac faţă la *doi* prieteni atât de sarcastici.

Nina s-a întors în cabină şi a stat întinsă în pat o vreme, străduindu-se să nu se gândească la sumele enorme de bani şi la forţa umană investite de familia Frost pornind de la deducţiile ei. Când, în cele din urmă şi-a dat seama că nu va reuşi să se odihnească, amintindu-şi de prietenii „sarcastici”, s-a simţit îndemnată să se ridice şi să bată la uşa lui Chase. După ce el a invitat-o să intre, a rămas uşor surprinsă văzându-l stând în pat şi citind o carte – dar uimirea ei a fost şi mai mare când a văzut coperta acesteia.

— *Dialogurile* lui Platon? a întrebat ea.

— Da, i-a răspuns Chase, ridicându-se în capul oaselor. Nu te mai mira atât! Citesc şi eu. Mai mult cărţi de aventuri, dar… În orice caz, dacă tot v-am auzit vorbind despre el atât de mult, m-am gândit să văd şi eu despre ce este vorba. Însă am observat că omul nu *vorbeşte* chiar atât de mult despre Atlantida.

Nina s-a aşezat alături de el.

— Da, adevărat.

— Cum să spun, în *Timaios* sunt cam vreo trei paragrafe despre Atlantida, corect? În rest, apare nu ştiu ce învăţăcel care îndrugă verzi şi uscate despre sensul universului.

Nina a izbucnit în râs.

— Nu asta e descrierea cea mai *elegantă…* dar, într-

un fel, ai dreptate.

— Iar în celălalt dialog, *Critias,* cale de cinci pagini nu face nici o referire la Atlantida. Dar când se apucă, lucrurile devin interesante.

Cuvintele au fost rostite cu un aer gânditor, lucru care a reţinut atenţia Ninei.

— În ce fel?

— Nu e vorba doar de modul în care descrie acel loc şi cât de fascinat era el de acel templu. Mă refer la *oameni*, la conducători. Nu se prea potriveşte.

— Cum adică?

— Păi, uite, în notele de subsol nişte savanţi consideră că dialogul *Critias* descrie societatea perfectă, adevărat? Citeşti ce *spune* el, dar atlanţii apar ca un popor pus pe rele. Erau cuceritori, invadau alte ţări şi transformau popoarele lor în sclavi, erau o societate complet militarizată, regii deţineau puteri depline asupra vieţii şi morţii supuşilor şi nu exista deloc democraţie…

Chase a răsfoit cartea.

— Iar apoi ajungi la sfârşit, la partea pe care nu a apucat să o termine. „Natura umană a devenit predominantă. Iar mai apoi, incapabili să-şi suporte soarta, au început să se poarte nefiresc, iar cei care aveau ochi să vadă au observat că societatea lor a decăzut.” Şi atunci Zeus le-a cerut tuturor zeilor să-i pedepsească. Şi gata. Mie nu mi s-au părut a fi atât de nemaipomeniţi. De fapt, am impresia că lumea a devenit mai bună fără ei.

— Sunt impresionată. Ai făcut o analiză foarte bună.

— Am fost zero barat la matematică şi istorie, dar m-am descurcat bine la engleză, a zis el, apoi a lăsat

cartea jos şi s-a apropiat de Nina. N-aş vrea să crezi nu ştiu ce despre mine, dar după ce am citit dialogul ăsta m-am întrebat de ce ţineţi voi atât de mult să descoperiţi civilizaţia acestor oameni.

Nina s-a simţit ciudat de jenată, de parcă ar fi fost acuzată de ceva. Oare Kari îi vorbise lui Chase despre markerii ADN? i s-a părut puţin probabil. A făcut un efort să alunge acel sentiment şi i-a răspuns:

— E ceva ce m-a fascinat toată viaţa. Şi părinţii mei au făcut o pasiune pentru Atlantida. Am călătorit în întreaga lume împreună cu ei, în încercarea de a descoperi ceva care să ne ofere indicii privind localizarea insulei.

Şi-a scos pandantivul de sub tricou şi l-a ţinut spre lumina ce venea pe hublou.

— Ironia este că am avut tot timpul ceva de la atlanţi asupra mea şi nu mi-am dat decât de curând seama de asta.

— Dar părinţii tăi au descoperit şi altceva?

Nina a lăsat pandantivul să cadă înapoi pe piept.

— Asta… nu ştiu, serios că nu. Ei aşa *credeau,* dar eu n-am văzut ce anume descoperiseră. În anul în care au murit… A rostit ea cu glas slab, simţind că o îneacă plânsul.

— Îmi pare rău, dar n-am vrut să… a început Chase.

Ea a clătinat din cap.

— Nu-i nimic. Nu vorbesc prea des despre asta. Erau într-o expediţie în Tibet, iar eu susţineam examenul de admitere la facultate…

— În Tibet? Dar e al naibii de departe de Atlantic.

— Tibetul are legătură cu legenda despre Atlantida. Naziştii au trimis câteva expediţii acolo chiar în timpul

războiului.

— Iar apar naziştii ăştia? a mormăit el. Deci tot ei au descoperit templul din Brazilia şi au şterpelit bucata aceea din sextant de acolo – dar probabil că au mai găsit ceva, ceva care i-a determinat să meargă şi în Tibet.

— E posibil să fi văzut ceva pe harta aceea, ori în inscripţii – existau indicii evidente că atlanţii vizitaseră Asia. Nu am avut timp suficient să verific.

— De ce s-au dus părinţii tăi tocmai acolo?

— Îţi repet, nu ştiu. Au descoperit *ceva,* dar mie nu mi-au spus despre ce era vorba.

Nina s-a încruntat.

— Lucru ciudat în sine, pentru că în mod obişnuit nu-mi ascundeau absolut nimic.

— Poate nu au vrut să te tulbure în perioada examenelor.

— Poate, a zis ea, dar încruntarea nu i-a dispărut de pe faţă. Fie că mă crezi, fie că nu, am aflat de moartea lor printr-o carte poştală. Venită din Tibet, încă o păstrez.

— Şi ce scria în cartea poştală?

— Nu prea multe, doar că se pregăteau să plece dintr-un sat din Himalaya, pe nume Xulaodang. Anticipau că vor lipsi o săptămână, dar…

Chase şi-a lăsat un braţ pe umărul ei să o consoleze.

— Hei. Nu e nevoie să discutăm despre asta dacă nu vrei.

— Nu, lasă. E totuşi ciudat. Nici nu m-am gândit până acum la filiera nazistă. Iar tatăl meu *vizitase* Germania cu un an înainte… Poate că obţinuseră ceva, ceva rămas de la expediţiile Ahnenerbe. Ceva care i-a

determinat să plece în Tibet. Dar de ce nu mi-au spus nimic?

— Pentru că nu au vrut să ştii că foloseau ceva obţinut de nazişti? i-a sugerat Chase.

— Presupun că da, a zis ea, după care s-a îndreptat de spate şi a suspinat. Deşi nu mai are importanţă. Au fost surprinşi de o avalanşă undeva la sud de Xulaodang şi aproape toţi membrii expediţiei au murit. Cadavrele nu au mai fost găsite, astfel că tot ce aveau asupra lor s-a pierdut.

Mirat, Chase a ridicat din sprâncene.

— *Aproape* toţi? Dar cine a supravieţuit?

— Jonathan.

— Jonathan? Cum adică, te referi la Philby? La prof.?

— Da, bineînţeles. Credeam că ştii. A fost cu ei în expediţia aceea. De aceea suntem atât de apropiaţi – chiar dacă nu ar fi avut cum să intervină atunci, a spus că se simte răspunzător pentru că nu a reuşit să-i salveze. De atunci încoace s-a ocupat de mine.

Chase s-a lăsat înapoi pe pernă.

— Aşadar, Philby?

— Ce s-a întâmplat?

Chase s-a uitat într-o parte.

— Nimic. N-am ştiut că aşa v-aţi cunoscut.

— A colaborat cu părinţii mei ani de zile, erau prieteni.

— Hm, a făcut el, preocupat de ceva.

Însă înainte de a-i cere lămuriri, Nina a auzit ciocănituri. Nu la uşa lui, ci la a ei.

— Sunt aici, a zis ea.

Kari a vârât capul pe uşă.

— Sper că nu vă deranjez.

Chase a pufnit puţin batjocoritor.

— Aş vrea eu.

— Voiam să vă anunţ că suntem foarte aproape de locul care ne interesează. Căpitanul Matthews va folosi motoarele de propulsie pentru a păstra fixă poziţia navei, în loc să arunce ancora – ar fi păcat să distrugem ceva în adânc – iar apoi vom coborî submarinele. Mă gândeam că aţi dori să asistaţi la toate astea.

— Nici nu mă gândesc să pierd aşa ceva, a spus Nina, ridicându-se. Eddie, vii şi tu?

— Peste câteva minute. Vă găsesc pe puntea submarinelor, da?

— Da.

— Bine, ne vedem acolo.

Kari şi Nina au ieşit. Chase s-a uitat după ele cu o expresie impenetrabilă pe faţă.

— Philby… a rostit el încet.

Aşa cum fusese proiectată, nava *Evenor* oferea puţine locuri unde cineva să poată sta afară din suprastructură fără a fi văzut de pe punţile pupa sau prova. După ce a verificat îndelung, Jonathan Philby a găsit o pasarelă scurtă de la etajul al doilea, cu deschidere spre ocean.

Agitat, s-a uitat în jur. La prova a văzut braţul macaralei ridicând submarinul mai mare pentru a-l coborî în apă. Pentru funcţionarea receptorului său GPS era nevoie ca antena să nu fie obstrucţionată de nimic, să „vadă” măcar jumătate din cer – dar dacă s-ar fi aplecat peste balustrada vasului ca să aibă o

acoperire mai bună ar fi riscat să fie văzut.

Nu avea de ales. *Trebuia* să dea acel telefon.

Telefonul prin satelit îi fusese un tovarăş de nedespărţit de când îl informase pe Qobras că miliardarul Frost şi fiica lui luaseră legătura cu el. Până şi scoaterea lui din bagajele unde îl ţinea ascuns îl făcea să devină temător; dacă l-ar fi văzut cu el, oricare dintre membrii expediţiei, chiar şi Nina, ar fi devenit bănuitor, iar atunci jocul s-ar fi încheiat tragic pentru el. Cât staţionaseră în Gibraltar, reuşise să-i transmită lui Qobras destinaţia aproximativă a navei fără să se simtă chiar atât de încordat ca acum, dar în Brazilia, când comunicase poziţia iahtului *Nereida,* trăise momente de panică extremă la gândul că putea fi prins asupra faptului.

De data aceasta situaţia era ceva mai favorabilă. Uşile de la fiecare capăt al pasarelei nu aveau geamuri. Era posibil însă ca de dincolo de ele să apară cineva. A aşteptat înfrigurat să se stabilească legătura.

— Da, i-a răspuns cineva. Era Starkman.

— Sunt Philby. Nu am prea mult timp la dispoziţie. Am ajuns aproape de destinaţie – iată coordonatele, a zis el şi a comunicat cifrele citite pe ecranul aparatului GPS. Poziţia finală a navei va fi cu câţiva kilometri mai spre vest faţă de cea de acum.

— Poziţia finală a navei va fi la două sute cincizeci de metri *sub* apă, a spus Starkman. Am pornit deja la drum. Ai făcut treabă bună, Jack. Vei fi răsplătit.

— Singura răsplată e *să scap* din situaţia asta, a glăsuit Philby, ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Cu asta am încheiat socotelile, da?

— Da, sigur, i-a răspuns Starkman cu glas ferm. Căutarea Atlantidei se încheie aici.

Cele două submersibile au fost coborâte în ocean, câte unul de fiecare parte a navei. Piloţii acestora erau deja la bord; „cowboy-i”, cum erau denumiţi membrii echipajului îmbrăcaţi în costume de scufundare aşezaţi pe submarine, au verificat funcţionarea sistemelor şi conectarea corespunzătoare a cablurilor de comunicaţie. Imediat ce au fost eliberate din cârligele macaralelor, submersibilele s-au scufundat sub valuri. Cowboy-i au fost recuperaţi de o barcă gonflabilă tip Zodiac şi aduşi la puntea pupa.

Având de coborât doar două sute patruzeci de metri, imersiunea a ţinut mai puţin de zece minute. În laboratorul navei, Nina a primit locul de onoare în faţa câtorva monitoare, având-o pe Kari aşezată alături. Philby, Chase şi Castille se uitat peste umerii lor, la fel şi câţiva membri ai echipajului.

Pentru Nina, experienţa fost ameţitoare. Fiecare dintre cele două ecrane mari din faţa ei expunea imaginile pe care le vedeau piloţii aflaţi în interiorul sferelor rezistente la presiune, folosind un sistem de afişare LED autostereoscopic ce oferea imagini tridimensionale fără să impună folosirea de ochelari speciali. Pe aproape toată durata coborârii, iluzia de adâncime nu a fost prea evidentă, dar, din când în când, în faţa laserelor de scanare ale submersibilelor apărea câte un peşte care sărea din ecran într-o fracţiune de secundă, ca o fantomă verzuie, efect creat de sistemul de vedere nocturnă.

— Două sute treizeci de metri, a spus Trulli prin

sistemul de comunicaţii. Suntem în legătură, audiţia e cât se poate de clară. Coborâm încet.

— *Evenor,* te rog să-mi confirmi dacă mă îndrept spre ţintă, a cerut Baillard.

— *Atragon,* întoarce-te două grade, i-a zis Kari prin microfonul căştii. Eşti la mai puţin de trei sute de metri depărtare de obiectiv. *Rechinodozer,* menţine poziţia până confirmăm contactul.

— Ar trebui să vedem obiectivul, s-a plâns Trulli.

În momentul în care a rotit submersibilul, lăsându-l cu botul în jos, pentru a îndrepta razele laser spre adânc, fundul golfului a apărut în faţa Ninei extrem de clar, evidenţiind relieful. Rezoluţia era suficient de bună ca să distingă limpede crabii care se deplasau pe stratul vălurit de sedimente.

Şi-a îndreptat atenţia asupra imaginilor obţinute de submersibilul dirijat de Baillard, care înainta acum la pas domol, rămânând la înălţimea de aproximativ şase metri deasupra fundului. Pe un ecran mai mic apărea vederea iluminată captată de o cameră video standard, însă imaginea de tip LED AR avea o adâncime mult mai mare.

În depărtare, terenul se înălţa.

— *Evenor,* am ceva în faţă, a anunţat Baillard. Recepţionez un semnal foarte puternic… şi nu este vorba de sedimente. Cred că am dat de ceva solid, ceva *mare.* Ar putea fi o epavă…

— Nu este o epavă, a zis Nina în şoaptă, în momentul în care obiectul a apărut pe ecranul tridimensional.

A recunoscut imediat forma. Era la fel ca replica templului lui Poseidon din jungla braziliană.

Şi, spre deosebire de structura ruinată, aceasta rămăsese intactă.

— Dumnezeule mare, a murmurat Chase, care s-a aplecat peste umărul ei pentru a vedea imaginea mai bine.

— Iisuse. *Evenor*, aţi văzut? a întrebat Baillard.

— Da, vedem, a confirmat Kari, întinzându-i Ninei o cască şi cerându-i să treacă la comandă.

— Eu? Dar nu mă pricep deloc la submarine!

— Nici nu este nevoie. Doar spune-le comandanţilor ce vrei să vezi, iar ei îţi vor asculta ordinele.

— Bine, a încuviinţat Nina, pe un ton agitat, îngrozită brusc de ideea că din cauza ei s-ar ajunge la avarierea unui submersibil. Jim, sunt Nina. Mă auzi?

— Cât se poate de limpede, i-a răspuns canadianul. Simt la aproximativ o sută cincizeci de metri depărtare. Vezi clar?

— Da, sigur.

Partea de jos a templului era îngropată sub un strat gros şi înclinat de sedimente, însă acoperişul lui curbat se ridica la peste nouă metri deasupra fundului oceanului. Lumina laser reflectată strălucea puternic în locurile unde pelicula de metale preţioase rămăsese intactă chiar după acel potop.

— Nu-mi vine să cred că a rămas în picioare, a zis ea întâmpinând dificultăţi evidente de adaptare a vederii la efectul stereoscopic şi rezolvând problema prin închiderea unui ochi, Philby s-a aplecat mai mult ca să vadă mai bine.

— Proiectarea a fost incredibil de precisă, astfel încât toate blocurile îşi suportă propria greutate. Când insula s-a scufundat, templul a rămas întreg, deşi mai

toate clădirile s-au prăbuşit. Uimitor!

— Cum este curentul în zona asta? a întrebat Kari.

Trulli a verificat măsurătorile.

— Are o viteză în jur de un kilometru pe oră, spre nord-est.

— Nici nu e de mirare că templul nu a fost îngropat cu totul, a spus Baillard. Dacă acesta este curentul predominant, înseamnă că el duce o mulţime de sedimente spre coasta Spaniei.

— Mai apare ceva peste suprafaţa aluviunilor? s-a interesat Nina.

Imaginea tridimensională a tresăltat în mod deconcertant; *Atragon* nu-şi schimbase cursul, însă detectoarele laser fuseseră redirecţionate pentru a cerceta în lateral.

— Văd câteva proeminenţe sub care s-ar putea afla ceva, dar nimic în picioare. Cât de înaltă este construcţia asta?

— Dacă are dimensiunile pe care le bănuim noi, ar trebui să fie de şaizeci de picioare. Adică optsprezece metri.

— Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că probabil este pe jumătate expusă. În jurul ei s-a acumulat mult mâl.

Pe ecran imaginea a revenit la templu.

— *Rechinodozer,* apropie-te mai mult, a cerut Kari. Îndreaptă-te spre capătul nordic şi stai departe de *Atragon.*

— Am înţeles, a rostit Trulli. Cea de-a doua imagine tridimensională a arătat cum înaintează.

— Jim, poţi da ocol clădirii, te rog? Aş vrea să văd cum arată din partea cealaltă, a zis Nina.

Baillard i-a dat ascultare. Manevra a durat câteva minute, evidenţiind imagini ale templului care semănau cu cele văzute mai devreme. Spinarea lui curbată, în parte îngropată sub sedimente, i-a amintit Ninei de carapacea unei ţestoase.

— Alo, *Evenor,* a spus Trulli cu emoţie în glas, aici, la capătul nordic, stratul de sedimente este mai redus. Probabil că a fost îndepărtat de curent. Văd o porţiune mai mare din zid.

Nina şi-a îndreptat imediat atenţia asupra ecranului cu imaginile captate de *Rechinodozer.* La capătul de nord al templului exista o depresiune domoală, amintind de un bol, ca şi cum cineva ar fi folosit o lingură uriaşă pentru a îndepărta depunerile de mâl.

— Poţi merge mai aproape?

— Fără probleme. Stai o clipă.

A trecut ceva mai mult decât clipa promisă, dar după câteva minute Trulli a făcut submersibilul robust să rămână nemişcat la mică depărtare de zidul templului.

— Vreau să fac o măsurătoare cu ajutorul sonarului, a anunţat el. Aşteptaţi puţin.

Pe unul dintre monitoare a apărut brusc o diagramă destul de complicată. Nina nu a reuşit să o interpreteze, dar pentru pilotul submersibilului ea era clară ca o fotografie.

— Sub sedimente se găseşte ceva – ori, mai curând, sub sedimente *nu* există nimic. Ar putea fi o gaură în zid.

— Este loc suficient pentru ca *Mighty Jack* să se strecoare? a întrebat Baillard.

— Probabil. *Evenor,* cer permisiunea de a curăţa

sedimentele.

Kari s-a uitat la Nina, care, emoţionată, a dat aprobator din cap. Aşadar exista o cale de acces în templu.

— Dă-i drumul, *Rechinodozer.*

Operaţiunea care a urmat s-a desfăşurat supărător de lent. Nina a făcut eforturi mari de voinţă ca să nu bată darabana în tăblia biroului în timp ce Trulli a îndepărtat submarinul de lângă templu. A coborât cu atenţie modulul pompei spre suprafaţă la aproximativ o sută de metri spre nord-est, prelungind „coada” acestuia în direcţia curentului, apoi a revenit spre templu. Sistemul de afişare LIDAR de pe *Atragon* a prezentat tubul de conectare întinzându-se între modulul pompei şi nava-mamă, în vreme ce *Rechinodozer* a revenit pe poziţie, ocupând un loc deasupra bazei zidului de nord. Întregul proces a durat mai bine de douăzeci de minute.

— Gata de pornire, *Evenor,* a spus Trulli în cele din urmă. Aştept ordinul.

— Dă-i drumul, a exclamat Nina, făcându-i pe cei din jurul ei să se amuze.

Pompa a început să funcţioneze.

Părând cel mai mare aspirator din lume, *Rechinodozer* a început să tragă depunerile de mâl în gura lui căscată. Diferenţa de presiune creată de pompă nu era foarte mare, însă era suficientă pentru a atrage straturile de sedimente în ţeavă şi, prin modulul detaşat, să scuipe totul din conducta de reziduuri, la o sută de metri depărtare. Curentul dominant a dus cu sine norul destul de mare de particule în suspensie, îndepărtând totul de templu.

Valoarea unei tehnici pe care Nina o socotise iniţial drept extrem de complicată devenea acum foarte evidentă; executarea de săpături în sedimente ar fi anulat vizibilitatea în doar câteva momente.

Cu o încetineală agonizantă, au trecut zece minute, iar *Atragon* a oferit o vedere de pe margine în timp ce *Rechinodozer* luneca dintr-o parte în alta la baza zidului, curăţând câte un strat de sedimente la fiecare trecere. Apoi…

— Cred că am descoperit ceva! a exclamat australianul.

A îndreptat camera video spre un anumit loc. Sedimentele în suspensie înnegurau imaginea, dar nu suficient de mult ca să o împiedice pe Nina să simtă cum inima începe să-i bată mai tare la vederea imaginii.

— Se pare că e o cale de intrare în templu.

Pe ecran, un pasaj dispărea în întuneric. Era greu de apreciat dimensiunile, dar dacă templul fusese construit în acelaşi fel cu corespondentul său din Brazilia, deschiderea avea cel puţin un metru şi douăzeci lăţime.

— O să folosesc aspiratorul secundar să curăţ, a spus Trulli. Am nevoie de câteva minute.

Unul dintre braţele de pe *Rechinodozer* s-a prelungit, însă, în loc să folosească cupa mare de la capătul lui, de sub ea a apărut o ţeavă îngustă de metal care a părut să pipăie deschizătura şi apoi a aspirat sedimentele acumulate înăuntru.

Chase s-a aplecat peste umărul Ninei ca să examineze imaginea tridimensională, iar obrazul lui a fost cât pe ce să se atingă de al ei.

— Ştii ceva? Dacă templul de aici a fost construit după acelaşi plan cu cel din Brazilia, pasajul acela ar putea duce drept în camera altarului. În partea din spate am văzut un puţ, dar era plin cu pietre.

Nina i-a aruncat o privire acuzatoare.

— Serios? Şi de ce nu mi-ai zis atunci?

— Nu am mai apucat! Ce, ai uitat de primejdiile de moarte prin care am trecut?

— O cale pentru preoţi, a spus Kari, cu un aer gânditor. O ieşire secretă.

Trulli a mai lăsat maşina să lucreze câteva minute, după care a retras braţul.

— Am curăţat cât s-a putut. Jim, încălzeşte-l pe *Mighty Jack!*

Cât Trulli a retras *Rechinodozerul,* Baillard a adus propriul submersibil mai aproape, oprindu-l la marginea depresiunii întinse din jurul zidului de nord. Ajuns în acea poziţie, a anunţat:

— *Evenor,* pornesc vehiculul telecomandat… chiar acum.

Toţi şi-au îndreptat atenţia spre imaginile tridimensionale transmise de *Atragon,* care a trecut de la cele monocrome şi neclare, realizate de sistemul LIDAR, la cele color şi au văzut cum *Mighty Jack* a părăsit cuşca în care era găzduit şi s-a îndreptat spre templu. Micuţul robot nu era înzestrat cu acelaşi sistem de detecţie cu laser ca nava-mamă, dar avea camere stereoscopice. Când a pătruns prin deschizătură, pereţii apropiaţi ai pasajului au dat naştere unei senzaţii ameţitoare de viteză.

— Dumnezeule, parcă am ataca *Steaua Morţii,* a remarcat Chase.

Mighty Jack a continuat să înainteze pe coridor. Pe podeaua acestuia se vedeau mormane de sedimente, dar Trulli curăţase suficient pentru a fi posibilă trecerea. Încordarea din camera de comandă a crescut pe măsură ce robotul înainta, dând peste…

Un zid.

— Nu se poate! a exclamat Nina, dezamăgită. Am nimerit într-o fundătură!

Robotul s-a întors spre stânga, apoi spre dreapta, dar în lumina reflectoarelor nu s-au văzut decât pereţii din piatră.

— Ce vreţi să fac în continuare? a întrebat Baillard.

Nina se pregătea să-i spună să retragă robotul, când Chase a intervenit pe neaşteptate, aplecându-se chiar să vorbească în microfonul căştii ei.

— Jim, sunt Eddie. Robotul acela poate urca vertical?

— Da, sigur. Dar…

— Fă aşa.

După o ezitare de un moment, robotul s-a ridicat cu precauţie către tavan…

Şi a continuat să urce.

— Mamă! a exclamat Baillard, făcându-l *Mighty Jack* să se rotească pentru a examina pereţii laterali în vreme ce urca. De unde ai ştiut de existenţa puţului?

— M-a ajutat intuiţia, a zis el, zâmbind către Nina. Fiţi totuşi atenţi. S-ar putea ca până sus să existe capcane.

Nina l-a împins din apropierea căştii ei.

— Eddie, nu prea cred că în ultimii unsprezece mii de ani s-a ocupat cineva de întreţinerea *acestui* templu.

— De unde să ştiu eu, dar sirenele acelea sunt cam ciudate…

Nina a surâs, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre ecran. Baillard a trimis camera în sus pe cât posibil, astfel că puţul a căpătat perspectivă.

— Văd ceva, a anunţat el.

Brusc, pe perete a apărut o dungă întunecată, urmată de o distorsiune sclipitoare.

Imaginea s-a rostogolit pe neaşteptate, înclinându-se pe orizontală. Una dintre pietrele zidului a acoperit tot ecranul.

— Jim! a strigat Nina. Ce s-a întâmplat? Ai lovit ceva?

— O clipă numai…

Robotul s-a răsucit încet, însă imaginea a continuat să se legene, dându-le o senzaţie de greaţă privitorilor. În afară de pereţi nu se vedea nimic.

— Bine. Cred că *Mighty Jack* nu va putea merge mai departe.

— Cum adică? a întrebat Kari. S-a blocat acolo? Ai pierdut robotul telecomandat?

Baillard a dat să râdă.

— Nicidecum. Doar… cum să spun, el e proiectat să fie folosit în apă. De aici înainte o să fie nevoie de altceva pentru continuarea explorării.

— De ce? a zis Nina.

— Pentru că nu mai este apă. *Mighty Jack* pluteşte la suprafaţă. În templul acesta există *aer.*

20

Submersibilul a revenit la suprafaţă. *Rechinodozer* a fost recuperat şi ridicat cu vinciul pe puntea navei *Evenor,* însă *Atragon* a rămas în apă, ataşându-i-se un cablu pentru reîncărcarea bateriilor de acumulatori.

S-au început pregătirile pentru o a doua scufundare. Dar de această dată, explorarea templului nu avea să mai fie lăsată în seama roboţilor.

— Ce mult aş vrea să cobor şi eu, a spus Nina.

Kari, Chase şi Castille erau deja în etapa finală de echipare pentru coborâre în adânc.

— Pariez că-ţi pare rău că nu ţi-ai adus certificatul de înotătoare, nu? a glumit Chase, în timp ce era ajutat de un membru al echipajului să-şi pună casca.

Cei trei scufundători purtau „costume de adâncime” de un model recent – un fel de hibrid între sistemele tradiţionale de scufundare individuală şi costumele robotice dure, amintind de armuri, folosite pentru coborâri de durată la adâncimi mari. Membrele scufundătorilor erau prinse în acelaşi neopren folosit şi la costumele etanşe obişnuite, însă capul şi trupul se aflau într-o unitate rigidă, fixată de inele de etanşare în jurul coapselor şi braţelor.

La adâncimea de două sute patruzeci de metri, undeva la limita posibilităţilor de scufundare în costum obişnuit, presiunea exercitată asupra corpului era de peste douăzeci şi cinci de atmosfere, ceea ce impunea alimentarea cu aer la o presiune egală, pentru a permite plămânilor să se umfle, învingând astfel forţa strivitoare a mediului înconjurător. Însă

cel care respiră aer la o presiune atât de mare trebuie să plătească un anumit preţ: gazul comprimat care pătrunde în fluxul sanguin se dilată pe măsură ce scufundătorul urcă, iar presiunea apei scade. Bulele de azot se umflă în vasele lui sanguine, provocându-i dureri insuportabile, vătămări ale ţesuturilor şi chiar moartea…

Aceasta este boala de decompresiune. Sau de cheson.

Costumele de scufundare la mare adâncime reprezentau soluţia pentru a evita această suferinţă. Prin introducerea corpului într-o cochilie capabilă să reziste la presiunea exterioară, scufundătorii respirau aer la doar o atmosferă presiune, având braţele şi picioarele libere pentru a le mişca cu mai multă lejeritate decât dacă ar fi purtat costume rigide şi greoaie. Constituiau un compromis – scufundătorilor le era imposibil să se îndoaie sau să se răsucească din talie, iar faptul că membrele le erau expuse la presiunea adâncurilor impunea unele limite privind durata petrecută în submersie – însă în acest fel se reducea imens posibilitatea apariţiei crizelor provocate de prezenţa azotului în cantităţi mari în sânge.

— O să ne poţi urmări pe transmisia video, a promis Kari.

— Nu e acelaşi lucru. Acest tip de descoperire ar trebui să fie făcut cu participarea în direct.

— Nu-ţi face griji, a spus Castille. O să-ţi aducem o nereidă de aur.

— Dumnezeule, nu cumva să faci aşa ceva! Să lăsaţi totul aşa cum este, vă rog! Şi, fiindcă s-a deschis acest

subiect… a continuat ea şi s-a întors spre Chase. Chiar *trebuie* să iei cu tine explozivi?

— Dacă pasajul este blocat undeva mai sus, va fi probabil nevoie să-l eliberăm. Dar nu te îngrijora, nu voi arunca tot templul în aer. Doar ştiu ce fac.

— Aşa sper şi eu, a zis ea şi l-a bătut cu palma peste cască. Cum e costumul ăsta?

— Cam strâmt. Norocul meu că nu sufăr de claustrofobie.

— Norocosule, a făcut Castille cu un oftat, uitându-se la cochilia gălbuie în care îşi vârâse corpul. Eu mă simt ca şi cum aş fi închis într-o bucată uriaşă de săpun.

— Sau într-un corset, a adăugat Kari, ducând mâna la talia costumului ei.

În vreme ce costumele lui Chase şi Castille erau de serie mare, reglajele de măsură fiind făcute prin deplasarea cercurilor de îndoire pe braţele lor, costumul ei era confecţionat la comandă şi i se potrivea perfect, evidenţiindu-i şi formele feminine pe sub straturile de oţel şi policarbonat.

— Cam aşa trebuie că se simţeau femeile din epoca victoriană.

— Da, aşa cum se prăbuşeau de pe *Titanic,* a glumit Chase.

— Aceea era epoca edwardiană, nu victoriană, l-a corectat Nina.

— Istoricii ăştia îmi strică toate glumele… s-a plâns el.

S-a uitat la camarazii lui, în vreme ce oamenii din echipaj încheiau ultimele catarame şi cleme de la costumele lor.

— În fine… Suntem gata?
— Evident, a spus Kari, plină de entuziasm.
— Gata să ne primejduim din nou viaţa? a adăugat Castille nu tocmai entuziasmat. Ei, dacă trebuie…
— Hai, Hugo, lasă, doar amândurora ne place pericolul, a zis el zâmbind. Măcar acum nu va mai trebui să te temi de elicoptere.
— Da, dar ce e submersibilul dacă nu un elicopter *subacvatic?*
Chase a lovit cu palma în casca lui Castille.
— Da, aşa e. Şi acum nu te mai văicări şi vâră-ţi în apă fundul tău de belgian.

Cu cei trei scafandri ţinându-se de cuşca de oţel din faţă, *Atragon* a dispărut în ocean.
Nina l-a urmărit afundându-se, după care s-a repezit în camera de comandă. Chase avea o cameră video fixată pe umărul drept, iar aceasta transmitea imagini către *Atragon* printr-o legătură cu fibră optică, iar submersibilul transmitea la rândul lui semnalul prin cordonul de legătură.
— Hei, Kari, te văd, a spus ea, punându-şi casca pe cap.
Silueta de pe ecran i-a făcut semn cu mâna.
— Scufundători, puteţi verifica legăturile de comunicaţie? i-a întrebat Trulli, aflat la staţia de lucru de alături. Eddie?
— Te aud clar, a zis Chase.
Vocea i se auzea cu distorsiuni, dar nu mai mult decât se întâmplă uneori în cursul convorbirilor telefonice.
— Kari?

Răspunsul ei a fost mai afectat, fiind pe jumătate acoperit de paraziţi.

— Te aud, dar puţin bruiat.

— Şi la mine la fel, s-a auzit vocea lui Castille printre pârâituri.

— Ce rază de acţiune au emiţătoarele acelea? a întrebat Philby.

Sistemele de comunicaţii ale lui Chase erau cablate la submersibil, dar pentru a evita riscul încurcării cablurilor, Kari şi Castille foloseau o legătură radio subacvatică, transformându-l pe Chase într-un post uman de retransmisie.

— Cel mult cincisprezece metri, i-a spus Trulli. Depinde de salinitatea apei. Dacă e foarte sărată, atenuarea ar putea fi atât de mare, încât semnalul ar ajunge doar la doi sau trei metri. La o asemenea distanţă, e preferabil să răcneşti.

— Hei, vă rog să staţi aproape unul de celălalt, bine? le-a transmis Nina.

Kari i-a făcut semn că totul era în regulă.

Coborârea s-a făcut mai lent decât prima dată, dar căpitanul Matthews adusese nava *Evenor* chiar deasupra locului unde se găsea templul, ca să reducă timpul de deplasare până pe fund. Curând, structura a apărut pe ecranul sistemului LIDAR.

— Sunteţi pregătiţi? i-a întrebat Baillard. O să aşez submersibilul în acelaşi loc, la marginea excavaţiei.

Nina a urmărit imaginile transmise de camera de pe umărul lui Chase. *Atragon* avea mai puţine reflectoare decât un submersibil obişnuit, astfel că templul se vedea doar ca o umbră impunătoare profilată pe fundalul întunecat. Când vehiculul s-a aşezat, de sub

el s-au ridicat învârtindu-se câteva fire de nisip când propulsoarele s-au oprit.

— *Evenor,* a anunţat Baillard, am ajuns în siguranţă la fund. Scufundători, vă doresc noroc.

Chase a dat drumul barei tubulare de protecţie şi a sărit pe fundul golfului. L-au urmat Kari şi Castille.

— Bravo, am ajuns. Să verificăm cum funcţionează radioul.

— Te aud, i-a zis Kari.

— Radioul funcţionează, a confirmat Castille. Simt o mâncărime chiar în mijlocul spinării, a adăugat, ceva mai relaxat. Cred că o să mă întorc pe vas ca să mă scarpin.

— Cum adică, vrei să pierzi distracţia de a te strecura printr-un pasaj îngust fără să ştii ce se află la capătul lui? a spus Chase, care a făcut câţiva paşi de încercare, iar picioarele încălţate cu labe au stârnit mâlul de pe fund.

Cu toată flotabilitatea neutră pe care o asigura costumul de scufundare la adâncime, corpul lui inflexibil nu permitea decât o înaintare legănată, ca de raţă, ceea ce îl făcea să arate ridicol. Pieptul lat şi plat l-a făcut să întâmpine o rezistenţă uimitor de mare a apei la înaintare atunci când a încercat să se deplaseze.

— La naiba, parcă stau pe loc. Să încercăm propulsoarele.

S-a împins cu picioarele de pe fund, înclinându-se şi ajungând în poziţie orizontală. Castille şi Kari i-au urmat imediat exemplul. După ce au ajuns alături de el, Chase a dus mâna stângă spre un mâner de

comandă care ieşea în afară din pieptul costumului, la capătul unei tije flexibile.

— Gata, staţi aproape, a ordonat el. Dacă apar necazuri, ori dacă cineva întâmpină probleme de comunicaţie, vă întoarceţi la submarin şi aşteptaţi acolo. Să pornim.

A apăsat cu degetul mare în jos pe rotiţa cu arc fixată în capătul manetei. Comenzile pentru propulsoare încastrate în carcasa costumului erau simple: trei reglaje de viteză pentru deplasarea înainte şi unul pentru mers cu spatele; eliberarea rotiţei făcea motoarele să se oprească în mod automat. A pornit cu viteza cea mai redusă, folosindu-se de picioare ca să-şi echilibreze înaintarea. După ce s-a convins că deţinea controlul deplin asupra deplasării, a sporit viteza trecând la a doua. Cablul de fibră optică ce asigura legătura lui cu submersibilul s-a desfăşurat în spate ca un fir de mătase secretat de un păianjen.

Castille a reglat şi el viteza.

— E foarte uşor! a exclamat, având glasul distorsionat chiar şi la acea distanţă mică. Şi câţi ani am pierdut folosindu-mă de picioare ca să înot…

— Ai grijă să nu dai cu capul drept în zid, l-a avertizat Chase în glumă. Kari, te descurci?

Ea a trecut pe lângă el, rostogolindu-se fără nici un efort şi executând un şurub lenevos.

— Dar cine crezi că a contribuit la proiectarea acestor costume? Mai am şi alte pasiuni în afară de arheologie şi arhitectură!

— Îmi plac şefii care au pasiuni, a glumit el.

Se apropiau cu rapiditate de templu, care căpăta culoare în lumina emisă de costumele lor.

— Gata, încetiniţi.

— Eddie, nu văd nimic altceva decât fundul golfului, s-a plâns Nina prin intermediul aparatului radio. Cât de aproape eşti de templu?

Chase a dat drumul comenzii şi s-a înclinat, ajungând în picioare, apoi îndreptând camera de pe umăr spre clădirea din faţă.

— Foarte aproape. Vezi tot?

— A, bineînţeles, i-a răspuns ea, vădit impresionată.

Cei trei au atins fundul la mai puţin de trei metri de locul unde peretele înclinat se înălţa din sedimentele acumulate. Sub fasciculele de lumină sclipeau foiţele de oricalc. Câţiva peşti ţâşneau încoace şi încolo pe suprafaţa templului, ignorând puterea antică pe care o reprezenta acesta.

— Pe unde este intrarea? a întrebat Chase.

— Cam la şase metri spre stânga ta, i-a răspuns Baillard.

Grupul s-a îndreptat spre intrare, iar Chase şi Kari au folosit şi lanterne puternice, pe lângă luminile asigurate de costume. El a aruncat o privire în urmă, spre *Atragon.* Deşi îi vedea limpede luminile reflectoarelor, dar şi pulsarea nepământească a laserelor de detecţie, submarinul în sine rămânea aproape invizibil în semiîntunericul de la fund.

— Ia uitaţi-vă! a spus Kari, iar lanterna ei a luminat deschizătura.

Chase s-a ghemuit cât a putut de mult, îndreptând fasciculul lanternei înăuntru. Nu era chiar atât de departe pe cât se aşteptase faţă de puţul vertical; efectul de ochi de peşte al camerei robotului subacvatic făcuse ca distanţa să pară mai mare.

— Gata, o să intru eu primul. Hugo, leagă-mă.

Castille a prins un cablu dintr-un mosor aflat pe centura lui de un inel de pe partea din spate jos a costumului purtat de Chase.

— Dacă nu există loc suficient să mă strecor pe după colţul din puţ, să mă trageţi afară.

Castille a tras de cablu, să se asigure că era bine fixat, după care s-a deplasat spre latura îndepărtată a intrării, astfel ca acesta să nu se încurce cu firul de comunicare.

— Dacă ai mânca mai multe fructe şi mai puţină friptură, nu ţi-ai mai face griji că rămâi înţepenit acolo.

— Poţi să-ţi vâri fructele alea undeva... Uite că am intrat.

Kari şi Castille l-au ajutat să ia o poziţie orizontală, îndrumându-l spre intrare. Ţinând lanterna în mâna dreaptă întinsă, a preluat comanda cu stânga şi a pornit propulsoarele la viteză mică. Pereţii de piatră au defilat încet pe lângă el. În condiţii normale, pasajul lat de un metru douăzeci ar fi fost uşor de parcurs chiar sub apă, dar masivitatea inflexibilă a costumului l-a făcut să înainteze cu mare precauţie.

Nu a durat mult şi a ajuns la capătul pasajului. S-a rostogolit pe spate ca să se uite în susul puţului. Acesta înainta spre întuneric.

— Am ajuns la puţ. *Puţ!* a strigat el. Mă înţelegeţi?

A auzit un geamăt al Ninei.

— Încerc să merg în sus.

Cotul era strâmt, de aceea casca i s-a frecat de zid, dar s-a ridicat vertical fără mare greutate.

— Am trecut! a anunţat el, cu un glas care îi trăda

senzaţia de uşurare. Să vedem ce găsim aici sus.

A activat din nou propulsoarele, iar elicele ascunse în ţevi au scos un bâzâit discret în timp ce el se înălţa. Puţul avea înălţimea de cel puţin nouă metri, iar pereţii erau netezi şi perfect verticali. Privind în sus, a văzut pătratul întunecat unde *Mighty Jack* se oprise – unde rămăsese aer atunci când clădirea se scufundase. Se găsea la doar un metru deasupra lui, la jumătate, apoi…

A spart luciul apei, care s-a scurs pe vizieră. Plimbând fasciculul lanternei, a văzut că se găsea la aproape doi metri de capătul superior al puţului, având deasupra lui un gol întunecat.

Porţiunea de deasupra nu constituia o problemă. A prins lanterna la centură şi a desprins un alt instrument de la brâu – un pistol cu gaze care lansa o ancoră de prindere. Legănându-se caraghios, amintind de un dop uriaş prins în spaţiul strâmt din puţ, a ţintit spre coama peretelui dinspre sud, apoi a tras.

Bufnetul produs de gazul eliberat a răsunat prin puţ, iar ancora a ţâşnit în sus. După câteva secunde, a auzit-o scoţând un zăngănit când s-a izbit de piatră. A acţionat comenzile pentru a rula cablul. După o aşteptare destul de încordată, ancora s-a agăţat de ceva. A tras de cablu de câteva ori pentru a verifica dacă acesta rezista, după care a prins cureaua pistolului de costum şi s-a tras în sus, iar motorul de ridicare a început să scoată un scârţâit de protest faţă de greutatea lui.

Coama se găsea la ceva mai mult de un metru deasupra lui, dând spre…

— Ia te uită! a zis Nina, simţind că încremeneşte.
Se uita foarte concentrată la imaginile video transmise şi nici măcar nu îndrăznea să clipească. Aparatul video al lui Chase îi prezenta camera altarului, care avea aceleaşi dimensiuni ca aceea din templul descoperit în Brazilia.
Ca splendoare, totuşi, cel de aici arăta cu totul altfel.
Chiar în imaginile neclare, cu rezoluţie joasă, a reuşit să distingă strălucirea roşiatică a oricalcului, sclipiri de auriu şi argintiu, dar şi scânteieri trecătoare aruncate de unele pietre preţioase încastrate în ziduri.
— Dumnezeule, a glăsuit Philby pe nerăsuflate, mi se pare de necrezut. Toată încăperea aceea este decorată cu pietre preţioase!
— Şi nu au doar un rol decorativ, a precizat Nina, apoi şi-a făcut de lucru cu butoanele de pe cască. Eddie! Spune-mi ceva. Ce vezi acum?
— Văd că… dacă aş avea vreun săculeţ şi o rangă m-aş pensiona cu ceea ce aş lua de aici.
— Foarte amuzant. N-ai putea ajunge ceva mai aproape de un perete?
— Iisuse, lasă-mă întâi să stau pe picioarele mele…
Imaginea video a tresărit când Chase s-a tras afară din puţ, scoţându-şi pistolul cu cablu, iar respiraţia lui greoaie a răsunat în microfon.
— În regulă. Am avut dreptate în legătură cu puţul, se află în aceeaşi poziţie ca şi cel pe care l-am văzut blocat în templul din Brazilia. Pereţii sunt… Dumnezeule, au folosit materialul ăsta de parcă ar fi fost tapet. Văd foaie după foaie de oricalc şi toate au

inscripţii pe ele.

— Vreau să văd, vreau să văd şi eu! a strigat Nina, sărind pe scaun de emoţie.

Chase s-a apropiat, iar fasciculul lanternei lui a alunecat pe o secţiune a peretelui. Nina a recunoscut imediat scrisul: era în Glozel, deşi fără să aibă semnele hieroglifice găsite în templul din Brazilia.

În timp ce se uita la ecran, Philby şi-a mângâiat mustaţa.

— Interesant. Probabil că au asimilat limba indienilor… Construcţia templului din Brazilia probabil a durat ani de zile, dacă nu chiar vreme de câteva generaţii. O asemenea perioadă de timp ar fi suficientă pentru a permite amestecul celor două sisteme…

— Eddie, oferă-mi o privire panoramică a întregii încăperi, te rog. Dar încet.

Chase s-a îndepărtat de perete şi, încet, s-a rotit pe loc, lăsând camera de luat vederi să surprindă imagini.

— Stai, opreşte-te! a strigat Nina, văzând ceva interesant. O idee înapoi spre dreapta… acolo! Mergi în direcţia aceea.

— Acum îmi dau seama cum se simte *Mighty Jack,* s-a plâns el pe un ton prietenos când a pornit să traverseze camera. Ce ai văzut? Nu e nimic în direcţia asta.

— Exact!

Secţiunea de perete din faţa lui Chase era acoperită cu foiţă de oricalc, ca şi restul încăperii, dar fără inscripţii, textul terminându-se brusc la jumătatea înălţimii peretelui.

— Toată încăperea reprezintă o istorie a Atlantidei – dar aici se încheie. Iar asta înseamnă că acolo stau scrise ultimele lucruri despre atlanţi. Du-te mai aproape, vreau să citesc, a spus ea şi a verificat înfrigurată dacă transmisia video se înregistra.

— N-ar fi mai bine să-mi desprind frânghia asta de fund şi să o fixez de ceva, să poată urca aici şi Hugo şi Kari? O mai ţii minte pe Kari? O blondă atrăgătoare, înaltă, care are cu ea *o cameră de filmat.*

— Mda, merge şi aşa, i-a răspuns ea, parcă puţin dezumflată, însă la fel de dornică să fie prima care să vadă ce stătea scris pe perete.

Prima lectură. Vreme de mai bine de unsprezece mii de ani, nimeni nu văzuse acel text.

A aşteptat nerăbdătoare cât Chase a organizat lucrurile. În cele din urmă, a anunţat-o că acum Kari începuse ascensiunea.

— Bine, cât aşteptăm, te poţi întoarce, *te rog,* la ultimele rânduri ale textului?

— Ce dominatoare ai devenit... Câteodată, îmi place asta la o femeie, a glumit el, îndreptând camera spre text.

Nina s-a uitat la Trulli.

— Matt, există posibilitatea de stabilizare a imaginii, de îngheţare a ei?

— Sigur. Aparatul este digital şi are capacitatea de stocare de un terabyte – va continua să înregistreze. Pe care ecran vrei să-ţi proiectez imaginea?

— Pe cel mare.

— Dar nu va fi o imagine tridimensională.

— N-o să mor din atâta lucru.

După câteva secunde, ecranul a căpătat viaţă,

prezentând o imagine nemişcată a ultimei secţiuni de text. Era înceţoşată, cu culorile şterse, însă suficient de clară să-i îngăduie să distingă literele. Cufundată în gânduri, s-a uitat cu atenţie la text.

Unul dintre membrii echipajului a pătruns precipitat în camera de comandă.

— Căpitane Matthews! Se apropie o navă de noi.

— Poftim? a întrebat el brusc. Cât de departe este?

— La vreo zece kilometri. Când am depistat-o prima oară pe radar, se îndrepta spre Lisabona, dar de câteva minute a pornit spre noi.

— Ce viteză are?

— Cel puţin douăzeci de kilometri pe oră, domnule.

— Să fie nava lui Qobras?

Numele i-a atras atenţia Ninei. Îngrijorată, a întors capul spre el.

— Tot ce se poate. Aceasta corespunde descrierii făcute navei care a plecat din Casablanca.

— La naiba! a făcut Matthews, scărpinându-se gânditor în barbă. În regulă. Anunţă-i pe toţi cei de la bord că vom avea companie curând, să fie pregătiţi. Când va ajunge la depărtare de patru kilometri, ori dacă vor lansa bărci la apă, să pregătească armele. Eu voi fi pe puntea de comandă.

— Am înţeles, domnule.

Marinarul a ieşit, fiind urmat de Matthews.

— Eddie, ai auzit ceva din discuţia asta? l-a întrebat Nina. Se bănuieşte că suntem urmăriţi de oamenii lui Qobras.

— Cum? Fir-ar să fie!

Pe unul dintre monitoare, Nina l-a văzut ajutând-o pe Kari să iasă din puţ.

— Ce vrei să facem?

— Înregistraţi cat de mult posibil, dar repede. Imediat ce mai aflu ceva, o să vă anunţ. Nava urmăritoare e la zece kilometri. Căpitanul Matthews o să ne ţină la curent.

— Numai la zece kilometri? Nu vom reuşi să revenim la suprafaţă şi să recuperăm submarinul până la apariţia navei.

— Submersibilul poate fi sacrificat, îl abandonăm dacă va fi nevoie, a spus Kari, fără să ia în seamă exclamaţia de nemulţumire a lui Baillard.

După ce ieşise din apă, legătura de comunicaţie era mult mai clară.

— Construim alt submarin, dar informaţiile de aici sunt nepreţuite. Filmează cât de mult – vom prelucra imaginile mai târziu dacă va trebui să îmbunătăţim calitatea. Eu o să fac fotografii.

— Hugo, ai auzit? a întrebat Chase.

Acoperit de paraziţi, răspunsul abia s-a auzit.

— În mare parte. Eu ce trebuie să fac?

— Nu are rost să vii aici. Stai la intrare pentru cazul în care vom avea nevoie de ajutor.

— Am înţeles, *mon ami.* Dar să nu staţi prea mult acolo.

Chase a revenit la pereţii acoperiţi cu inscripţii, iar Nina le-a urmărit, după care şi-a îndreptat din nou ochii spre imaginea încremenită de pe ecranul monitorului principal, străduindu-se să descifreze secretele pe care le ascundea textul.

Nevăzut de nimeni de la bordul lui *Evenor,* sub dunetă a apărut din apă capul unui scufundător. Apoi

încă unul şi încă unul…

La zece metri sub valurile molcome, alţi scufundători au eliberat planşele de tractare subacvatică de tip Manta, care puteau duce trei oameni. Minisubmarinele abandonate s-au scufundat încet în adâncul întunecat al oceanului, iar pasagerii lor s-au îndreptat în tăcere spre puntea bărcilor. Vasul se folosea de propulsoare pentru a-şi menţine poziţia; elicele stăteau nemişcate.

Primul om ajuns pe scară a urcat cu precauţie, uitându-se cu fereală peste marginea punţii. La aproximativ şase metri, pe platforma de aterizare a elicopterelor, era un membru al echipajului, stând cu spatele. Nu se mai vedea nimeni altcineva în preajmă.

Scufundătorul s-a ascuns sub linia punţii şi-a scos arma Heckler and Koch MP-7 de pe umăr şi, cu o singură mişcare dezinvoltă a degetului mare, a scos capacul roşu din cauciuc de pe capătul amortizorului gros. După aceea s-a strecurat discret înapoi până la scară şi a ţintit.

În afara declicului metalic scos de percutor, nu s-a auzit aproape nici un sunet când a tras; tubul gol al cartuşului de calibrul 4,6 mm a fost reţinut de o pungă mică din plasă, legată de armă, astfel încât nici acesta să nu cadă pe punte. În momentele cât omul din echipaj cădea, scufundătorul a şi ajuns pe punte. A fugit să se ascundă lângă un perete de compartimentare şi a tras cu urechea să surprindă vreun semnal de alarmă. Nu a auzit decât plescăitul valurilor care se loveau uşor de corpul navei şi ţipetele plângăreţe ale pescăruşilor care se roteau pe deasupra.

La bordul navei *Evenor* au urcat şi ceilalţi scufundători, care s-au dispersat imediat. Primul dintre ei şi-a scos masca de pe faţă, iar atunci s-a văzut că avea un petic negru peste un ochi.

Jason Starkman.

— Ocupaţi vasul, le-a ordonat el celorlalţi.

Chase a continuat să se deplaseze prin camera altarului, scanând textele de pe pereţi. Camera de pe umăr era prinsă într-o poziţie fixă, iar incapacitatea lui de a se îndoi în interiorul costumului rigid îngreuna procesul de captare a imaginilor video.

A ajuns la trepte. Dacă structura de aici era ca în Brazilia, acestea trebuiau să ducă spre camera principală, aceea de mari dimensiuni. A îndreptat fasciculul lanternei în jos. Apa a reflectat lumina, iar pe pereţi şi tavan au apărut sclipiri.

— Bine am făcut că nu ne-am scos căştile, a zis el, trecând peste partea superioară a scării, pentru a verifica peretele de pe partea cealaltă. Dacă presiunea apei din exterior are douăzeci şi cinci de atmosfere, înseamnă că şi aerul din templu are aceeaşi presiune.

— Vrei să spui că templul în sine nu este inundat? a întrebat Kari.

— Doar parţial. Aici fundul oceanului este mai sus decât templul, dar tavanul are aproape aceeaşi înălţime. Cred că şi acolo a rămas aer captiv.

În glasul ei a apărut un ton iritat de frustrare.

— Păcat că nu avem timp să cercetăm mai mult! Este uimitor că templul a supravieţuit potopului.

— Asta înseamnă că pe vremea aceea se construiau lucruri durabile. În ce stadiu aţi ajuns?

Camera ei a emis încă o lumină.
— Aproape am terminat.

Castille stătea în apropierea intrării, urmărind legănarea uşoară a cablului de fibră optică, semn că Eddie se deplasa înăuntru. Ciudat moment îşi găsise Qobras să acţioneze împotriva lor. Fără îndoială că Eddie avea dreptate. Cineva îi transmisese poziţia în care se afla *Evenor.* Dar cum de reuşise?

La doar un metru de zidul din piatră, luminile costumului de scufundare se dovedeau mai puternice decât reflectoarele de pe *Atragon.* De aceea nici nu a observat că lumina a căpătat ceva mai multă strălucire, pentru că la luminile submersibilului comandat de Baillard se adăugaseră altele…

În timonerie, Matthews a examinat printr-un binoclu de putere vasul care se apropia. Acum ajunsese la cinci kilometri depărtare şi continua să se îndrepte spre ei.

În mod evident, o navă de cercetări submarine, pentru că avea pe punte o macara pentru coborârea submersibilelor, ceea ce însemna că ea fusese cea închiriată de Qobras. Lucru greu de explicat, acel individ reuşise să afle poziţia exactă a descoperirii făcute de Nina Wilde şi îndreptase cu toată viteza nava înspre acel loc. Iar peste câteva minute va ajunge la patru kilometri, situaţie în care nu va mai avea de ales şi va trebui să o considere drept o ameninţare.

Nu a văzut totuşi nici o barcă lansată la apă, deşi pe o barcă gonflabilă de tip Zodiac un grup de oameni ar

fi putut ajunge la *Evenor,* aflat la punct fix, mult mai repede decât nava în sine. Se părea că vasul celălalt intenţiona să se apropie cât mai mult.

Ceea ce însemna că pe oamenii de pe ea îi aştepta o surpriză. Armele puse la dispoziţie de Kristian Frost – câte o puşcă automată P-90 pentru fiecare membru al echipajului, plus două mitraliere grele şi câteva lansatoare de rachete – ar fi fost mai mult decât suficiente pentru a alunga pe oricine ar fi încercat să îi ocupe nava.

Nu se vedea nici o barcă...

Nu se lansase nici una de pe vasul care devenea o ameninţare – dar nu se vedea nici măcar vreuna *pregătită* pentru a fi pusă pe apă.

Iar dacă aceea era macaraua folosită pentru coborârea submersibilului... unde naiba era acesta?

Cu un şoc, Matthews şi-a dat seama de toate acestea, dar era deja prea târziu pentru a mai acţiona, pentru că uşa timoneriei s-a deschis brusc.

În sfera de comandă a lui *Atragon,* Baillard a bătut cu degetele pe tabloul de control în ritmul unei melodii pe care o fredona în gând. Pe ecranul tridimensional l-a văzut pe Castille stând cu spatele la el, urmărind intrarea în templul scufundat.

Sistemul LIDAR prezenta un anumit dezavantaj, a gândit el. Lipsa de culoare făcea imaginile foarte plictisitoare, mai ales când nu se petrecea nimic deosebit. A aruncat o privire spre monitorul pe care apărea transmisia de la camera video principală a submersibilului. Aceasta nu erau cu nimic mai bună în privinţa culorii, clădirea fiind adumbrită de apa care

absorbea prea multă lumină, astfel că detaliile nu se vedeau prea bine…

Ce naiba era aceea?

Spre periferia câmpului vizual, undeva în dreptul hubloului mic, se mişcase ceva.

Un peşte? Nu, priveliştea avea o calitate *aparte…*

Realitatea l-a izbit ca un baros.

Lumina se modificase.

Nu schimbase orientarea reflectoarelor, iar submarinul stătea…

— *Evenor!* a strigat el în microfonul aparatului de radiorecepţie. *Evenor,* a mai apărut un sub…

A auzit o serie de paraziţi în cască, după care s-a lăsat tăcere. Toate ledurile de pe consola de comunicaţii şi-au schimbat culoarea din verde în roşu.

— *Evenor!* Mă auzi? Ce se întâmplă?

O clipă mai târziu a primit răspunsul. Cu un zăngănit surd, ceva a lovit partea superioară a corpului submersibilului. Apoi, un obiect lung a coborât şerpuind spre partea din faţă a turelei sistemului LIDAR.

Cablul de legătură cu suprafaţa. Retezat.

Apoi, când atacatorul nevăzut s-a apropiat pentru a lovi, prin hublou a pătruns mai multă lumină.

— Ei, drace! a strigat Baillard şi a acţionat comenzile, pornind motoarele şi ridicând brusc submarinul de pe fund, stârnind un nor învârtejit de sedimente. Hugo! Am fost atacat! Ieşi de acolo!

Submersibilul a primit o lovitură care l-a azvârlit pe canadian în lateral, izbindu-l de peretele de oţel.

Bâzâitul strident recepţionat prin cască l-a făcut pe Chase să se crispeze. Releul din costumul lui a

transmis sunetul şi către Kari, care a scos o exclamaţie de uimire.

— Ce-a fost asta?

Toate transmisiile subacvatice recepţionate de *Evenor* s-au întrerupt simultan, iar pe ecranele acum negre sau de un albastru sclipitor a apărut mesajul FĂRĂ SEMNAL.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Nina.

— Asta înseamnă încheierea expediţiei voastre, doctor Wilde, a spus cineva din spatele ei.

Nina s-a răsucit.

— *Tu!*

Încadrat de doi dintre oamenii lui îmbrăcaţi în costume de scufundător, Starkman a măsurat-o cu răceală. Toţi trei aveau armele îndreptate spre cei aflaţi în cabina de comandă.

— Vă rog să vă alăturaţi celorlalţi membri ai echipajului, care se află deja pe punte.

Imediat ce a auzit strigătul neclar în difuzorul căştii, Castille s-a răsucit şi a văzut *un al doilea* submarin atacând nava *Atragon!*

Baillard tocmai începuse să se ridice de pe fund când intrusul, un submersibil mai mic, având o cuşcă din oţel în jurul cabinei de formă globulară, l-a izbit din lateral. *Atragon* a fost împins în jos, aproape dispărând în interiorul unui nor dens de sedimente.

— *Merde!* a exclamat el, revenindu-şi din şoc. Edward! Edward, mă auzi? Kari!

Nu a primit răspuns. Releul radio aflat pe submersibil nu mai exista, ceea ce îl făcea să rămână

izolat de ceilalţi doi scufundători.

Atacatorul s-a ridicat din norul de mâl şi a executat o întoarcere bruscă, iar propulsoarele au început să se rotească rapid, scoţând dâre de bule de aer. Lumina reflectoarelor a căzut pe ceva metalic de culoare alb şi oranj, aflat în interiorul norului încă învolburat.

Castille a crezut că submarinul străin va lovi din nou, însă acesta şi-a prelungit braţul de manipulare, între ghearele de la capăt se afla un pachet destul de masiv, care, cu o mişcare aproape delicată, a fost plasat pe o latură a sferei de comandă…

În momentul în care a văzut umbra braţului de manipulare al celuilalt submarin mişcându-se prin dreptul hubloului, Baillard şi-a dat seama că situaţia era gravă. După o secundă, a auzit un hârâit pe suprafaţa sferei în care se afla.

Sistemul LIDAR nu mai funcţiona şi, cu excepţia luminii slabe care pătrundea prin hublourile minuscule, se simţea ca şi cum ar fi fost orb. Apăsându-se cu palma la tâmplă, unde se alesese cu o tăietură adâncă după ciocnire şi străduindu-se să nu intre în panică,

Baillard a acţionat comenzile propulsoarelor.

Nu s-a întâmplat nimic. Deşi el şi Trulli proiectaseră submarinele pentru a fi foarte rezistente, nu anticipaseră că vor suferi atacuri de acest fel, astfel că pe panoul comenzilor electrice zărea acum doar lumini de avertizare.

A analizat cu înfrigurare şansele şi opţiunile. Putea să reseteze circuitele afectate, încercând astfel să repornească propulsoarele – ori să decupleze

electromagneţii care ţineau plăcile grele de oţel care slujeau drept balast, situaţie în care avea posibilitatea de a ajunge la suprafaţă în mai puţin de trei minute.

Însă procedând astfel însemna să-i abandoneze pe cei trei scufundători. Cu toate acestea, dacă nu-i vedea, nu avea cum să-i ajute, iar celălalt submarin se afla tot acolo, iar reflectoarele acestuia îl săgetau ameninţător.

A luat decizia: a tras mânerul de culoare roşie plasat alături de scaun.

Castille s-a uitat îngrozit cum *Atragon* a eliberat plăcile de balast, care au căzut ca nişte bombe pe fund, stârnind un nou nor de sedimente şi mâl. Bufnetul surd produs de căderea lor a fost atât de puternic, încât Castille l-a simţit transmis de apă.

Eliberat de balast, submersibilul a ţâşnit spre suprafaţă, trasând o linie de lumină cu reflectoarele. Tras de submarin, cablul din fibră optică a săgetat în sus, descriind şerpuiri ca de bici.

— Nu se poate! a răcnit el, deznădăjduit.

Ca şi cum i-ar fi auzit strigătul, submarinul duşman s-a răsucit, ajungând cu faţa spre el, iar şirul de reflectoare au părut că-l privesc cu ochi strălucitori. Braţul de manipulare s-a deplasat spre spate, a cules cu mare precizie ceva prins de un coş fixat pe cadrul de oţel, după care s-a extins din nou.

Un alt pachet, ceva mai mare decât primul.

Castille şi-a dat seama imediat ce era.

O bombă!

Cât se ridica la suprafaţă, Baillard s-a chinuit să

repornească motoarele, însă orice încercare s-a dovedit zadarnică.

A auzit un sunet care l-a făcut să îngheţe. În urcare, submarinul scârţâia şi gemea, dar acele zgomote îi erau atât de cunoscute, încât nici nu la mai lua în seamă. Acum era vorba de altceva.

Un sunet mecanic, ritmic, venind dinspre peretele sferei. Din locul unde fusese atins de braţul celuilalt submarin.

Un *ticăit…*

Baillard nici măcar nu a mai apucat să trăiască groaza cumplită a acelei situaţii, pentru că bomba a explodat, făcând o gaură mare în învelişul de oţel al sferei. O suliţă de apă l-a izbit cu forţa unui tren în viteză, ucigându-l instantaneu.

Chase a auzit uruitul baritonal trecând chiar şi prin zidurile de piatră ale templului şi prin casca groasă.

— Drace!

— Ce a fost zgomotul acela? a întrebat Kari.

— O explozie.

— Sigur?

— Da, bineînţeles. Ori a aruncat cineva o bombă de cinci sute de kilograme asupra lui *Evenor,* ori a explodat submarinul.

S-a uitat la costum.

— Asta înseamnă… of, *fir-ar să fie!* Taie-mi legătura de comunicaţie, repede!

— Dar vom pierde contactul!

— L-am pierdut *deja!* Fă ce ţi-am spus!

Kari a lăsat jos camera şi s-a apropiat greoi de el, apoi şi-a scos cuţitul de scufundător de la centură.

Cablul de fibră optică prins de partea din spate a costumului era învelit într-o teacă de protecţie din plastic. A început să o taie cu partea zimţată a cuţitului.

— Mai repede, mai *repede!* a strigat Chase.

— *Mă străduiesc!*

L-a retezat în cele din urmă, iar din bucata încă prinsă de costumul lui Chase a licărit o luminiţă albăstruie. Un moment mai apoi, restul de cablu a fost smuls dintre degetele înmănuşate ale lui Kari, traversând fulgerător încăperea, după care a dispărut dincolo de marginea puţului.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Dacă submarinul a explodat, balastul s-a desprins în mod automat în momentul în care nu a mai existat alimentare cu energie electrică. Asta înseamnă că submersibilul urcă acum spre suprafaţă cu viteza unei rachete – şi m-ar fi smuls şi pe mine după el, i-a explicat, apoi s-a întors spre ea. Îţi mulţumesc. Şi iartă-mă că am ţipat.

— Având în vedere situaţia, nu e nevoie să-ţi ceri scuze, a zis ea şi s-a uitat apoi spre puţ. Dacă submarinul a fost distrus, ce facem?

— În primul rând, vom ieşi de aici, i-a răspuns Chase şi s-a retras spre puţ. Hugo! Mă auzi? Hugo! Pe naiba!

— Dar eu te aud prin radio.

— Da, dar eşti în aer, iar el trebuie să recepţioneze semnalul prin Dumnezeu ştie ce strat gros din piatră şi prin apă. Hugo!

Castille a dus mâna la maneta de comandă şi a comutat propulsoarele costumului la puterea maximă,

ţâşnind în sus şi scoţând un vârtej de bule de aer, moment în care submersibilul s-a repezit în jos, să-l atace. Aparatul era aproape de el, astfel că a reuşit să vadă numele *Zeus* scris pe cabina de comandă, dar şi pilotul stând întins înăuntru, a cărui faţă era mărită şi deformată într-un rânjet de sticla groasă şi curbată.

Braţul de manipulare a pornit brusc spre el, dar, folosindu-se de labele din picioare, Castille a reuşit să se rostogolească, pentru ca apoi să-şi schimbe direcţia şi să treacă pe dedesubtul submersibilului. S-a uitat peste umăr şi a văzut că pilotul ţinea pachetul cu exploziv, vrând să îl plaseze întâi pe acesta, pentru ca abia după aceea să se ocupe de Castille.

Nu exista decât o destinaţie.

Intrarea în templu.

— Edward! a strigat el, cu toate că ştia că nu putea fi auzit. Ieşi de acolo! *Ieşi!*

Propulsoarele au scuipat bule de aer când elicele au fost puse în revers pentru a face submarinul să se oprească la baza zidului. Braţul s-a întins şi a pătruns fără probleme în pasajul îngust, după care s-a retras.

Acum ghearele strălucitoare din oţel nu mai strângeau nimic.

Castille a apăsat cu degetul mare pe comanda de propulsie. Dacă reuşea să ajungă înăuntru suficient de repede, putea scoate explozibilul de acolo.

Însă pilotul submersibilului nu voia să-i dea o astfel de şansă. Cu braţul de manipulare ridicat precum o coadă de scorpion, vasul s-a rotit din nou, pornind spre el.

Lumina puternică a farurilor l-a orbit. A urmat încă o explozie de bule de aer, produsă de elicele

submarinului.

Vasul venea drept spre el.

— Bine, atunci… a spus el în şoaptă.

A dat drumul manetei de comandă şi a dus mâinile spre echipamentele de la centură.

Submersibilul a accelerat, coborând şi întinzând braţul în faţă ca pe o lance.

Rămas neclintit, Castille a aşteptat.

Apoi a scos brusc pistolul lansator de ancoră şi a tras drept spre cabină.

Vârful ascuţit al ancorei din oţel a lovit geamul – şi s-a oprit, pătrunzând doar un centimetru, după care forţa apei care se scurgea pe submarin a făcut-o să se desprindă. Zăngănind, a ajuns sub vas, trăgând şi cablul după sine.

Castille dăduse deja drumul pistolului, după care a acţionat din nou propulsoarele costumului, răsucindu-se în urcare şi îndepărtându-se de submersibilul care venea cu viteză spre el. Uimit de acea lovitură, pilotul nu a putut reacţiona suficient de repede ca să-l prindă pe Castille cu braţul de manipulare.

A fost însă destul de iute pentru a conduce vasul într-un arc de cerc, pregătit de urmărire.

Castille şi-a dat seama că propulsoarele costumului nu aveau forţa necesară pentru a-l ajuta să se deplaseze mai repede. Spera însă că nu va mai fi nevoie.

În cabina de comandă, pilotul a rânjit satisfăcut văzând cochilia galbenă a costumului parcă ţintuită de fasciculele proiectoarelor. A accelerat, pregătindu-se să-l izbească pe Castille, ca într-un accident rutier, dar subacvatic.

Micuţul semn lăsat de ancoră a început brusc să se mărească. Şi a continuat să se extindă, crăpăturile ca nişte fire subţiri plecând spre marginile geamului şi scoţând un scrâşnet înnebunitor de sticlă care crapă. Presiunea imensă a apei apăsa ucigător asupra măruntului defect de pe suprafaţă, făcându-l să se lăbărţeze.

Cu un bubuit ca o salvă de artilerie, nacela submersibilului a făcut implozie. Cioburile uriaşe din sticla groasă de aproape opt centimetri l-au lovit pe pilot cu viteza sunetului, transformându-l într-o ceaţă roşie care a înflorit printre bulele de aer ca o floare mare şi însângerată. Vasul s-a dus învârtindu-se către fund, unde a ridicat un val de nisip.

Castille s-a răsucit. Poate mai avea vreme să ajungi la explozivi.

Nu a mai apucat.

O undă de şoc a izbucnit dinspre capătul pasajului. Castille a fost azvârlit înapoi de explozia asurzitoare, ca şi cum ar fi fost izbit de o maşină şi s-a rostogolit incapabil să se oprească. Nu a mai văzut nimic din cauza norului enorm de mâl dislocat.

Însă nu a fost nevoie să vadă ca să-şi dea seama că, după explozie, vibraţiile tunătoare care răzbăteau prin apă erau provocate de blocurile masive de piatră care se prăbuşeau în tunel, blocându-l pe vecie.

În camera altarului, Chase se pregătea să o coboare pe Kari în puţ, când un val de apă a erupt de sub ei, aruncându-i pe amândoi pe spate când a pătruns în cameră cu forţa unui gheizer. Bucăţi de piatră au curs ploaie peste ei, izbind ca nişte baroase în costumele

lor.

— Vai, Dumnezeule! a strigat ea.

Era prima oară când o vedea intrând în panică.

— Ce-a fost asta, ce s-a întâmplat?

— Kari! Kari! a zis şi a ţinut-o de braţe, încercând să o calmeze. Am scăpat, suntem bine! Stai să-ţi verific costumul.

S-au ajutat unul pe celălalt să se ridice în picioare şi au examinat costumele. Ambele suferiseră câteva lovituri şi deformări minore, dar nici o vătămare care să le compromită integritatea. Deşi nu avea prea mare importanţă, a gândit el.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea din nou.

Chase s-a uitat la puţ.

— Au distrus trecerea. Am rămas prizonieri aici.

Oamenii lui Starkman au silit pasagerii şi membrii echipajului să se strângă pe platforma de aterizare a elicopterului. O numărătoare sumară a lămurit-o pe Nina că opt sau nouă oameni din echipaj fuseseră ucişi.

Cealaltă navă s-a aşezat de-a lungul lui *Evenor,* iar membrii echipajului au azvârlit parâme pentru legarea unui vas de celălalt. Baloanele de acostare care atârnau de-a lungul bordurilor scârţâiau şi scrâşneau când se frecau unele de altele la mişcarea copastiilor.

Însoţit de două gărzi înarmate, la bordul lui *Evenor* a urcat un bărbat înalt. A traversat puntea pupa şi le-a făcut semn oamenilor lui să o aducă pe Nina la el. Căpitanul Matthews a protestat, dar armele ce i-au fost fluturate pe sub nas l-a făcut să amuţească.

Nina ştia deja pe cine avea în faţă. Mai văzuse

chipul acela uscăţiv cu trăsături dure.

— Doctor Wilde, a spus el. Iată că, până la urmă, ne-am întâlnit. Numele meu este Giovanni Qobras.

21

— Ştiu cine eşti, a zis Nina, străduindu-se să nu-şi trădeze teama. Ce doreşti?

— Ce doresc?

Întrebarea a adus pe faţa rigidă a lui Qobras o expresie care sugera amuzamentul.

— Ceea ce vrea fiecare, doctor Wilde. Pacea şi securitatea lumii. Şi, mulţumită ţie, acum îmi pot îndeplini dorinţa.

Apoi privirea lui hotărâtă s-a oprit asupra lui Philby.

— Şi datorită ţie, Jack. A trecut ceva timp de când nu ne-am văzut. Zece ani, nu-i aşa?

— Speram că nu va trebui să te mai întâlnesc vreodată, a rostit Philby, cu glas tremurat.

Nina s-a întors spre el.

— Cum, Jonathan, îl *cunoşti?*

— Jack – sau *Jonathan* – m-a ajutat şi cu altă ocazie să împiedic pe cineva să descopere Atlantida.

A făcut un gest către unul dintre oamenii lui, care l-a condus pe Philby departe de grupul prizonierilor.

— Iar acum… În fine, a spus şi a fluturat mâna spre oceanul pustiu. Atlantida se va pierde pentru totdeauna, pentru că *va fi distrusă.*

— *De ce?* a făcut Nina, intrigată. Ce secret poate justifica distrugerea celei mai importante descoperiri arheologice *din toate timpurile?* Şi care să justifice moartea atâtor oameni?

— Dacă ai şti, nu ar mai fi nevoie să întrebi. Şi

atunci, m-ai *ajuta.* Dar constat că mintea ţi-a fost otrăvită de familia Frost, aşa cum s-a întâmplat şi cu părinţii tăi. Mare păcat. Dacă nu ai fi ales o cale greşită, ai fi avut nişte succese deosebite.

— Ia stai puţin, ce e cu părinţii mei?

Însă Qobras s-a întors spre Starkman, care tocmai ieşise din suprastructura navei.

— Giovanni, am distrus hard diskul pe care se găseau înregistrările scufundării. Acum nu mai trebuie decât să distrugem templul în sine şi astfel nu va mai rămâne nimic.

— Excelent.

S-a pregătit să mai spună ceva, dar a fost strigat de cineva. Unul dintre oamenii lui a sărit de pe nava cealaltă şi a venit în fugă spre platformă.

— Domnule! a zis omul pe nerăsuflate, părând îngrijorat. S-a întâmplat ceva grav în adânc.

— Ce anume?

— *Zeus* a distrus submersibilul lui Frost – Trulli a ţâşnit înspre Qobras, strigând şi blestemându-l, dar două gărzi l-a împins înapoi sub ameninţarea armelor – şi a detonat una dintre încărcăturile explozive. Numai că… hidrofoanele noastre au înregistrat o implozie.

— A fost submarinul lui Frost?

— Nu, domnule. Acela se îndrepta deja spre suprafaţă, iar al nostru era pe fund. Cred că l-a distrus unul dintre scufundători.

Qobras s-a întors spre Philby, cerând o explicaţie.

— Kari, adică doamna Frost şi Chase se aflau în interiorul templului, a spus profesorul, bâlbâindu-se de emoţie. Cred că a fost Castille.

— Bravo, Hugo! a exclamat Nina, fără să se bucure prea mult.

Starkman a ţintuit-o cu o privire ucigătoare din ochiul nevătămat.

Pe fruntea lui Qobras au apărut cute de iritare.

— Aveam nevoie de *Zeus* pentru plasarea explozivilor. Cât timp ne trebuie să aducem un alt submarin?

— Cel puţin cinci zile, domnule.

— Prea mult. Până atunci, Frost poate aduce aici şi oameni şi echipamente. Iar de data asta ar fi mai bine pregătit să ne înfrunte.

— Nu-i posibil să folosim celălalt submarin al lor? a întrebat Starkman, făcând un gest spre prova lui *Evenor,* unde se afla *Rechinodozer.*

— Doar eu ştiu să-l pilotez, a zis Trulli pe un ton sfidător. Şi dacă vă închipuiţi că o să vă ajut după ce mi-aţi ucis camaradul, vă înşelaţi amarnic, ticăloşilor.

Iritat, Starkman a ridicat arma, dar Qobras a clătinat din cap.

— Aduceţi restul de încărcături explozive de pe nava noastră pe acest vas, a spus el, după câteva clipe de gândire. Plasaţi două treimi sub linia de plutire în partea din faţă, restul la pupa.

— Dar ce vrei să faci? l-a întrebat Nina.

— Pentru că nu pot distruge templul cu explozivi, va trebui să folosesc altă metodă, a zis el, întorcându-se către ea. Alternativa ar fi să arunc trei mii de tone de oţel peste el.

Fără să îi bage în seamă pe oamenii înarmaţi care îl înconjurau, căpitanul Matthews a făcut un pas în faţă.

— Qobras! Ce ai de gând cu echipajul meu? Ce vrei

să faci cu noi?

Qobras l-a privit cu superioritate.

— Cred că tradiţia maritimă trebuie respectată: căpitanul se scufundă cu navă cu tot. În cazul acesta, o să aplicăm regula şi la echipaj.

A aruncat o privire şi spre Nina.

— Şi la pasageri.

— Ticălos nenorocit, a spus Matthews cu dispreţ.

— Ai de gând *să ne îneci?* a întrebat Nina îngrozită.

Qobras a clătinat din cap.

— Nu, nu. Indiferent ce ţi-au zis prietenii tăi din familia Frost, nu sunt un om crud şi nici sadic. Când nava se va scufunda, voi veţi fi deja morţi.

Chase şi-a verificat rezerva de aer. Costumele pentru scufundări la mari adâncimi erau proiectate să asigure perioade lungi de imersiune, dar şi acestea erau totuşi limitate. Mai avea aer pentru o oră.

O oră. După aceea, el şi Kari vor rămâne rezidenţi permanenţi ai templului antic.

Tânăra se gândea la acelaşi lucru.

— *Trebuie* să existe o cale de ieşire, a spus ea, arătând către trepte. Imposibil ca apa să fi umplut camera principală doar pătrunzând prin pasajul secret, pentru că în acest caz camera asta ar fi fost complet inundată.

— Asta nu înseamnă că vom putea să trecem prin ea, i-a amintit Chase în timp ce a început să coboare treptele.

— Trebuie totuşi să încercăm.

— Ştiu, dar mă pregăteam pentru ce e mai rău. E o chestiune tipică pentru britanici. Câte bastoane

luminiscente mai ai? Vom avea nevoie de cât mai multe.

Kari a verificat în geanta atârnată la centură.

— Şase.

Au pătruns în apa rece ca gheaţa.

Castille a revenit la locul unde fusese intrarea. Norul de sedimente ridicat de explozie încă nu se aşezase şi din experienţă şi-a dat seama că apa se va limpezi abia după ore bune.

Fără să se sinchisească, a pătruns în acel nor. Era ca o ceaţă extrem de deasă şi cafenie, în care până şi fasciculul lanternei era întunecat aproape complet de sedimentele în suspensie.

Ştia şi fără să vadă că pasajul fusese blocat. Pe fund, sub picioarele lui, stăteau împrăştiate bucăţi mari şi mici de piatră. Descoperind cablul pe care Chase îl întinsese în urma lui după intrarea în tunel, a tras de el. Acesta nu a cedat câtuşi de puţin.

Slujindu-se de propulsoarele costumului ca să revină în apă mai limpede şi-a verificat rezerva de aer şi a analizat situaţia. Mai avea aer pentru o oră. Se putea întoarce la suprafaţă.

Însă simplul fapt că fuseseră atacaţi însemna că pe navă situaţia era tragică. Pesemne că nava lui Qobras ajunsese deja alături de *Evenor. Î*n afară de cuţit, nu mai deţinea altă armă, iar la suprafaţă, prizonier al costumului voluminos şi rigid, nu avea cum să lupte.

Ceea ce însemna că acum nu-i rămânea decât să găsească o cale de a-i ajuta pe Chase şi pe Kari să scape din templu.

Asta în cazul în care supravieţuiseră exploziei.

Atmosfera de pe platforma de aterizare era încordată. Câţiva membri ai echipajului erau în pragul lacrimilor sau al panicii. Alţii murmurau rugăciuni. Oamenii lui Qobras i-au înconjurat, ţinând puştile MP-7 ridicate…

— Aşteaptă, a spus Nina, ascunzându-şi spaima sub masca unei hotărâri pe care nu şi-o explica nici ea.

— De ce? a întrebat Qobras.

— Îţi propun un târg. Lasă echipajul să se îmbarce pe bărcile de salvare înainte de a scufunda nava şi… s-a oprit şi a respirat adânc. Şi vei putea să mă ai.

Starkman a pufnit dispreţuitor, iar Qobras a râs, deloc amuzat.

— Dar deja te *am,* doctor Wilde. Nu ai ce să-mi oferi – am tot ce-mi doresc. Ştiu locul unde se află Atlantida, iar acum o voi distruge.

— Există, totuşi, ceva ce *nu* ştii, a zis ea, cu un surâs abia schiţat. Locul unde se află cel de-al *treilea* templu al lui Poseidon.

Expresia de pe faţa lui Qobras a devenit una de uimire amestecată cu precauţie.

— Doctor Wilde, nu există al treilea templu. Mai era cel din Brazilia, pe care l-am năruit şi cel de sub noi, care îi va împărtăşi soarta foarte curând. Orice urme ale atlanţilor vor sfârşi aici.

— S-o crezi tu, a spus Nina, clătinând din cap. Există şi un al treilea. Şi, mai curând ori mai târziu, cineva tot îl va găsi. Crezi că doar distrugând templul vei elimina toate indiciile? Oamenii *ştiu* unde se află Atlantida acum. Vestea se va răspândi, iar lumea va veni să caute. Acolo, pe fundul golfului, se află un întreg *oraş,* nu doar templul. Până la urmă, cineva va

pune laolaltă toate indiciile şi va urma traseul. Secretul pe care încerci atât de mult să-l înăbuşi va fi descoperit şi nu vei putea împiedica asta. Decât dacă…

— Decât dacă ce? a întrebat Qobras pe un ton ce era deja ameninţător, dar îi trăda şi curiozitatea.

— Decât dacă-ţi destăinui unde se găseşte. Ca să-l distrugi chiar tu.

— Asta e o minciună, a intervenit Starkman. Nu ştie nimic, vrea doar să câştige timp şi să-şi scape pielea.

— Domnule Qobras, spune-i orbetelui să-şi ţină gura, a zis ea, sfidătoare, în ciuda spaimei pe care o simţea.

Starkman s-a înfuriat, dar a tăcut.

— *Există* un al treilea templu, o a treia citadelă, înainte de potop, atlanţii erau pregătiţi să întemeieze *două* colonii. O expediţie a plecat spre vest, ajungând în Brazilia, iar cealaltă… În fine, eu ştiu unde a ajuns. Şi-ţi voi arăta. Dar numai *dacă* laşi echipajul în viaţă.

Starkman a lipit ţeava puştii de capul lui Matthews.

— Ori îi executăm unul câte unul, până aflăm totul.

— Dacă tot vrei să ne ucizi, eu nu văd cum am încheia acest târg, i-a răspuns Nina pe un ton apăsat.

Qobras s-a adresat lui Philby.

— Fata asta spune adevărul?

— E posibil, a zis el, fâstâcindu-se. Inscripţiile finale din interiorul templului *păreau* să sugereze că atlanţii aveau intenţia de a se stabili în mai multe locuri – dar eu nu am avut timp să traduc suficient de mult din text ca să fiu convins.

S-a uitat apoi bănuitor la Nina.

— Şi nu cred că ea a reuşit.

— Învăţ foarte repede, *Jack,* a făcut cu dispreţ către el.

— Ai putea traduce restul? l-a întrebat Qobras.

Philby a clătinat din cap şi a oftat.

— Acum nu.

— Ha-ha! a exclamat Nina şi s-a strâmbat la Starkman. Pariez că îţi muşti mâinile că ai distrus hard diskul, nu?

S-a întors apoi spre Qobras.

— În concluzie, ce hotărâre luăm? Ţi-am făcut o ofertă, care încă stă în picioare. Lasă echipajul în viaţă şi te duc la ultima aşezare a atlanţilor.

— Ne duci până acolo? a spus Starkman. Cum adică, vrei să transformi aventura asta într-o vacanţă de lucru?

Nina şi-a încrucişat braţele la piept, ţintuindu-l pe Qobras cu o privire hotărâtă.

— Toată viaţa am căutat Atlantida. Dacă va fi să mor din cauza asta, măcar să ştiu precis *motivul.* Vreau să văd toată povestea desfăşurându-se. Cred că nu cer prea mult.

— Doctor Wilde, este prea periculos, a zis Matthews. Judecând după aparenţe, oricum ne va ucide pe toţi.

— Eu îi propun un târg cinstit. Sper că va accepta cu bună-credinţă. Ce spui de asta, domnule Qobras? Ai afirmat că nu eşti un om crud. Dar onoare ai?

Starkman a continuat să se uite urât la ea, dar faţa lui Qobras a rămas impenetrabilă. S-a apropiat de ea şi a privit-o cu ochi tăioşi ca de cremene drept în faţă.

— Sper că-ţi dai seama că şi după ce vom distruge ultimul dintre temple nu-ţi vom putea îngădui să rămâi în viaţă. Mai eşti dispusă să respecţi partea ta de

înţelegere ca să salvezi viaţa acestor oameni?

Simţindu-şi gura uscată, a înghiţit în sec.

— Da.

Vreme de o clipă, Qobras a părut să fie aproape impresionat.

— Eşti o femeie foarte curajoasă, doctor Wilde. Şi nobilă. Ţinând seama de strămoşii tăi... nu m-aş fi aşteptat.

— Ce să înţeleg din vorbele *acestea?*

El s-a tras înapoi.

— Vom mai avea prilejul să vorbim. Dar îi voi cruţa pe oamenii din echipaj dacă eşti de acord să-mi spui cum ajungem la ultimul templu. Ne-am înţeles?

— Da.

Qobras a dat din cap.

— Foarte bine. Jason, pregăteşte bărcile de salvare şi îmbarcă echipajul pe ele.

— Eşti sigur că e cel mai bun lucru pe care-l poţi face? a întrebat Starkman.

— Vom vedea. Întâi să fie percheziţionaţi – verificaţi să nu aibă asupra lor radioemiţătoare ori rachete de semnalizare. Vreau să mă asigur că voi avea timp suficient să părăsesc zona înainte ca ei să fie salvaţi. Căpitane, coasta portugheză se află la o sută patruzeci de kilometri în direcţia aceea, a zis Qobras şi a arătat spre nord. Sper că oamenii tăi vor putea vâsli ca să ajungeţi până acolo.

Matthews i-a aruncat o privire plină de ură, după care Starkman şi alţi oameni de-ai lui i-au escortat pe membrii echipajului.

— Ce se va întâmpla cu cei care se află acum în Atlantida? a întrebat Nina. Prietenii mei sunt încă

acolo.

— Şi acolo vor rămâne, i-a răspuns el.

— Cum adică? Stai puţin, ne-am înţeles că…

Qobras a prins-o brusc şi a tras-o aproape, după care i-a spus pe un ton şuierător:

— Ne-am înţeles să-i cruţ pe membrii echipajului, doctor Wilde. Cei trei nu fac parte din echipajul acestui vas. Dacă ridici obiecţiuni în privinţa asta, voi ordona ca echipajul să fie împuşcat. Ai priceput?

— Da, a zis ea, simţindu-se înfrântă.

— Doctor Wilde, a strigat Matthews, în timp ce unul dintre oamenii lui Qobras îi făcea semn cu arma să îi urmeze pe ceilalţi membri ai echipajului, ai familie pe care să o contactez?

— Nu, îmi pare rău, a răspuns ea oftând. Dar dacă… dacă îl mai vezi pe Eddie, spune-i că o să-i trimit o ilustrată.

Matthews a părut nedumerit, dar nu a mai apucat să vorbească pentru că a fost îndepărtat. Qobras a făcut un semn către propriul vas.

— Acum, doctor Wilde, te rog să treci la bordul navei mele… ca să discutăm despre locul în care se află ultimul dintre templele atlanţilor.

Chiar plin pe trei sferturi cu apă rece şi întunecată, adevăratul templu al lui Poseidon era mai impresionant decât replica lui din America de Sud.

— Este incredibil, a zis Kari, uitând pentru moment de pericolul prin care trecea, pentru că măreţia lucrurilor din jurul ei era copleşitoare.

Deasupra ei, şiruri de nervuri subţiri, împodobite cu aur, argint şi oricalc, se înălţau spre punctul central al

tavanului boltit.

— Uită-te la acoperiş! Totul este tivit cu fildeş, exact cum a descris Platon.

— Eu nu aş folosi cuvântul incredibil, a spus Chase, înotând spre ea. Văzând atâtea nervuri ce seamănă cu coastele, eu mă simt ca şi cum m-aş afla înăuntrul cutiei toracice a vreunui animal ciudat. Cel care a regizat filmul *Alien* ar fi foarte fericit aici.

A mai rupt un baston luminiscent şi l-a aruncat de cealaltă parte a camerei, unde a căzut pe apă şi a rămas plutind. Dincolo de fasciculele lanternelor, încăperea era iluminată acum într-un oranj plăcut.
Capul lui Poseidon se înălţa deasupra apei, scrutându-i plin de ură cu ochii aurii şi goi.

— Ai observat vreo cale de ieşire?

— Nu. Dar tu?

Chase a făcut semn spre capătul sudic al camerei.

— E întocmai ca templul celălalt, *identic* şi îmi place. Pun rămăşag că dacă am merge tot drumul pe pasaj, am da de aceleaşi încercări.

— Oare putem ieşi pe acolo?

— E la nivelul solului, mai ţii minte? a răspuns el, clătinând din cap. Iar peste ieşire mormanul de sedimente are nouă metri grosime.

— N-ar fi rău să încercăm. Cum acoperişul a rămas intact, probabil că pe acolo a pătruns apa. Ar fi o posibilitate să ieşim prin acel loc.

— Există o cale de ieşire mai rapidă, a spus Chase, arătându-i una dintre încărcăturile explozive.

— Nu, e prea periculos, a protestat ea. Dacă faci o gaură în tavan, s-ar putea să se prăbuşească în întregime.

— Nu mi-am propus să dărâm totul. Priveşte, a zis el şi a înotat către o secţiune de perete unde decoraţiunile din fildeş se desprinseseră, lăsând la vedere piatra. Trebuie doar să facem o gaură suficient de mare ca să trecem – ar fi destul şi dacă am îndepărta unul dintre blocurile de piatră.

— Presupunând că bomba ta nu ne trânteşte tavanul în cap.

Chase a ridicat din umeri, deşi acest lucru era inutil şi destul de greu de realizat în interiorul costumului strâmt.

— Asta-i bună, ce-nseamnă viaţa fără o idee de risc?

A îndreptat fasciculul lanternei spre pietrele expuse, examinând îmbinările dintre ele. Ca în templul din Brazilia, acestea fuseseră fasonate cu atâta precizie, încât nu se folosise mortar pentru alcătuirea zidului, greutatea blocurilor susţinând întreaga structură. Pipăind una dintre îmbinări cu cuţitul, a constatat că vârful acestuia pătrunde câţiva milimetri.

— Trebuie să descoperim punctul cel mai slab ca să plasăm explozibilul.

S-a împins, îndepărtându-se de perete şi s-a întors să privească spre statuia lui Poseidon.

— Având o asemenea măreţie, încât atingea acoperişul clădirii cu capul.

Kari s-a uitat la el impresionată.

— Ai citit Platon?

— M-am gândit să fac o încercare. Dar vezi ceva? Dacă ne suim pe căpăţânosul ăsta, putem aşeza încărcăturile explozive exact sub tavan. Blocurile de piatră din partea de jos a peretelui stau pe loc sub greutatea tuturor celorlalte, dar sus nu le susţine

nimic în afară de forţa gravitaţională.

— Şi douăzeci şi cinci de atmosfere, a ţinut Kari să-i reamintească. Dacă faci o gaură chiar în vârf, se inundă tot templul. Îl vei distruge – probabil că şi noi vom muri.

— Dacă nu ieşim de aici într-o oră, oricum nu va mai conta. Nu avem vreme să degajăm tunelul. Hai, la treabă.

S-a aplecat în faţă şi s-a folosit de propulsoare ca să ajungă la statuie. Cu mari rezerve în suflet, Kari l-a urmat.

Castille a continuat să facă înconjurul templului, dând colţul capătului sudic. Până în acel moment nu descoperise vreo deschidere, iar porţiunea curbată a acoperişului era continuă şi solidă precum carapacea unei ţestoase.

Dintr-un impuls, a coborât pe clădire. Or fi blocurile de piatră groase, dar poate undele radio vor trece prin ele dacă se apropia mai mult.

— Edward? Kari! Mă auziţi vreunul?

A rămas tăcut, fără ca măcar să respire, pentru ca fâsâitul şi bolboroselile regulatorului să nu acopere vreun răspuns, indiferent cât de slab ar fi fost. Însă nu a auzit nimic.

— *Merde.*

Bătând din picioare, s-a îndreptat spre latura vestică a templului.

Bărcile de salvare de pe *Evenor* se legănau pe apă în timp ce ocupanţii lor vâsleau ca să se desprindă de vasul care îi supraveghea. Stând pe puntea navei lui

Qobras, încadrată de două gărzi înarmate, Nina a urmărit scena cu o resemnare încărcată de temeri.
După revenirea la bordul vasului agresor a ultimului om, ceilalţi au desfăcut parâmele care legau laolaltă cele două nave. Starkman a apărut pe punte.

— Giovanni, explozivii au fost plasaţi, a zis el şi i-a întins două comenzi radio pentru detonare. Acesta este pentru încărcăturile de la prova, iar acesta, de la camera motoarelor.

— Tambuchiurile sunt deschise?

— Da, toate, până la peretele etanş transversal. După distrugerea pupei, două treimi din vas se vor umple cu apă. După ce se scufundă pupa, se detonează celelalte încărcături şi *gata!* Vasul de trei mii de tone se duce drept până la fund.

Qobras a examinat detonatoarele.

— E o sabie a lui Damocles…

— Foarte inteligent procedat, a spus Nina cu amărăciune. Păcat că nu depui aceleaşi eforturi imaginative şi pentru a realiza ceva constructiv.

— Nici nu ai habar cât timp şi efort mi-am dedicat pentru a fi constructiv, doctor Wilde.

— Mda, ce-ar fi să mă luminezi în privinţa asta?

— Poate o voi face. Cine ştie, există posibilitatea să îmbrăţişezi punctul meu de vedere.

— Mă îndoiesc, a pufnit ea.

— Din păcate, aşa cred şi eu, a zis el oftând, apoi s-a adresat căpitanului. Să duci nava la o distanţă sigură, după care o întorci cu faţa la *Evenor.* Vreau să văd cum se scufundă.

Constructorii statuii nu anticipaseră că se va găsi

cineva care să i se urce pe cap, a gândit Chase. Iar Platon nu prezentase lucrurile cu toată acurateţea; Poseidon nu atingea cu adevărat tavanul, deşi, de la nivelul solului, aceasta era impresia. În realitate, rămânea un mic spaţiu gol, în care bărbatul se vârâse cu greu şi rămăsese pe spate. Sculptura placată cu aur era lucrată în aşa fel încât să sugereze şi părul şi o coroană din ceva ce păreau alge; în orice caz, nici una nu reprezenta o platformă stabilă pentru carcasa inflexibilă a costumului său de scufundare.

— Cum te descurci? a întrebat Kari.

— Sunt pe-aproape.

Legase ambele încărcături, astfel încât să explodeze simultan. Detonatorul era un ceas mecanic simplu, gândit să reziste fără probleme şi la mari adâncimi. Odată activat, Chase avea la dispoziţie un minut să se retragă la o distanţă sigură. În largul oceanului, cu ajutorul propulsoarelor costumului, nu ar fi reprezentat o problemă.

Dar în spaţiul restrâns al templului…

— Tot mai cred că nu e ideea cea mai bună.

— Dacă nu va da rezultat, mă poţi concedia. Gata, am terminat.

Explozivii erau prinşi destul de nesigur de tavan, lipiţi deasupra unei nervuri din fildeş. Aceasta va fi făcută ţăndări la o milisecundă după detonare – problema era cât de mult din forţa exploziei va fi direcţionată spre tavan.

Chase avea experienţă îndelungată în acţiuni de demolare, dar în situaţia aceea trebuia să se bizuiască pe noroc. Nu-i rămânea *de ales.*

— Trage-te deoparte, i-a cerut el lui Kari şi a făcut

semn cu mâna spre capătul îndepărtat al templului. Şi coboară cât mai mult faţă de tavan.

— Am înţeles.

S-a rostogolit şi a dispărut sub luciul vălurit al apei, iar lumina aruncată de proiectoarele costumului s-a stins treptat.

Chase s-a uitat încă o dată la detonator.

— În regulă, a zis el, făcându-şi curaj.

Activarea ceasului era un proces în două etape: întâi trebuia răsucit şi scos un cui de protecţie, după care se apăsa comutatorul detonatorului. Apoi un mecanism de ceas foarte simplu şi eficient număra cele şaizeci de scunde. Să-i dăm drumul…

A răsucit cuiul pe jumătate, după care l-a smuls din locaş. Acum bomba era armată. Imediat ce apăsa butonul, nu mai era cale de întoarcere.

— Gata, Kari, a spus el, deşi nu era sigur că semnalul radio transmis de costumul lui va ajunge la ea prin apă, fii pe fază. Şaizeci de secunde începând din clipa… *asta.*

A apăsat butonul şi a dat să se rostogolească de pe capul statuii.

Dar a rămas blocat.

Echipamentul costumului se încurcase în coroană.

— Uf, drace, a rostit, încercând să se elibereze. Fără nici un efect. *Fir-ar să fie!*

Ceasornicul ticăia neiertător.

— Cinci sute de metri, a anunţat căpitanul.

— E de ajuns, a zis Qobras, privind pe ferestrele cabinei de comandă.

În faţă, de un alb strălucitor, *Evenor* se vedea pe toată lungimea; *Rechinodozer,* de un galben intens, se legăna prins în cârligele macaralei de la pupa. Bărcile de salvare se dispersaseră, oamenii din ele străduindu-se să ajungă cât mai departe de nava condamnată la pieire.

— Te rog, a spus Nina cu glas rugător, nu trebuie să faci aşa ceva...

Rămas cu ochii aţintiţi la *Evenor,* Qobras nu s-a uitat spre ea.

— Îmi pare rău, dar trebuie.

A ridicat primul detonator şi a apăsat butonul.

Castille a eliberat comanda de propulsie, plutind încă puţin şi oprindu-se apoi deasupra acoperişului templului. Auzise ceva în căşti, un pocnet slab, care a sunat ca o jumătate de înjurătură.

— Edward? a întrebat el, apropiindu-se înot de întinderea de piatră de sub el. Edward, tu eşti? Mă auzi?

Apoi a auzit altceva.

De data aceasta, sunetul nu venea din căşti, ci era transmis prin apă, propagat de la suprafaţă.

Un sunet pe care l-a recunoscut imediat. O explozie în apă chiar deasupra.

Asta nu putea însemna decât un lucru.

Nina se aşteptase ca din prova lui *Evenor* să se înalţe o minge de foc, însă zgomotul exploziei a fost dezamăgitor de înfundat. Din tambuchiurile deschise s-au ridicat câţiva norişori albicioşi, urmaţi de mici bucăţi de resturi şi hârtii care au zburat fluturând. De sub linia de plutire s-a învolburat o spumă albă, care a

dispărut cu repeziciune.

Efectul distructiv a devenit evident abia după aceea.

Prova navei s-a aplecat aproape imediat, afundându-se în apă, canarisindu-se la tribord. Obiectele nefixate de punţi au alunecat de-a latul lor şi au căzut în ocean, iar *Rechinodozer* a început să se legene violent. Pe puntea pupa, elicopterul s-a zdruncinat, întinzând la maximum cablurile care îl prindeau de platforma de aterizare.

Iuţeala scufundării a uimit-o pe Nina. S-a uitat cu o fascinaţie amestecată cu groază cum prova s-a prăbuşit în ocean, în vreme ce aerul ţâşnind din interior a azvârlit pe gurile tambuchiurilor alte şi alte resturi. În acel ritm, se va scufunda în mai puţin de un minut.

Chase se zbătea să-şi elibereze centura din coroana statuii, dar având mişcările îngreunate de carcasa costumului de scufundare nu reuşea să se prindă de altceva.

Mai avea patruzeci de secunde.

— *La dracu!*

A auzit un zgomot, un bubuit surd, venind din afara templului. O explozie!

Iar apoi nişte pocnete în căşti, vocea cuiva care se străduia să învingă paraziţii. Kari…

Ba nu! Era *Castille!*

— Edward! Mă auzi? Edward!

Dacă radioul funcţiona fără intermediul releului, însemna că se găsea foarte aproape.

— Hugo! a strigat Chase. Pleacă de aici! Am pus bomba! *Îndepărtează-te!*

— Edward! Mai spune o…

Treizeci de secunde.

— *Bombă!* a răcnit el.

Şi-a căutat, pe bâjbâite, cuţitul. Centura de care erau prinse echipamentele era strânsă bine în jurul taliei; a lovit disperat cu lama cuţitului în ea, încercând să vâre vârful sub coarda îmbrăcată în plastic.

Castille a căscat ochii mari. Mai toate cuvintele rostite de Chase fuseseră prea distorsionate să le deslușească, însă ultimul apel i-a ajuns la urechi mai clar decât şi-ar fi dorit.

Lovind puternic cu picioarele în acoperişul templului, s-a propulsat cât de repede a putut spre o zonă liberă.

Canarisirea lui *Evenor* s-a transformat într-un tangaj, pentru că puntea era acum înclinată la aproape patruzeci şi cinci de grade, în timp ce prova coborâse deja sub valuri. Elicopterul s-a desprins din cablurile care îl ţineau şi a alunecat de-a latul platformei, izbindu-se de apă. Coada i s-a scufundat prima, aerul dinăuntru a mai menţinut vreme de câteva secunde cabina la suprafaţă, după care, învins de propria greutate, aparatul s-a dus la fund.

Pe puntea prova, unul dintre cablurile care susţineau submarinul s-a rupt, iar *Rechinodozer* a rămas atârnat ca un pendul şi a lovit apa, stârnind un val enorm de stropi. Solicitat peste capacitatea de rezistenţă, postamentul macaralei s-a forfecat la bază, prăbuşindu-se şi lunecând pe puntea înclinată şi înfigându-se în submarinul deja deteriorat. Prin gaura

apărută, apa s-a năpustit înăuntru, iar *Rechinodozer* s-a scufundat în câteva secunde.

Imediat după răsturnarea vasului, dinăuntru au apărut la suprafaţă tot felul de resturi. Pupa s-a ridicat din ocean, iar apa a şiroit de pe elicele propulsoare.

Qobras a ridicat cel de-al doilea detonator şi, fără nici o expresie pe faţă, a apăsat declanşatorul.

Douăzeci de secunde.

— Hai odată, *ticălosule!*

Chase a împins cu lama cuţitului în sus, folosind-o ca pe o pârghie, iar vârful s-a proptit în carcasa costumului. S-a auzit un pocnet, iar centura a cedat.

A căzut doi metri şi jumătate până la luciul apei, aterizând pe spate şi lovindu-se cu capul de interiorul căştii. Însă nu a băgat în seamă durerea, pentru că mai avea cincisprezece secunde să se îndepărteze.

Cu un ultim jet de aburi şi fum ţâşnind din puntea spate, *Evenor* a dispărut în Atlantic, într-un muget răsunător, ca al unui animal pe moarte. Un vârtej ameţitor de bule de aer au apărut în urma epavei, iar sute de bucăţi de obiecte prea uşoare ca să se ducă la fund au fost învârtite nebuneşte de acea bulboană.

Generatoarele epavei au încetat să mai funcţioneze când apa a pătruns în compartimentele pupa, însă luminile de avarie au rămas aprinse, deoarece erau alimentate de baterii care au intrat automat în funcţiune când sursa principală de energie a murit. Trăgând după sine un jet de bule, nava de cercetare şi-a început coborârea rapidă, cu botul în jos, spre fund.

Spre Atlantida.

Qobras s-a întors spre căpitan.

— Du-ne înapoi în port. Cu viteză maximă.

— Am înţeles, domnule.

Căpitanul a transmis ordine către echipaj. Uitată într-un colţ, Nina a rămas cu mâna la gură, încercând să-şi reprime suspinele.

Nu a reuşit.

Chase a acţionat propulsoarele la putere maximă, pentru că nu mai avea timp decât să se îndepărteze de statuie, scufundându-se.

Cinci secunde, patru, trei…

A observat o licărire slabă undeva sub el – Kari! şi s-a rotit spre ea.

Explozivii au detonat.

22

Capul statuii lui Poseidon, care rezistase scufundării Atlantidei şi rămăsese să vegheze singur asupra templului vreme de unsprezece mii de ani, s-a făcut ţăndări. Tavanul din fildeş s-a dezintegrat, iar cioburi ascuţite ca briciul au căzut ploaie în încăperea inundată.

Însă şi blocul de piatră de *deasupra* încărcăturilor a resimţit din plin forţa exploziei.

Sub imensa presiune a apei, abia dacă s-a ridicat treizeci de centimetri.

Dar şi atât a fost de ajuns.

După ce aşteptase răbdător o sută de secole, Atlanticul îşi găsise în sfârşit o cale de pătrundere în comoara cea mai veche a lui. Apa rece a năvălit prin gaură, forţa colosală trăgând de blocurile de piatră. În momentul în care tavanul a cedat, s-a format o bortă cu diametrul de cel puţin şase metri. Mii de tone de apă au pătruns ca un berbec şi au strivit ceea ce mai rămăsese din statuia lui Poseidon, transformând-o în moloz auriu.

Impactul a transmis şi un val de şoc foarte puternic prin apa aflată deja în templu. Statuile au fost ridicate de pe podea şi azvârlite de colo-colo, ca nişte jucării.

Chase a avut senzaţia că este izbit de un camion în viteză. Lanterna i-a fost smulsă din mână şi a dispărut răsucindu-se în vâltoarea stârnită de explozie. Iar el s-a trezit trântit de un zid. Cu forţă. Nu a reuşit să se

mişte, fiind ţintuit de forţa îngrozitoare ca un fluture pe o planşă de insectar.

Apoi zgomotul a scăzut în intensitate. La fel presiunea care îl ţintuia şi îl freca de zid, pe măsură ce curenţii turbionari slăbeau în intensitate. În încheietura mâinii stângi a simţit crescând o durere cumplită, ca o arsură. Şi-a adus aminte ca prin ceaţă că îi fusese izbită de zid, dar mintea lui era capabilă să prelucreze acea senzaţie abia acum.

Luminile de pe costum încă funcţionau, dar o vreme nu-i vor fi de nici un folos. Sedimentele care stătuseră neclintite pe podeaua templului încă de la inundare fuseseră tulburate şi stârnite de furia potopului, făcând ca apa să devină lăptoasă.

Acum însă templul era inundat complet, iar pătrunderea apei încetase. Ceea ce însemna că putea ieşi prin gaura din tavan.

Kari!

Era imposibil ca ea să fi fost pe deplin pregătită pentru a rezista năvalei apelor oceanului. Sigur fusese lovită la fel de neiertător ca el.

A încercat să o apeleze prin radio.

— Kari! Kari, mă auzi? Unde eşti? *Kari!*

Nu a primit răspuns.

Poate era în afara razei de acoperire radio – ori era rănită, ori murise.

S-a lăsat spre podea şi a înotat în faţă, chircindu-se din cauza durerii din braţul stâng. S-ar fi deplasat mai repede folosind propulsoarele, dar nu voia să rişte o ciocnire cu vreun obiect pe care nu l-ar fi văzut în apa tulbure.

A simţit resturi şi sfărâmături sub picioare, bucăţi

de pietre şi statui. Podeaua era ca după un bombardament.

A distins o lumină slabă în faţă. Distanţele erau extrem de înşelătoare în apa încărcată cu impurităţi; părea că luminiţa se afla la doisprezece sau cincisprezece metri, însă în condiţiile acelea probabil că era la doi metri şi ceva.

— Kari! a strigat el, în momentul în care luminile au căpătat formă.

Erau reflectoarele de pe costumul ei – de fapt, doar *unul* acum, pentru că unul era stins. Şi, din câte îşi dădea Chase seama şi ea părea să se fi stins, pentru că plutea nemişcată deasupra podelei.

A îndreptat-o. Căştile lor s-au ciocnit când a încercat să îi vadă faţa prin apa lăptoasă. Avea ochii închişi, iar el nu şi-a dat seama dacă mai respira. Costumul de scufundare era un sistem închis, din care nu ieşeau bulele de aer care caracterizau costumele obişnuite.

— *Kari!*

Pleoapele ei au tresărit.

— O, slavă Cerului! a exclamat Chase. Kari, hai, trezeşte-te! Trebuie să ieşim de aici.

Ea a deschis ochii şi l-a privit confuză.

— Eddie? Ce s-a întâmplat?

— Să-ţi spun pe scurt? Bum! Şi pleosc! S-a făcut gaura. Te simţi întreagă?

S-a strâmbat de durere.

— Mă dor picioarele.

— Clădirea e posibil să se prăbuşească în continuare. Trebuie să ieşim – dacă urcăm drept, putem merge de-a lungul tavanului până găsim gaura.

— Ai reuşit?

— Da. Am reuşit, i-a răspuns şi a luat-o de mână. Foloseşte-ţi propulsoarele şi urcă.

A dus apoi mâna la comanda propulsoarelor lui.

— Numărăm până la trei. Gata?

Kari a confirmat şi el a numărat de la zero. Ea a pornit vertical. Chase a rămas în urmă.

— Hei, hei, stai puţin! a exclamat el, sărind în sus de pe podea, în încercarea de a porni după ea.

Bâzâitul slab al propulsoarelor ei s-a oprit.

— Ce-ai păţit?

Cu degetul mare, Chase a împins înainte şi înapoi rotiţa de comandă a propulsoarelor. Nu s-a întâmplat nimic.

— Doamnă, avem o problemă. Propulsoarele mele nu funcţionează.

— Ţi s-a deteriorat costumul?

— Hm, cam da. Primul indiciu a fost că funcţionează.

Ea l-a lovit cu palma peste zona pieptului.

— Vorbeam serios! Costumele astea sunt *rezistente* – dacă a primit vreo lovitură care a deteriorat un sistem, s-ar putea să mai fie afectat vreunul. Alimentarea cu aer merge?

— Pare cum trebuie, dar… Stai puţin. Ori am făcut pipi pe mine… ori e o fisură.

S-a foit cu stângăcie. Avea o senzaţie rece, de umed, pe partea superioară a piciorului, în *interiorul* costumului.

— Drace! Intră apă!

Ca să fie şi mai limpede situaţia, o bulă de aer s-a înălţat între ei, atingând geamul căştii lui, după care a urcat spre suprafaţă.

— Ţine-te de mine şi, orice s-ar întâmpla, nu-mi da drumul, i-a cerut Kari.

Chase s-a prins de centura ei şi a observat că mai toate instrumentele lipseau, fiind probabil smulse de curenţi. Ea a pornit propulsoarele, care s-au încordat sub sarcina sporită.

— Încetineşte, a sfătuit-o Chase când s-au apropiat de acoperiş. Să nu ne lovim de tavan.

— Dar nici să te îneci!

Cu toate acestea, a încetinit, ţinând mâna liberă ridicată deasupra capului până când a atins ceva solid.

— Am ajuns. Încă mai există un buzunar de aer, îl simt.

S-a ridicat până când creştetul căştii s-a lovit uşor de tavanul din fildeş. Acolo exista suficient spaţiu cât să-şi ridice ochii deasupra luciului apei.

Spre surprinderea ei, a observat lumină. Beţele luminoase era încă acolo, legănându-se pe apă.

— Ce vezi? a întrebat-o.

— Tavanul s-a lăsat la vreo zece metri de aici, de aceea mai există aer.

S-a răsucit în apă.

— Văd unul dintre zidurile din capăt.

— Acela e peretele sudic, locul unde am fost noi. Trebuie să mergem în direcţie opusă.

— Bine.

A coborât vreun metru, trăgându-l pe Chase după ea, apoi s-a înclinat în faţă pentru a se propulsa de-a lungul marginii acoperişului. Discretă, lumina oranj a băţului a îndrumat-o către porţiunea care se lăsase a tavanului.

— Să fii atentă, pietrele s-ar putea desprinde, a

prevenit-o.

— Da, îmi dau seama, având în vedere explozivii folosiţi de tine.

S-a apucat să exploreze tavanul mai atentă după ce şi-a dat seama că explozia spintecase fildeşul, lăsând la vedere aşchii ascuţite şi periculoase.

Pe neaşteptate, a simţit în faţă un curent slab. În apa agitată erau mai puţin particule în suspensie.

— Eddie! Cred că am găsit-o!

— Grozav! Aten…

Cu un pocnet ca acela făcut de ruperea unui os, unul dintre blocurile uriaşe de piatră a cedat forţei gravitaţionale şi a căzut din locul în care se odihnea, smulgând cu sine părţi mari de fildeş. A izbit-o pe Kari în partea din spate a costumului, azvârlind-o într-o parte.

Chase a prins-o de braţ şi a tras-o în picioare.

— Drace! Eşti teafără?

I-a verificat costumul. Partea superioară a carcasei de formă rotundă, unde erau adăpostite rezervoarele de aer şi sistemul de recirculaţie era strivită, crăpată precum coaja unui ou.

— Costumul ţi-e turtit – mai poţi respira?

Îngrijorată, Kari a inspirat.

— S-a întâmplat ceva – încă primesc aer, dar mi-e mai greu să respir. Cred că s-a deteriorat regulatorul.

Ca să o încurajeze, Chase a prins-o strâns de mână.

— Nu-ţi pierde cumpătul. Aproape c-am ieşit din templu. După ce ajungem afară, poate îl găsim pe Hugo şi ne îndreptăm spre suprafaţă. Ne trebuie doar cincisprezece minute, atât. Fă economie de aer şi respiră rar. Ai înţeles?

— Am înţeles, a spus ea, dând din cap, deşi pe faţă i-a apărut o expresie de îngrijorare.

Au ajuns la gaura căscată în acoperiş. Kari s-a slujit de propulsoare ca să se ridice din templu, trăgându-l pe Chase după ea. Apa s-a limpezit cu repeziciune. El a privit în jur, căutând lumini. A remarcat imediat câteva, dar ele nu aparţineau unui obiect cunoscut.

— Un alt submersibil, a zis ea, uitându-se la epava unui vas.

Cu toate că porţiunea rezervată echipajului făcuse implozie, secţiunea în care se aflau bateriile rămăsese etanşă, alimentând fără rost proiectoarele.

— E al lui Qobras.

— Hugo trebuie să fie prin apropiere, a spus el şi, înotând, a ieşit cu totul din gaură. Hugo, mă auzi? Am ieşit din templu, repet, am ieşit. Mă auzi?

Linişte.

— Edward!

Vocea era slabă, acoperită de paraziţi, dar îi aparţinea neîndoielnic belgianului.

— Te aud. Unde eşti?

— Deasupra capătului nordic al templului. Tu?

— Eu cobor dinspre sud-vest! Mă vezi?

Chase a ridicat privirea. Şi, bineînţeles, a văzut luminile costumului lui Castille apropiindu-se.

— Sunteţi teferi?

— Costumul lui Kari e avariat – dar şi al meu e buşit, am o fisură în el şi nu mă pot folosi de propulsoare. Trebuie să ajungem cât mai repede la suprafaţă.

Castille şi-a îndreptat lanterna spre costumul lui Chase.

— Uite unde ai fisura, a zis el, arătând spre talie.

Chase şi-a dat seama care era cauza. Când folosise cuţitul pentru a-şi tăia centura cu echipamente, vârful lui ascuţit străpunsese carcasa de policarbonat. Chiar în timp ce privea, a văzut o mică bulă de aer ieşind din costum şi ţâşnind spre suprafaţă.

— Ai ceva cu care să peticim costumul?

Castille a clătinat din cap.

— Edward, ascultă, la suprafaţă s-a întâmplat ceva urât. Am auzit…

Zdronc!

— Ce dracu' a fost asta? a întrebat Chase.

Zgomotul neaşteptat a sunat ca un obiect de metal căzând pe piatră. S-a întors. Ceva, un obiect aflat alături de el, lucea slab. S-a apropiat mai mult ca să-l examineze. Era o cheie de piuliţe.

Zdrang!

Un alt zgomot, mult mai puternic şi mai intens. S-au răsucit toţi trei şi au văzut un drug lung în picioare pe acoperişul de piatră. S-a dat peste cap încet şi a alunecat pe latura în pantă a acoperişului.

Castille a înotat după el, oprindu-se când şi-a dat seama ce era.

— O cange de barcă. Ce naiba…

La periferia câmpului său vizual, Chase a remarcat alte şi alte obiecte căzând în jurul lor, o adevărată ploaie de metal. A ridicat ochii…

— Hugo! *Dă-te…!*

Dar era prea târziu. Cu iuţeala unei suliţe, elicopterul de pe *Evenor* se prăbuşea cu coada înainte spre Castille. Belgianul a fost blocat pe acoperişul templului.

Una dintre palele rotorului a străpuns costumul

gros.

— Nu se poate! a urlat Chase.

A încercat să înoate spre prietenul lui, dar unda de şoc produsă de fuzelajul elicopterului la izbirea de pietre l-a azvârlit înapoi.

Fasciculele reflectoarelor lui Castille au fost întunecate de un nor care a crescut în dimensiuni.

Sânge.

— *Hugo!*

Valul şi-a pierdut din forţă; a pornit din nou înot, lovind furios apa, ignorând durerea din braţ.

Kari l-a prins de costum, folosindu-se de propulsoare să îl tragă înapoi.

— *A murit!* a strigat ea. Trebuie să ieşim de aici! *Imediat!*

Cuprins de furie şi disperare, Chase a ocolit-o.

— Nu-l pot lăsa aici!

— Trebuie! *Uite!* a strigat ea şi a arătat spre suprafaţă.

De sus venea o ploaie de obiecte. Scule, capace de tambuchi, bucăţi din balustrade, chiar şi o secţiune din domul radar de pe *Evenor.*

Iar prin semiîntuneric se năpustea spre ei ceva mai mare, o formă masivă, de culoare galbenă…

Kari a ţâşnit într-o parte cu forţa maximă a propulsoarelor, târându-l pe Chase cu ea, în timp ce *Rechinodozer* a căzut pe lângă ei şi a trecut prin acoperiş, cât pe ce să-i lovească. În urma lui a căzut, târându-se, un lanţ, ale cărui zale s-au târât cu un zgomot înfiorător peste pietre. Macaraua de la celălalt capăt s-a prăbuşit peste templu, după care a alunecat ca o seceră pe panta din spatele lor. Amândoi i-au

simţit trecerea prin apă când s-a strecurat la câţiva centimetri pe sub picioarele lor.

Kari s-a aplecat în faţă şi a ieşit din templu. În jurul lor au continuat să cadă resturi, iar când acestea atingeau fundul, nisipul părea să explodeze, ridicându-se încet şi formând nori.

Chase a ridicat ochii.

— Uf, la dracu'! Mergi drept! *Mergi!*

L-a ascultat, întorcând însă capul să vadă – şi inima i-a împietrit de groază.

Era o constelaţie de stele căzătoare, o adevărată boltă de lumini care dădeau să o împresoare.

Evenor!

Cu luminile de avarie încă aprinse, scoţând gemete metalice care se propagau prin apa oceanului, nava reprezenta o bombă de trei mii de tone care se prăbuşea drept spre ei.

Kari a apăsat cu degetul mare şi mai puternic pe comanda propulsoarelor şi a reuşit să iasă atât ea, cât şi Chase, din calea vasului care plonja spre ei.

Evenor a lovit fundul ca o bombă.

Prova s-a strivit, aplatizându-se la contact, iar forţa apei împinse înapoi prin interiorul navei a sfârtecat suduri şi îmbinări, la fel de distrugătoare ca un explozibil de mare putere. Puţinul aer rămas prins înăuntru a năvălit prin sutele de fisuri şi fracturi noi apărute în corpul vasului. Nituri, hublouri, chiar uşi, au zburat în toate părţile, la fel ca schijele dintr-o grenadă.

Surprinşi de unda de şoc şi aproape asurziţi, Kari şi Chase nu au putut face altceva decât să se lase târâţi de curent, în vreme ce bucăţi din epavă se răsuceau în

jurul lor, lovindu-se de costume.

Un alt scrâşnet îngrozitor de metal chinuit, însoţit de un geamăt, s-a auzit în adâncuri când, încet, dar inexorabil, *Evenor* s-a răsturnat pe o parte şi a secţionat templul ca o lamă de ghilotină. În ciuda perfecţiunii arhitecturale, clădirea nu putea să reziste nicicum forţei distructive a câtorva mii de tone de oţel.

Acoperişul templului a zburat spre exterior când *Evenor* a dislocat apa din interiorul încăperii principale. Fără nici un sprijin, pereţii s-au năruit, strivind tot ce mai rămăsese întreg înăuntru.

Templul lui Poseidon, însăşi inima citadelei Atlantidei, era acum pierdut pentru totdeauna.

Zgomotul s-a stins treptat. Simţindu-şi capul vuind, Chase a rămas aproape uimit că scăpase cu viaţă.

Kari…

Nu reuşiseră să se mai ţină de mână şi se despărţiseră. S-a răsucit, încercând să o zărească prin norii de sedimente stârnite.

— Kari! Unde eşti?

Nu a văzut nici urmă de ea în bezna care îl înconjura.

— Aici sunt, a spus ea, cu glas pierit. În spatele tău, la vreo cinci metri mai jos. Urc spre tine.

Chase a coborât privirea. Aceeaşi negură.

— Nu te văd.

— Am pierdut reflectorul. Stai puţin.

După câteva clipe s-a aprins o lumină oranj, în care a văzut-o pe Kari cum se ridica având un băţ luminos în mână.

— Îţi mai funcţionează propulsoarele?

— Da. Dar cum e cu spărtura din costumul tău?

Chase s-a mişcat în interiorul lui. Senzaţia de răceală se extinsese.

— La naiba. Cred că situaţia s-a agravat.

— Sigur nu e o fisură mare, altfel mureai deja – dar se va lărgi.

Kari a ajuns lângă el şi a ţinut băţul luminos în faţa zonei deteriorate.

— Există posibilitatea de a o astupa?

— Nu. Dar *tu* ai putea să faci ceva.

— Ce anume?

— Ţine degetul mare peste ea.

— Aha.

Chase s-a simţit ciudat de jenat că nu-i venise lui în minte acea soluţie. A coborât privirea spre templu. Câteva dintre luminile de pe *Evenor* încă mai ardeau în mijlocul dezastrului.

— Hugo...

— Acum mă preocupă soarta Ninei, a spus Kari. Din câte ştiu, se afla pe vas. Iar Qobras nu prea lasă martori în viaţă.

Chiar dacă se afla alături de el, iar interferenţa radio era minimă, vocea ei se auzea foarte slab.

Kari a pornit propulsoarele, începând ascensiunea. Chase s-a ţinut de centura ei cu o mână, apăsând cu degetul celeilalte pe fisura din costum. În interiorul căştii se găsea un indicator de adâncime, care a început să afişeze numere ce scădeau.

Dar urcuşul era prea lent. Din cauza greutăţii suplimentare, costumul lui Kari nu atingea decât jumătate din viteza maximă.

Chase s-a chinuit să calculeze cât timp le va trebui

să ajungă la suprafaţă. Cel puţin douăzeci de minute. Poate chiar jumătate de oră. Şi cum alimentarea cu oxigen din costumul lui Kari funcţiona defectuos…

— Cum respiri? a întrebat el.

— E tot mai greu. Regulatorul lasă impresia că se blochează. Nu reuşesc să primesc suficient aer.

— Şi cum te simţi?

— Ciudat. Şi… şi puţin ameţită.

Acestea erau primele simptome ale hipoxiei şi-a dat seama Chase. Lipsa de oxigen. Kari nu avea cum să rămână conştientă îndeajuns de mult ca să îi propulseze pe amândoi până la suprafaţă. Asta însemna că va trebui ca el să acţioneze comenzile propulsoarelor.

Iar asta însemna că… va trebui să-şi ia degetul de pe gaura din costum. Va avea nevoie de ambele mâini ca să se ţină de ea – maneta de comandă nu era prevăzută pentru a suporta o sarcină mai mare. Dacă se lăsa cu toată greutatea pe ea, putea plesni, ceea ce îi condamna pe amândoi la moarte.

— Kari, a spus el, străduindu-se să-şi păstreze calmul, atât pentru binele lui, cât şi pentru al ei, ţine degetul pe rotiţa aceea atât cât poţi, înţelegi? Dacă ai probleme, preiau eu. O să ajungem la suprafaţă.

— Dar dacă preiei controlul, nu o să…?

— Nu te mai gândi la mine. O să reuşim. Clar?

— Bine… i-a răspuns ea cu glas somnoros.

S-au ridicat în tăcere vreme de alte câteva minute. Chase a verificat indicatorul de adâncime: două sute de metri. Mai rămânea mult de urcat.

— Eddie.

— Da.

Kari părea în pragul somnului.

— Îmi pare rău de Hugo. Am ţinut la el.

— Şi mie îmi pare rău, i-a zis Chase, simţind un val de furie crescând în el.

A făcut un efort să o ţină în frâu. Dar fără succes. Deocamdată.

— De obicei, nu-mi place să mă răzbun, pentru că nu e profesionist – dar Qobras va regreta amarnic.

— Bine. Suntem atât de aproape, că nu ne va putea opri…

— Atât de aproape, de ce?

Nu a primit răspuns.

— Kari!

Propulsoarele s-au oprit. Mâna stângă a femeii a căzut moale, dând drumul manetei de comandă.

— Of, *drace,* a mormăit Chase.

Se aflau la o sută optzeci de metri. La acea adâncime, costumul lui trebuia să reziste la o presiune de douăzeci de atmosfere. Dacă fisura se lărgea, apa i-ar fi pătruns în costum ca un *şuvoi,* nu picătură cu picătură.

Dar nu-i rămânea de ales.

A înotat în sus, cu mâna cuprinsă de dureri, a prins-o de talie pe Kari, iar cu dreapta a preluat comanda propulsoarelor. Senzaţia de umezeală din costum s-a accentuat. A început să tremure.

Nu avea timp să se gândească la aşa ceva.

A dat comanda la puterea maximă. Căpătând viaţă, propulsoarele au scârţâit din nou, iar indicatorul de adâncime a reînceput să numere înapoi, dar extrem de încet. A dat din picioare, făcând tot ce se putea pentru a grăbi viteza de urcare. În ciuda pregătirii fizice şi a

instruirii îndelungate, a simţit că oboseşte rapid, pentru că presiunea şi frigul îl secătuiau de puteri.

Mai erau o sută cincizeci de metri. Umezeala rece s-a extins în tot corpul.

La o sută douăzeci, până la el a ajuns prima idee de lumină de la suprafaţă, iar bezna completă a făcut loc unei nuanţe albastre intense şi ciudat de frumoase. Pe măsură ce urcau, apăreau tot mai mulţi peşti, care săgetau pe lângă ei sugerându-le că erau nişte intruşi ai adâncurilor şi măsurându-i cu ochi reci şi nepăsători.

S-a uitat la Kari. Avea ochii închişi şi părea aproape senină. Nu şi-a dat seama dacă mai respira. Ori respiraţia ei era foarte superficială, astfel că nu-i vedea nările mişcându-se… ori deja murise.

La şaizeci de metri, Chase şi-a dat seama că poate vedea soarele, o pată ceva mai strălucitoare de lumină. Contorul de adâncime număra în continuare, metru cu metru… Brusc, propulsoarele s-au oprit.

A apăsat mai tare cu degetul pe comandă, sperând că frigul îl amorţise, făcând-i mâna să alunece. Dar nu se întâmplase asta. Rotiţa dinţată era împinsă la maximum.

Costumele de imersiune erau proiectate pentru a fi folosite în conlucrare cu un submersibil, pentru coborâre – iar urcarea se făcea la fel. Nu se gândise nimeni la o urcare autonomă.

Bateriile muriseră.

Şi mai aveau treizeci de metri până la suprafaţă.

— La mama dracului…

S-a uitat la Kari, a clătinat-o, parcă vrând să o trezească şi să primească ajutorul ei. Însă ea a rămas

cu ochii închişi. Aşadar, totul depindea de el.

A început să înoate folosindu-şi forţa rămasă, trăgând-o cu el. Ea cântărea şaizeci de kilograme, însă greutatea costumului care trebuia de asemenea ridicat era totuna cu transportarea unui coleg masiv, complet echipat, pe o scară.

Douăzeci şi şapte de metri. Douăzeci şi patru. Douăzeci şi unu.

Fiecare număr nou apărea pe ecranul contorului parcă după o eternitate. Nu voia altceva decât să se oprească pentru a se odihni, să-şi recapete suflul şi să simtă că arsura din muşchi dispare, însă trebuia să o ducă pe Kari până la suprafaţă.

Doisprezece metri. Nouă.

Razele soarelui sclipeau parcă dispreţuitor în valurile de deasupra. Însă contorul mai avea de numărat. Trei metri, doi şi jumătate…

Simţea deja legănarea produsă de valuri, întrucât costumul lui se izbea de cel al lui Kari. Un metru şi jumătate, un metru… Ajunsese să gâfâie spasmodic, iar muşchii erau deja gata să-i cedeze…

Gata!

A despicat luciul apei şi a clipit orbit de razele soarelui roşiatic, aflat la orizont. Încordându-se, a tras-o pe Kari după el. Apa s-a scurs de pe casca ei. Sub apă, îi fusese imposibil să-i vadă adevărata culoare a feţei; acum, chiar în lumina caldă, piele ei părea palidă şi vineţie.

Costumele erau închise cu multiple cleme şi încuietori, menite să fie desfăcute cu ajutorul a doi oameni, dar acum nu aveau la cine apela. Chase s-a chinuit cu inelul de etanşare de la gâtul ei,

întâmpinând greutăţi din cauza degetelor amorţite de frig atunci când a desfăcut încuietoarea. Şi-a înfăşurat braţul în jurul căştii, străduindu-se să găsească suficientă forţă pentru a o răsuci puţin.

Până la urmă s-a învârtit, iar ştiftul de zăvorâre s-a eliberat. A ridicat casca şi a aruncat-o deoparte. Kari a legănat nesigură din cap.

— Kari! Hai, trezeşte-te!

Chase a bătut-o pe obraji, încercând să o ţină dreaptă, astfel încât apa să nu treacă peste gâtul costumului ei şi să-l inunde. Ea avea nevoie de resuscitare gură la gură, dar era imposibil să-şi scoată casca fără să-i dea drumul.

— Kari! Hai, *revino-ţi!*

Tânăra a luat brusc o gură de aer, apoi a tuşit şi a început să gâfâie. Pleoapele i-au fluturat.

— Eddie?

Cuvântul a rămas doar o şoaptă slabă.

— Hei, ai înviat! a spus el, zâmbind cu gura până la urechi. Am reuşit. Te simţi bine?

— Mi-e rău… şi mă doare *cumplit* capul.

— Dar eşti în viaţă şi ăsta-i cel mai important lucru. Dă-mi mâna şi ajută-mă să-mi scot găleata asta nenorocită de pe cap.

Ea a tras de sistemele de prindere a căştii.

— Au, ce naiba!

— Ce-ai păţit?

I-a aruncat o privire de om învins.

— Nu mai are importanţă. Suntem la o sută cincizeci de kilometri în largul Atlanticului, iar nava noastră e bucăţi la fund. O să avem cam mult de înotat.

Spre surprinderea lui, Kari a zâmbit.

— Nu cred că va fi nevoie să înotăm.
— De ce?
— Pentru că-l văd pe căpitanul Matthews vâslind spre noi.
Chase s-a întors.
— Măi, să fie.
Barca de salvare era la o sută de metri, dar Matthews se vedea clar în uniforma lui albă, la prova, făcând semne cu braţul.
— Deci Qobras i-a lăsat în viaţă…
— Nu-i stă în obicei, a spus Kari, nedumerită, dar simţindu-se uşurată. Sigur s-a întâmplat ceva. Cred că… Vai, Dumnezeule, a strigat şi l-a prins de braţ. Nina! Cred că a luat-o pe Nina cu el!
— De ce? O voia moartă – ce l-a făcut să se răzgândească?
— Cred că ştie ceva şi-a ea dat seama. O fi vorba de ceva ce a văzut în templu, vreo informaţie îndeajuns de valoroasă pe care să o ofere în schimbul vieţii echipajului.
— Mda, îi putem întreba peste câteva minute. Hai, dă-mi casca jos mai repede!
— Dacă mă gândesc mai bine, ar fi preferabil să o păstrezi până urcăm în barcă.
Chase s-a încruntat.
— De ce?
— Pentru că am senzaţia că radioul din costumul tău este singurul pe care îl mai avem…

Cinci minute mai târziu, Chase a reuşit să respire în cele din urmă aerul proaspăt al oceanului.
Kari avusese dreptate: echipajul de pe *Evenor*

fusese lăsat în derivă fără aparat de radio-recepţie. Cu toate acestea, imediat ce barca de salvare s-a alăturat celorlalte în apropierea zonei presărate cu resturi de la nava scufundată, unul dintre mecanici s-a ocupat de emiţătorul aflat pe costumul de scufundare. Nu bătea prea departe, dar nici nu le trebuia aşa ceva. Potrivit standardelor maritime, în golful Cadiz traficul era destul de intens. Dar, după cum a susţinut Matthews, încă nu era recomandabil să folosească aparatul – nu avea rost să lanseze un semnal S.O.S. dacă vasul cel mai apropiat era cel al lui Qobras.

Chase şi Kari n-au mai pierdut vremea şi au aflat ce se întâmplase la bordul navei *Evenor.*

— Aşadar, Nina s-a predat de bunăvoie ca să vă salveze?

Matthews a dat din cap drept confirmare.

— Cu toate că omul acela, Qobras, i-a spus că o va ucide. Îi suntem datori pentru viaţa noastră.

Kari a rămas tăcută şi a privit gânditoare spre soarele care apunea. Chase şi-a petrecut un braţ pe după umărul ei.

— Hei, lasă. Deocamdată trăieşte. Indiferent ce ştie, sigur nu i-a divulgat totul din prima clipă. Va trage de timp cât va putea. Şi vom reuşi să o găsim.

— Cum? a întrebat ea pe un ton sumbru. Chiar dacă descoperim nava în port, Qobras sigur nu va mai fi acolo. Cu siguranţă că a fost preluat de un elicopter, ori a plecat la ţărm cu o şalupă rapidă. Până ajungem noi…

— Găsim noi o soluţie, a răspuns Chase, lăsându-se puţin pe spate şi privind spre cer.

Apăruseră primele stele, care licăreau delicat pe

cerul senin.

— De fapt, a intervenit Matthews, doctorul Wilde a lăsat un mesaj, deşi nu am idee ce a vrut să dea de înţeles. A zis să ţi-l transmit dacă te voi vedea.

Chase s-a ridicat în capul oaselor.

— Ce a spus?

— Nu mare lucru. Doar că... îţi va trimite o ilustrată.

— O ilustrată? a făcut Kari nelămurită, încruntându-se.

Nedumerirea ei a sporit când Chase a început să râdă cu hohote, arătând foarte fericit.

— Ce? Ce a vrut să spună?

Chase a reuşit să-şi stăpânească râsul, dar a rămas cu un zâmbet larg până la urechi.

— Înseamnă că ştiu precis unde va merge, a anunţat el.

23

Tibet

Soarele nu se ridicase încă deasupra piscurilor Himalayei, însă, în timp ce elicopterul zbura printre munţi, Nina a văzut venind dinspre est lumina dinaintea zorilor.

Încadrată de două gărzi înarmate, stătea în partea din spate a aparatului. În faţa ei erau Qobras, Starkman şi Philby. Cât ţinuse acel zbor, fostul ei mentor nu îndrăznise nici o clipă să o privească drept în faţă.

În urma lor, îşi dăduse ea seama, venea un alt elicopter, care transporta alţi oameni şi ceva ascuns într-o ladă de mari dimensiuni. Se îndoia că în ea s-ar fi aflat ceva bun.

— Continuă, a îndemnat-o Qobras. Vorbeai de o erupţie…

— Da.

Imaginea ultimelor inscripţii din templu i-a revenit în minte.

— Insula se scufunda lent, iar vulcanul din nordul ei devenise activ – ştiau că sfârşitul era aproape. Nu cred că şi-au dat seama cât de curând va sosi acea clipă, astfel că au fost oarecum surprinşi când s-a întâmplat catastrofa.

— Dar nu s-a petrecut suficient de repede. Unii dintre ei au scăpat.

Nina a clătinat din cap.

— Chiar că ai ceva împotriva atlanţilor, adevărat? Având în vedere că imperiul lor a fost distrus acum unsprezece mii de ani, cred că a trecut cam multă vreme de atunci ca să le mai porţi ranchiună.

— Imperiul nu a fost niciodată distrus *integral,* doctor Wilde. El continuă să existe şi în prezent.

— O, trebuie să fie vorba de puternicul şi *invizibilul* imperiu al atlanţilor.

Qobras nu a luat în seamă sarcasmul ei.

— Dacă foloseşti cuvântul „invizibil” în sensul că nimeni nu ştie de existenţa lui, atunci, da, ai dreptate. Descendenţii atlanţilor trăiesc printre noi, căutând să deţină controlul asupra tuturor oamenilor pe care îi socotesc inferiori lor. Diferenţa este că ei deţin puterea nu doar prin forţa armelor, ci prin aceea a *bogăţiei.*

— S-ar părea că am pătruns pe tărâmul teoriei conspiraţiei, l-a ironizat Nina. Urmează să mai spui că atlanţii sunt de fapt Iluminaţii, nu?

— Nu tocmai. *Noi* suntem Iluminaţii.

Nina s-a uitat la el neîncrezătoare.

— Poftim?

— Nu în înţelesul pe care în mod sigur ţi-l închipui. Organizaţia noastră a fost înfiinţată cu mult timp înaintea sectelor care au adoptat acest nume începând cu secolul al XVI-lea. Iar numele de iluminaţi este latin, în vreme ce numele nostru codificat provine din greaca veche. Frăţia lui Selasphoros – purtătorii de lumină.

— Greaca *antică?* a exclamat Nina şi s-a întors către Philby, căutând un sprijin împotriva acelei idei nebuneşti, dar cum el încă nu avea curaj să se uite în

ochii ei, nu a descoperit pe faţa lui o expresie care să sugereze că punea la îndoială vorbele lui Qobras. Aşadar, susţii că eşti capul unei organizaţii secrete împotriva atlanţilor, veche de două mii cinci sute de ani? Asta e o *absurditate!*

— Ba este chiar mai veche, a continuat Qobras, netulburat. Sunt sigur că-ţi aminteşti de *Critias* – se vorbeşte acolo de războiul dintre atenieni şi regii atlanţilor, da?

— Sigur. Războiul despre care se spunea că se purta între cei care trăiau dincolo de Coloanele lui Heracle şi cei care trăiau dincoace de ele. Dar asta e *singura* menţiune, în afara celor câtorva rânduri din *Timaios.*

Qobras a clătinat din cap.

— Ba nu. E vorba de ceva mai mult.

— *Critias* a rămas neterminat.

— Critias *a fost suprimat,* a contrazis-o Qobras. De Frăţie. Textul complet cuprinde o descriere a războiului dintre cele două mari puteri şi a modului în care atenienii şi aliaţii lor i-au alungat pe invadatori din Mediterana. De asemenea, mai era prezentat contraatacul atenian împotriva Atlantidei – care s-a încheiat când armata ateniană a fost surprinsă pe insula care s-a scufundat.

— Dar acest lucru nu este în concordanţă cu conţinutul dialogului *Timaios.* Texul sună cam aşa; „Şi într-o singură zi şi noapte de nefericire, toţi războinicii voştri ca unul s-au scufundat în pământ, iar insula Atlantida, în acelaşi fel, a dispărut în adâncurile mării.” E vorba de două evenimente distincte.

— E vorba de acelaşi eveniment, dacă judecăm în funcţie de textul originar al dialogului *Critias.*

— Bine, dar asta… a rostit Nina şi a tăcut în clipa în care înţelesul deplin al spuselor lui Qobras i-a devenit clar. Te referi la textul *originar?* Adică transcris direct după vorbele lui Platon?

— Avem în tainiţele noastre mai multe decât îţi imaginezi, inclusiv textul complet al dialogului *Critias* – şi *al treilea* dintre dialogurile despre Atlantida al lui Platon, *Hermocrates.*

— Dar *Hermocrates* nu a fost scris…

— Pentru că noi am convins lumea. Frăţia a acţionat vreme de mii de ani pentru a împiedica redescoperirea Atlantidei. Am depus toate eforturile pentru ca urmaşii atlanţilor să nu intre în posesia unor lucruri care să îi ajute în încercările lor de a o găsi.

— Toate eforturile au presupus şi recurgerea la crimă, a zis ea, strâmbându-se.

— Nu ne mândrim cu asta, însă uneori a fost necesar. Alteori… a fost justificat.

— Dar *de ce?* a întrebat Nina. E o *nebunie!* Adevărat, Atlantida este una dintre cele mai cunoscute legende din lume, dar până la urmă ea reprezintă doar un şantier arheologic, un oraş mort, plin de ruine.

Qobras s-a ridicat de pe banchetă.

— O fi oraşul mort, dar ceea ce reprezintă este cât se poate de viu, doctore Wilde. Şi acest lucru este la fel de periculos acum pe cât era şi în anul 9500 î.e.n. Descoperirea atlanţilor ar ajuta la adunarea tuturor descendenţilor, unindu-i într-o forţă uriaşă, capabilă să facă rău.

— Dar Atlantida *a fost* deja descoperită, a protestat Nina. De mine. Şi toţi oamenii de pe *Evenor* ştiu unde se află. Crezi că vei reuşi să păstrezi secret acest

lucru?

— *Locul* este posibil să fie descoperit, însă cunoştinţele pe care el le conţine au fost distruse. Iar Frăţia are influenţă în multe zone, a spus şi a aruncat o privire spre Philby. Putem face lumea academică să rămână nepăsătoare, desigur.

— De aceea mi-ai respins proiectul, Jonathan? a întrebat ea. Ai fost tot timpul în solda acestui individ?

— Am încercat să te *protejez,* i-a răspuns el. Nu eram convins că teoria ta se va concretiza. Dar nu puteam să risc să se dovedească a fi corectă. Nu ştiam că ei vor încerca să te ucidă chiar acolo, în Manhattan, pentru a împiedica difuzarea teoriei, trebuie să mă crezi! Nu am vrut nicidecum să-ţi fac vreun rău!

— Îţi rămân *recunoscătoare* pentru grija pe care mi-ai purtat-o.

Ruşinat, Philby a evitat să o privească în ochi.

— În ce-i priveşte pe ceilalţi care ar manifesta vreun interes, a continuat Qobras, există multe modalităţi prin care să le distragem atenţia. Însă acum acest lucru nu va mai fi necesar. Dacă spui adevărul în privinţa ultimei redute a atlanţilor de altădată, înseamnă că o vom distruge şi pe aceasta. Dacă va dispărea şi ultima verigă, urmaşii lor nu vor mai fi capabili să se unească pentru a porni un nou război de cucerire.

— Familia Frost nu are nicidecum intenţia de a porni un război, a protestat Nina. Doar dacă socoteşti acţiunile filantropice drept arme de distrugere în masă.

Qobras a scos un hohot de râs.

— Acte filantropice? Eu nu le-aş numi astfel. Kristian

Frost a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a restaura domnia atlanţilor sub conducerea lui. Chiar crezi că Fundaţia Frost a acţionat pentru a-i ajuta pe cei bolnavi?

— Atunci în ce *scop* acţionează?

— Kristian Frost a folosit proiectele medicale ale fundaţiei sale drept acoperire pentru a stabili dispersarea pe plan mondial a genomului atlanţilor, pentru a-i descoperi pe cei care au acelaşi ADN cu el. Oameni ca *tine.* Da, ştim despre testul ADN pe care familia Frost l-a efectuat în privinţa ta. Mai ştim că, în ultimul deceniu, domnul Frost a folosit resurse însemnate şi mari sume de bani pentru a descoperi Atlantida – mult mai însemnate decât a declarat public sau decât ţi-a spus ţie, bănuiesc. Nu eşti prima persoană care a avansat o teorie privind locul în care se găseşte Atlantida şi căreia să-i fi finanţat expediţia.

— Ai încercat să ucizi şi acele persoane? În afara expresiei de pe faţa lui Qobras, Nina nu a avut nevoie de alt răspuns. Of, Dumnezeule.

— Cum îţi ziceam, nu ne mândrim cu asta, dar era necesar. Însă, în ciuda acestui fapt, datorită *ţie…* familia Frost a ajuns la apogeul planului lor.

— Şi care este acest plan, dacă nu te superi?

— Nu cunoaştem amănuntele precise. Nici unul dintre oamenii noştri nu a reuşit să pătrundă atât de adânc în organizaţia lui pentru a descoperi adevăratul ei scop. Însă am aflat suficient de multe ca să ne dăm seama că planul lui nu se bazează doar pe descoperirea Atlantidei, ci şi pe recuperarea anumitor artefacte. Însă Frăţia face toate eforturile ca acest lucru să nu se petreacă, a spus, apoi a făcut un semn

către geam. Ne apropiem de Piscul Auriu.

Privind pe geam, Nina a văzut prima lumină a soarelui de dimineaţă care se ridica peste piscurile zimţate ale Himalayei…

Iar spre vest, cel mai înalt dintre cele trei vârfuri s-a aprins, căpătând o nuanţă orbitoare de oranj, ca şi cum ar fi izbucnit în flăcări. Până şi porţiunile de stâncă dezgolită de sub stratul de zăpadă de un alb pur au părut să se aprindă, pentru că razele de soare erau reflectate din vinişoarele foarte fine de aur din roca îngheţată.

— Dumnezeule, a şoptit ea.

— Piscul Auriu, a zis Qobras. E vorba de o legendă locală, care vorbea probabil de o comoară uriaşă. Cei din Ahnenerbe au socotit că avea legătură cu Atlantida. La fel ca părinţii tăi.

Imediat ce Qobras a adus vorba de familia ei, Nina s-a uitat brusc la el, dar se întorsese către pilot, dându-i instrucţiuni. Elicopterul a coborât într-un cerc larg spre munte. A aterizat pe o ieşitură largă, acoperită de zăpadă.

— Poteca Lunii, a anunţat Qobras când a coborât din elicopter, iar zăpada i-a scârţâit sub tălpi. Niciodată nu mi-am imaginat că voi revedea acest loc.

Nina şi-a strâns paltonul mai bine în jurul corpului şi a coborât după el, urmată de gărzile care nu o slăbeau nici o clipă.

— Ai mai fost aici?

— Da, dar am considerat că nu puteam găsi nimic valoros. Se pare că m-am înşelat, a spus şi şi-a lăsat mâna pe umărul lui Philby. Probabil că noi doi ar fi trebuit să ne petrecem ceva mai mult timp aici. Asta

ne-ar fi scutit de multe necazuri.

— Şi *tu* ai mai fost aici? l-a întrebat Nina pe Philby, care a scos un sunet indecis, aproape temător, de confirmare.

— A fost aici cu părinţii tăi, a adăugat Qobras.

Îngrozită, Nina a rămas cu ochii aţintiţi la el.

— Giovanni, *te rog,* încetează, s-a milogit Philby. Nu este nevoie să…

Qobras s-a uitat cu severitate la el.

— Am făcut multe lucruri cu care nu mă mândresc, dar mi-am *recunoscut* partea de vină. Ar trebui să procedezi şi tu la fel… Jack.

— Jonathan?

Nina s-a apropiat de el, fără să se mai sinchisească de gărzi.

— La ce face aluzie? Părinţii mei au fost *aici?* Ce ştii şi nu spui?

Bărbatul a încercat să-i întoarcă spatele.

— Ştii… Nina, îmi pare rău…

Ea l-a prins de haină.

— *Jonathan, ce-mi ascunzi?*

— Doctor Wilde, vino pe aici, a zis Qobras, făcând semn către pantă.

Starkman a îndepărtat-o de Philby. În ciuda frigului, profesorul asudase.

Grupul a urcat cu greu panta, cel de-al doilea elicopter anunţându-şi sosirea cu un vârtej muşcător de particule îngheţate în momentul în care a aterizat în spatele lor. Qobras a pornit în frunte, examinând faţada stâncilor cu mare atenţie în timp ce urca. La un moment dat, s-a oprit.

— Acolo, a rostit el.

Nina s-a uitat spre locul indicat. La început nu a văzut decât zăpadă şi stânca dezgolită, straturi răsucite spre verticală de forţele geologice imemoriale, dar, la o privire mai atentă, a depistat o pată ceva mai întunecată care se profila pe cenuşiul-albăstrui al muntelui.

O crăpătură în stâncă, o deschizătură…

— E cam strâmtă intrarea, a remarcat Starkman.

Într-adevăr, în porţiunea ei cea mai lată, despicătura avea cel mult treizeci de centimetri.

— Cred că s-a mai produs o alunecare de teren între timp. Să vină oameni cu unelte de săpat.

Starkman a dat ordinul. După câteva minute, din cel de-al doilea elicopter au sosit zece oameni. Aceştia, folosindu-se de târnăcoape, s-au apucat de treabă, dând la o parte mormanul de pietre desprinse şi aflate sub zăpadă. Curând, deschizătura era suficient de largă pentru a permite trecerea unei persoane, însă Qobras le-a cerut să continue săpăturile.

— Trebuie să fie suficient de mare să trecem bomba.

— *Bomba?* a exclamat Nina, uimită. Ce bombă?

El i-a aruncat o privire aproape iritată.

— Doctor Wilde, nu ne aflăm într-o expediţie arheologică. Am venit aici *să distrugem* ultima legătură cu Atlantida. Nimeni nu va mai ajunge să vadă ceea ce se află în pântecul acestui munte.

— Eşti mai rău decât talibanii, a mârâit ea. Ei au distrus lucruri de nepreţuit de dragul apărării dogmelor. Însă tu faci asta motivat de teoria conspiraţiei!

— O conspiraţie despre care sunt fericit să afirm că se va încheia aici. După ce voi distruge şi ultima

redută, va dispărea până şi cel din urmă indiciu referitor la atlanţi.

— Şi după aceea ce vei face? Te retragi la soare, în Bahamas? Ori vei continua să ucizi oameni care nu-ţi plac din cauza ADN-ului lor?

Qobras nu i-a răspuns, mulţumindu-se să se uite la deschizătura care se lărgea.

După alte cinci minute de activitate, s-a declarat satisfăcut.

— Aduceţi bomba, a ordonat el. Noi mergem înăuntru.

Oamenii s-au întors la elicoptere, iar Qobras a pornit în fruntea celor care au coborât în peşteră, fiind urmat de Starkman şi de Philby. Nina a venit după aceştia, încadrată de cele două gărzi. Fasciculele puternice ale lanternelor au început să scotocească prin spaţiul întunecat. Ei i s-a părut a fi o peşteră naturală care fusese lărgită pentru a forma un pasaj spre adâncul muntelui.

— Aici, a spus Starkman, îndreptând lanterna într-o latură.

Când a văzut ce găsise acesta, Nina a scos o exclamaţie de uimire.

Cadavre.

Cinci cadavre mumificate care, având pielea stafidită şi transformată într-un soi de pergament, păreau să îi privească mut pe vizitatori. După felul în care stăteau, înşiraţi pe o latură a peşterii, Nina a bănuit că muriseră de foame sau de frig – dar a avut impresia că fuseseră percheziţionaţi de cineva chiar după ce muriseră.

— Membrii celei de-a patra expediţii a celor din

Ahnenerbe, a zis Qobras cu glas sumbru. Jurgen Kraus şi tovarăşii lui. Au urmat drumul din Maroc până în Brazilia şi, în cele din urmă, până în Tibet.

— A *patra* expediţie? a întrebat Nina. Ştiam că au existat doar trei.

— Doar trei au fost trecute în documente. Adică în cele cunoscute. Au existat şi altele.

Glasul lui a devenit şi mai sumbru.

— Tatăl tău a ajuns în posesia câtorva. Acestea l-au făcut să vină până în Tibet, să caute Piscul Auriu… apoi a sosit aici.

— Aici? a făcut Nina, nedumerită… dar trăind de asemenea un sentiment tot mai intens şi apăsător.

— Pe aici, a spus Qobras şi a îndreptat lanterna spre pasajul aflat în partea din spate a încăperii, făcându-i semn lui Starkman să o însoţească îndeaproape pe Nina.

Cu o expresie de spaimă pe faţă, Philby a rămas în urmă.

Dar pe chipul lui se citea şi altceva şi-a dat ea seama.

Sentimentul vinovăţiei?

A coborât, urmându-l pe Qobras. Fasciculul lanternei lui ilumina ceea ce se găsea la capătul pasajului.

Era un mormânt, unul tipic pentru atlanţi; arhitectura agresivă şi inscripţiile Glozel n-aveau cum să fie confundate cu altceva. Cu toate acestea, iluminarea şi-a pierdut orice semnificaţie când Nina a văzut ce se mai afla în acea încăpere.

Alte cadavre.

Spre deosebire de cele ale membrilor expediţiei

naziste, acestea nu avuseseră parte de o moarte firească. Zăceau lipite de ziduri în poziţii nefireşti, cu trupurile răsucite, trădând durerea şi suferinţa. În spatele lor, în stâncă, Nina a văzut adânciturile făcute de gloanţe, înconjurate de pete de culoare maronie, ce nu puteau fi decât de sânge, de mult uscat şi decolorat.

Iar între feţele morţilor erau şi…

Nina a dus ambele mâini spre faţă, acoperindu-şi gura.

— Nu se poate… a şoptit.

Qobras a întors capul să o privească, apoi i-a făcut un semn lui Starkman, care a tras-o înainte. I s-a opus, însă el a dus-o târâş.

— *Nu!*

De această dată era un vaier, un ţipăt necontrolat, în care răzbăteau groaza şi deznădejdea.

Timpul şi frigul transformaseră pielea cadavrelor, făcând-o să capete o culoare cafenie, ca pielea tăbăcită. Iar ţesuturile moi se descompuseseră, găvanele ochilor fiind nişte găuri întunecate şi goale. Însă Nina a recunoscut acele feţe. Le avusese în minte în fiecare zi în ultimii zece ani.

Erau ale părinţilor ei.

Aşadar, nu muriseră într-o avalanşă. Pieriseră *acolo,* doborâţi de gloanţe.

Asasinaţi.

Starkman a silit-o să înainteze mai aproape de realitatea îngrozitoare surprinsă de fasciculul lanternei lui Qobras. Nina s-a zbătut şi a încercat să-l izbească cu piciorul, nedorind să se uite, dar simţindu-se incapabilă să îşi ferească privirea de la acele

cadavre.

— Tu ai făcut asta! a strigat ea la Qobras. *Tu* i-ai ucis! Tu, ticălosule, *nenorocitule!* O să te *omor!*

Cele două gărzi au intervenit, aşezându-se în faţa lui ca să-l protejeze, dar acesta a ridicat mâna spre ei, făcându-le semn să se oprească. Cei doi s-au retras şi au aşteptat, în vreme ce strigătele Ninei au devenit incoerente, ajungând doar scâncete şi suspine de furie.

— Îmi pare rău, a spus Qobras cu glas scăzut. Dar am fost nevoit. Nu-i puteam permite lui Kristian Frost să obţină secrete despre atlanţi.

— *Ce secrete?* a strigat Nina cu amărăciune în glas. *Aici* nu e nimic! Doar un mormânt!

L-a privit cu ochi plini de ură şi a continuat.

— Nemernicule, i-ai ucis *degeaba* pe părinţii mei!

— Ba nu... a răspuns el şi a rotit fasciculul de lumină, trecând peste pereţi. Acum zece ani, am crezut că aici nu se află nimic şi că mormântul fusese jefuit. Dar dacă ultima inscripţie din templul de pe Atlantida este adevărată, înseamnă că locul acesta *reprezintă* mai mult decât mi-am închipuit.

S-a întors către cele două gărzi.

— Cercetaţi fiecare centimetru de zid. Căutaţi *orice* ar indica o deschizătură – crăpătură, bloc desprins, fisură – orice!

În timp ce oamenii s-au grăbit să-i dea ascultare, Qobras s-a apucat personal să examineze peretele de lângă el cu mare atenţie. Starkman a continuat să o ţină pe Nina.

Suspinele ei de suferinţă s-au stins... înlocuite fiind de o expresie neutră, glacială.

Însă *lipsa* de expresie era o iluzie. Doar ochii exprimau furia ce ardea în interiorul ei.

Verificarea a ţinut doar câteva minute, pentru că una dintre gărzi a strigat spre Qobras. Toţi ceilalţi s-au grăbit spre locul unde se afla omul, care a trasat o linie aproape ascunsă printre coloane.

— Uşi, a spus Qobras, trecându-şi vârful degetului peste adâncitura îngustă. Dinspre exterior pare să nu existe nici o modalitate de a le deschide. Va trebui să folosim forţa.

Una dintre gărzi a fost trimisă la elicoptere pentru a aduce echipamentul necesar. În acest timp, în peşteră au sosit alţi oameni, aducând un cărucior cu roţi groase, pe care se afla lada pe care o văzuse Nina când fusese încărcată pe cel de-al doilea elicopter. A simţit un fior îngheţat de teamă de-a lungul spinării. Chiar dacă bomba dinăuntru era pe jumătate cât lada, tot ar fi fost mai mare decât un om.

Încărcăturile explozive pe care Qobras dorea să le utilizeze pentru uşi erau însă mult mai mici. Folosind o bormaşină, oamenii lui au făcut în rocă o gaură de mărimea unui pumn. După aceea, el a plasat înăuntru explozibilul – un disc gros de mărimea unei monede de un dolar.

— Ai de gând să arunci zidul în aer? a întrebat Nina.

— Da.

— Dar cu ei ce faci? a zis ea şi a arătat spre cadavre. Vrei să le faci şi pe ele bucăţi? Nu ajunge că i-ai ucis pe aceşti oameni, acum vrei să le şi necinsteşti rămăşiţele?

Starkman a scos un mormăit de nemulţumire, dar Qobras a rămas un moment pe gânduri, analizând

cuvintele ei.

— Jason, adu câţiva oameni şi pune-i să tragă cadavrele în camera de la intrare, a spus el în cele din urmă.

— Giovanni, ne pierdem vremea, a insistat Starkman, făcând eforturi să-şi ascundă dezaprobarea. Ar trebui să ne facem treaba, nu să-i permitem să tot tragă de timp. Ce importanţă mai are? Şi aşa sunt morţi.

— Doctor Wilde are dreptate. Mută cadavrele de acolo.

Starkman s-a strâmbat, dar a executat ordinul, chemând un grup de oameni care să ajute. Nina nu s-a simţit în stare să se uite, pentru că a simţit o nouă izbucnire de durere aproape insuportabilă când cadavrul uneia dintre călăuzele tibetane a fost ridicat ca şi cum nu ar fi cântărit mai mult decât un copil. Atât mai rămăsese din acei oameni, din *familia ei,* doar nişte învelişuri fără substanţă. De durere, a simţit că până şi răsuflarea i se opreşte în gâtlej. A făcut un efort supraomenesc, refuzând să cedeze în faţa duşmanilor ei.

Imediat după ce cadavrele au fost îndepărtate, Qobras şi-a îndreptat atenţia asupra explozivului. A anexat un ceas la acesta, după care s-a retras cu iuţeală, împingându-i pe toţi ceilalţi afară din peşteră.

— Este C-20, i-a explicat Starkman Ninei, deşi nimeni nu-i ceruse. E cel mai puternic exploziv folosit vreodată. O bucată de mărimea unui biscuit străpunge un blindaj de cincisprezece centimetri.

— Şi vrei să mă arăt impresionată? i-a răspuns ea, cu glas acru.

— Nu neapărat. Dar poate ar fi cazul să-ţi duci mâinile la urechi.

Nina a văzut că ceilalţi tocmai procedau astfel şi, grăbită, le-a urmat exemplul. Un moment mai apoi s-a auzit un pocnet asurzitor, urmat de un nor învolburat de praf.

Qobras a fost primul care a trecut dincolo, iar fasciculul lanternei lui a sfâşiat praful ca o rază laser.

— Să curăţaţi tot molozul din dreptul uşilor, să putem trece bomba înăuntru, a dat el ordin. Kason, Jack, doctor Wilde – veniţi cu mine.

Nina nu a rămas defel surprinsă când cele două gărzi au urmat-o îndeaproape.

Ceea ce păruse a fi un zid de netrecut era acum o bortă căscată larg. Bucăţi mari dintr-o uşă erau acum împrăştiate pe podeaua camerei unde se afla mormântul. Cealaltă uşă rămăsese la locul ei, deşi era grav deteriorată.

Dincolo se întindea bezna.

Qobras a păşit peste fragmentele de piatră, pornind spre ceea ce s-a dovedit a fi o pantă lină care ducea spre inima muntelui.

Aerul era rece şi, spre uimirea Ninei, proaspăt, lipsit de acea umezeală stătută, greu de definit, pe care ea o asocia cu locurile închise vreme îndelungată. Probabil că mai exista un acces, ori măcar o cale prin care aerul pătrundea de afară.

Asemenea camerei de intrare, tunelul lung fusese lărgit pornind de la un pasaj natural. Ţinând seama de lungimea lui, folosindu-se doar unelte obişnuite, săparea lui trebuia să fi durat ani de zile.

Şi, având în vedere ceea ce se găsea dincolo de el…

— Se deschide, a spus Qobras.

Distanţa a făcut ca fasciculul lanternei lui să capete dimensiunea unei monede minuscule. Ecoul paşilor a dispărut, sugerând că aveau să ajungă într-un spaţiu foarte larg, poate în aer liber.

Însă acest lucru era imposibil. Se aflau în pântecele muntelui.

Ceea ce însemna că spaţiul în care urmau să pătrundă era *gigantic*…

Au ajuns pe un drum care era lat şi pavat, întinzându-se dincolo de zona luminată de fasciculele lanternelor. De o parte şi de alta se înălţau clădiri, cu stâlpi impunători sclipind de aur şi oricalc ridicându-se către tavanul cufundat în întuneric.

— Iisuse Hristoase, e uriaş, a zis Starkman.

Şi-a făcut palmele pâlnie la gură şi a strigat:

— Aloo.

Câteva clipe mai târziu, un ecou slab i-a repetat sunetul scos.

— Avem nevoie de mai multă lumină, a spus Qobras.

Starkman a dat din cap, apoi şi-a dat jos rucsacul, din care a scos un pistol de semnalizare. L-a încărcat cu repeziciune şi a tras la un unghi nu mai mare de patruzeci şi cinci de grade. A apărut o lumină roşie strălucitoare, care a continuat să lucească la fel şi în coborâre…

Toţi au rămas împietriţi de priveliştea care li se înfăţişase.

— Dumnezeule mare… a rostit Nina.

Scena din faţa lor era spectaculoasă, un tablou inspirând teamă şi respect, rămas pierdut încă din zorile istoriei.

Nina a recunoscut imediat ceea ce se afla în centru. Era o altă replică a templului lui Poseidon – însă, de această dată, acesta nu era singur.

În jurul lui se găseau alte clădiri – ceva mai mici, dar nu mai puţin grandioase. Stilul arhitectural era cunoscut, de o eleganţă sobră, însă în acelaşi timp oarecum brutală.

Erau palate şi temple; citadela Atlantidei, aşa cum fusese descrisă de Platon, recreată la mii de kilometri depărtare de locul unde se afla originalul care o inspirase. Şi, spre deosebire de copiile ruinate din Brazilia, acestea rezistaseră încercărilor timpului deoarece fuseseră protejate de fenomenele naturii, păstrându-se perfect.

După ce ochii i s-au adaptat la lumina pâlpâitoare a rachetei, Nina şi-a dat totuşi seama că scena încă nu era completă. În ciuda dimensiunilor uriaşe, peştera nu putea cuprinde întreaga citadelă. Până şi templul lui Poseidon rămăsese incomplet, întrucât capătul lui dispărea în peretele peşterii. Existau semne că atlanţii încercaseră să scobească acea parte din stâncă pentru a face loc acelei structuri, însă, în cele din urmă, a presupus ea, încăperile interioare ale templului fuseseră săpate pur şi simplu în interiorul muntelui.

Racheta luminoasă a pâlpâit şi apoi s-a stins, făcând peştera uriaşă să fie din nou cuprinsă de beznă. Singurele lumini proveneau de la lanternele celor din grup.

— Dar e… e incredibil, a spus Philby. Giovanni, trebuie să fotografiezi măcar minunile astea. E o descoperire chiar mai importantă decât Atlantida în sine!

— Nici gând, i-a răspuns Qobras cu glas hotărât. Nimic nu poate rămâne în picioare. Moştenirea atlanţilor va sfârşi *aici.*

I-a întors spatele şi s-a adresat lui Starkman.

— Drumul ăsta duce exact spre centrul citadelei. Cheamă-i pe ceilalţi şi pune-i să plaseze bomba.

— Dar cât de puternică e bomba asta? a întrebat Philby, cuprins de o stare de agitaţie.

— E un explozibil de cinci sute de kilograme, de tip combustibil-aer, i-a explicat Starkman. Baza explozibilului o constituie douăzeci şi cinci de kilograme de CL-20. În ceea ce priveşte forţa de distrugere, o bate doar o rachetă nucleară.

— Dumnezeule mare, a reuşit să îngaime celălalt.

— Ăştia simt oamenii alături de care ai ales să trăieşti, i-a reamintit Nina cu răceală în glas. Nişte distrugători şi ucigaşi. Sper că acum te simţi mândru de tine.

— Nina, te implor, a spus el pe un ton rugător, apropiindu-se de ea, îmi pare groaznic, dar groaznic de rău! Nu am vrut să le fac nici un rău lui Henry şi Laurei – am plecat în expediţie cu ei sperând că *nu* vor descoperi nimic!

— Dar tot i-ai trădat. Şi ai găsit şi *cui!* i-a zis, aruncând o privire plină de ură către Qobras. Părinţii mei au murit din cauza *ta,* Jonathan. Tu i-ai *ucis.* Eşti un *ticălos* fără seamăn!

Până să reacţioneze gărzile ei, l-a lovit cu pumnul peste figură. Durerea explozivă pe care a simţit-o în degetele strânse a fost eclipsată doar de satisfacţia pe care a simţit-o când l-a văzut pe Philby prăbuşindu-se pe spate, plin de sânge pe faţă. Rămas fără grai,

profesorul s-a uitat îngrozit spre ea.

Gărzile au tras-o înapoi, iar Starkman, părând de-a dreptul amuzat, l-a ajutat pe Philby să se ridice în picioare.

— Frumoasă lovitură, doctor Wilde. Ai luat lecţii de la Eddie?

Apoi au fost informaţi prin radio că aducerea bombei până în tunel va dura aproximativ un sfert de oră. Qobras şi-a consultat ceasul, după care s-a uitat la Philby şi de Nina.

— Jack, doar atât timp ai la dispoziţie să explorezi acest loc. Doctor Wilde, ţi-am promis că vei avea şansa de a vedea ultima redută a atlanţilor. Sunt un om de onoare.

— Înainte de a mă ucide, cu alte cuvinte, nu? a spus ea cu un zâmbet amar.

— Cum ziceam, rămân un om de onoare.

— Corect. Sper că asta te va face să dormi bine la noapte.

Starkman a aprins încă o torţă, după care au coborât drumul spre citadelă. În timp ce se apropiau de ea, Ninei i-a fost imposibil să nu simtă emoţia descoperirii, însă, în acelaşi timp, era conştientă în mod dureros că fiecare pas făcut o apropia de clipa morţii.

În lumina schimbătoare şi orbitoare a torţei şi-a dat seama că în faţa templului lui Poseidon exista o altă clădire, mult mai mică, înălţându-se de pe podeaua peşterii pe o movilă cu laturi abrupte. Era înconjurată de un zid înalt de cinci metri. Un zid din…

— Aur, a rostit Starkman, vădit impresionat. Cred că sunt *tone* de aur în gardul ăsta. Cât valorează uncia

acum? Cinci sute de dolari? Sau şase sute? Asta înseamnă că acolo sunt sute de milioane de dolari.

— Fii atent, l-a avertizat Qobras. Felul acesta de a gândi l-a făcut pe Yuri să ne trădeze. Am venit aici să distrugem toate astea, nu să profităm de ele.

S-au apropiat de zidul strălucitor. Înconjura complet clădirea micuţă, fără a oferi nici o cale de intrare.

— Templul lui Cleito, soţia lui Poseidon, a spus Nina. Platon susţinea că este inaccesibil.

— Inaccesibil, zici? a făcut Starkman, lăsându-şi jos restul echipamentului şi luându-şi de pe umăr pistolul de lansat ancora de căţărare. Mai vedem noi.

— Jason.

Acest singur cuvânt l-a oprit la jumătatea gestului.

— Ei, lasă, l-a încercat Nina pe Qobras. Nu eşti câtuşi de puţin curios să afli ce se ascunde înăuntru? Reprezintă însuşi începutul Atlantidei, o replică a locului unde a fost întemeiată – eu am bănuiala că în clădirea de aici s-ar găsi tot ce cuprindea templul *iniţial,* aşadar toate lucrurile aduse din Atlantida. Nu vrei să ştii cu ce te-ai luptat atâta vreme? Nu vrei să-ţi cunoşti duşmanul?

Qobras a privit lung spre zidul de aur, apoi a făcut un semn de aprobare către Starkman, care a scos ancora din gura pistolului şi a desfăşurat o porţiune de cablu. Când a socotit că acesta avea o lungime suficientă, s-a tras puţin înapoi şi a aruncat ancora peste coama zidului. Apoi a tras de cablul care s-a întins, semn că era bine ancorat.

— Bine, hai să vedem ce e înăuntru, a spus Starkman, urcând pe gard.

Una dintre gărzile Ninei a aruncat un alt cablu şi a

urcat pe el, deşi mai încet.

Ajuns pe coamă, Starkman s-a întors şi s-a lăsat pe burtă.

— Doctor Wilde, tu urmezi.

I-a făcut apoi semn celeilalte gărzi să o ridice pentru a o apuca de mâini.

— Îţi dai seama că te-aş putea împinge de aici şi ţi-ai rupe gâtul? a murmurat ea, imediat ce a ajuns pe coamă.

— Îţi dai seama că te-aş putea împuşca în ambele picioare, lăsându-te să agonizezi până când va exploda bomba? i-a răspuns Starkman, după care a coborât-o de cealaltă parte a zidului.

A urmat Philby, ajutat cu stângăcie de Starkman, după care au urcat cealaltă gardă şi Qobras. Acesta s-a dovedit uimitor de agil pentru vârsta lui, a observat Nina. Era un corespondent al lui Kristian Frost, însă imaginea întunecată a acestuia.

Câteva trepte duceau în susul movilei, unde se afla intrarea în templu. Qobras a pornit în frunte, cu Nina imediat în spatele lui, hotărâtă să vadă ce se găsea înăuntru.

A rămas surprinsă de austeritatea interiorului. În apropierea uşii erau două statui: Poseidon, dar nu în varianta uriaşă din templul închinat lui, însă oricum mai mare de un stat de om şi, în faţa lui, Cleito, soţia lui. Dincolo de ei…

— E un mausoleu, a zis ea.

Partea din spate a încăperii era ocupată de două sarcofage care, prin modul simplu, aproape grosolan în care fuseseră dăltuite, contrastau vădit cu lucrătura fină şi atentă a metalelor preţioase care căptuşeau

pereţii.

— Da, dar ale cui sunt? s-a mirat Starkman.

A îndreptat fasciculul lanternei spre o inscripţie dăltuită pe capătul unuia dintre sarcofage.

— Ce scrie acolo?

Nina şi Philby au dat în acelaşi moment să traducă, dar el a renunţat imediat.

— Scrie că este mormântul lui Mestor, ultimul rege al… cred că asta înseamnă Noua Atlantida.

Literele arătau diferit faţă de acelea din alfabetul Glozel pe care le cunoştea, dar în cazul de faţă diferenţa nu părea să fie rezultatul unei transformări a limbii în decursul timpului, ci mai curând era urmarea cioplirii neglijente. S-a deplasat spre al doilea sarcofag.

— Iar acesta e al reginei lui… Calea, aşa se pare că o chema.

Literele erau la fel de grosolan dăltuite.

— *Ultimul* rege? a murmurat Philby. Dar ce s-a întâmplat cu succesorii lui? Chiar dacă nu a avut moştenitori, tot trebuia să existe *cineva* din familie care să urce pe tron…

— Dă-mi lanterna, a spus Nina poruncitor către Starkman, aproape smulgându-i-o din mână, apoi s-a aplecat să citească restul inscripţiilor.

— Cu plăcere, a făcut el pe un ton sarcastic.

Concentrată să descifreze scrisul antic, l-a ignorat.

— Erau pe moarte şi-a dat ea seama în timp ce citea. Au crezut că vor putea conduce de aici un nou imperiu, că vor domni peste teritoriile din jurul Himalayei, folosind lanţul muntos drept sistem de apărare. S-au înşelat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o Qobras.

— Ce se întâmplă cu *orice* imperiu? S-au extins mai mult decât era firesc, s-au lenevit, au decăzut. Şi, să privim lucrurile în faţă, nu s-au stabilit pe tărâmul cel mai roditor din lume. Şi-au închipuit probabil că vor sili popoarele pe care le cuceriseră să le aducă tot ce voiau ca tribut, dar planul nu le-a mers.

Citind mai departe textul, aproape că a râs.

— Şi locul ăsta? Ultima redută a marelui imperiu al Atlantidei? L-au *abandonat.* Toţi ceilalţi au stat aici din cauza regelui şi reginei păstraţi aici. Imediat după moartea lor, ceilalţi s-au grăbit să plece, sigilând tot ce se găsea aici. De fapt, nu m-ar surprinde să descopăr că supuşii i-au omorât pe rege şi pe regină ca să grăbească plecarea.

— Şi unde au plecat? a zis Starkman.

— Cred că au pătruns exact acolo unde crede şeful tău – în alte societăţi. Doar că... şi de data aceasta Nina nu şi-a mai reţinut râsul – nu au mai avut poziţia de cuceritori. Au fost asimilaţi la fel cum se întâmplă şi acum – ca imigranţi, ca *refugiaţi.* Au ajuns în partea de *jos* a noilor societăţi în care s-au integrat.

— Nu *poate* fi adevărat, a mormăit Qobras.

— Asta ar fi interpretarea precisă a textului, a confirmat Philby. Oamenii care au scris textul ştiau că societatea lor era muribundă şi că singura modalitate de supravieţuire era integrarea în alte culturi din regiune.

— Uite cum se năruie teoria conspiraţiei în care crezi, Qobras, a spus Nina, fără a se deranja să-şi ascundă dispreţul. Frăţia aceea a voastră a pierdut mii de ani luptând cu ceva ce nici măcar nu a *existat.*

— Ba există! Atlanţii nu ar accepta niciodată subjugarea de către popoare pe care le socotesc inferioare. Aşa gândesc ei, ideea asta e în *genele* lor. Vor să urce unde cred că le este locul – va dura generaţii, dar îşi vor recâştiga puterea.

— Dar ce dovezi ai? a strigat ea, sărind în picioare şi împungând cu lanterna spre el, de parcă ar fi fost o spadă. Aşadar, Kristian Frost depistează descendenţii atlanţilor în funcţie de ADN şi vrea să descopere Atlantida, cea mai mare legendă din istorie, dar asta nu înseamnă că vrea să cucerească lumea!

Qobras s-a rotit spre Nina, orbind-o cu fasciculul lanternei lui.

— Nu ştii ce este în stare să facă acest Kristian Frost.

— Nu poate fi mai rău decât tine!

El a privit-o printre gene.

— Habar nu ai…

Continuarea ideii a fost întreruptă de un mesaj radio primit de Starkman.

— Au adus bomba, a anunţat el, după ce a răspuns la apel.

— Spune-le să o pregătească pentru detonarea imediată. Să mergem.

Toţi s-au îndreptat spre intrarea în templu, însă el a ridicat mâna şi a oprit-o pe Nina.

— Tu nu ieşi.

— Poftim?

— Tu rămâi aici. Mi se pare a fi locul cel mai potrivit.

Cuvintele lui au îngrozit-o, făcând-o să-şi simtă pieptul cuprins parcă de o menghină de gheaţă.

— Stai… doar nu ai de gând să mă laşi aici. Vrei să fiu aici când *va exploda bomba aceea blestemată?*

Starkman a dus mâna spre pistolul aflat în toc.

— Dacă vrei, te împuşc în cap.

— Nu vei apuca să simţi nici o durere, i-a zis Qobras. Te vei vaporiza instantaneu.

— Da, asta o să mă facă foarte fericită. Nu poţi să mă laşi aici!

— Adio, doctor Wilde, a spus el, a aruncat un băţ luminos la picioarele ei, apoi a ieşit din templu.

Ceilalţi l-au urmat. Philby a aruncat o privire peste umăr, cu o expresie de tristeţe îndurerată pe faţă. Ca şi cum ar fi vrut să rostească ceva, dar până la urmă a ieşit tăcut.

Ninei i-a venit să alerge după ei, să-i lovească cu pumnii şi picioarele, să desprindă cablurile şi să-i facă prizonieri acolo, alături de ea… dar nu s-a simţit în stare. Trupul ei a refuzat să reacţioneze, recunoscându-se înfrânt, deşi mintea îi cerea să continue lupta. S-a lăsat moale lângă sarcofagul regelui, alunecând pe podeaua din piatră prăfuită.

Ceilalţi au escaladat gardul, lăsând-o în întuneric.

Asta era tot? Aşa avea să moară? Închisă într-un mormânt, alături de ultimii conducători ai Atlantidei?

Tremurând, a inspirat adânc, după care a pipăit în jur, căutând bastonul luminiscent, pe care, după ce l-a găsit, l-a frânt. Acesta a dat o lumină verzuie, bolnăvicioasă. Neştiind ce altceva să facă, s-a întors şi a privit din nou textul dăltuit pe sarcofag.

Aşadar, aici se încheia povestea Atlantidei. Nu în urma unei serii de valuri pustiitoare, care au şters o mare putere de pe faţa pământului, ci în mod

dezonorant, pierind din cauza decăderii şi degradării, ca orice alt imperiu cunoscut în istoria lumii.

Într-un fel, era bine aşa. Legenda va rămâne astfel, o poveste care să stârnească uimirea. Marele mister al tuturor timpurilor.

Însă asta nu o făcea să se simtă mai bine.

A auzit zgomote venind de dincolo de zid, sunete metalice, clinchete şi zăngăneli, semn că oamenii lui Qobras deschideau lada şi pregăteau bomba. S-a întrebat cât mai avea de trăit. Un sfert de oră? Zece minute?

Apoi a auzit voci ridicate. A înălţat capul. Tonul vocilor s-a schimbat brusc: derută amestecată cu îngrijorare.

Cu bastonul luminiscent în mână, a coborât în grabă treptele şi s-a apropiat de zid, încordându-şi auzul să perceapă glasurile celor de afară. Qobras cerea răspuns la ceva, iar Starkman vorbea la aparatul de emisie-recepţie.

Şi nu primea răspuns.

Apoi Qobras a strigat ceva, mult prea clar, ceea ce a făcut-o pe Nina să îngheţe, incapabilă să mai respire.

— *Porniţi ceasul!*

Au urmat zgomote de paşi în alergare. Acest sunet s-a stins curând, semn că oamenii se grăbeau să urce drumul spre tunel.

— Uf, drace!

Dorinţa de supravieţuire i-a revenit; a alergat de jur împrejur, căutând o cale de ieşire din incintă.

Nu a găsit nici una. Era încercuită cu un inel masiv din metal, plăcile de aur fiind aşezate pe o structură de fier, care înconjura templul.

Templul…

O fi existând vreo cale de scăpare asemenea celei din templul lui Poseidon. A urcat treptele în goană, ajungând în mausoleu şi simţind o scânteie de speranţă în suflet.

Dar şi aceasta avea să se stingă destul de curând. Pereţii interiori şi podeaua păreau solide, singurul loc în care se putea ascunde ceva fiind sarcofagele – şi imediat şi-a dat seama că nu era suficient de puternică pentru a da deoparte capacul greu de piatră al vreunuia.

A trăit apoi minute de deznădejde şi i s-a părut că aude ticăitul ceasului detonator…

Un zgomot izbucnit brusc a făcut-o să tresară. Nu era o explozie, ci… *împuşcături!*

Ţăcănitul îndepărtat al unor arme automate. Departe… dar parcă apropiindu-se.

Ce se petrecea? A coborât treptele în fugă, apropiindu-se de zid să asculte. În camera uriaşă a răsunat ecoul schimburilor de focuri – dar şi bubuitul produs de o explozie. O grenadă? Câteva momente mai târziu, s-a auzit alt bubuit, urmat de un răcnet, întrerupt brusc de un zăngănit puternic.

Deasupra ei, peştera era inundată de lumini roşietice. S-a repezit înapoi până în capul scării ca să vadă peste zid.

Un grup de oameni – Qobras şi acoliţii lui, dar mai puţini decât înainte – alerga spre ea, trăgând ca demenţii în spatele lor, către o forţă mai mare care se dispersase în urma lor, între clădirile înconjurătoare. Dinspre nou-sosiţi licăreau luminiţe roşii – flăcări de la gura ţevilor. Unul dintre cei care fugeau a căzut.

Au intervenit în luptă şi alte arme, s-au auzit bubuituri mai grave, urmate de explozii produse *în faţa* lui Qobras şi a oamenilor lui. Atacatorii acestora foloseau lansatoare de grenade! Fragmentele de rocă şi alte materiale zburau în toate direcţiile. Nina s-a făcut mică.

Qobras încercase să ajungă la bombă. Însă acum atacatorii îi tăiaseră calea şi îl ţineau departe, având oameni care trăgeau cu grenade spre poziţia lui.

Atacatorii aveau o forţă de foc mult mai puternică decât cea a Frăţiei. În confruntare au intervenit şi alte arme, iar acelei simfonii a distrugerii i s-au adăugat note noi. Grenadele luminoase produceau explozii orbitoare şi bubuituri sfredelitoare. S-a auzit şi foc de mitralieră, iar şirurile de gloanţe au sfârtecat faţadele palatelor antice şi oamenii ascunşi în preajma lor. Au explodat şi alte grenade – urmate de un zgomot asurzitor provocat de prăbuşirea unei clădiri. Prin peşteră au răsunat urlete de durere.

Şi, în tot vacarmul acela, Nina a auzit vocea lui Starkman.

— Încetaţi focul! *Încetaţi focul!*

Treptat, clănţănitul armelor s-a stins.

Oamenii lui Qobras se predau!

Nina a auzit alţi oameni repezindu-se către templu.

— Hei! a strigat ea, coborând treptele câte două o dată. Hei! Sunt aici! Mă auziţi? Scoateţi-mă de aici!

Alte voci – apoi un zăngănit puternic, provocat de o ancoră care a zburat peste zid, fixându-se şi apoi tresărind când cineva a urcat pe cablu.

De pe coama zidului, un fascicul de lanternă s-a îndreptat spre ea, apoi s-a auzit un glas familiar. Un

bărbat pe cale de a cheli, cu câţiva dinţi lipsă – dar cu cel mai frumos zâmbet pe care Nina îl văzuse vreodată.

— Bună, doctore, a spus Chase, surâzându-i cu o încântare nedisimulată. Ia spune, nu-i aşa că mi-ai dus lipsa?

25

— Eşti teafără? a întrebat Chase, când a coborât-o pe Nina de pe zidul de aur.

— Da, sigur. Îţi mulţumesc. Şi mă bucur că ai scăpat întreg – crezusem că ai murit!

— Nu ajunge un vas scufundat ca să mor, a zis el, dar expresia de triumf s-a şters imediat de pe faţa lui.

— Ce-ai păţit? a spus ea, temându-se de ce era mai rău.

El şi-a încleştat fălcile înainte de a răspunde.

— Hugo n-a scăpat.

— Vai… a făcut ea şi l-a atins pe braţ. Vai, Doamne, cât de rău îmi pare…

— Asta e.

Chase a rămas tăcut câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

— Kari e bine. Coboară şi ea imediat.

— Kari e aici? a zis Nina, emoţionată.

— Da, însă i-am cerut să stea deoparte până se termină schimbul de focuri.

A contemplat scena iluminată de fasciculele lanternelor şi de bastoanele luminiscente. Cei opt supravieţuitori din echipa lui Qobras – inclusiv el, Starkman şi Philby – stăteau îngenuncheaţi, cu mâinile pe după cap, înconjuraţi de vreo doisprezece oameni îmbrăcaţi în salopete negre de luptă şi veste antiglonţ. Cel puţin alţi zece patrulau prin apropiere. Nina nu l-a recunoscut pe nici unul dintre ei.

— Cine sunt oamenii ăştia cu care ai venit?

— Oamenii din forţa de securitate a lui Frost; lucrează pentru Schenk, la Ravnsfjord. Mai toţi provin din armată – nu la nivel SAS, dar destul de buni. În graba în care eram, am luat câţi am putut. Nu ştiam cât timp am la dispoziţie, de aceea m-am gândit că era bine să acţionez rapid.

— Văd că nu glumeşti. Au pus chestia aceea să explodeze, a adăugat şi a făcut semn către bombă – un cilindru verde mai, urât, de mărimea şi forma unui boiler.

— Ştiu. Am oprit ceasul când mai erau cinci minute până la detonare.

— La cinci minute?

Dându-şi seama cât de aproape fusese de moarte, Nina s-a cutremurat.

— Sper că aţi decuplat declanşatorul.

— E pus pe pauză. Nu te teme, a adăugat el, văzându-i privirea îngrijorată, n-o să umble nimeni la ea ca să declanşeze explozia din greşeală.

— Cum m-ai găsit?

Chase a zâmbit.

— Am primit ilustrata de la tine, ca să zic aşa. Bună treabă că mi-am amintit numele satului. Dacă nu aş fi reuşit, eram terminat. Tibetul e foarte întins.

— M-ai găsit atât de repede doar folosind acel indiciu?

Nina socotise că aluzia făcută către Matthews avea să rămână neînţeleasă, dar orice sugestie mai clară i-ar fi adus căpitanului – probabil şi ei înseşi – moartea pe loc.

— Nu am apucat să transmit nimănui informaţiile pe

care le-am aflat din ultima inscripţie văzută pe Atlantida – descrierea în susul Gangelui până în Himalaya, modul în care pot fi găsite Piscul Auriu şi toate celelalte.

— Nici nu era nevoie. Tăticul lui Kari şi-a folosit relaţiile să convingă guvernul chinez să ne permită accesul în ţară, iar noi am venit cu elicopterele direct la Xulaodang. Cineva de-acolo şi-a adus aminte că nişte occidentali au sosit să investigheze o legendă locală. Kari le-a cerut să ne îndrume, iar noi am zburat fără probleme până aici. Când am văzut elicopterele lui Qobras, ne-am dat seama că găsisem locul care ne interesa. Iar aparatele lor sunt făcute ţăndări acum.

A aruncat o privire spre prizonieri şi s-a încruntat.

— Păcat că ticălosul nu era în vreunul dintre ele. Ar fi fost o răzbunare pentru Hugo.

— Şi ce veţi face cu ei?

— Habar n-am. Las asta în seama domnului Frost, cred…

— *Nina!*

S-a uitat în jur şi a văzut-o pe Kari alergând ca fulgerul spre ea, îmbrăcată numai în alb, cu părul blond fluturând peste gulerul de blană. I-a ocolit pe prizonieri şi a venit în fugă spre ea, apoi a îmbrăţişat-o.

— Of, Doamne, bine că eşti în viaţă!

— Da, sunt bine, bine. Şi mă bucur că şi tu eşti întreagă! Când Qobras a scufundat nava *Evenor,* am crezut că n-o să te revăd.

— A fost cât pe ce.

Kari a mai strâns-o o dată în braţe, după care s-a retras un pas.

— Fără Eddie nu aş fi reuşit să scap.

— Nu mai e „domnul Chase”? a întrebat Nina, pe un ton uşor răutăcios.

Norvegianca i-a zâmbit aproape ruşinată.

— Cred că relaţia patron-angajat s-a schimbat după ce mi-a salvat viaţa a şasea oară.

— Da, îmi puteţi mulţumi cu o joacă în trei, dar mai târziu, a zis Chase zâmbind.

Kari şi-a dat ochii peste cap în glumă.

— Observ că *unele* lucruri nu s-au schimbat, a remarcat Nina, cu un surâs strâmb. Kari, îţi vine a crede? Nu ţi se pare nemaipomenit ce am reuşit să descoperim?

— Ceea ce ai descoperit *tu.*

A transmis un ordin în norvegiană către unul dintre luptătorii în negru; acesta a tras o rachetă luminoasă, iluminând clădirile într-un roşu nepământean. Aici avem o re-creare a citadelei de pe Atlantida, aproape intactă…

Chase a aruncat o privire către rămăşiţele prăbuşite ale uneia dintre clădirile apropiate.

— Mda. Îmi pare rău de daunele produse.

Nina l-a bătut pe braţ.

— Ţinând seama de circumstanţe, te iert.

— Şi încă o replică a templului lui Poseidon, a continuat Kari. De necrezut.

— Şi ceea ce se găseşte aici e la fel de incredibil, a zis Nina, arătând spre templul mult mai mic, înconjurat de zidul din aur.

— E cumva templul lui Cleito?

Nina a confirmat cu o mişcare a capului.

— Doar că a fost folosit ca mausoleu. Şi ghici cine

sunt înmormântaţi acolo? Ultimul rege al Atlantidei şi regina lui!

Încântarea de moment a lăsat-o mută pe Kari.

— Eşti sigură? a reuşit ea să întrebe dintr-o răsuflare. Acolo există chiar cadavrele lor?

— Ei, nu m-am *uitat,* dar aşa scrie pe sarcofage…

— Arată-mi, s-a auzit o altă voce, baritonală şi foarte autoritară.

Nina s-a uitat în jur şi a rămas înmărmurită văzându-l pe Kristian Frost, îmbrăcat în haine de vreme rece, păşind spre ea. În trecere, a aruncat o privire spre Qobras şi ceilalţi prizonieri, după care a continuat să se apropie, însoţit de un bărbat musculos pe care l-a recunoscut cu întârziere ca fiind Josef Schenk şi de un tânăr înalt, cu fălci bine desenate şi având părul blond tuns scurt, milităros.

— Tată, a spus Kari şi atitudinea ei s-a schimbat, dovedind o politeţe respectuoasă.

Nina a ridicat din sprâncene. Şi-a dat seama că, sosit acolo, Kristian Frost devenise şeful.

El a făcut semn spre templul lui Cleito.

— Acolo e?

— Da, a zis Nina, dar nu există intrare, trebuie sărit peste gard…

Frost a pocnit din degete. Tânărul blond şi-a lăsat jos rucsacul, a tras imediat fermoarul şi a scos un ferăstrău circular. S-a apropiat de zid şi-a trecut vârfurile degetelor peste el, ca şi cum ar fi căutat defecte, apoi şi-a pus ochelari de protecţie şi a pornit aparatul. Acesta a scos un ţipăt ascuţit când lama a început să taie stratul de aur.

— Da, o să meargă şi aşa, a spus Nina, şocată de

acea maltratare a templului, dar nu ar trebui să conservăm acest loc? Cred că s-ar cuveni să îl păstrăm intact, aşa cum l-am găsit.

— Deocamdată, grija mea este să descopăr lucrul pentru care am venit până aici. Cât timp îţi trebuie să tai zidul?

— Un minut sau două, i-a răspuns tânărul.

— Îndeajuns ca să mă ocup şi de altceva.

Şi-a scos mănuşile, lovindu-le de palmă şi s-a întors.

— Giovanni. În sfârşit, ne-am întâlnit.

— Scuză-mă, dar nu doresc să-ţi strâng mâna, s-a răstit Qobras la el.

Frost s-a apropiat de el, iar gărzile din jurul prizonierilor s-au dat la o parte să-i facă loc.

— Ce o să facem cu tine? Ar fi fost mult mai simplu dacă ai fi fost împuşcat în schimbul de focuri, dar acum…

— Procedezi cum vrei. Nu ai nici o şansă de a înfrânge Frăţia. Indiferent ce se va întâmpla, oamenii noştri vor lupta în continuare împotriva ta.

Frost a pufnit în râs.

— Nu. Nu va fi aşa. Mai ales după ce voi lua ce se află în templu.

S-a uitat o clipă spre mausoleu.

— Ştii ceva, sunt aproape ispitit să te las liber. Doar ca să-ţi dai seama ce eşec aţi suferit tu şi organizaţia ta. Şi aţi luptat, aţi *ucis…* degeaba.

— Crezi că omorându-mă vei distruge Frăţia? a întrebat Qobras rânjind.

— Chiar nu ai idee ce se va întâmpla, nu-i aşa? a spus Frost, râzând din nou. Cred că m-am temut de agenţii tăi mai mult decât era cazul.

— Fă-mi ce vrei, a mârâit celălalt.

— N-o să-ţi fac nimic. Cred că doctor Wilde merită să se bucure de acest privilegiu.

— N-am înţeles, a zis Nina, derutată.

Frost a păşit spre ea, iar glasul lui a scăzut, ajungând un murmur catifelat.

— Doctor Wilde… *Nina.* Acest om ţi-a ucis părinţii. Se cuvine să plătească pentru faptele lui. Trebuie să se facă dreptate.

— Frost, între toţi cei care sunt de faţă, tu eşti singurul criminal! a strigat Qobras.

Una dintre gărzi l-a lovit cu piciorul în piept, lăsându-l fără suflu.

— Mda, sigur, dar… a îngăimat Nina şi s-a uitat la Qobras. Nu ar fi mai bine să fie judecat pentru tot ce a făcut?

— Cine să-l judece pe acest om? El este mai presus de lege. A comis crime în întreaga lume, fără să se sinchisească, vreme de zeci de ani, a spus Frost şi a tras fermoarul jachetei, apoi a vârât mâna sub ea. Singura justiţie de care trebuie să aibă parte este aceeaşi pe care a aplicat-o altora.

A scos pistolul din toc şi i l-a vârât Ninei cu forţa în mană.

— Pentru toate crimele pe care le-a făptuit, pentru tot ce a făcut ca să *te* doboare… cred că ştii ce ai de făcut.

Tânăra s-a uitat uimită la pistol, neştiind ce să creadă, apoi a ridicat ochii spre Frost. Nu a văzut nici un semn pe faţa lui care să-i sugereze altceva decât că vorbea cât se putea de serios.

— Staţi puţin, a intervenit Chase, îngrijorat. Vreau

la fel de mult ca dumneavoastră ca acest ticălos să dispară, dar de ce să recurgem la o execuţie sumară? Asta nu mai e dreptate, ci *crimă.* Şi nu-i cereţi Ninei să devină criminală.

— Te rog să nu te amesteci în această chestiune, domnule Chase, a zis Frost, pe un ton aproape dispreţuitor. Doar doctor Wilde are dreptul de a lua o asemenea decizie.

— Kari! a exclamat el, uitându-se la ea ca şi cum i-ar fi cerut sprijinul.

Însă ea părea complet deconcertată, mutându-şi ochii de la Frost la Nina, apoi la Chase…

— E… tatăl meu ştie cel mai bine, a spus într-un târziu, nesigură de vorbele ei.

Frost şi-a lăsat mâinile peste braţele Ninei şi a coborât tonul vocii, care a ajuns aproape o şoaptă.

— Nina, de tine depinde. Ştii bine ce a făcut, ştii că trebuie să plătească.

Ţinând o mână strânsă uşor peste armă, a petrecut degetele ei peste patul pistolului.

— Ţi-a ucis părinţii. I-a *asasinat,* chiar aici, în pântecul muntelui. Ar trebui să iei înapoi ceea ce ţi-a smuls. Fă-o.

Ochii Ninei s-au umplut de lacrimi. Ţinându-şi buzele strânse, cu falca tremurând, s-a uitat dincolo de Frost, către silueta îngenuncheată a lui Qobras.

— Ta… a dat Kari să zică, dar o simplă privire a lui a făcut-o să amuţească.

Apoi a eliberat mâna Ninei şi s-a retras.

Nina a făcut un pas înainte, simţind încordarea din fiecare muşchi şi fibră. Arma i se părea rece şi grea. Qobras a urmărit-o, iar pe faţa lui nu a apărut o

expresie de spaimă sau furie, ci de dispreţ glacial.

Durerea arzătoare din sufletul ei s-a transformat, căpătând alt chip. Acela al *urii.*

— Nina! a strigat Chase din spatele ei, însă tânăra nu a lăsat impresia că l-a auzit.

A ridicat pistolul, ţintind întâi spre pieptul lui Qobras, apoi, mai hotărâtă, spre faţa lui. Starkman s-a încordat, dar a rămas neclintit, urmărind totul atent cu singurul ochi teafăr.

Qobras s-a uitat tăcut spre ea. Omul care încercase să îi ucidă pe ea şi pe prietenii ei. Care îi *ucisese* prietenii, pe Castille şi pe mulţi membri ai echipajului de pe *Nereida.*

Care îi ucisese părinţii, *familia,* oamenii pe care îi iubise…

Ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. Le-a alungat, simţind cum se răcesc pe măsură ce îi alunecau pe obraji. Bărbatul i-a apărut în câmpul vizual, de data asta clar, continuând să o măsoare cu răceală.

Arătătorul i s-a încordat pe trăgaci. Percutorul pistolului s-a retras încet; mai era nevoie de o mică apăsare pentru ca glonţul să pornească…

Apoi degetul a îngheţat.

Cu ochii plini de lacrimi din nou, Nina s-a retras, coborând arma.

— Nu-mi dau seama drept ce mă iei, a spus ea în şoaptă, dar te *înşeli.* ADN-ul meu nu comandă ceea ce sunt sau ceea ce fac. Voiam să afli asta.

Cu mare atenţie, a slăbit apăsarea asupra trăgaciului, iar percutorul a revenit la poziţia iniţială. Apoi s-a apropiat de Frost.

— Nu pot să-l ucid cu sânge rece. Şi *nu vreau.*

Spre surprinderea ei, Frost a adoptat un ton nepăsător.

— Păi, bineînţeles că nu eşti în stare! a exclamat el, recuperându-şi pistolul. Nici nu credeam că poţi. Însă, în caz că mi-ai fi înşelat aşteptările... arma nici măcar nu era încărcată.

— Ce Dumnezeu...? a exclamat Nina. Mă supui la *încercări?*

— Îmi pare rău. Dar voiam să aflu exact ce fel de persoană eşti.

Kari s-a grăbit să se apropie de Nina, aşezându-se aproape protector între ea şi Frost.

— Nu aveai nici un drept să-i faci aşa ceva! De ce nu ai dat crezare judecăţii mele?

— Îmi pare rău, a repetat el. Cum spuneam, voiam să mă conving.

Scrâşnetele scoase de ferăstrău au încetat brusc. O clipă mai târziu s-a auzit un zdrăngănit puternic, produs de căderea secţiunii tăiate.

— Staţi cu ochii pe ei, le-a ordonat Frost oamenilor lui, referindu-se la prizonieri, după care s-a apropiat de zid şi s-a uitat prin gaura apărută în el. A luat o lanternă de la tânărul blond, după care a trecut prin spaţiul liber şi a privit peste umăr, către Kari şi Nina.

— Veniţi.

Schimbând priviri, cele două femei s-au strecurat prin gaură, urmându-l. Chase a trecut şi el de zid, cu toate că nu fusese chemat, ceea ce, după cum a observat Nina, l-a făcut pe Frost să se uite iritat la el. Apoi a venit şi Schenk, iar blondul s-a aşezat în faţa deschizăturii ca şi cum ar fi avut sarcina să o apere.

Frost a urcat în grabă treptele până în templu. Până

să fie prins din urmă de Nina, s-a şi apucat să examineze capacul de pe sarcofagul regelui, căutând fisuri.

— Ajutaţi-mă, a cerut el poruncitor.

Având o rangă în mână, Schenk a trecut pe lângă Nina. Chase li s-a alăturat în efortul de a îndepărta capacul sarcofagului.

Cei trei bărbaţi şi-au unit forţele, Schenk apăsând pe rangă cu toată greutatea. Capacul s-a clintit.

— Hai odată, ticălosule! a gemut Chase. Haideţi, la unu, doi, trei, *acum!*

S-au încordat încă o dată – şi au ridicat capacul suficient cât să-l tragă deoparte. După încă un efort, interiorul sarcofagului era complet expus; după al treilea, lespedea de piatră a căzut pe podeaua templului şi s-a crăpat în două. Nina s-a crispat văzând un asemenea sacrilegiu.

Frost a ridicat lanterna şi s-a aplecat curios peste marginea sarcofagului.

— Dumnezeule, ia te uită la el!

Nina şi Kari s-au apropiat imediat. Nina a simţit un fior de spaimă la vederea cadavrului, o adevărată mască a morţii, care se holba la ei ca o stafie apărută într-un vis. După ce stătuse închis între pereţi de piatră mii de ani, corpul din sarcofag era negru şi se stafidise, iar rămăşiţele buzelor putrezite de multă vreme sugerau un rânjet, lăsând la vedere dinţii dezgoliţi.

— Salutare, mumie, a spus Chase în şoaptă şi a rânjit.

Nina l-a înghiontit cu cotul în coaste.

Frost a examinat mai îndeaproape cadavrul.

— Ultimul rege al atlanţilor… încă intact.

A scos o punguţă din buzunarul jachetei şi a extras din ea o sondă de forma unui ac, după care a luat o mostră de piele.

— Deschideţi-l şi pe celălalt, dar repede, le-a cerut el lui Schenk şi Chase.

— De ce atâta grabă? a întrebat Chase. Nu cred că au de gând să plece undeva.

— Faceţi ce v-am zis, s-a răstit Frost la el.

A trecut sonda în cealaltă mână, scoţând un bisturiu din pungă şi aplecându-se peste faţa regelui mort ca un chirurg pregătit de o operaţie.

— Ce faci? a întrebat Nina, cu îngrijorare în glas. Asta nu este o practică standard.

— Am nevoie de o probă de ADN, a răspuns el, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

Hârşâitul slab făcut de bisturiu cât a tăiat carnea mumificată a fost acoperit de scrâşnetul pietrei pe piatră cât Chase şi Schenk au ridicat capacul celuilalt sarcofag.

— Bine, dar ar fi cazul să… a continuat ea, crispându-se din nou când cel de-al doilea capac s-a spart lovindu-se de podea.

S-a dus să se uite înăuntrul celuilalt sarcofag, în timp ce Frost era încă absorbit de primul cadavru, extrăgând o bucăţică din buzele uscate ale regelui şi vârând-o într-un recipient de plastic.

Regina Calea era cam în aceeaşi stare ca soţul ei şi doar rămăşiţele zdrenţuite ale îmbrăcămintei ofereau indicaţii clare că mumia aparţinea unei femei.

— Asta parcă e Camilla Parker-Bowles! a exclamat Chase cu un aer amuzat, când s-a uitat în interiorul

sarcofagului.

— Ce-ar fi să-ţi ţii gura? i-a spus ea.

— Kari, a zis Frost, fără să ridice ochii de la „operaţia” pe care o executa. Cred că aţi fi mai în siguranţă dacă tu şi Nina v-aţi duce la elicopter.

Tânăra s-a uitat nedumerită la el.

— În siguranţă? Sunt convinsă că oamenii lui Josef îi pot ţine la respect pe acoliţii lui Qobras.

— Vreau să fiu sigur. Du-te, Kari.

— Dar mai avem multe de făcut aici. Nici măcar nu am început să explorăm celelalte temple, a protestat Nina.

— După ce locul va fi asigurat, ne vom întoarce aici oricând vom dori. Aceasta a fost o misiune de salvare, nu de explorare arheologică – nu avem la noi echipamentul necesar.

— Cu excepţia trusei tale chirurgicale, din câte se pare…

Frost a ţintuit-o cu o privire severă.

— Nu sunt dispus să discut în contradictoriu. Kari, mi-ai spus că siguranţa ei este prima ta preocupare. Asigură-te că nu va păţi nimic ducând-o la elicopter. Plecaţi odată!

Kari a lăsat impresia că ar fi vrut să obiecteze, dar apoi a cedat.

— Da, tată. Hai să mergem, Nina.

— Şi ce se va întâmpla cu Qobras? a întrebat ea, având unele îndoieli.

— Îl vom preda, împreună cu oamenii lui, autorităţilor chineze, a răspuns Frost, închizând cu un pocnet recipientul pentru probe şi trecând la cel de-al doilea sarcofag. A comis crima pe teritoriul lor, astfel

că ele trebuie să se ocupe de el.

— S-ar putea să fie greu de dovedit crima după atâta vreme, a intervenit Chase. Şi, dacă nu m-au înşelat urechile, ai afirmat că omul e deasupra legii, da?

— Am o oarecare influenţă asupra autorităţilor chineze, a zis Frost şi a ridicat privirea spre ele. Vă rog, duceţi-vă la elicopter. Mă ocup eu de restul lucrurilor de aici.

— Bine… a încuviinţat Kari, nu tocmai convinsă, luând-o pe Nina de mână.

Roasă de îndoieli, aceasta s-a lăsat condusă afară din templu. Chase i-a făcut un semn cu mâna. I-a răspuns.

— Are dreptate, a spus Kari. E mai sigur, cel puţin până vom lua măsuri de conservare a descoperirii.

— Nu pari prea convinsă, a remarcat Nina.

— Sunt doar… dezamăgită, a recunoscut ea. Ca şi tine, voiam să explorez peştera. Însă aşa…

S-a uitat spre gărzile îmbrăcate în negru care stăteau în jurul prizonierilor.

— Tata are dreptate, nu suntem în siguranţă aici.

Apoi i-a rugat pe doi oameni să le însoţească până la elicopter şi au pornit pe drumul de ieşire din uriaşa peşteră.

— Gata, a zis Frost, închizând şi cel de-al doilea recipient din plastic.

L-a aşezat grijuliu în pungă, alături de perechea lui, după care a strecurat totul într-un buzunar interior al jachetei.

— Asta e tot. Pentru asta am venit aici.

— Eu credeam că aţi venit să o salvaţi pe Nina, a spus Chase, cu subînţeles.

Frost l-a ignorat şi a părăsit templul. Schenk l-a urmat. Strâmbându-se, Chase a pornit în fugă după cei doi.

A trecut prin gaura din zid şi, într-o clipă, a evaluat scena. Nina şi Kari plecaseră, însă Qobras şi oamenii lui rămăseseră în genunchi, înconjuraţi de gărzi. Frost şi Schenk discutau încet.

A decis să mai verifice bomba. Ceasul fusese oprit la cinci minute până la detonare.

— N-ar trebui să dezactivăm ceasul? a strigat el către Frost.

— Domnule Chase, deocamdată e bine să rămână aşa, i-a răspuns el, după care şi-a reluat conversaţia purtată în surdină.

A ridicat din umeri, după care s-a apropiat de prizonieri. S-a oprit în faţa lui Starkman, care stătea cu mâinile la ceafă.

— Aşa, Jason. Acum, când putem discuta netulburaţi, n-ai vrea să-mi explici de ce ţi-ai trădat camarazii înhăitându-te cu scârba asta de om? l-a întrebat şi a împuns cu degetul spre Qobras.

— Pentru că el este tipul de treabă, Eddie, i-a spus el, cu ochii strălucindu-i intens în lumina lanternei.

— Ucigând oameni nevinovaţi, aruncând monumente istorice în aer, scufundând nave… da, aşa bun samaritean mai zic şi eu.

— O face pentru binele general, crede-mă. Doar mă cunoşti…

— *Am crezut* că te cunosc, l-a întrerupt el. *Mi s-a părut* că te cunosc. Dar acum? Nici bătut nu pricep ce e în capul tău.

— Ar trebui să ştii totuşi că nu aş accepta o slujbă

dacă nu aş crede în ceea ce fac. *Asta* nu s-a schimbat în toţi anii cât am fost alături. Şi nici acum.

— Deci crezi în ceea ce faci, s-a văzut Chase silit să accepte.

Texanul fusese întotdeauna consecvent în privinţa aceasta.

— Dar tot nu pricep.

— Sigur, există şi lucruri cu care nu mă pot mândri. Dar alternativa este mai rea. Dacă îl lăsăm pe amicul tău Frost să obţină ceea ce vrea…

— Deja *am* ceea ce voiam, domnule Starkman, a intervenit acesta.

— Dar *de ce* voiai? a întrebat Qobras, încă sfidător. Ai descoperit ultima redută a Atlantidei – şi o mostră de ADN de la atlanţi. În ce scop o vei folosi?

Cu un surâs abia schiţat pe buze, Frost l-a măsurat dispreţuitor.

— Aproape că mă simt ispitit să te las să ajungi în mormânt fără să ştii adevărul. Însă…

Zâmbetul i-a dispărut, iar faţa lui a rămas împietrită.

— O să refacem lumea aşa cum ar trebui să fie. Cu o elită conducătoare, alcătuită din atlanţi de rasă pură – şi eliminând toate gunoaiele din umanitate.

Expresia de neîncredere de pe faţa lui Qobras s-a transformat într-una de groază.

— Dumnezeule… eşti chiar mai dement decât mi-am închipuit. Aşadar, nu ai vrut o mostră pură de ADN ca să-i identifici pe toţi cei ca tine – tu ai dorit mostra ca să vă puteţi *imuniza!* Şi foloseşti laboratorul acela ca să creezi o armă biologică!

— Ia stai puţin! a exclamat Chase, plimbându-şi privirea de la Qobras la Frost şi înapoi. O *armă*

biologică? E adevărat?

— Domnule Chase, asta nu te priveşte, i-a răspuns Frost, fără să-şi dezlipească ochii de la Qobras. Acum însă, Giovanni, acum când ştii adevărul şi îţi dai seama că Frăţia *a dat greş...* totul s-a terminat.

A scos pistolul şi a tras.

O minţise pe Nina. Fusese încărcat.

Împuşcătura a căpătat ecou între clădirile înconjurătoare, iar ţeasta lui Qobras a explodat, împroşcându-i pe oamenii din spatele lui cu sânge amestecat cu bucăţi de creier. Philby a scos un urlet şi a încercat să se tragă deoparte, dar una dintre gărzi l-a făcut să stea pe loc, lovindu-l cu piciorul.

— Iisuse! a exclamat Chase, îngrozit.

— Ridicaţi-l, i-a ordonat Frost unuia dintre oamenii lui, făcând semn către Philby.

Când a fost ridicat în picioare, profesorul a scos un ţipăt de spaimă.

— Ţine-ţi gura! s-a răstit Frost la el. Te luăm cu noi. Scoateţi-l dintre ceilalţi.

Philby a fost tras deoparte, în timp ce restul oamenilor, răspunzând unui gest din cap făcut de Schenk, au ridicat armele MP-7 în poziţie de tragere.

— Staţi, opriţi-vă! a protestat Chase, aşezându-se între Starkman şi cea mai apropiată gardă. Ce dracu' faceţi? Nu-i puteţi executa fără judecată!

— Domnule Chase, de fapt, putem, a spus Frost. În realitate, acum, după ce am obţinut ce-mi doream... şi expresia de pe faţa lui a devenit mult mai glacială – contractul cu tine este încheiat.

Apoi a dat un ordin în norvegiană... iar Chase s-a trezit că armele gărzilor erau îndreptate spre *el.*

— Ce naiba înseamnă asta, *şefu'?* a întrebat, ridicând încet braţele în aer.

Schenk i-a luat arma şi l-a împins înapoi între ceilalţi prizonieri.

— Acesta este sfârşitul, a zis Frost, apoi s-a uitat la Schenk. Reporneşte ceasul!

— Mai sunt cinci minute. Avem timp să ieşim de aici?

— Da, dacă alergăm.

— Staţi puţin, a făcut Chase, după ce ne-am chinuit atât să descoperim locul ăsta… vreţi să-l aruncaţi în aer?

Frost a făcut un gest din umeri.

— Nu mai am nevoie de el. Aceste mostre de ADN valorează mai mult decât orice comori antice, indiferent cât de mari ar fi ele. Porneşte ceasul, i-a ordonat din nou lui Schenk.

Germanul a dat din cap şi s-a dus să execute ordinul.

— Ţi-am spus eu, a mormăit Starkman către Chase.

— Cum, ne lăsaţi aici să fim făcuţi fărâme de explozie?

Frost a pufnit dispreţuitor.

— Nu, o să te ucid, ca să nu poţi opri declanşatorul. Fiţi gata!

Fiecare dintre oamenii în salopete negre şi-a ales câte o ţintă. Chase a văzut cel puţin două arme îndreptate spre el.

Drace!

Trebuia să întreprindă ceva şi încă *repede.*

Însă nu avea nici armă şi nici pe cineva să-l sprijine.

Doar dacă…

A făcut un pas înapoi, ca şi cum s-ar fi refugiat din faţa armelor, ciocnindu-se de Starkman, care stătea îngenuncheat.

— Jason? Avem nevoie de o *scânteie* de inspiraţie…

Starkman şi-a schimbat poziţia în spatele lui, iar cu mâinile deja ridicate a ajuns la centura lui Chase.

A întins degetul mic şi a tras.

Frost a inspirat, pregătindu-se să dea ordinul de foc…

Starkman a smuls una dintre grenadele orbitoare de la centura lui Chase, cuiul de siguranţă fiind încă atârnat de degetul lui. Şi-au pus amândoi palmele peste urechi, iar cilindrul negru de metal a descris un arc de cerc, aterizând în spatele lor.

Zgomotul făcut de grenadă când a atins cu podeaua a atras atenţia tuturor oamenilor lui Frost, care şi-au îndreptat ochii o clipă spre ea…

Lumina orbitoare scoasă de amestecul de pudră de aluminiu şi perclorat de potasiu care a luat foc instantaneu a fost urmat la o milisecundă de zgomotul asurzitor produs de explozia grenadei, derutând simţurile tuturor la fel de mult ca o lovitură grea primită în cap. Chiar dacă explozia avea doar o fracţiune din forţa letală a unei grenade obişnuite, suflul ei a fost suficient de puternic pentru a le arunca la pământ pe două dintre gărzile de corp aflate mai aproape.

— *Fugi!* a răcnit Chase, deschizând ochii.

Anii de instruire şi experienţa l-au ajutat în acea fracţiune de secundă să acţioneze aproape perfect. Oamenii care îi încercuiau pe prizonieri, inclusiv Frost, fuseseră luaţi prin surprindere de explozia

grenadei şi, vreme de câteva secunde, au rămas orbi şi dezorientaţi. Însă ceilalţi oameni ai lui Frost, aflaţi ceva mai departe, fuseseră mai puţin afectaţi. Aşa că ei au reacţionat.

Chase l-a izbit cu pumnul în faţă pe cel mai apropiat duşman şi a simţit cum nasul acestuia este strivit sub lovitura puternică. În spatele lui, Starkman a ţâşnit în picioare şi l-a lovit cu cantul mâinii în gât pe un altul.

Chase a înşfăcat arma de la cel pe care-l doborâse şi a rotit-o, trăgând. O ploaie de foc a pornit din ţeava puştii MP-7. Gloanţele speciale de 4,6 mm folosite erau proiectate să străpungă vestele antiglonţ – iar de la mică distanţă, treceau prin orice.

Cu prima rafală, a nimerit patru dintre oamenii lui Frost. Aceştia au căzut sângerând prin găurile apărute în armurile lor de corp. Cei aflaţi mai departe, au căutat să se ascundă, pentru că nu puteau riposta fără să primejduiască viaţa camarazilor lor.

Din spatele lui s-a auzit o rafală, semn că Starkman deschisese focul împotriva gărzilor aflate în cealaltă parte a cercului. După ce s-au prăbuşit trei oameni, cordonul din jurul prizonierilor s-a spart.

A văzut că doi dintre ostatici reuşiseră să-şi protejeze auzul şi se repeziseră la cei care îi ţineau captivi. Ceilalţi erau la fel de debusolaţi ca oamenii lui Frost.

Nu avea cum să-i ajute. În acele momente, fiecare trebuia să lupte singur pentru supravieţuire.

S-a răsucit şi l-a văzut pe Frost pierzându-şi echilibrul şi ţinându-se cu mâinile de cap. Dacă îl omora acum, planurile lui s-ar fi oprit atunci şi acolo.

În timp ce a ridicat arma să-l doboare, tânărul

blond, pe nume Rucker, a apărut ca din senin şi s-a aruncat asupra lui Frost, trântindu-l la podea. Chase a tras, totuşi, însă după doar două focuri, arma a rămas fără muniţie. În spatele lui Rucker au apărut două găuri. Gloanţele nu-l atinseseră pe Frost.

Iar acum, când şeful lor era întins la pământ, ceilalţi oameni ai lui puteau deschide focul.

S-a uitat la templul lui Poseidon dincolo de mausoleu. Era al treilea pe care îl vedea – iar primele două avuseseră o structură interioară identică.

A trântit un cot în faţa uneia dintre gărzile aflate aproape de el şi a ţâşnit în goană.

— Mergeţi spre templu! a strigat.

Nu avea timp să vadă cine îl urmează sau să-şi facă asemenea griji. Într-o parte, aproape de zidul de aur, Schenk stătea ghemuit, repornind ceasul detonatorului. Nu avea cum să-l împiedice, pentru că celelalte gărzi deschiseseră focul.

Auzind gloanţele ţiuind pe lângă el, a fugit cât a putut de repede spre templul lui Poseidon.

26

Chase a ocolit în goană zidul din jurul mausoleului, slujindu-se de el pentru a se feri de gloanţe – dar era conştient că trebuia să iasă curând în câmp deschis. Iar atunci, oamenilor lui Frost le vor trebui doar câteva secunde pentru a-i tăia retragerea.

A auzit zgomot de paşi în urma lui. Erau Starkman şi doi dintre oamenii lui, rămaşi ceva mai în spate.

Lumina lanternei pe care o avea prinsă la piept se bălăngănea nebuneşte pe zidul templului. Intrarea trebuia să fie exact în faţă.

A mai auzit plesnete de metal pe metal, semn că zidul de aur era ciuruit de gloanţe. Cineva a scos un urlet, apoi s-a auzit un bufnet; omul se prăbuşise la pământ.

Nu a privit înapoi. Intrarea stătea drept în faţă, ca un pătrat de beznă absolută aflat în zid. Starkman ajunsese aproape alături de el. Ticălosul fusese întotdeauna un alergător bun…

Acoperind o clipă vuietul şi ţiuitul gloanţelor, Chase a auzit glasul lui Frost, care răcnea ordine:

— Ucideţi! *Ucideţi-i pe toţi!*

A urmat un clănţănit asurzitor de arme, apoi au răsunat ţipete. *Îi măcelăreau pe prizonieri!*

Pătratul negru s-a mărit, iar lumina tremurată a lanternei a evidenţiat liniile de perspectivă ale tunelului din interior.

Un glonţ a şuierat atât de aproape de obrazul lui,

încât i-a simţit căldura, dar a reuşit să pătrundă în tunel!

— *Jigodiile!* a spus Starkman, care a apărut gâfâind alături de Chase. Mi-au omorât oamenii!

— Ca şi cum tu n-ai fi făcut acelaşi lucru cu ai lui! l-a pus Chase la punct.

Mai aveau puţin până să dea primul cot al pasajului…

Tunelul a explodat într-o lumină oranj, un adevărat joc mortal de licăriri, când urmăritorii, ajunşi la intrare, au început să tragă dezlănţuit. Cel de-al doilea om din echipa lui Starkman a fost lovit de câteva gloanţe, iar umbra lui s-a zbătut cumplit pe peretele din faţa lui Chase.

Colţul…

S-a azvârlit pe după el, Starkman l-a urmat o clipă după aceea, iar o rafală a izbit peretele tunelului. Aşchii de piatră au sărit în toate părţile. Apărându-şi ochii de ploaia de pietre ascuţite, Chase a scos o grenadă de mână de la brâu şi i-a smuls cuiul de siguranţă, făcându-i mânerul să se elibereze cu un declic.

A numărat în gând până la trei, apoi a aruncat-o după colţ, către cei care se apropiau.

Buum!

Schijele au zburat în aer ca un roi de albine înnebunite de furie, iar Chase s-a aruncat la pământ, trăgându-l şi pe Starkman odată cu el. Tunetul exploziei s-a stins. Imediat după aceea, nu s-a mai auzit nici un zgomot de paşi.

După ce şi-a recuperat arma, Starkman s-a ridicat în fund.

— Mulţumesc.

— Încă nu-mi mulţumi, a mârâit Chase. Nu am hotărât dacă o să te las în viaţă.

— Dar arma e la mine, a ţinut să-i amintească celălalt.

— Iar eu *sunt* singurul care ştie cum să ieşim din templu. Hai înainte.

S-a ridicat, trăgându-l apoi şi pe Starkman în picioare.

— Avem la dispoziţie cinci minute, după care tot ce se găseşte aici se va face ţăndări.

— Bomba e pregătită, a anunţat Schenk. Am dezactivat comenzile – acum nu mai poate fi dezamorsată.

— Dacă vrei să rămâi viu, aleargă! a strigat Frost spre Philby şi a pornit în goană spre intrarea în peşteră.

Scoţând un ţipăt mut de spaimă, profesorul a pornit după el.

Au înaintat pe tunel, au trecut de câteva colţuri… şi au ajuns în camera unde era Încercarea Tăriei. Mânerele de lemn de deasupra băncii de piatră se făcuseră praf de multă vreme, dar…

— Uf, la naiba, a exclamat Chase, văzând că barele verticale cu ţepuşe, deşi mâncate mult de rugină, continuau să blocheze drumul la fel ca în templul din Brazilia.

— Credeam că s-au mâncat de tot până acum!

— Ce sunt astea!

— O belea de zile mari!

A scos ultima grenadă şi s-a deplasat spre peretele de lângă pasajul îngust.

— Stai deoparte!

Grenada s-a rostogolit pe podeaua de piatră, explodând la jumătatea pasajului. Suflul ei a sfârtecat metalul corodat şi a umplut aerul cu un viscol de aşchii şi coji ascuţite de metal.

Apoi Chase a privit de-a lungul pasajului. Doar câteva bare rămăseseră intacte.

— Bun aşa! Urmează-mă când îţi fac semn, dar cât de repede poţi!

— Ce se întâmplă dacă nu fac ce spui?

— Eşti tras în ţeapă! Unu, doi, *trei!*

A ţâşnit de-a lungul pasajului, şerpuind printre cioturile de stâlpi. La orice pas greşit o ţepuşă i s-ar fi putut înfige în talpă – deşi tetanosul era ultimul pericol care îl ameninţa în acele clipe.

— Pregăteşte-te să…

Zdronc!

Lespedea de piatră de sub piciorul lui s-a deplasat.

Cel puţin o parte din vechiul mecanism rămăsese intactă. Cu un geamăt hârâit, blocurile din tavan au început să coboare, iar praful dintre ele a pornit să se cearnă spre podea.

— Ce dracu' mai e şi asta? a strigat Starkman cu glas ascuţit.

— O capcană! Trebuie să ajungem la capătul celălalt înainte de a fi striviţi!

S-a aplecat pentru a evita rămăşiţele ca de stalactită ale unui stâlp, după care şi-a scos lanterna de la centură. Neavând pe nimeni pe bancă pentru a-i încetini coborârea, tavanul se lăsa mult mai repede

decât se întâmplase în Brazilia. Însă el se putea deplasa mai repede.

Capătul pasajului se afla la nici un metru şi ceva, însă ultimele două bare rămăseseră întregi, iar spaţiul liber dintre ele era suficient de îngust ca ţepuşele să-l agaţe.

A lovit cu piciorul, ţintind cu călcâiul în cel mai apropiat stâlp. Acesta s-a despicat în două, iar jumătatea de sus a căzut din gaura sa din tavan şi i-a tăiat piciorul.

Însă nu avea vreme să se văicărească de durere – tavanul continua să coboare.

A trecut de ultimul stâlp, plimbând fasciculul lanternei în jur, încercând să descopere maneta sau comutatorul, sau ce naiba trebuia să tragă ori să apese pentru a…

— Chase, a strigat Starkman, rămas în urma lui, ajutor!

S-a uitat peste umăr. Mai înalt decât el, Starkman fusese silit să se ghemuiască tot mai mult pe măsură ce pietrele coborau – iar tocul gol al pistolului se agăţase de unul dintre stâlpii frânţi.

Dar dacă se întorcea să-l ajute, tavanul îi va strivi pe amândoi în următoarele secunde.

— *Eddie!*

L-a ignorat, continuând să caute înfrigurat de-a lungul peretelui.

Acolo! O adâncitură întunecoasă în piatră.

A vârât grăbit pumnul în deschizătură pătrată, ţinând degetele desfăcute larg.

Nu a găsit nimic, doar nişte aşchii uscate.

Tavanul cobora, silindu-l să stea deja în genunchi.

Peste câteva secunde, ultimul bloc de piatră va ajunge la gaura din perete, strivindu-i mâna, apoi şi trupul.

Mecanismul trebuia să fie făcut din ceva mai rezistent decât lemnul, pentru că acesta se degrada repede.

Şi-a îndesat mâna mai adânc în adâncitură, scotocind cu degetele.

A dat de fragmente de lemn, piatră rece şi… *metal!*

Ciotul unei manete, o parte a unui comutator – nici nu mai conta ce era. Şi-a petrecut degetele cât de strâns a putut în jurul ei şi a tras.

S-a mişcat!

Se deplasase doar o idee, dar fusese de ajuns. Ceva dinăuntrul peretelui a scos un zgomot răsunător – iar tavanul şi-a oprit coborârea.

Simţind praful căzând peste el ca o cascadă şi-a retras mâna din gaură şi a descoperit că palma îi sângera. Marginile ciotului metalic erau la fel de ascuţite ca stâlpii ruginiţi.

A întors fasciculul lanternei, căutând din ochi locul unde fusese ieşirea din cameră în templul brazilian, între două blocuri a apărut o nouă deschizătură. A împins piatra cu piciorul. Aceasta s-a deplasat.

— Acum mă poţi ajuta puţin? a auzit el o voce slabă.

Starkman stătea ghemuit într-o poziţie extrem de incomodă, răsucit în jurul ţepuşei rupte. Tavanul rămăsese la mai puţin de un metru deasupra podelei. Era evident că aici nu funcţiona maşinăria care retrăsese blocurile de piatră în camera din Brazilia.

I-a întins mâna teafără, apoi s-a lăsat puţin pe spate şi a tras. Vreme de câteva secunde a avut impresia că Starkman rămăsese prins acolo – apoi un stâlp a cedat

cu un pocnet şi un scârţâit, aruncându-l pe american în faţă.

— Mulţumesc, a spus el, apropiindu-se târâş.

Chase a dat un picior blocului de piatră, îndepărtându-l.

— Mai avem de trecut prin două chestii dintr-astea, l-a avertizat el pe Starkman, târându-se prin deschizătură şi ridicându-se în picioare când a ajuns în pasaj.

Celălalt l-a urmat imediat.

— Cât timp mai avem?

— Trei minute şi jumătate. Hai!

— E suficient? a întrebat Starkman, în timp ce alerga în urma lui.

— Vrem, nu vrem, trebuie.

Pasajul avea acelaşi traseu pe care şi-l amintea din Brazilia. Deocamdată, era bine, mai exista o şansă de supravieţuire.

Redusă, dar…

Ecoul paşilor a sunat altfel, iar tunelul li s-a deschis în faţă. Încercarea îndemânării.

Chase a plimbat lumina lanternei prin încăpere. Aici nu erau caimani sau peşti piranha – de fapt, nu era apă deloc, bazinul era complet gol. La fundul canalului adânc de peste doi metri şi jumătate rămăseseră resturi de alge urât mirositoare şi decolorate.

S-a uitat spre dreapta. Ieşirea exista, dar podul… Nu mai era întreg. Putrezise şi se năruise, iar rămăşiţele lui se împrăştiaseră pe fundul bazinului ca oasele unui schelet.

— Trebuie să ajungem acolo, a zis, arătând către ieşire şi sărind în bazin.

— Cât mai avem?

— Două minute şi ceva.

Au alergat spre resturile podului. Chase s-a uitat spre partea de sus a peretelui. Probabil că ar fi reuşit să sară şi să se prindă de margine, însă i-ar fi fost greu să se ţină cât urca.

— Ţine mâinile ca să urc eu, a spus Starkman.

— Mai bine mi-ai face *tu* scară, a ripostat Chase.

— N-ai încredere în mine?

— Nu, cum să am?

— Ai dreptate, dar tu ştii calea de ieşire, iar eu nu.

— Corect, a zis el, aplecându-se şi prinzându-şi palmele pentru ca Starkman să le folosească drept scară.

Americanul a urcat pe perete şi a dispărut dincolo de coama lui.

Vreme de o clipă, văzând că nu mai apare, Chase s-a îngrozit, dar apoi acesta a întins braţele în josul zidului. După alte câteva secunde, a ajuns pe coamă.

— Credeai c-am dispărut? a întrebat Starkman, ridicându-se în picioare.

— N-ar fi fost pentru prima oară, nu? a răspuns Chase şi s-a uitat la ceas.

Mai aveau două minute.

— Drace! Să ne grăbim!

Au ţâşnit prin tunel. Următoarea oprire era la încercarea Minţii, dar măcar ştia unde să găsească uşa din spate.

A dat buzna în încăpere şi s-a orientat rapid.

— În zid există un comutator secret, a început el, grăbindu-se către un colţ…

Dar nu a găsit acolo decât piatră.

Nici o gaură. Nici un comutator.

Nici o uşă.

— Fir-ar să fie!

A plimbat lumina lanternei de-a lungul bazei peretelui, căutând o altă adâncitură sau scobitură, vreun semn că oamenii care construiseră templul modificaseră proiectul.

Nimic!

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Starkman, alarmat.

— Nu-i aici! Nu văd nici o uşă de serviciu!

S-a uitat din nou spre uşa de piatră care bloca ieşirea, la simbolurile săpate în peretele de deasupra.

A văzut vasul cu bile de plumb, la fel şi cântarul metalic, precum şi grilajul cu ţepi, suspendat de tavan, gata să se prăbuşească şi să străpungă pe oricine era aflat dedesubt dacă răspunsul la ghicitoare se dovedea greşit.

Iar răspunsul era…

Chase s-a încruntat, încercând cu disperare să recheme acel număr din memorie. Nina îi spusese răspunsul după ce descoperise modul de calcul. Care era numărul, care?

Patruzeci şi doi…

— Ba nu, acela era *Ghidul autostopistului.*

Patruzeci!

— Trebuie să punem patruzeci de bile în taler! a spus el, arătând către cântar, în timp ce a luat o mână de bile. Două grupuri de câte zece fiecare. Repede!

Starkman l-a ascultat.

— Şi ce se-ntâmplă dacă încurcăm numărătoarea?

— Murim!

Chase a numărat zece bile şi le-a pus în taler, după

care a început să numere alte zece.

Cât a numărat, Starkman a procedat la fel.

Douăzeci, treizeci...

Patruzeci!

A prins maneta, a făcut o scurtă pauză, timp în care a sperat ca Nina să nu fi greşit socoteala, apoi a tras de ea.

A auzit un clinchet.

Uşa de piatră s-a deschis puţin, când încuietoarea s-a desfăcut.

— Ce-mi *plac* femeile deştepte! a zis Chase, chiuind. Ajută-mă!

Împreună au împins uşa, deschizând-o.

Starkman era exact în urma lui când au pătruns în ultimul pasaj.

— Acum fugi *cât te ţin picioarele!* i-a strigat.

Nu a mai pierdut nici măcar frântura de clipă care i-ar fi trebuit ca să-şi consulte ceasul, însă şi-a dat seama că mai aveau cel mult treizeci de secunde.

În încăperea principală a templului, obiectele de aur şi oricalc sclipeau în jurul lor. Însă nu-i interesa nimic altceva decât statuia uriaşă a lui Poseidon de la capătul îndepărtat şi şirul de trepte din spatele ei.

Spera că mutarea comutatorului ascuns era ultima schimbare pe care o făcuseră arhitecţii.

— Aici sus! a spus el pe nerăsuflate, urcând câte trei trepte odată.

Muşchii picioarelor parcă îi luaseră foc, sudoarea îi dădea usturimi în pulpa stângă. Dar nu se putea opri tocmai acum.

— În partea din spate a încăperii trebuie să existe un puţ!

— Trebuie? s-a mirat Starkman, gâfâind.
— Dacă nu e, mă dai în judecată.
Au ajuns în capul scării, înconjuraţi de bogăţiile din camera altarului, însă singurul lucru de valoare pentru Chase era puţul…

Bomba de tip combustibil-aer a explodat.
Detonaţia a măturat peştera cu o forţă care a făcut totul să se cutremure. Templele s-au prăbuşit, palatele au plesnit pe măsură ce unda de şoc se extindea. Iar în urma acesteia venea o minge de foc care creştea, o adevărată furie pârjolind şi topind tot ce atingea.
Nici măcar zidurile antice ale templului lui Poseidon nu puteau rezista forţei dezlănţuite a armelor moderne. Blocuri care cântăreau tone au fost pulverizate într-o clipită.
Până şi peştera a cedat la fel de repede forţei devastatoare. Un milion de tone de piatră s-au prăbuşit când tavanul a cedat, acoperind cu totul citadela.
Chase a auzit unda de şoc apropiindu-se cu iuţeala unui tren expres, un vânt care se năpustea prin camera altarului înaintea exploziei în sine.
„Gaura preotului” era la doar un metru…
S-a azvârlit prin ea. Nu mai avea vreme să verifice dacă se blocase ori nu. Dacă era, însemna că peste câteva momente avea să moară.
Spre deosebire de puţul vertical din Atlantida, acesta era înclinat, având o pantă de cel puţin şaizeci de grade. Starkman era imediat în urma lui când a început alunecarea în josul puţului.
Vântul a crescut, ajungând la forţa de furtună…

Piloţii elicopterelor primiseră un mesaj plin de paraziţi prin care li se cerea să-şi pregătească aparatele pentru decolare în cel mai scurt timp. Acum, Nina şi Kari se uitau îngrozite cum Frost – şi doar aproximativ jumătate din oamenii lui – ies în goană din peşteră şi aleargă prin zăpadă spre elicoptere.

— Vai, Dumnezeule! a strigat Kari, când Frost şi Schenk au sărit în cabină.

Doi oameni practic l-au azvârlit pe Philby în cel de-al doilea aparat.

— Ce s-a întâmplat?

— Porneşte! *Ridică-te!* a strigat Frost la pilot. Qobras a scăpat şi a pornit ceasul detonatorului. Nu l-am putut opri!

— Dar Eddie unde este? a întrebat Nina într-un ţipăt.

— A murit! L-au împuşcat!

A simţit că rămâne fără suflare.

— Cum? *Nu-i posibil!*

Şocată, Kari s-a uitat la ea.

— Mai repede! Bomba are să…

O trâmbă de fum, praf şi fragmente de rocă de dimensiuni colosale a erupt pe intrarea în peşteră cu un bubuit incredibil de puternic şi grav, răsunând ca o tobă cu diametrul de un kilometru şi mai bine. Nina a simţit în piept vibraţia produsă de detonaţie.

Pilotul a înclinat puţin în lateral elicopterul în ascensiune, ca să se îndepărteze din calea avalanşei care se năpustea spre ei. O avalanşă alcătuită nu din zăpadă, ci din pietre, roci dislocate de suflul exploziei, măturând tot ce exista în calea lor şi prăbuşindu-se în

gol de pe o ieşitură ca o faleză.

Cel de-al doilea elicopter l-a urmat îndeaproape pe primul. Pietrele care se rostogoleau l-au izbit în fuzelaj ca grindina, în timp ce avalanşa şi-a continuat coborârea, făcând ca o porţiune uriaşă de rocă să se desprindă din versantul muntelui, faleza dezintegrându-se într-un nor gigantic de praf.

Calea Lunii dispăruse pentru totdeauna; drumul spre ultimul avanpost al Atlantidei se ştersese.

Nina şi-a lipit palmele de geamul elicopterului şi s-a uitat la haosul iscat dedesubt. Alte straturi de rocă au alunecat pe versantul muntelui, semn că Piscul Auriu al legendei tibetane era zdruncinat din adâncuri.

Şi tot ce existase în pântecul lui se pierduse.

— Eddie… a rostit ea în şoaptă.

Suferise destul când îl pierduse prima oară. A doua oară era deja prea mult ca să suporte durerea. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

Când unda de şoc a trecut peste el, aducând cu sine praf, resturi şi pietre sfărâmate, răzuindu-i pielea, Chase a scos un răcnet. Zgomotul era inimaginabil, un tunet necuprins, care i-a cutremurat fiecare oscior din corp în vreme ce era azvârlit cu viteză incontrolabilă în josul puţului.

În tunel a apărut o lumină, o strălucire crescândă…

Nu era lumina zilei, care să-i întâmpine, ci focul venind din urmă, un amestec de aer şi combustibil supraîncălzit care se năpustea spre ei, pentru că peştera care se prăbuşea comprima aerul dinăuntru, azvârlindu-l afară cu o furie crescută.

Şi el nu putea face altceva decât să se lase să

alunece pe panta aceea spre bezna de dedesubt, în vreme ce strălucirea din spate s-a transformat din roşie în oranj, apoi în galben, pe măsură ce focul gonea spre ei…

Brusc, în faţa lor a apărut un pătrat de lumină solară; zăpada ce acoperea ieşirea fusese îndepărtată de suflul exploziei. Nu a mai avut vreme să se gândească la norocul pe care îl avusese. A acţionat din reflex când a fost scuipat afară din tunel spre un morman de grohotiş acoperit de zăpadă, azvârlindu-se într-o parte ca să evite limba de foc.

Zăpada s-a transformat instantaneu în aburi când mingea de foc a erupt din puţul aflat acum înapoia lui. S-a izbit serios de sol, pentru că stratul de zăpadă care acoperea roca era subţire şi nu a reuşit să amortizeze şocul căderii.

Însă nici aşa nu mai era timp să simtă durerea, pentru că un zgomot înfiorător venind de deasupra lui l-a avertizat că pietrişul dislocat pornise să măture panta muntelui…

S-a rostogolit şi s-a lipit de faţa versantului, făcându-se una cu el, rugându-se ca ieşitura veche de când lumea să fie suficient de mare pentru a respinge pietrele, făcându-le să treacă pe deasupra lui şi nu să-l strivească.

O sumedenie de bolovani de deasupra lui, a căror mărime pornea de la cea a unui pumn şi se termina cu aceea a unui tors de om, s-au spart bucăţi ca nişte grenade. Chase şi-a protejat capul cu mâinile, în vreme ce restul corpului i-a fost izbit de fragmentele care zburau în toate direcţiile. A urlat, dar abia şi-a auzit vocea, acoperită fiind de vuietul pietrelor care se

rostogoleau izbindu-se între ele.

În cele din urmă, tot acel tumult s-a stins treptat. Având dureri în întregul corp, s-a silit să se ridice în genunchi, făcând ca bucăţi de rocă şi pietre să cadă de pe el şi a privit de jur împrejur.

Mica prelungire a platoului stâncos îl *salvase* – la mai puţin de jumătate de metru se găsea un bolovan, crăpat exact în două la contactul cu solul; s-a gândit că, dacă i-ar fi căzut în cap, i l-ar fi strivit ca pe un pepene. Dincolo de acesta se găsea o masă de piatră spartă, de culoare întunecată. A privit în jur şi, în ciuda prafului, a reuşit să vadă piscurile înzăpezite ale Himalayei.

Uitându-se în jos, a văzut că se afla pe o ieşitură care dădea spre o vale largă. Panta părea suficient de domoală pentru o coborâre care să nu necesite echipament de alpinist.

Iar asta îi venea în ajutor, pentru că în acele momente echipamentul lui se reducea la ceea ce mai avea prin buzunare. Îşi pierduse până şi lanterna.

În nări i-a ajuns un miros ciudat, nelalocul lui: acela de abur. În locurile unde focul făcuse zăpada să se evapore se ridicau firişoare ca de ceaţă, purtate acum de briză. S-a uitat în jur şi l-a zărit pe Starkman aproape îngropat sub un morman de pietre. S-a grăbit să ajungă la el.

— Jason! Hei, nu mă lăsa singur, a strigat, azvârlind deoparte bucăţile mai mari de rocă. Mă auzi?

— Eddie? s-a auzit glasul nesigur al lui Starkman, semn că era ameţit de şoc. Tu eşti?

— Da, eu sunt. Eşti întreg? Te poţi mişca?

— Habar n-am, stai să… au, fir-ar să fie!

— Ce ai? Ce-ai păţit?

Dacă Starkman ar fi fost grav rănit, practic nu putea face nimic pentru a-l coborî de pe munte.

— Am aterizat pe boaşe…

Chase s-a uitat lung la el, apoi a început să râdă.

— Ha-ha, ticălosule, mare hâtru mai eşti, a zis el în cele din urmă.

Având încă dureri, Starkman a râs şi el.

— Hai, ridică-ţi fundul, american nenorocit ce eşti.

Starkman s-a ridicat cu oarecare greutate. Peticul negru i se desprinsese de pe ochi, lăsând la vedere găvanul adâncit în spatele pleoapei închise, uşor decolorate.

— Uf, fir-ar să fie! a făcut el gemând. Ce doare…

Chase a ridicat privirea spre munte. Fumul şi praful alunecau pe versanţi.

— Ei, uite, şeful tău a obţinut până la urmă ceea ce dorea, a rostit el cu un oftat. Tot ce-a existat acolo s-a făcut praf şi pulbere – nimeni nu va mai scoate ceva întreg.

— Da, dar şi şeful *tău* a obţinut ce-şi dorea, a ţinut Starkman să-i reamintească.

— În clipa în care a încercat să mă ucidă, a încetat să-mi mai fie şef, a spus el pe un ton glacial. Cred că o să am un schimb de cuvinte cu ticălosul.

— Din câte ţin minte, niciodată nu ai acceptat trădarea, am dreptate? a zis Starkman fără să se ferească.

Chase l-a măsurat în tăcere.

— Cam aşa.

— Ai rămas acelaşi tip neiertător?

— Nu neapărat. Însă, a adăugat el, există unele

lucruri pe care le pot *trece cu vederea* mai uşor decât altele. Asta pe moment.

Starkman l-a privit cu ochiul teafăr.

— Eddie, nici nu am atins-o. Indiferent ce ţi-ar fi spus soţia ta, eu nu am avut nimic de a face cu ea. Niciodată nu i-aş face asta unui prieten.

— Jason, ştii ceva? a zis Chase, întinzându-i mâna, sincer să fiu, te cred.

— Eddie, îmi propui un armistiţiu?

— Deocamdată.

Starkman a strâns mâna întinsă de Chase, care l-a ajutat să se ridice.

— Cred că amândoi vrem acelaşi lucru: să-l pedepsim pe ticălosul de Frost pentru ceea ce a făcut. Şi să o salvez pe Nina.

— Din momentul în care Frost a încetat să-ţi fie patron, tu nu mai eşti plătit să o protejezi.

— A trecut ceva vreme de când nu am protejat-o doar pentru bani, i-a răspuns, ceea ce a făcut ca Starkman să ridice din sprâncene a mirare.

Amândoi au privit în jur, pentru că au auzit un zgomot. Cu lumina zorilor reflectată de geamurile lor, elicopterele lui Frost au ocolit muntele, iar vuietul stârnit de rotoare a răsunat cât s-au îndepărtat în viteză. Chase s-a uitat lung după ele, după care s-a întors către Starkman şi i-a întins mâna din nou.

— Chiar dacă Qobras e mort acum, mai ai acces la resursele Frăţiei?

— La unele. Dar ce idee ţi-a venit în minte?

— Mă gândeam la o plimbare până în Norvegia. Te interesează, cumva?

— Evident. Şi-au strâns mâinile. Luptăm până la

capăt, Eddie?

— Până la capăt.

Starkman a privit în jur.

— Ar mai fi o mică problemă de rezolvat. Am rămas blocaţi cine ştie unde în munţii Himalaya, fără nici un mijloc de transport şi fără echipamente.

Chase a surâs.

— Mă felicit că am aruncat o privire pe hartă înainte de a ajunge aici, a spus el şi a arătat spre fundul văii. Dacă ai chef de o plimbare, ştiu un sat în direcţia aceea. Cred că vom ajunge acolo până la căderea întunericului, a adăugat, iar surâsul s-a transformat într-un zâmbet până la urechi. Ştiu acolo o fată…

27

Norvegia

Peisajul de o frumuseţe sălbatică se desfăşura pe sub avionul Gulfstream care cobora pentru aterizare, dar Nina abia l-a băgat în seamă.

Era cu mintea în altă parte, gândindu-se la evenimentele petrecute în ultimele zile. În ciuda tuturor eforturilor făcute de Kari, încă era copleşită de tristeţe, de un sentiment de pierdere. Era vorba şi de suferinţa renăscută pe care o trăise când văzuse cadavrele părinţilor ei. Moartea lui Chase… şi distrugerea Atlantidei, ultimele vestigii ale acelei civilizaţii şterse de pe faţa pământului de Qobras. Totul îngropat, irecuperabil, astfel încât căutarea care dăduse sens vieţii ei se încheiase brusc.

Într-un fel, viaţa pe care o dusese până atunci se terminase. Lumea ei se schimbase complet.

— Ai păţit ceva? a întrebat-o Kari.

— Hm? Nu, n-am nimic. De ce?

— Mi s-a părut că erai oarecum… departe.

— Serios?

A rămas pe gânduri.

— Cred că aşa e. Mă gândeam.

— La ce?

— La faptul că, după căutări de ani şi ani, am găsit Atlantida… dar a dispărut. Totul s-a schimbat. Şi nu ştiu… nu ştiu ce voi face de acum înainte.

Kari i-a zâmbit.

— Ce să faci doctor Nina Wilde? Îţi vei lua locul alături de noi. Eşti de-a noastră, iar noi ştim să le purtăm de grijă semenilor.

— Nici măcar nu ţi-am mulţumit. Pentru tot ce ai făcut.

— Nu e nevoie să-mi mulţumeşti. Şi nu ai pierdut Atlantida.

— Cum asta?

— Pentru că vom construi o *nouă* Atlantidă. Nu mai trebuie să privim spre trecut, pentru că vom crea viitorul.

Nina a ridicat o sprânceană de mirare.

— Ca să înţeleg şi eu, când o să-mi spui *cum* anume veţi crea viitorul? Încă nu pricep cum o mostră de ADN veche de unsprezece mii de ani ar putea schimba lumea.

— Aşa va fi, te asigur. Kari s-a aplecat spre ea. Cred că eşti pregătită.

— Pregătită pentru ce?

— A venit vremea să-ţi arăt ce vom face. Cum vom reface lumea.
Avionul a descris ultimul viraj, coborând spre pista lungă.

Chase i-a aruncat lui Starkman o privire în care se citea îndoiala.
— Dacă aţi planificat acţiunea asta încă de la început, de ce naiba nu aţi pus-o în aplicare ca să scutiţi lumea de atâtea necazuri?
— Nu am ştiut cu certitudine ce punea la cale Frost. Iar Giovanni nu a vrut să rişte un atac decât dacă era absolut necesar. Ar fi expus Frăţia – şi nu ar mai fi putut păstra secretul privind existenţa ei.
— Cred că s-a terminat cu acţiunile executate pe furiş.
Chase s-a ridicat de pe canapea, a traversat cala aparatului şi s-a uitat pe un geam mic. Avionul, un aparat de transport C-123 Provider cu două motoare, trecuse de coasta Norvegiei cu câteva minute mai devreme, iar acum se deplasa spre nord pe deasupra peisajului presărat de zone acoperite de zăpadă.
Curând, avea să coboare brusc.
Chase s-a uitat la ceilalţi pasageri din cală. Doisprezece dintre oamenii lui Qobras – acum, ai lui Starkman – cu toţii membri ai Frăţiei, strânşi la patru zile după întoarcerea celor doi supravieţuitori de la Piscul Auriu în Europa.
Şi-a exprimat în gând speranţa că doisprezece vor fi de ajuns în acea acţiune.

— Tată, a zis Kari, intrând împreună cu Nina în

biroul lui Frost, aflat deasupra laboratorului de biologie.

El stătea la masa de lucru, având peisajul oferit de Ravnsfjord în spatele său.

— Cred că a venit vremea. Nina e pregătită.

Expresia de pe faţa lui i-a sugerat Ninei că nu era foarte convins, dar el nu a obiectat.

— Despre ce-i vorba? Care este marele secret? Kari a fost foarte misterioasă.

— Doctor Wilde, marele secret… a început el, dar tânăra l-a privit cu subînţeles. Adică, *Nina.* Sper că nu te deranjează.

— Nu am nimic împotrivă, a spus ea zâmbind.

Frost i-a surâs şi apoi s-a ridicat.

— Marele secret, după cum zici, este că… ei bine, astăzi vom schimba lumea. Pentru totdeauna.

— Asta este o provocare deosebită.

— Într-adevăr. Dar este o provocare pentru care mă pregătesc de o viaţă, iar datorită ţie acum se va împlini. Devine posibilă pentru că ai descoperit Atlantida.

— Dar s-a pierdut totul. Poate vom recupera câteva relicve din adâncul Atlanticului, însă toate structurile intacte pe care le-am găsit, toate artefactele aflate în acestea… au dispărut.

— Asta nu contează.

— Nu? Bine, dar…

— Mostrele ADN pe care le-am recuperat din cadavrele ultimului rege şi al reginei lui valorează mai mult decât tot aurul şi oricalcul. *Acestea* vor schimba lumea. *Vor salva* lumea, de fapt.

— Cum asta? Vreţi să le folosiţi pentru a crea un

vaccin sau aşa ceva?

— Aşa ceva, i-a spus Frost, zâmbind din nou, dar de data aceasta cu un aer misterios. Vino cu mine şi-ţi voi arăta.

A ocolit masa de lucru, îndreptându-se către ele, când a fost sunat pe intercom. Evident iritat de acea întrerupere, a apăsat să răspundă.

— Ce s-a întâmplat?

— Domnule, s-a auzit din difuzor vocea lui Schenk, turnul de control m-a informat că un avion a solicitat permisiunea de a ateriza de urgenţă. Are probleme cu un motor şi nu poate ajunge până la Bergen.

— Şi unde se află acum?

— La aproximativ zece minute depărtare, vine dinspre sud.

Frost a strâns din buze.

— Foarte bine, dă-le aprobarea. Dar… să-l supraveghezi atent.

— Am înţeles, domnule, a zis Schenk şi a închis.

— Îmi pare rău de întrerupere, a spus el, alăturându-se Ninei şi lui Kari.

— Nu-i nimic, i-a răspuns Nina. Dacă tot doriţi să salvaţi întreaga lume, puteţi începe cu un avion, nu?

— Adevărat, a făcut Frost şi a zâmbit. Hai, veniţi. O să vă arăt cum.

— Ne-au acordat aprobarea de aterizare, i-a zis Starkman lui Chase, ridicând glasul ca să acopere zgomotul motoarelor. Zece minute.

— Ceva probleme?

— Cei de la controlul traficului aerian vor să ştie de ce nu au primit planul nostru de zbor. Pilotul îi ţine de

vorbă, dar cred că au devenit suspicioşi.

— Atâta vreme cât nu devin îndeajuns de bănuitori ca să trimită după noi avioane de interceptare, nu are importanţă.

Apoi Chase s-a întors spre ceilalţi oameni din cabină.

— Gata! Mai avem zece minute, flăcăi! Pregătiţi-vă să săriţi!

Frost le-a condus pe cele două femei în zona de protecţie, trecând printr-o altă ecluză şi pătrunzând mai adânc în instituţia subterană.

— Aici, a indicat el.

Uşa de la capătul coridorului era din oţel gros şi, spre deosebire de uşile din aluminiu transparent ale altor laboratoare, nu oferea posibilitatea de a vedea dincolo de ea. Şi-a lipit degetul mare de un lector biometric aflat alături de uşă.

— Te rog, intră tu prima.

Nina nu ştia la ce să se aştepte să vadă în acea încăpere. Câteva aparate şi echipamente ştiinţifice pe care le-a recunoscut vag, însă majoritatea lucrurilor de acolo reprezentau un mister pentru ea. Rafturile de computere din partea din spate a laboratorului spaţios erau cam singurele elemente pe care le-a identificat, nişte dulapuri înalte, vopsite în albastru, legate la sisteme de răcire cu lichid. Intr-un colţ al laboratorului se găsea o cameră de izolare; avea ferestre, dar acestea erau opace.

— Aici, a început Frost cu un aer teatral, mi s-a îndeplinit ambiţia de o viaţă. Tot ce mai există în imperiul meu de afaceri nu face decât să sprijine ceea

ce s-a realizat în această încăpere. Vreme de treizeci de ani, am folosit resursele Fundaţiei Frost pentru a efectua cercetări în întreaga lume, pentru a identifica moştenirea genetică a fiecărui grup de populaţii de pe planetă.

— Căutând genele atlanţilor? a întrebat Nina.

— Întocmai. Doar aproape unu la sută din populaţia lumii poartă ceea ce eu aş considera forma „pură” de genom – noi facem parte din acel unu la sută.

— Unu la sută din întreaga populaţie... asta înseamnă, cât? Şaizeci şi cinci de milioane de oameni?

— Echivalentul populaţiei Marii Britanii, da. Dar noi suntem răspândiţi pe toată planeta, în fiecare grup etnic. Apoi sunt cei care posedă o formă *impură* de marker genetic – fie din cauza atenuării apărute de-a lungul timpului, prin căsătorii mixte, cu persoane care nu îl posedau, fie din cauza mutaţiilor naturale.

Aceştia constituie aproximativ cincisprezece la sută din populaţia lumii.

— Nouă sute şaptezeci şi cinci de milioane, a spus Nina imediat.

Frost a zâmbit.

— Cu certitudine eşti de-a noastră. Una dintre trăsăturile genomului caracteristic atlanţilor este capacitatea înnăscută de a opera cu sisteme logice precum matematica.

— Având în vedere ce ai descoperit, a adăugat Kari, acum credem că este aproape sigur că descendenţii vechilor atlanţi s-au ocupat de elaborarea şi dezvoltarea sistemelor numerice şi lingvistice pretutindeni în lume.

— Chiar şi după scufundarea Atlantidei,

supravieţuitorii au continuat să reprezinte forţa motorice a civilizaţiei umane, a zis Frost. Ei au fost liderii, inventatorii, descoperitorii. Au inventat sistemele care au permis umanităţii să prospere şi să se dezvolte – în domenii precum limbajul, agricultura, medicina. Însă, ca o ironie… iar faţa i s-a întunecat – procedând astfel, au creat premisele propriei subjugări, înainte ca ei să fi contribuit la dezvoltarea civilizaţiei, supravieţuirea rasei umane a fost în întregime în seama selecţiei naturale. Cei slabi piereau. Însă reducând ameninţarea forţelor naturale, atlanţii au făcut posibilă *prosperitatea celor slabi.*

— Nu sunt convinsă că aş exprima asta chiar aşa… a încercat Nina.

— Eu sunt convins, a insistat Frost. Iar procesul s-a accelerat peste măsură în ultimii cincizeci de ani. Peste patru ani se anticipează că populaţia lumii va fi de şapte miliarde de persoane. Şapte *miliarde.* O cifră care nu poate fi sustenabilă. Iar optzeci şi patru la sută din aceştia nici măcar *nu* posedă genomul atlanţilor. Asta înseamnă că peste patru cincimi din populaţia lumii este inutilă.

Nina a rămas împietrită în faţa acestor cuvinte neiertătoare.

— Cum adică, inutilă?

— Chiar de inutilitate este vorba. Aceste miliarde de oameni nu oferă nimic de valoare omenirii. Ei nu inovează, nu creează, nici măcar nu *gândesc.* Ei doar *există,* se înmulţesc şi consumă.

— Cum puteţi *vorbi* astfel? a protestat ea. Asta este, cum să zic…

— Nina, a rostit Frost, apropiindu-se de ea, ia drept

exemplu ţara ta. Imposibil să nu fi observat. America este dominată de masele indolente, stupide şi voit ignorante, care nu fac altceva decât *să consume.* Democraţia contribuie doar la perpetuarea sistemului, deoarece le permite maselor să adopte calea minimei rezistenţe şi să continue a evita munca productivă, să evite *gândirea,* iar astfel să nu realizeze nimic. Iar cei care ar trebui să-i scoată din această stare au devenit corupţi din lăcomie, nedorind decât să îi exploateze pe aceşti nefericiţi – pentru *bani!*

Părea aproape dezgustat de acel cuvânt.

— Nu acesta este rolul unui lider! Atlanţii ştiau că, pentru progresul societăţii, oamenii trebuiau *conduşi,* nu lăsaţi să cadă pradă lăcomiei.

— Dar şi atlanţii au căzut în aceeaşi capcană, i-a reamintit ea. Mai ţineţi minte ce scria în *Critias?* „Păreau plini de glorie şi binecuvântaţi chiar în perioada în care erau cuprinşi de avariţie şi de putere căpătată pe nedrept.” Iar zeii i-au distrus din această pricină.

— O greşeală care nu se va mai repeta.

— Ea se repetă *mereu!* Atlanţi ori nu, toţi suntem *umani.* Natura umană devine predominantă, aşa a spus Platon.

— Vom învăţa din greşelile trecutului.

— Cum? Ce anume veţi face? Veţi schimba lumea cu o mostră de ADN provenind de la un cadavru vechi de unsprezece mii de ani?

— *Exact* astfel vom proceda! a spus Frost şi a făcut un semn către supercomputere. Până acum, ele au lucrat cu simulări, oferind un milion sau chiar *un miliard* de variaţiuni ale aceluiaşi lucru. Însă, fără o

mostră de ADN pur, neatins, care să fie utilizat ca bază, nu exista posibilitatea de a şti care era cea potrivită. Cu timpul, până şi ADN-ul *nostru* s-a modificat într-o oarecare măsură, iar noi suntem cei mai apropiaţi de atlanţii pursânge din lumea modernă. Dar acum... s-a uitat spre camera cu ferestre întunecate – acum ştiu exact care sunt acele modificări. Şi am reuşit să ţin seama de ele.

— Să ţineţi seama, dar *în ce sens?*

— În sensul de a reface lumea aşa cum era – şi cum ar fi trebuit să fie mereu. O lume în care atlanţii să-şi reia locul ca domnitori fireşti asupra umanităţii, pentru a o conduce spre noi culmi, fără să mai fie traşi înapoi de masele inutile şi neproductive.

Urmat de Kari, a traversat laboratorul. Aproape fără să vrea, Nina i-a urmat, incapabilă să priceapă ceea ce zicea Frost. Oare înnebunise? Vorbele lui păreau la fel de demente ca şi acelea ale lui Qobras!

— Iată ce mi-a permis să creez descoperirea adevăratului ADN al atlanţilor, a continuat el, făcând semn către un dulap cu pereţi din sticlă, izolaţi cu garnituri groase de cauciuc. Era una dintre variantele pe care le simulaseră computerele – dar până acum nu aveam cum să ştiu dacă aceea era cea corectă.

Nina a privit în interiorul dulapului, observând un şir de cilindri din sticlă şi oţel, plini cu un lichid incolor.

Şi-a dat seama că nu erau umpluţi cu apă.

— Ce este acolo? a întrebat, cu o senzaţie de nelinişte.

— Ceea ce se află acolo face parte din acţiunea *Trident,* aşa o numesc eu. Cea mai puternică armă a

lui Poseidon. Fiecare dintre recipientele de acolo conţine, în suspensie, un virus modificat genetic.

Nina s-a retras instinctiv din dreptul geamului opac.

— *Poftim?*

— Nu există nici un motiv de teamă, a asigurat-o Kari. Cel puţin pentru noi.

— Cum adică, pentru noi?

— Noi suntem imuni, a precizat Frost, ori, mai bine zis, virusul este inofensiv pentru noi. A fost modificat în aşa fel încât nu poate ataca secvenţa genetică unică existentă în ADN-ul atlanţilor, chiar dacă aceasta a suferit mutaţii. Însă pentru cei care nu posedă respectiva secvenţă ADN… el este sută la sută mortal.

Nina a avut senzaţia că în încăpere nu mai era nici o moleculă de aer.

— Dumnezeule, a rostit ea pe nerăsuflate. *Aţi înnebunit?* Nu, nu este nevoie să-mi răspundeţi – chiar *nu* sunteţi sănătoşi.

— Nu, Nina, te rog să ne asculţi, a implorat-o Kari. Ştiu că îţi vine greu să accepţi aşa ceva, însă în adâncul sufletului, dacă priveşti dincolo de condiţionarea ta socială, *ştii* că noi avem dreptate. Lumea este dată peste cap, iar situaţia se înrăutăţeşte – singura modalitate de a o împiedica să treacă dincolo de punctul din care nu mai există posibilitatea de întoarcere este ca noi să restabilim domnia elitei atlanţilor.

— Socotind că genocidul reprezintă ceva rău nu e totuna cu programarea socială! a protestat Nina. Vorbiţi serios spunând că plănuiţi să eliminaţi optzeci şi patru la sută din rasa umană? Asta înseamnă aproape cinci miliarde şi jumătate de oameni!

— Este un lucru necesar, a subliniat Frost. Dacă nu vom proceda aşa, umanitatea va fi sufocată de propriile sale deşeuri. Cei inutili ne vor domina numeric în proporţie de o sută la unu şi vor consuma toate resursele disponibile până ce acestea vor dispărea. În urma intervenţiei noastre, cei înzestraţi cu calităţi de lider vor reuşi să reconstruiască lumea aşa cum ar fi trebui să fie. Fundaţia Frost îi va uni pe supravieţuitorii din întreaga lume.

Nina s-a tras încet înapoi.

— Iar dumneavoastră veţi fi la conducere, adevărat? Chiar că v-aţi pierdut minţile. Mai bine aţi vorbi despre *oameni*, nu despre *deşeuri!* Şi când plănuiţi să declanşaţi mica dumneavoastră apocalipsă?

Frost i-a aruncat un zâmbet sumbru.

— Eu *nu plănuiesc* nimic, doctor Wilde. În prezent, *acţionez* în această privinţă.

Senzaţia de lipsă de aer a revenit.

— Poftim?

— Pe pista aflată dincolo de fiord e gata de zbor un avion de transport Airbus A380. Va decola peste un sfert de oră şi se va îndrepta întâi spre Paris, apoi spre Washington. În timpul zborului, va dispersa în aer virusul Trident pe deasupra Europei, apoi în zona curenţilor rapizi din zona Atlanticului de Nord şi, în cele din urmă, deasupra zonei estice a Statelor Unite. Previziunile noastre arată că în mai puţin de o lună virusul va ajunge în toate zonele populate ale planetei. Toţi cei care nu posedă genomul atlanţilor vor fi infectaţi.

— Şi ce se va întâmpla după aceea? a întrebat Nina în şoaptă.

— După aceea…

Frost s-a apropiat de camera de izolare, unde a acţionat nişte butoane de pe un tablou de comandă. Ferestrele opace s-au depolarizat, devenind transparente.

— Iată ce se întâmplă.

Abia îndrăznind să se uite, Nina a înaintat încet. În faţa ochilor i-a apărut interiorul camerei. O celulă albă în care se găseau doar un scaun de toaletă din oţel inoxidabil şi un pat scund, pe care zăcea întins…

Îngrozită şi-a pus palmele peste gură.

— Jonathan…

Philby se holba spre tavan fără să vadă nimic, iar globii oculari erau înroşiţi de vasele de sânge sparte. Pielea, care căpătase o culoare cenuşie, îi era lipicioasă, iar pieptul abia i se mai ridica la fiecare respiraţie chinuită.

— A fost infectat ieri, a spus Frost pe un ton nepăsător, care a făcut-o pe Nina să simtă că-i îngheaţă sângele în vene. Virusul Trident atacă sistemul nervos vegetativ, blocând organele. Dacă îşi face efectul aşa cum anticipează simulările, va muri peste şase ore.

— Vai, Doamne… a făcut ea şi s-a întors cu spatele, îngreţoşată. Nu-l lăsaţi să moară astfel. Vă rog, aţi demonstrat ce v-aţi propus – acum administraţi-i antidotul, sau vaccinul, ceea ce trebuie.

— *Nu* există vaccin. Aşa ceva ar infirma scopul pe care mi l-am propus. După eliberare, virusul va acţiona în sensul în care a fost creat. Singurul leac este moartea.

— Nina, a zis Kari cu glas scăzut, a căpătat exact ce

merita. Ne-a trădat – şi te-a trădat şi pe *tine.* Ţi-a vândut părinţii lui Qobras. Şi se pregătea să-ţi facă şi ţie acelaşi lucru. Nu ţi-a fost prieten – ţi-a purtat oarecum de grijă pentru că se simţea vinovat.

— Nimeni nu merită aşa ceva.

Kari a dat să-i pună mâna pe umăr, dar ea s-a ferit cu un gest furios.

— Să nu mă atingi.

— Nina…

S-a răsucit cu faţa spre ei, furioasă.

— Credeţi că voi fi alături de voi în această acţiune de… *genocid?* Dumnezeule! E demenţă! Acesta ar fi cel mai mare *rău* făptuit în întreaga istorie. Ce fel de fiinţă credeţi că sunt?

— Eşti una dintre noi, a insistat Kari.

— Nu, *nu sunt* ca voi! Nu vreau să particip la aşa ceva!

— Păcat, a făcut Frost cu răceală. Asta pentru că ne găsim într-o situaţie în care ori eşti alături de noi… ori ni te opui.

— *Bineînţeles* că mă opun!

— Atunci vei muri, a zis şi a dus mâna spre un buzunar interior al hainei.

Urmărindu-l cum scoate un pistol lung şi argintiu, Nina a simţit că timpul se scurge mai încet. Arma sclipitoare s-a întors, iar ţeava s-a îndreptat exact spre pieptul ei. Ar fi vrut să se răsucească pe călcâie şi să fugă de acolo, însă descumpănirea şi şocul au făcut-o să rămână locului, paralizând-o. A văzut tendoanele de pe dosul mâinii lui Frost încordându-se, degetul arătător fiind gata să apese pe trăgaci până la capăt…

— Tată! *Nu!*

Kari i-a împins braţul exact în momentul în care a pornit glonţul. Acesta a trecut şuierând pe lângă Nina, lovind peretele din spatele ei. A încercat să ţipe, dar nu a reuşit să scoată decât un icnet mut.

Pe faţa lui a apărut o expresie de furie abia stăpânită, moment în care Kari a început să-i vorbească în norvegiană pe un ton rugător. Apoi starea de furie s-a mai domolit.

— Doctor Wilde, fiica mea tocmai ţi-a salvat viaţa. Deocamdată.

— Nina, te rog, a început Kari, vorbind repede, îmi dau seama că te simţi copleşită de toate acestea, dar *te rog* să mă asculţi cu atenţie. Te cunosc, ştiu că eşti de-a noastră şi că gândeşti la fel ca noi, nu înţelegi? Dacă te alături nouă, vei putea avea orice, *totul.* Te rog, gândeşte în mod raţional.

— Raţional? a exclamat ea. Plănuiţi să exterminaţi aproape toată rasa umană şi îmi cereţi mie să fiu *raţională?*

— E inutil, a spus Frost. Mi-am dat seama că va reacţiona astfel când a refuzat să-l ucidă pe Qobras. A fost îndoctrinată prea puternic de societatea în care trăieşte. Nu-şi va schimba părerile.

— *Ba da,* a insistat Kari, în glasul căreia a apărut o umbră de disperare. Sunt convinsă că va trece de partea noastră.

— Prea bine, a rostit el în cele din urmă. Îi acord răgaz până la prima eliberare a virusului. Dacă refuză să-şi schimbe părerea… atunci *tu* o vei omorî.

Kari a rămas fără grai.

— Nu, tată. Nu pot…

— Ba da, a insistat el, cu faţa împietrită. *Vei putea.*

Mă înţelegi, Kari?

— Da, tată, a încuviinţat ea, plecându-şi fruntea.

— Bine. Atunci du-o la avion.

— La avion? a întrebat, uitându-se derutată la el.

— Pilotul îţi va preciza momentul în care trebuie să eliberezi virusul. Presupun că vrei să-i laşi la dispoziţie timpul necesar pentru a face alegerea potrivită, da?

Kari a confirmat cu o mişcare din cap.

— Înseamnă că veţi şti amândouă cât mai e până la final. Dacă refuză să-şi schimbe părerea, o ucizi şi îi arunci cadavrul în apă.

Continuând să ţină arma îndreptată spre Nina, Frost s-a dus la un telefon şi a format un număr.

— Securitatea, sunt Frost. Trimiteţi doi oameni la laboratorul Trident ca să le însoţească pe fiica mea şi pe doctor Wilde până la aeroport. Doctor Wilde este în stare de arest – vreau să fie încătuşată. Dacă încearcă să evadeze, împuşcaţi-o.

A aruncat o privire spre Kari.

— Chiar dacă fiica mea vă va interzice, a adăugat. Acesta este ordinul meu.

Apoi a aşezat receptorul în furcă.

— Şi vrei să-ţi fiu recunoscător pentru asta? a spus Nina cu dispreţ.

— Să-i fii recunoscătoare lui Kari. Dar *foarte* recunoscătoare. Doar mulţumită ei eşti încă în viaţă.

Uşa glisantă s-a deschis şi în sală au pătruns două gărzi în uniformă, având mâinile pe arme. Nina nu a opus rezistenţă decât prin privirea plină de ură aruncată lui Frost când, cu mâinile l-a spate, i s-au pus cătuşe la încheieturi.

— Coborâţi la Paris şi folosiţi unul dintre avioanele companiei la întoarcere, i-a zis lui Kari. Doctor Wilde?

— Ce mai e? s-a răstit ea.

— Sper să ai suficientă minte să te răzgândeşti şi să fii în avion cu Kari la întoarcere.

Nina a tăcut şi curând uşa s-a închis în urma ei.

Chase s-a uitat pe parbrizul cabinei de comandă. Privea la Ravnsfjord.

S-a grăbit să ajungă în cabina pasagerilor.

— Încă ceva! i-a spus el lui Starkman, în timp ce-şi fixa firul de eliberare al paraşutei de şina aflată pe tavan. Unii dintre oamenii aceştia sunt civili. Simplul fapt că lucrează pentru Frost nu-i face în mod automat ţinte – trageţi doar în cei care îndreaptă arma spre voi.

— Ai rămas acelaşi băiat bun, care nu vrea să facă rău, nu-i aşa, Eddie?

— Nu-mi surâde să ucid oameni care nu merită.

— Dar dacă dăm de avocaţi ai corporaţiei?

— E tentant… dar nu! Gata, pregătiţi-vă toţi de salt.

Chase a apăsat butonul care comanda rampa din spatele avionului, care cobora cu repeziciune. Imediat după ce aceasta a început să se lase jos, a pătruns vântul îngheţat, aducând cu sine şi şuieratul aproape asurzitor al motoarelor. Clădirile de birouri au defilat pe dedesubt: se apropiau cu repeziciune de casa lui Frost, care domina totul de pe vârful piscului, dincolo de ea fiind laboratorul de biologie.

Avionul a zburat mugind la doar treizeci de metri pe deasupra casei, apoi distanţa faţă de sol a crescut vertiginos. Altitudinea minimă la care funcţionau

paraşutele era de optzeci de metri, iar terenul dintre casă şi laborator era suficient de jos…

— *Săriţi!*

Chase s-a aruncat primul. Paraşuta a ieşit exploziv din sac imediat ce a tras puternic şnurul de declanşare. La o altitudine atât de redusă, dacă nu se desfăcea perfect, săritorul risca să se zdrobească de pământ înainte de a mai apuca să facă vreo altă manevră.

Cădea cu viteză spre terenul presărat cu iarbă, zăpadă şi bolovani, dar a avut vreme să vadă şi un automobil care se îndrepta spre podul care traversa fiordul…

Brusc, a simţit decelerarea, deoarece i s-a deschis paraşuta cu un pocnet şi i-a smucit hamul prins strâns peste piept.

S-a pregătit, încordându-şi muşchii…

Buuf!

A avut parte de o aterizare din care s-a ales cu vânătăi, pentru că paraşuta abia dacă reuşise să îi frâneze coborârea până la o viteză absolut sigură. A trecut peste şocul impactului cu solul, apoi s-a eliberat de paraşută şi a verificat poziţia în care se găsea. Ceilalţi paraşutişti aterizau în jurul lui, lovindu-se puternic de pământ. A sperat că oamenii lui Starkman ştiau ce îi aştepta. Cel care ar fi ratat aterizarea era un om pierdut – ceilalţi nu aveau vreme şi nici forţa numerică necesară pentru a-i recupera şi transporta pe răniţi.

După ce şi-a lansat pasagerii, aparatul C-123 a descris un viraj brusc, înălţându-şi botul şi accelerând pentru a căpăta altitudine, ridicându-se deasupra

fiordului.

Dinspre marginea fiordului a ţâşnit o linie de fum, urma lăsată de un proiectil antiaerian Stinger care se îndrepta spre ţintă…

Care a *explodat!*

Aparatul Provider a pierdut o aripă, smulsă de norul arzând de combustibil, apoi, neajutorat, s-a răsucit în şurub spre valea cu versanţi abrupţi, izbindu-se de peretele de piatră şi destrămându-se cu vuiet, devenind o minge de foc.

— La naiba! a strigat Starkman.

— Se pare că ne vom întoarce acasă pe jos, i-a strigat Chase.

Debarasat de paraşută şi-a pregătit arma, o puşcă automată Heckler and Koch UMP-45.

— În fine! Haideţi să alungăm îngheţul[4]!

28

Aflată în Mercedes, Nina s-a uitat îngrozită cum avionul a plonjat spre un versant al fiordului şi a explodat.

— Iisuse!

— Sunt oamenii lui Qobras – sigur ei au venit! a strigat Kari. Îşi încearcă ultima şansă!

— Bravo lor! a spus Nina şi s-a răsucit să se uite pe lunetă.

Paraşutiştii coborâseră până la ultimul pe sol.

— Sper să arunce în aer tot ce există aici, împreună cu tatăl tău!

4 Joc de cuvinte: frost înseamnă „îngheţ”, „ger” (n. tr.).

Pleosc!

A rămas împietrită. Kari o *lovise.* Arsura de pe obraz nu era atât de dureroasă pe cât de umilitoare, dar tocmai acest lucru a făcut ca efectul să fie mai puternic.

În timp ce Mercedesul se apropia de pod, Kari a dat ordine prin telefon:

— Alertaţi centrul de securitate şi anunţaţi-i că avem paisprezece intruşi care se îndreaptă spre laboratorul de biologie. Iar tu, a adăugat ea, adresându-se şoferului, du-ne mai repede la avion!

— *Să-l topim pe Frost?* a întrebat Starkman, mirat, în timp ce gonea alături de Chase, conducând echipa spre laborator. De când aştepţi să zici *asta?*

— Încă din Tibet, a recunoscut el şi a privit în jur, evaluând situaţia tactică.

Terenul deschis nu oferea protecţie – nici oamenilor lui Frost, nici celor ai lui Starkman. Clădirile îi puteau proteja pe duşmani, dar va fi uşor să îi surprindă din flancuri.

Proiectilul Stinger fusese lansat din clădirea de pază situată în colţul dinspre nord-vest al ansamblului. Dacă existau şi alte arme grele, sigur le păstrau acolo.

— Jason! Şase oameni, acoperiţi-ne!

A făcut un gest către clădirea de pază. Starkman a confirmat printr-o mişcare a capului şi a transmis ordinul.

Echipa de şase s-a desprins din grupul principal. Chase a înaintat cu rapiditate către intrarea în laborator. Acesta nu avea multe ieşiri – în afara uşilor principale şi a intrării de siguranţă, singurele căi de

acces sau ieşire erau scările de incendiu şi rampa care ducea spre parcarea subterană. Iar asta însemna că locul cel mai potrivit pe unde puteau ieşi forţele lui Frost era…

Uşile întunecate ale intrării principale s-au deschis brusc, iar gărzile în uniformă s-au năpustit. *Înarmate* cu puşti MP-7 şi muniţie capabilă să perforeze vesta antiglonţ, la fel ca aceea folosită de Chase în Tibet.

— Foc! a strigat el, aruncându-se la pământ şi îndreptând puşca spre duşmani.

Starkman şi cei şase oameni ai lui l-au imitat. Faţada laboratorului a explodat într-un nor de praf când gloanţele de calibru 11,48 mm au început s-o mături. Uşile au zburat în ţăndări negre, iar sângele s-a amestecat cu cioburile de sticlă în momentul în care o parte dintre gărzi au căzut secerate.

Din stânga lui Chase s-au auzit alte împuşcături de MP-7 şi curând a văzut un alt grup de gărzi ieşind în goană din clădirea pazei. Aceştia erau mai bine pregătiţi decât camarazii lor şi beneficiau de o acoperire mai bună, ascunzându-se după zidurile care mărgineau treptele.

Cea de-a doua echipă a lui Starkman se găsea la aproximativ treizeci de metri de ei. Se împărţiseră în două grupuri de câte trei, unul aruncându-se la pământ pentru a-i oferi celuilalt foc de acoperire, astfel încât acesta să ajungă la cea mai apropiată clădire.

Forţele de securitate au răspuns cu foc, încercând să îi surprindă pe atacatorii care alergau înainte de a apuca să se adăpostească. Una dintre gărzi a ridicat capul prea sus peste zid, iar o porţiune din ţeastă i-a

fost spulberată de un glonţ de 11,48 mm; sângele şi o parte din creier i-au sărit în aer, în timp ce omul a căzut pe spate.

Însă ceilalţi au continuat să tragă.

Unul dintre oamenii care alergau a căzut după ce s-a ales cu răni multiple, care au înflorit sângeriu pe pieptul lui. Camarazii lui nu au rărit deloc paşii, ajungând la clădire şi azvârlindu-se la adăpost.

Gărzile au deschis foc împotriva celor întinşi la pământ. Gloanţele care izbeau solul cu forţă aruncau bulgări în aer. Chase a văzut apoi o linie de ţărână azvârlită apropiindu-se ca un şarpe de pradă, dar nu avea cum să-i avertizeze.

Sângele roşu a ţâşnit în aer, împreună cu particule din solul răscolit.

Gărzile şi-au redirecţionat focul, încercând să îi lichideze pe ceilalţi aflaţi la pământ.

Aruncate cu precizie de echipa care reuşise să se adăpostească după clădire, două grenade au descris arce de cerc prin aer. Au explodat deasupra scării, la înălţimea capului, împroşcând gărzile cu schije ucigătoare. Pe o rază de zece metri, cele două unde de şoc au spart ferestrele.

— Uşile principale! a strigat Chase, pornind ca săgeata spre intrare.

Starkman şi ceilalţi l-au urmat, desfăşurându-se ca să asigure acoperirea.

Chase a ajuns la uşile distruse, s-a lipit de una dintre ele şi a aruncat o privire în interiorul clădirii. Având forma unei potcoave, pupitrul recepţiei era părăsit; paznicul care stătea acolo zăcea mort la podea. Nu a mai văzut pe nimeni, nici din forţele de

securitate, nici dintre civili.

Starkman a ocupat o poziţie de cealaltă latură a uşilor. Chase a pătruns în hol, sprijinit de un alt american. Dincolo de pupitru se găsea intrarea în coridorul central, având acoperiş de sticlă; într-o latură se aflau scări care duceau în sus şi în jos.

O uşă s-a deschis şi Chase a scos imediat arma. Tânăra blondă care ieşea a îngheţat de spaimă când l-a văzut.

— Bună, a zis el, făcând un semn spre Starkman să nu tragă. Vorbeşti englezeşte?

Cu ochi mari de teamă, ea a confirmat din cap.

— Bine. Ieşi din clădire. O să izbucnească un incendiu. Ei, mai curând o explozie, dar…

A observat în apropiere o alarmă de incendiu pe zid.

— Mai este cineva înăuntru?

Prea înspăimântată pentru a vorbi, femeia a preferat să dea din cap.

— Bine, spune-le să iasă. Şi să alerge cât îi ţin picioarele.

Apoi, folosindu-se de patul armei, a spart geamul care acoperea butonul de alarmă. Sirenele au început să urle. Chase s-a crispat auzind mugetul – îl împiedica să detecteze paşii gărzilor în caz că acestea s-ar fi apropiat – dar cu cât civilii ieşeau mai repede din clădire, cu atât mai bine.

Pentru că, peste câteva minute, avea să devină o *amintire.*

A trecut de uşă – ţinând arma îndreptată spre oamenii care ieşeau în fugă, dacă vreunul ar fi fost înarmai – şi a izbit cu piciorul în următoarea. Un post de pază. Părăsit.

Ştia însă că undeva în clădire mai existau şi alţi angajaţi de-ai lui Frost.

Starkman şi ceilalţi oameni ai lui au pătruns în hol în timp ce civilii ieşeau în grabă.

— Plasaţi încărcăturile aici! a strigat Chase ca să acopere hărmălaia făcută de alarma de incendiu, făcând semn către uşa pe care fugiseră angajaţii lui Frost. Asiguraţi-vă mai întâi că au ieşit toţi civilii.

— Situaţia se cam încurcă! s-a plâns Starkman.

Oamenii aflaţi la etajul superior se grăbeau să coboare scările.

— Dacă printre civili se amestecă şi gărzi…

— Atunci, *ţinteşti!* Sper că voi, americanii, mai ştiţi să trageţi, da?

I-a aruncat lui Starkman un surâs sarcastic şi s-a adăpostit apoi în spatele pupitrului, supraveghind scările şi coridorul central, în vreme ce angajaţii laboratorului treceau în goană prin hol. Oameni de ştiinţă, tehnicieni…

Dar şi *gărzi!* Prin mulţime începeau să se zărească arme MP-7…

Chase a sperat în sinea lui că civilii vor avea inspiraţia de a se ghemui. A tras o rafală de trei gloanţe, ţintind sus în mod deliberat, după care s-a aruncat la pământ. Oamenii din mulţime au început să ţipe. Prin hol au răsunat împuşcături de MP-7, iar tăblia de marmură scumpă a pupitrului recepţiei a fost spartă de gloanţele capabile să străpungă şi veste antiglonţ.

S-au auzit şi alte bubuituri, ceva mai grave, provenite de la arme UMP, semn că trăseseră Starkman şi oamenii lui. Alte ţipete, după care

schimbul de focuri a încetat. Chase s-a uitat peste pupitru şi a văzut cu uşurare că fuseseră nimerite doar gărzile.

— Ai avut dreptate, a spus Starkman. Treaba cu ţintitul chiar *funcţionează!*

Chase a zâmbit, apoi le-a făcut semn oamenilor de pe scară să se îndrepte spre uşi.

— Toată lumea afară! Jason, mergeţi şi plasaţi încărcături şi pe coloanele de sprijin din parcare – putem astfel să îngropăm locul în pământ!

— Dar tu ce faci?

A făcut semn din cap către coridorul central.

— Frost păstrează virusul în zona de control – trebuie să prăbuşim întregul munte ca să ne asigurăm că va rămâne închis acolo.

— Ideea mi se pare bună. Te acopăr eu. Aristides, Lime, cu mine, a ordonat el – ceilalţi, plasaţi încărcături în subsol, apoi ieşiţi.

Chase a verificat coridorul. A văzut şi alţi civili care încercau să scape din clădire.

— Haideţi!

A fugit pe coridor, urmat de Starkman şi de ceilalţi.

Cum era de aşteptat, la vederea celor patru bărbaţi înarmaţi şi purtând veste antiglonţ care se repezeau spre ei, bărbaţii şi femeile care veneau din direcţie opusă s-au speriat şi au încercat să se dea din calea lor, ghemuindu-se pe lângă pereţi.

— Ieşiţi din clădire! a urlat la ei. Mergeţi!

— Avem companie! a strigat Starkman, făcând semn cu mâna spre coridor.

Chase a văzut doi oameni în uniformă ghemuindu-se în spatele postului de securitate de la celălalt capăt,

care tocmai ţinteau…

S-a azvârlit în lateral, după care o rafală de gloanţe a zburat de-a lungul coridorului, nimerindu-l pe un lucrător care rămăsese prins în mijlocul pasajului, paralizat de spaimă şi indecizie.

— La naiba! a scuipat el printre dinţi.

Civilii forfoteau deznădăjduiţi pe coridor, împiedicându-l să tragă, iar gărzilor nu le păsa că făceau victime în rândul acestora.

O rană sângerândă a explodat în umărul unei femei aflate la câţiva paşi de Chase, iar în cădere, câteva picături de sânge i-au sărit pe faţă.

Nu avea de ales.

A ridicat puşca şi a tras o rafală spre postul de pază, străduindu-se să nu nimerească vreun civil panicat. Gărzile s-au ghemuit când gloanţele au început să plouă în jurul lor.

— Foc de acoperire! a cerut.

Un bărbat a încercat să treacă în fugă pe lângă el; l-a prins şi a arătat spre femeia rănită.

— Scoate-o de aici!

Îngrozit, omul a dat din cap, apoi a dus-o târâş pe femeie de-a lungul coridorului.

Chase a tras încă o rafală ca să le facă pe gărzi să stea la pământ, apoi a ţâşnit de-a lungul coridorului, rămânând pe o latură ca să îi ofere lui Starkman posibilitatea de a trage. A făcut un salt peste un bărbat care stătea făcut ghem în pragul unei uşi şi a observat că uşile masive ale primei ecluze nu erau departe.

Focul din spatele lui a fost susţinut de două puşti, în loc de trei, apoi de numai una, cât ceilalţi au

reîncărcat armele. Oamenii lui Frost aveau să interpreteze acest lucru drept o invitaţie de a se ridica pentru a riposta. Şi, intr-adevăr, unul dintre ei a sărit în picioare dinapoia pupitrului, având puşca MP-7 pregătită…

Însă a fost azvârlit înapoi spre zid, cu sângele ţâşnind în toate părţile; Chase descărcase în el cartuşele pe care le mai avusese în încărcător.

A făcut un plonjon, aruncând încărcătorul gol chiar înainte de a atinge podeaua lustruită.

Apoi a sărit în picioare şi cel de-al doilea.

Chase ar mai fi avut nevoie de trei secunde pentru a reîncărca.

Celălalt l-a văzut şi a îndreptat ţeava puştii spre el.

Pe neaşteptate, capul lui a făcut o mişcare bruscă spre spate, pentru că o singură împuşcătură trasă de Starkman l-a nimerit drept în frunte.

Chase s-a uitat peste umăr şi i-a văzut pe cei trei alergând către el. Şi-a încărcat arma, apoi s-a ridicat.

— Frumoasă lovitură.

— Da, într-adevăr, foarte frumoasă, s-a auzit o voce.

Chase s-a răsucit.

Frost!

A tras spre silueta aflată de cealaltă parte a uşilor în acelaşi timp cu Starkman, iar armele lor, puse pe foc automat, au dezlănţuit o cumplită forţă de foc asupra geamului.

Bing. Bing.

Gloanţele turtite au căzut inofensive pe podeaua de la baza uşii. Armura de aluminiu transparent nici măcar nu era zgâriată.

— Fir-ar a naibii de treabă! a bombănit Starkman.

Frost a făcut un pas în faţă. Glasul lui era transmis printr-un difuzor plasat sub cititorul de amprente.

— Domnule Chase. Trebuie să recunosc, mă surprinde să te văd din nou.

— Îmi erai dator cu ceva, a răspuns el, căutând din ochi vreo modalitate de a deschide uşa.

O fi existând vreo comandă secretă la postul de pază…

— Nu te mai deranja, i-a zis Frost, parcă ghicindu-i gândurile. Această secţiune a laboratorului este izolată perfect. Nu există nici o modalitate de a pătrunde aici.

— Poate că nu vom reuşi să pătrundem, dar o să mă asigur că tu nu o să mai *ieşi* de acolo, a spus Starkman.

A desfăcut unul dintre pachetele legate la centura lui şi i-a scos conţinutul.

— Aici e CL-20. *Un kilogram.* O să-ţi dărâmăm muntele în cap, aşa cum ai încercat şi tu în Tibet.

— Vă urez noroc, a făcut Frost şi s-a mulţumit să rânjească, apoi le-a întors spatele şi dat să se îndepărteze.

— Frost! a strigat Chase. Unde e Nina?

Celălalt s-a oprit şi a aruncat o privire peste umăr.

— Doctor Wilde este cu fiica mea. Kari m-a convins să o las în viaţă – speră că o va convinge să înţeleagă şi să ni se alăture înainte de eliberarea virusului.

— Şi când se va întâmpla asta?

— Depinde cât timp îi trebuie avionului să ajungă la altitudinea de zece mii de metri.

Chase şi Starkman au schimbat priviri şocate.

— Da, operaţiunea este în desfăşurare. Ai venit prea

târziu, domnule Starkman. Qobras nu a reuşit să mă oprească şi la fel ai păţit şi tu. N-ar strica să mai reflectezi… până vei muri. Ceea ce, indiferent de ce vei face, se va întâmpla în următoarele douăzeci şi patru de ore. Adio, domnilor, le-a zis, chicotind dispreţuitor, apoi s-a îndepărtat.

Al doilea set de uşi s-a închis, cu un aer de finalitate, în urma lui.

De furie, Starkman a mai tras o rafală în uşă, care a rămas neatinsă.

— *Ticălosul!*

— Nimic nu urăsc mai mult decât ticăloşii cu ifose, a adăugat Chase.

— Crezi că a minţit? În legătură cu virusul, vreau să spun.

— Am mai avea o şansă dacă avionul încă nu a decolat. Dacă şi-a luat zborul, am ars-o şi, cu noi, întreaga lume. În orice caz…

A scos încărcăturile de CL-20.

— Să facem ce ne-am propus de la început – să aruncăm în aer locul ăsta nenorocit.

Mercedesul a oprit sub aripa masivă a avionului Airbus A380. Având motoarele pornite şi mergând la ralanti, uriaşul avion de transport aştepta în zona de staţionare din faţa hangarului. Kari a împins-o pe Nina pe treptele scării de îmbarcare, urmată de cele două gărzi.

A380 are trei punţi; pe un model de avion de linie, etajul mijlociu, cel în care au intrat ele, ar fi fost cel de dedesubt dintre cele două destinate pasagerilor, însă toate cele trei niveluri ale versiunii de transport erau

proiectate pentru mărfuri. Au pătruns în cabina echipajului. Uşa din partea din spate dădea spre un compartiment. Nina a privit înăuntru. Cam o treime din puntea lipsită de geamuri era ocupată de lăzi şi containere.

Şi-a dat seama că undeva între acelea se găsea virusul care aştepta să fie eliberat…

O scară abruptă ducea spre puntea superioară. Kari a îndemnat-o pe Nina să urce. Se aştepta să vadă un alt spaţiu uriaş de depozitare, dar a rămas uşor surprinsă când a pătruns într-o cabină luxoasă.

— Tata a instalat aici un birou privat, i-a explicat Kari şi i-a desfăcut cătuşele. Te rog să iei loc.

Privind în jur şi acţionând împotriva voinţei ei, Nina i-a dat ascultare. De o parte şi de alta a cabinei erau geamuri, iar uşa din capătul celălalt dădea probabil în compartimentul de marfă de la acel nivel. Pe biroul în formă de L se aflau un computer şi monitorul său, plus două telefoane încorporate în mobilier.

Kari s-a aşezat pe o canapea de piele, chiar în faţa ei. Cele două gărzi nu le însoţiseră, rămânând în holul de jos. Nina s-a întrebat dacă ar fi fost capabilă să o învingă fizic pe norvegiancă şi să evadeze din avion înainte ca acesta să decoleze… dar a respins imediat ideea. Nu ar fi avut nici o şansă de a o învinge într-o confruntare fizică.

— Nu-mi dau seama ce credeţi că veţi realiza, a spus ea. Dacă vă închipuiţi că voi fi alături de voi în ceea ce v-aţi propus…

— Nu mă aştept să te alături nouă doar pocnind din degete. Ştiu că îţi este greu să accepţi situaţia. Dar *va trebui* – pentru că aşa se va întâmpla.

— Vă autoamăgiţi. Ba nu, sunteţi *nebuni!* Chiar credeţi în mod serios că aş vrea să am de-a face voi după aşa ceva?

Kari a părut jignită.

— Te rog, nu te mai purta astfel, Nina. Nu înţelegi? Eşti una dintre noi. Eşti o atlantă veritabilă, iar atlanţii au fost cei mai buni reprezentanţi ai umanităţii. *Meriţi* să te numeri printre conducătorii lumii.

S-a ridicat şi a traversat cabina. Vreme de o clipă, Nina a crezut că voia să o pălmuiască din nou, însă Kari a îngenuncheat în faţa ei.

— *Nu vreau* să te ucid, nu vreau! Spune că te-ai răzgândit – nici măcar nu este nevoie să fie adevărat. După ce totul se va schimba, voi şti că te vei adapta, că ţi-ai dat seama că noi am avut dreptate. Dar *trebuie* să zici aşa dacă vrei să rămâi în viaţă.

— M-ai ucide chiar dacă aş fi cea mai bună dintre cei buni? a întrebat Nina în derâdere.

— Nu pot să încalc voinţa tatei. Şi n-o voi face.

Kari a încercat să o prindă pe de mâini, dar Nina şi le-a retras.

— Doar o vorbă, asta e tot ce-ţi cer. Minţi! Te rog, nu-mi pasă!

— Nici nu mă gândesc.

Uruitul grav a crescut în intensitate, schimbându-şi şi tonul. Luminile au licărit, apoi avionul A380 s-a clintit din amorţeală şi a început să se deplaseze.

— Prima şarjă de virus va fi eliberată la cincisprezece minute după decolare, a anunţat Kari, revenind pe canapea. Atât ai la dispoziţie ca să te răzgândeşti, Nina, *te rog.* Nu mă sili să te ucid.

Trăind un sentiment de pierdere, Nina s-a întors să

privească pe geam către peisajul de dincolo de fiord.

În timp ce alerga spre ieşire alături de Starkman, Chase a auzit zgomotul unor schimburi intermitente de focuri. Ţinea puşca în mână, dar, odată afară, nu va avea timp să tragă în nimeni. Acum tot ce conta era să se îndepărteze cât mai mult de laborator.

Au ţâşnit. Chase a văzut o mulţime de civili traversând în goană terenul deschis, iar la vreo şaizeci de metri depărtare două jeepuri albe Grand Cherokee blocau drumul. Câteva gărzi în uniforme se adăposteau înapoia lor, iar două cadavre zăceau pe sol, în apropiere. Gărzile trăgeau în cei doi membri supravieţuitori din echipa lui Starkman.

Iar dincolo de fiord a văzut un avion deplasându-se lent către pista de decolare, un aparat de transport tip A380.

Virusul era la bordul acestuia – poate mai exista o şansă de a zădărnici planul lui Frost.

Iar la bordul lui se afla şi Nina.

Nu avea timp să facă planuri. Gărzile din spatele maşinilor de teren îi văzuseră şi trăgeau în oamenii care fugeau îndepărtându-se de laborator. Chase a răspuns la atac folosindu-se de o singură mână, deşi era conştient că şansa de a nimeri pe cineva era aproape nulă – dar trebuia să-i sperie îndeajuns de mult cât să se îndepărteze de clădire.

Lime, care alerga alături de el, s-a prăbuşit, lovit de un glonţ care i-a sfârtecat coapsa. Experienţa îl îndemna pe Chase să se întoarcă şi să-l ducă târâş până într-un loc sigur, însă acum nu mai *exista* o asemenea şansă.

Încărcăturile de CL-20 urmau să explodeze în orice clipă…

La un moment dat, Nina s-a uitat cu ochi goi spre clădirile îndepărtate care adăposteau laboratorul de biologie. Apoi, în următorul moment, a tresărit pe canapea, pentru că întregul complex s-a dezintegrat, numeroasele explozii pulverizându-l şi azvârlind tone de moloz la zeci de metri înălţime. Un nor învârtejit de praf a ţâşnit spre exterior, ca unda de şoc produsă de o bombă nucleară.

— Iisuse! a exclamat ea.

Kari a sărit în picioare şi a dat fuga la un geam.

— Vai, Dumnezeule!

— Asta zic şi eu ultimă lovitură, a făcut Nina pe un ton triumfător.

Aşadar oamenii lui Qobras reuşiseră!

Apoi şi-a dat seama de adevăr. *Nu mai avea nici o importanţă.*

Virusul fusese deja scos din laborator. Peste un sfert de oră va fi eliberat. Frăţia distrusese altă ţintă decât trebuia.

Simţind că urechile îi ţiuie cumplit, Chase s-a ridicat cu greu în picioare. A dus mâna la cap să se ferească de bucăţile de moloz mari cât grindina, care continuau să cadă din cer, apoi a privit în jur.

Acum nimeni nu mai trăgea în el. Ambele jeepuri fusese izbite din lateral de suflu şi se răsturnaseră, strivindu-i pe cei care se ascunseseră după ele.

Laboratorul era distrus aproape în întregime. Puţinele secţiuni rămase erau sfârtecate şi nu se mai

ştia ce reprezentaseră, zidurile stăteau zdrenţuite şi înclinate ca nişte dinţi bolnavi şi sparţi. Grinzi de oţel îndoite şi răsucite ieşeau de sub moloz.

Chase a privit printre gene la norul călător de praf de beton şi a încercat să descopere daunele provocate zonei de izolare din subteran. Intrarea în aceasta era blocată de dărâmături.

Însă nu ar fi luat mult să îndepărteze molozul – şi, spre groaza lui, a văzut că partea expusă a biroului lui Frost, situată ceva mai sus pe versant, rămăsese aproape intactă. Deşi crăpată şi plină de adâncituri, faţada fusese foarte puţin afectată – până şi ferestrele supravieţuiseră exploziei, ceea ce sugera că erau făcute din acelaşi material transparent ca şi ecluzele.

Asta însemna că Frost şi virusul supravieţuiseră.

Virusul…

— La naiba!

S-a uitat dincolo de fiord. Aparatul A380 continua să se deplaseze încet spre capătul estic al pistei. Ajuns acolo, avea să întoarcă pentru a accelera pe pista lungă, decolând şi îndreptându-se spre coastă pentru a începe să răspândească încărcătura ucigaşă.

Aflat în apropiere, Starkman a scos un geamăt. Aristides era la câţiva metri în urma lui, rămas cu ochii deschişi în moarte. Chase s-a repezit la american şi l-a ridicat în picioare.

— Hai, trezeşte-te! Virusul e în avion – încă îl putem opri!

Starkman şi-a şters praful de pe faţă.

— Eddie, se îndreaptă către locul de decolare şi a făcut un semn către podul ce unea malurile fiordului. Nu avem cum să ajungem acolo la timp.

Chase a împuns cu degetul spre casă.
— Ştiu unde găsim o maşină rapidă…

Monitorul de pe birou a căpătat viaţă, aruncând o lumină pe faţa îngrijorată a lui Kari.
— Doamnă Frost, s-a auzit o voce de femeie, sunteţi în legătură cu tatăl dumneavoastră.
— Of, slavă Cerului! Credeam că ai murit.
Din difuzoarele aflate în cabină s-a auzit vocea lui.
— N-am păţit nimic. Zona de izolare a fost afectată nesemnificativ.
— Au fost oamenii lui Qobras? Am văzut un grup paraşutându-se.
— Erau Starkman şi… Edward Chase.
Kari a înmărmurit.
— Cum asta? Doar ai spus că l-a ucis Qobras.
— Eddie! a exclamat Nina şi a alergat către birou. Adică e în viaţă? Ce s-a întâmplat, e teafăr?
— N-ai face rău să-i reaminteşti doamnei doctor Wilde că încântarea ei de acum nu o ajută în nici un fel, a rostit Frost pe un ton acid. Chase a acţionat împreună cu Starkman împotriva noastră.
Privind spre ecran, Kari s-a încruntat.
— M-ai *minţit!* Dacă ştiai că nu murise…
— Nimic nu mai contează, a întrerupt-o el. Important este că *au dat greş.* Încă deţinem culturile de viruşi în zona de izolare, iar Schenk şi-a pus în mişcare echipele de securitate ca să-i împiedice să treacă podul pentru a ataca avionul. Am crezut că Starkman şi Chase au murit – dar asta se va întâmpla oricum foarte curând.

— Frumoase jucării, a zis Starkman, impresionat.

El şi Chase se aflau în garajul din subsolul casei, având în faţă colecţia lui Kari de automobile şi motociclete.

— Care e cea mai rapidă? Lamborghini sau McLaren?

Chase a tras un foc în dulăpiorul în care se aflau cheile de contact ale vehiculelor.

— Nu, avem nevoie de o decapotabilă – Ferrari. A arătat spre vehiculul stacojiu, un F430 Spider, observând că motocicleta de curse nu mai era în locul ei obişnuit, după care a căutat cheia potrivită. I-a fost uşor să o găsească – imaginea calului negru cabrat, pe fond galben, îi era cunoscută încă din copilărie, când visa o asemenea maşină.

— Decapotabilă? De ce?

— Pentru că va fi nevoie să deschid focul din ea. Pe drum ne vom confrunta cu gărzile – doar nu-ţi închipui că ne vor lăsa să trecem podul!

I-a aruncat cheia lui Starkman.

— Hai! Treci la volan!

— Ce naiba pui la cale? a întrebat celălalt cât Chase a sărit pe scaunul din dreapta.

— Încă nu ştiu, improvizez în funcţie de situaţie.

— Mereu te crezi mare şi tare, nu? a zis el şi a urcat la volan, apoi a răsucit cheia în contact.

Motorul maşinii a pornit cu un urlet aproape animalic.

— Îţi închipui că o să dobori avionul doar cu o puşcă?

— *Nu vreau* să-l dobor – Nina este la bordul lui.

În fine, porneşte odată!

Ferrariul a ieşit din garaj cu un scrâşnet de pneuri, pentru că Starkman a supraaccelerat.

— Mamă! Ce sensibilă e!

A încetinit şi a virat, îndreptându-se către uşa principală, care a început să se deschidă automat în vreme ce se apropiau de ea.

— Ai de gând să o *salvezi?* Ce-o să faci, sari pe avion în timp ce decolează?

— Dacă trebuie! a spus Chase şi s-a uitat la echipamentele pe care Starkman le avea în spate. Dă-mi pistolul cu ancoră.

— Ai înnebunit, ce naiba? a obiectat el, dar i-a dat totuşi dispozitivul de escaladare.

Uşa s-a ridicat suficient de mult cât să permită maşinii foarte joase să treacă. Apoi Starkman a apăsat pedala de acceleraţie, iar motorul a scos un urlet. Decapotabila a ţâşnit înainte ca glonţul.

— *Dumnezeule mare!*

— Mereu mi-am dorit una ca asta! a zis Chase, verificând dacă puşca automată era încărcată, după care a privit în faţă.

Drumul pornind dinspre casă mergea în zigzag pe panta dealului, apoi se unea cu cel care ducea spre pod – unde fuseseră plasate două jeepuri Grand Cherokee pentru a bloca accesul. Dincolo de ele, la jumătatea podului se vedea un BMW X5.

Starkman a arătat cu degetul; în spatele vehiculelor stăteau ghemuiţi oameni din forţele de securitate ale lui Frost.

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar maşinile Ferrari nu sunt blindate!

— Nici jeepurile! Eşti gata?

F430 a efectuat ultimul viraj.

— Gata, ca întotdeauna!

Starkman a ridicat puşca în mâna stângă, ţinând volanul cu dreapta. Maşina s-a redresat, iar blocajul rutier improvizat a apărut drept în faţa lor…

— *Foc!*

Chase a deschis focul şi, în timp ce Ferrariul a accelerat, a rotit puşca spre jeepul aflat în dreapta, trăgând de la înălţimea ferestrei. Starkman a întins mâna în care avea arma până în afara maşinii şi a tras spre celălalt vehicul de teren, iar tuburile goale au fost aruncate în parbriz, scoţând clinchete.

Jeepurile s-a legănat sub forţa atacului, geamurile le-au explodat şi părţile laterale au fost ciuruite de gloanţele penetrante. Chase a văzut un om căzând la pământ. Nu se aştepta să doboare toate gărzile, ci doar să le silească să stea la pământ până ce treceau de ele.

— Urcă pe trotuar! a strigat el.

— Poftim?

— Pe trotuar, pe *trotuar!*

Vehiculele blocaseră cele două benzi de circulaţie, însă pe partea dreaptă era un trotuar pentru uzul pietonilor.

— N-o să încăpem!

— Ba da!

Nici nu aveau de ales – într-o coliziune între o maşină italiană sport şi una americană de două tone, era clar care ar fi ieşit mai şifonată.

Starkman a virat, făcând Ferrariul să o ia prin dreapta, timp în care amândoi au continuat să tragă. Chase a auzit un declic neplăcut al armei lui. Apoi a

urmat zgomotul făcut de gloanţele care au perforat F430-ul, semn că gărzile ripostaseră.

— La dracu'! a răcnit Starkman. N-o să încăpem pe acolo!

— Lasă, mergi *înainte!* a strigat Chase, ţinându-se mai bine în clipa în care au lovit bordura.

Spoilerul s-a spart la impact, roţile s-au izbit de betonul dur cu un trosnet care s-a transmis prin coloana lui vertebrală ca o lovitură de baros.

Partea din dreapta s-a frecat de balustrada podului, iar aripa stângă, de pe partea lui Starkman, a lovit partea din spate a jeepului şi s-a boţit ca o foiţă de staniol. Ambele oglinzi retrovizoare au fost retezate, împroşcându-i pe cei doi cu cioburi de sticlă.

— Lasă-te-n jos! a strigat Chase în momentul în care Starkman a readus vehiculul pe drum.

Imediat ce s-au ghemuit, maşina a fost lovită de mai multe gloanţe, unul dintre ele atingând cu un zăngănit o bară de protecţie aflată în spatele lui Chase, la doar câţiva centimetri de capul lui.

Starkman a accelerat din nou. Chase s-a simţit strivit de spătar când Ferrariul s-a îndepărtat fulgerător de jeepuri. Fără să vrea, a scos un chiuit de plăcere când a trăit acea senzaţie.

— Ce mama dracului!

— Bună alegere ai făcut! a strigat Starkman ca să acopere şuieratul aerului. Ei, acum…

Parbrizul s-a spart.

Starkman a avut un spasm şi sângele i-a ţâşnit din lovitura primită în piept; un glonţ îi trecuse prin vesta antiglonţ. Zgomotul motorului a scăzut brusc în intensitate, semn că piciorul lui alunecase de pe

acceleraţie. Maşina a derapat uşor, încetinind evident.

— Iisuse! a strigat Chase şi a prins volanul, străduindu-se să menţină direcţia astfel încât să evite ciocnirea cu BMW-ul parcat în faţa lor.

Lângă automobil, având un pistol sclipitor în mână, se afla un bărbat pe care Chase l-a recunoscut imediat.

Schenk.

A recunoscut şi arma. Şeful serviciului de securitate al lui Frost îl împuşcase pe Starkman cu un pistol Wildey.

Arma *lui.*

A ridicat puşca, amintindu-şi abia în acea clipă că ar fi trebuit să înlocuiască încărcătorul. Schenk a aţintit spre el ţeava lungă a pistolului.

A dat drumul volanului şi s-a azvârlit peste marginea uşii. Bubuitul inconfundabil al pistolului i-a ajuns la urechi în clipa în care lovitura pornită din Magnum a făcut o gaură cât pumnul în spătarul scaunului în care se aflase cu o clipă mai devreme. A lovit solul şi s-a rostogolit.

Încă o bubuitură. Un fragment de asfalt a zburat în aer la câţiva centimetri de picioarele lui. S-a rostogolit din nou, iar forma ciudată a pistolului de lansat ancora i s-a înfipt în spate. S-a auzit un scrâşnet metalic atunci când Ferrariul care încetinea s-a lovit de o latură a automobilului de teren şi s-a oprit. Schenk a făcut un salt înapoi, găsindu-şi adăpost în spatele propriului vehicul.

Chase a ţâşnit de la pământ şi a alergat spre BMW. Schenk l-a văzut şi a tras din nou, însă Chase a plonjat în spatele X5-ului, scotocindu-se în căutarea unui

încărcător plin.

Şi, la naiba!

De la prima atingere, a înţeles că se petrecuse ceva grav. Capătul deschis al încărcătorului era strâmb, deformat. Îl strivise sub propria greutate când se rostogolise pe drum. Acum nu mai putea fi introdus în puşcă.

A aruncat încărcătorul devenit acum inutil, prinzând în schimb cu ambele mâini puşca UMP şi rotind-o la nivelul gleznelor în momentul în care Schenk s-a repezit pe după X5, cu pistolul Wildey în mână…

Focul tras de german s-a dus departe când Chase a reuşit să-l izbească în picior cu patul armei, dezechilibrându-l. Schenk a icnit când şi-a pierdut echilibrul şi s-a bălăbănit, fluturându-şi braţele să se redreseze.

Chase l-a placat ca la rugbi, împingându-l înapoi până s-a izbit de balustrada de protecţie a podului, încercând să-l arunce peste ea, în gol.

Însă Schenk era prea masiv chiar şi pentru Chase ca să fie copleşit prin forţă brută, fiind doar muşchi. Şi-a dat seama de pericolul care îl pândea şi de aceea şi-a îndoit genunchii, mutându-şi centrul de greutate sub partea superioară a grilajului de protecţie. A rotit braţul, iar cu patul pistolului Wildey l-a pocnit pe Chase în gât, doborându-l şi provocându-i o durere insuportabili Apoi l-a lovit în tâmplă cu gheata. Chase a căzut pe o parte. Aproape complet ameţit, a ridicat privirea.

S-a trezit cu pistolul Wildey îndreptat exact spre faţă. Dincolo de ţeava acestuia, a văzut chipul lui Schenk. Neamţul a rânjit…

Bum!

Chase a tresărit.

Însă focul nu pornise din Wildey.

Ci din puşca UMP a lui Starkman, ultimul cartuş din încărcător făcând o gaură însângerată în umărul lui Schenk. Izbindu-se de balustradă, neamţul a scăpat pistolul argintiu din mână.

Chase a prins arma care încă se răsucea în aer şi a întors-o spre german, spunând:

— Cred că ăsta-i pistolul meu.

Apoi a apăsat pe trăgaci. Glonţul l-a lovit pe celălalt în ochiul stâng, astfel că globul ocular a plesnit, azvârlind un vârtej de materie cu un aspect revoltător, după care a străbătut creierul şi a explodat la ieşirea din ţeastă. După ce capul i-a fost azvârlit pe spate de forţa loviturii, Schenk a zburat peste balustradă apoi a căzut cale de aproape o sută de metri până s-a lovit de apele îngheţate ale fiordului.

Ţinându-se strâns de cap, care îl durea, Chase a mers împleticindu-se până la Ferrari. Starkman stătea prăbuşit peste portieră, iar din gură îi ieşea o spumă sângerie. Vreme de o clipă, a crezut că Starkman murise, dar apoi i-a văzut ochiul teafăr clipind şi privindu-l.

— Pariez că acum te bucuri că nu m-ai omorât, aşa-i? a zis Starkman cu glas foarte slab.

S-a tras până a ajuns să se îndrepte de spate, după care s-a prăbuşit din nou, lipindu-se de spetează.

— Hai odată, doar trebuie să prinzi avionul…

Chase a deschis portiera ca să-l aşeze pe scaunul din dreapta, dar celălalt a clătinat din cap.

— Nu te mai osteni cu mine… Eu sunt terminat şi

curând vom avea companie.

S-a uitat în direcţia din care veniseră. Unul dintre jeepurile care alcătuiseră blocajul rutier pornise deja în urmărirea lor, iar dinspre clădirile corporaţiei altele goneau spre ei.

— Îi opresc eu cumva…

— Cum?

Starkman a reuşit să schiţeze un zâmbet şi a ridicat în aer un pachet de CL-20 – iar acesta avea deja ceasul pornit.

— Te rog să faci tot posibilul să ieşi de pe pod în douăzeci de secunde, a spus el cu voce şuierată, după care, cu ultimele puteri, a coborât din Ferrari şi s-a întins pe asfalt, la picioarele lui Chase. Luptăm până la capăt, Eddie, da?

— Până la capăt, a repetat Chase, apoi a sărit în maşină, pe care a pornit-o din nou.

A trecut în marşarier şi s-a îndepărtat de BMW, după care a mutat în viteza întâi şi a apăsat pedala de acceleraţie.

Experienţa trăită stând pe scaunul din dreapta şoferului nu se compara nici pe departe cu aceea de a fi şofer şi de a avea sub control cei patru sute optzeci şi trei de cai-putere. Acceleraţia a fost atât de abruptă, încât a avut senzaţia că decolează cu un avion cu reacţie. Până să-şi aducă aminte că trebuia să schimbe vitezele, înainta deja cu aproape o sută de kilometri pe oră, iar motorul, plasat în partea din spate a maşinii, mugea de parcă ar fi înnebunit.

A trecut în viteza a treia, ajungând la o sută treizeci de kilometri pe oră, după care a tras de schimbătorul de viteze, făcând-l să treacă prin ghidajul cromat,

argintiu.

Uitându-se în oglinda retrovizoare, a văzut că jeepul ajunsese în apropierea lui Starkman, iar celelalte vehicule intraseră deja pe pod.

Chase a observat că se apropia cu repeziciune de capătul podului, dar nu a reuşit decât să intuiască timpul pe care îl mai avea până în momentul în care explozibilul va detona. Probabil doar câteva clipe.

Ajunsese la peste o sută şaizeci de kilometri pe oră şi continua să câştige viteză, însă mai trebuiau câteva secunde până să ajungă pe celălalt mal al fiordului…

Cu o sclipire, imaginea din oglinda retrovizoare a dispărut într-o clipă. Un moment după aceea, s-a auzit un pocnet asurzitor, amintind de un trăsnet, urmat imediat de un uruit grav, mult mai ameninţător.

Tablierul plat al podului a devenit o pantă abruptă…

Asta însemna că podul se năruia!

Bomba aflată asupra lui Starkman explodase, distrugând zona de mijloc a arcului de susţinere, iar cele două jumătăţi ale structurii se prăbuşeau acum în fluviul de dedesubt. Nu putea face altceva decât să ţină talpa piciorului drept apăsată pe pedala de acceleraţie până la podea şi să spere că Ferrariul va ajunge la capătul podului înainte ca totul să se prăbuşească sub el!

Acum maşina mergea la *deal,* iar viteza acesteia scădea în mod alarmant, în vreme ce un val de crăpături gonea pe suprafaţa drumului, urcând.

— Mamă doamne, fir-ar să fie!

Totul s-a înclinat, legănându-se, după care drumul s-a dezintegrat sub vehiculul pe care îl conducea…

Ferrariul a ţâşnit dincolo de marginea podului care

se năruia, izbindu-se de versanţii fiordului. Ţevile de eşapament au fost sfârtecate când s-au lovit de suprafaţa drumului, după care sunetul motorului a devenit un hârâit aspru, chinuit.

În momentul în care s-a răsucit, Chase s-a străduit să ţină maşina sub control. A apăsat pedala de frână. Maşina a trepidat puternic când sistemul antiblocare a frânelor a intrat în funcţiune, dar era deja în derapaj lateral, iar pneurile scrâşneau, ameninţând să explodeze.

A tras brusc de volan. Vehiculul s-a răsucit înapoi, pornind spre un zid.

A apăsat frâna şi, în acelaşi timp, *a accelerat...*

Cu un scrâşnet de cauciuc în suferinţă, într-un nor de fum cu iz înecăcios, Ferrariul a oprit la mai puţin de un sfert de metru de zidul care despărţea şoseaua de perimetrul de decolare. În momentul în care ceaţa învârtejită a trecut pe lângă el, Chase a început să tuşească. Prin parbrizul spart, a văzut un alt nor, o linie neclară de praf, care marca locul în care se aflase, până în acea clipă, podul peste fiord. Forţele de securitate care porniseră în urmărirea lui dispăruseră, pentru că, împreună cu cel care le comanda, se prăbuşiseră în hău.

La fel şi Starkman.

Chase a stat o clipă, socotind că trebuia să îi transmită fostului său camarad un cuvânt mut de mulţumire.

Apoi s-a întors şi a aruncat o privire de-a lungul pistei. În depărtare a văzut silueta masivă, vopsită în alb, a aparatului A380, care se profila pe versantul dealului şi care se pregătea să execute un ultim viraj.

Aşadar, era pe cale de a decola.

A băgat în viteză Ferrariul, care suferise destul de mult, apoi a demarat de pe loc în scrâşnet de pneuri.

29

Avionul A380 a încetinit când s-a apropiat de capătul căii de rulare, pregătindu-se să execute virajul de o sută optzeci de grade, pentru a porni de-a lungul pistei de doi kilometri.

În timp ce accelera, Chase a rămas cu ochii aţintiţi asupra avionului, schimbând vitezele în funcţie de viteza de deplasare a acestuia. Curentul foarte puternic îl silea să ţină ochii întredeschişi, însă nu avea altceva de făcut decât să se deplaseze în linie dreaptă.

Nu călcase niciodată la bordul unui A380 şi, în afară de faptul că avea două niveluri, nu ştia aproape nimic în legătură cu dispunerea compartimentelor. Însă până şi ceea ce ştia era legat de versiunea pentru pasageri a aparatului – însă acesta era destinat transportului de mărfuri, ceea ce însemna că îl deruta şi mai mult acel aparat. Când ar fi ajuns la bord ar fi trebuit să lucreze pe dibuite.

Pe de altă parte, ar fi fost nevoit să zboare, ca *să ajungă* la bord. Încercarea de a bloca decolarea aparatului folosindu-se de Ferrari ar fi similară cu aceea de a opri înaintarea unui tanc slujindu-te de o cutie de carton. Avionul de dimensiuni enorme ar fi spulberat maşina sport ca şi cum nici nu i s-ar fi aflat în cale.

Pe de altă parte, nici nu putea încerca să oprească avionul trăgând cu puşca automată în el – ar fi riscat

să o ucidă pe Nina dacă aparatul ar fi luat foc ori s-ar fi prăbuşit.

Cu toate acestea, dacă ţinea să împiedice dispersarea virusului, trebuia să aducă şi un sacrificiu – socotindu-se şi pe sine la fel…

Ajunsese să ruleze cu peste două sute douăzeci de kilometri pe oră şi, având ochii înlăcrimaţi, abia reuşea să vadă cadranul vitezometrului. Avionul A380 devenise o pată albicioasă neclară în faţa lui, moment în care s-a pregătit să execute un viraj.

Indiferent ce intenţiona, trebuia să gândească şi să acţioneze cu cea mai mare repeziciune…

— Doamnă Frost! s-a auzit vocea pilotului în difuzorul intercomului. Pe pistă a apărut o maşină!

Kari s-a dus la geamul din dreapta cabinei şi s-a uitat în jos.

— Ce-i asta? a întrebat ea pe nerăsuflate.

Aflată în spatele ei, Nina a privit şi ea pe geam.

Când avionul a virat, a văzut pista întinzându-se în depărtare – şi, gonind de-a lungul ei, o decapotabilă Ferrari.

Maşina se deplasa spre avion cu o viteză incredibilă şi curând a devenit vizibil şi singurul ei ocupant. Chiar şi de la distanţa aceea, după începutul de chelie al şoferului, Nina l-a recunoscut imediat pe Chase.

— Vai, Dumnezeule! *Eddie!*

După un moment de uimire, Kari s-a dus la intercom.

— Sunt Kari Frost. Sub *nici un* motiv nu trebuie să întrerupi procedurile de decolare. Indiferent ce face maşina aceea, *să ridici aparatul în aer.* E un ordin.

S-a întors apoi la fereastră.

— Ce dracu’ vrea să facă?

— Încearcă să *te* oprească, a spus Nina.

Kari a strâns din dinţi şi pe faţa ei a apărut o expresie hotărâtă.

— Nu va reuşi.

S-a dus spre capul scării şi a strigat spre gărzi.

— Pregătiţi armele şi deschideţi trapa! Cineva încearcă să împiedice decolarea avionului.

Nina şi-a dat seama că în acel moment Kari era cu spatele la ea şi ţinea doar o mână uşor pe balustradă.

Nici nu a mai apucat să analizeze în mod raţional gândul care i-a venit în minte. A acţionat doar din instinct, s-a repezit spre ea cu ambele braţe împreunate, ca un berbec şi a împins-o brusc în josul scării.

Luată prin surprindere, Kari nu a avut nici o şansă de a evita căderea. În momentul în care s-a rostogolit pe trepte a scos un ţipăt, vânturând din braţe şi izbindu-se de colţurile dure, apoi a aterizat greu pe podea, sângerând şi fiind ameţită.

Aproape şocată de ceea ce făcuse, Nina s-a uitat în jos şi s-a lăsat condusă în continuare de instinct. Trebuia să lupte sau să fugă…

A ales *fuga.*

S-a repezit la uşa din capătul celălalt al cabinei, rugându-se în gând să nu fie încuiată. Nu era. Trecând ca fulgerul de ea, s-a trezit în magazia de la etaj, un tunel boltit, alcătuit din bare metalice care susţineau un şir de containere pentru mărfuri, care zăngăneau slab din cauza trepidaţiilor avionului. Şiruri de leduri albe, montate pe tavan, asigurau o iluminare

fantomatică.

Uşa nu avea încuietoare. S-a uitat rapid în jur, căutând din ochi ceva cu care să o blocheze.

Cel mai apropiat container se afla la doar un metru distanţă, imobilizat cu ajutorul unor corzi groase, prinse de urechi de fixare. A tras de ceva ce, după părerea ei, era o manetă de eliberare. Cu un pocnet, coarda s-a desprins. A petrecut-o pe după o traversă, după care a legat-o de clanţa uşii, întinzând-o foarte bine. Acest lucru nu împiedica deschiderea uşii, dar îngreuna mult încercarea oricui de a trece prin spaţiul foarte îngust.

S-a retras apoi şi a privit mai atentă de-a lungul magaziei.

Virusul…

Pentru a fi răspândit în timpul zborului, containerul în care se găsea trebuia să fie lipit de învelişul exterior al Airbusului. Dacă reuşea să identifice acel container, poate găsea şi modalitatea de a-l sabota.

A auzit zgomot puternic de paşi venind dinspre cabină: cineva urca scara.

A fugit de-a lungul magaziei.

Avionul era pe punctul de a termina executarea virajului, iar Chase se găsea aproape pe centrul pistei. S-a şters la ochi, încercând să vadă mai clar aparatul. Sub fuzelaj existau *cinci* jambe ale trenului de aterizare, una sub botul lui şi celelalte patru distribuite larg pentru a susţine cât mai bine greutatea.

Dacă reuşea să ajungă pe una dintre cele patru când trenul de aterizare se retrăgea în pântecul avionului,

sigur va găsi vreo trapă de acces pe care să o folosească pentru a pătrunde în fuzelaj.

Însă aceasta era doar o *posibilitate.*

Trebuia să-şi încerce şansa. Nu avea de ales. Turbinele celor patru motoare ale avionului se roteau ameţitor.

Pneurile maşinii au scos un scrâşnit când a întors spre o latură a pistei. Nu pentru a ieşi din calea avionului, ci pentru a executa un viraj cât mai strâns cu putinţă fără să piardă din viteză, pregătindu-se să ajungă *dedesubtul* lui.

Pe scaunul din dreapta stătea pregătit pistolul de lansare a ancorei.

Practic, avea şansa unei singure încercări – dacă rata, exista riscul de a muri când Ferrariul urma să fie prins în suflul motoarelor. Dacă supravieţuia suflului, oricum avea să moară curând după aceea, ucis de oamenii lui Frost sau de virus.

Putea muri şi dacă *reuşea.* Cu toate acestea, trebuia *să încerce.*

Când a trecut prin spatele motoarelor de pe aripa stângă, a simţit pe faţă aerul încins şi arzător. Automobilul ameninţa să se rotească uşor, de aceea a mai redus viteza – dacă făcea vreo greşeală în acele momente, rata orice şansă de a ajunge aparatul din urmă.

A văzut trapa din botul avionului deschizându-se. Având o armă în mână, un bărbat s-a aplecat în afară – era una dintre gărzile lui Frost, care îl căuta.

Pneurile suprasolicitate au căutat aderenţă…

Ajuns sub fuzelaj, Chase a redresat maşina, conducând-o între cele două perechi de jambe de

aterizare de pe burta aparatului.

Zgomotul motoarelor a crescut în intensitate, devenind un urlet asurzitor, iar avionul a început să accelereze.

În ciuda dimensiunilor lui colosale, Airbusul era înspăimântător de rapid la decolare. Aerul încins l-a biciuit pe Chase cu forţa unui uragan când Ferrariul a ţâşnit pe sub coadă. Fuzelajul masiv i-a ocupat întregul câmp vizual, ca un baros uriaş gata să-l strivească dintr-o clipă în alta.

Se afla între jambele posterioare ale trenului de aterizare, încă depăşind în viteză avionul – dar asta nu avea să mai dureze multă vreme.

A luat în mână pistolul de lansare a ancorei.

Acum ajunsese în dreptul jambelor frontale ale trenului, menţinând acceleraţia la podea ca să ţină pasul cu Airbusul care gonea. O mică întoarcere de volan l-a adus mai aproape de jamba din stânga, lângă cele patru roţi gigantice care se roteau vertiginos.

Un singur foc.

Roţile se găseau la mai puţin de jumătate de metru de portiera Ferrariului.

În momentul în care avionul s-a îndepărtat puţin, Chase a ţintit spre nişa pentru roata trenului de aterizare.

O singură şansă…

Foc!

Ancora a ţâşnit, trăgând cablul după ea. A pătruns în nişa pentru roata trenului şi s-a lovit de peretele interior. Dacă se prăbuşea, însemna că ratase încercarea…

Dar a rămas înăuntru.

Străpunsese peretele metalic.

Avea nevoie ca ea să rămână acolo doar câteva secunde. După ce a apăsat butonul pentru derularea cablului, a vârât pistolul de lansare prin mijlocul volanului şi şi-a înfăşurat cablul de jur împrejur. Apoi a dat drumul volanului şi s-a ridicat drept, înfruntând curentul de aer ce-l izbea cu o sută şaizeci de kilometri pe oră. S-a ţinut de cablul întins…

Ferrariul a derapat, fiind târât în spatele trenului de aterizare.

A sărit peste portieră şi s-a tras palmă cu palmă pe cablu. Praful şi alte gunoaie stârnite de roţile avionului l-au izbit în faţă. Avea de traversat astfel doar vreun metru, însă cablul se încorda deja.

Picioarele i-au atins pista, iar frecarea a fost cât pe ce să-l smulgă. În acea clipă, cablul i-a tăiat carnea degetelor, care au început să sângereze.

Jamba era la doar treizeci de centimetri de el – încă o legănare a braţului şi va putea să se tragă, ajungând pe trenul de aterizare…

Cablul a scos un sunet ca de bici. Ferrariul a derapat în lateral şi, ca o jucărie, a fost târât sub avion. Chase a simţit cablul de oţel tresăltând. Ancora începuse să se desprindă.

Disperat, s-a azvârlit către jamba trenului, iar degetele însângerate au strâns metalul exact în momentul în care cablul s-a eliberat.

Ferrariul a scăpat de sub control şi s-a răsucit. Cablul a ţâşnit pe lângă Chase, iar ancora cu colţi ascuţiţi i-a trecut fulgerător prin dreptul feţei. În mod instinctiv, s-a întors să o urmărească şi a apucat să vadă cum Airbusul a trecut peste maşina sport,

turtind-o instantaneu. Bucăţi desprinse din ea au zburat în toate părţile.

Impactul a cutremurat până şi avionul, în ciuda masivităţii lui. Chase s-a zbătut ca să se ţină de jambă, pipăind disperat cu picioarele ca să-şi găsească un reazem şi să nu aibă aceeaşi soartă.

În cele din urmă, a găsit suport. S-a tras în sus. Dacă se înşelase şi nu exista o trapă de acces, urma să fie strivit când trenul de aterizare intra în burta avionului.

A ridicat privirea, dar nu a văzut decât pereţi de metal şi o încurcătură de cabluri şi furtunuri ale sistemului hidraulic.

La dracu'.

În momentul în care Airbusul s-a ridicat puţin deasupra pistei, în urletul ascuţit şi asurzitor al motoarelor jamba de aterizare a început să se retragă, pliindu-se spre interior, în nişa rezervată roţilor. În timp ce era împins spre tavan, a văzut nervurile metalice ale fuzelajului ca nişte lame gata să-l taie bucăţi şi s-a răsucit cuprins de deznădejde.

O *trapă!*

Un panou de acces, nu mai lat de şaizeci de centimetri, având la bază un mâner de formă inelară, scufundat în suprafaţă. A prins mânerul între degete.

Panoul nu s-a clintit.

Era rigid din cauză că nu mai fusese folosit niciodată ori era blocat prin încuiere. A bănuit că prima variantă era cea valabilă, de aceea a răsucit şi a tras mai tare, iar trapa s-a deschis. S-a azvârlit prin gaura strâmtă, aterizând cu un bufnet, în vreme ce trenul de aterizare a scos un zgomot metalic

aşezându-se în poziţie în urma lui. Spaţiul liber rămas între jambă şi tavanul nişei pentru roţi era de numai zece centimetri.

Nivelul de iluminare a scăzut brusc în momentul în care uşile compartimentului trenului de aterizare s-au închis cu un zdrăngănit, iar zgomotul motorului a devenit doar un uruit înfundat. Chase s-a uitat în jur pentru a se orienta. Se găsea într-un spaţiu auxiliar, înalt de un metru şi ceva, iluminat de grupuri de leduri mici, dar puternice. Pereţii erau căptuşiţi cu cabluri şi mergeau spre centrul aeronavei.

A închis trapa şi a urmat traseul cablurilor, căutând o cale de pătrundere în compartimentele de transport.

Nina a auzit izbituri puternice în uşă. S-a grăbit să se îndepărteze, pătrunzând mai adânc în spaţiul de transport.

Nu avea idee ce conţineau toate acele containere – ştia însă că nici unul dintre ele nu era legat de fuzelaj. Ţinându-se de curelele de asigurare pentru a se menţine în picioare în vreme ce avionul se ridica abrupt spre cer, s-a îndreptat spre partea din spate a aparatului.

Loviturile în uşă au crescut în intensitate. Nu-i rămăsese la dispoziţie prea mult timp şi trebuia să caute şi la alte două niveluri…

Chase a deschis o altă trapă, ieşind din spaţiul auxiliar şi trezindu-se în compartimentul inferior faţă. Puntea de jos a avionului era despărţită în două de trenul de aterizare, iar el hotărâse să se îndrepte spre partea din faţă, nu spre spate, în ideea că va reuşi să ajungă la cabina de comandă şi să îi ameninţe pe

piloţi.

Dacă virusul se afla în compartimentul spate, însemna a dat-o-n bară…

Compartimentul era plin, astfel că nu avea loc să se strecoare printre containerele de aluminiu, iar spaţiul liber dintre ele şi tavan era de doar treizeci de centimetri. S-a urcat pe cel mai apropiat container şi a început să se târască pe burtă cât de repede putea spre partea din faţă a avionului.

Kari s-a strecurat pe uşă. A trecut pe sub chinga legată de clanţă, apoi a privit atentă prin acel compartiment şi a surprins o mişcare la capătul celălalt.

Şi-a şters sângele de pe buza de jos şi a privit lung pata de un roşu aprins de pe piele.

— Vai, Nina, păcat că ai procedat aşa… a zis ea încet.

Apoi a ridicat pistolul şi a pornit după ea.

În partea din faţă a compartimentului exista o uşă. Chase a deschis-o şi a văzut în dreapta un lift de mărfuri suficient de mare pentru a transporta un cărucior de servire, iar alături de acesta, o scară care ducea la etajul superior.

A urcat-o. Dădea într-o cameră utilitară, un spaţiu strâmt, pe pereţii căruia erau numai dulapuri.

A aruncat o privire la inscripţiile de pe ele – echipamente de urgenţă de diferite tipuri apoi a scos pistolul Wildey şi a întredeschis uşa să se uite afară.

Nu a văzut pe nimeni. Se afla aproape de botul avionului. Încăperea părea să fie rezervată

echipajului, pentru că a văzut un şir de scaune lipite de perete, alături de o uşă prin care a zărit cala principală. O altă uşă ducea spre partea din faţă a avionului.

Acolo era probabil cabina de comandă.

A ieşit din camera utilitară având pistolul pregătit. Spre stânga se aflau un şir de trepte care duceau spre puntea de sus. A aruncat o privire într-acolo, dar nu a văzut pe nimeni.

Nu se hotărâse cum să acţioneze. Trebuia să o găsească pe Nina. Dar Frost spusese că virusul va fi dispersat când avionul va ajunge la altitudinea de croazieră, iar cum acesta se găsea în ascensiune pronunţată, nu mai era mult până la acel moment.

A luat hotărârea.

S-a apropiat de uşa cabinei piloţilor şi a deschis-o brusc. Copilotul s-a uitat peste umăr, aşteptându-se să-l vadă probabil pe vreunul dintre membrii echipajului, apoi a strigat un avertisment în norvegiană către pilot.

Acesta s-a răsucit în scaun şi a dat să pună mâna pe ceva.

Chase a văzut imediat arma şi a reacţionat exact cum l-au îndemnat instruirea şi experienţa. În spaţiul mic al cabinei de pilotaj, bubuitura a fost ca a unui tun. Glonţul a făcut o bortă prin spătarul scaunului, a trecut prin trupul pilotului şi s-a oprit într-un ecran. Sângele a stropit instrumentele de comandă.

Mort, pilotul s-a prăbuşit în faţă, scăpând manşa din mână. Avionul a intrat brusc în ruliu, azvârlindu-l pe Chase în peretele cabinei. Şi-a recăpătat echilibrul şi a ridicat privirea. În loc să preia manşa pentru a

controla avionul, copilotul întinsese mâna după pistolul lui…

Wildey a mai scuipat un glonţ.

Cele două gărzi care coborau în cala de dedesubt pentru a o prinde pe Nina au auzit prima împuşcătură – iar înclinarea instantanee pe o aripă le-a confirmat faptul că se petrecuse ceva grav. Până să le ajungă la urechi şi a doua bubuitură, porniseră deja în goană spre cabina de pilotaj.

Nina a scos un ţipăt când a fost aruncată într-o parte şi s-a lovit de unul dintre containere. S-a prins de o chingă pentru a se sprijini şi aşa a reuşit să rămână în picioare.

Era sigură că auzise o împuşcătură cu puţin înainte ca avionul să se încline.

O bubuitură cunoscută ei.

— Eddie… a şoptit ea, neîndrăznind să creadă o asemenea posibilitate.

Reuşise cumva să urce la bord?

Aparatul s-a cutremurat din nou.

Dacă *era* în avion, însemna că provoca la fel de mult deranj ca întotdeauna…

Chase s-a chinuit să se strecoare între scaunele celor doi oameni morţi. Sistemele ultramoderne de pe A380 înlocuiseră tradiţionala manşă mare şi grea cu un mic joystick. Asta însemna că pilotul depunea mai puţin efort fizic – însă îi îngreuna lui Chase sarcina de a ajunge la el.

— Tâmpitule, de ce a trebuit să te bagi? a mârâit el

retoric spre pilot.

A reuşit să apuce manşa şi a tras de ea într-o parte. Spre uşurarea lui, înclinarea avionului a început să se micşoreze.

Imediat după aceea s-a dezmeticit – nu ştia ce să facă în continuare. Nu ştia să piloteze *nici un* fel de avion, cu atât mai puţin un gigant de cinci sute de tone.

— La naiba! a exclamat.

S-a uitat deznădăjduit la tablourile de comandă. Singurul lucru pe care l-a putut identifica dintr-o privire a fost orizontul artificial, care arăta că avionul era încă în urcare şi avea o înclinare pe o aripă mai mare decât şi-ar fi dorit.

Unde mama naibii era pilotul automat?

Aha! A văzut inscripţia „Iniţiere autopilot” în partea de sus a tabloului de control. A apăsat comutatorul care ieşea în afară şi, de încercare, a dat drumul manşei. Glasul sintetizat al unei femei l-a anunţat că autopilotul era activ, iar avionul s-a redresat, intrând într-o atitudine de palier orizontal. A căutat din ochi altimetrul. Trecuse puţin de trei mii şase sute de metri, rămânând încă departe de altitudinea de croazieră.

Şi-a exprimat în gând speranţa că sistemul conceput pentru eliberarea virusului nu era activat de vreun ceas.

Kari a reuşit să stea dreaptă când avionul s-a redresat. Cele două împuşcături puternice venite din direcţia cabinei piloţilor i-au sugerat că ambii piloţi erau morţi – şi că de asta se făcea răspunzător Chase.

Chase! Cum dracu' reuşise să urce la bord?

Acum nici nu mai prezenta vreo importanţă. Era acolo şi devenise o ameninţare.

Mai mare decât Nina? A analizat primejdia. Canistrele cu virus erau plasate în partea din spate a punţii medii, conectate la ţevi care urmau să disperseze soluţia ucigaşă în curentul puternic format de coada avionului. Dacă reuşea să deschidă containerul, Nina putea defecta mecanismul de eliberare a virusului.

Însă întâi trebuia să descopere containerul, iar apoi să îl afecteze în vreun fel.

Pe de altă parte, Chase se găsea în cabina piloţilor. Iar primejdia mai mare o reprezenta el.

Aruncând o ultimă privire spre Nina, care se retrăgea, Kari s-a întors.

Nina a ajuns în partea din spate a calei superioare. Nici unul dintre containere nu prezenta semne care să sugereze că era conectat la ceva aflat în exteriorul avionului.

Asta însemna că virusul se găsea la alt etaj.

Se temea că va trebui să revină spre partea din faţă a calei şi să încerce trecerea pe lângă urmăritori, dar apoi a observat o trapă în peretele despărţitor din spate. Dădea spre un mic compartiment. A vârât capul în spaţiul strâmt, cu tavanul foarte jos. Era o zonă de acces unde se aflau câteva dulăpioare care păreau a fi tablouri de siguranţe, conectate la mănunchiuri groase de cabluri pornind în câteva direcţii pe perete.

Şi încă o trapă plasată în podea.

A intrat şi a desfăcut dispozitivele de închidere a

trapei, după care a deschis-o. Dedesubt a văzut un alt container metalic, în faţa căruia exista un pat de scânduri de care era legată cu chingi o motocicletă mare, zveltă, de culoare albastru cu argintiu. A recunoscut-o ca fiind motocicleta de curse cu care se mândrea Kari.

Nina a coborât în cala mediană.

Odată avionul pus pe pilot automat, Chase s-a retras de la comenzi. Din fericire, în acest fel reuşea să câştige ceva timp. Modul în care va reuşi aterizarea în condiţiile în care ambii piloţi erau morţi reprezenta o altă problemă…

A auzit zgomot de paşi în spatele lui şi s-a azvârlit spre peretele din stânga, după care imediat gloanţele au trecut pe lângă el, nimerind în panoul cu instrumente. Prin uşa cabinei de pilotaj a văzut un om care se adăpostea după o nervură masivă, aşteptând ca tovarăşul lui să-i asigure acoperirea pentru a se putea răsuci să continue focul.

Chase a apucat să tragă primul. Un singur glonţ pornit din pistolul lui a găurit nervura, dar şi pe cel dinapoia ei. Sângele a ţâşnit în toată cabina, iar garda s-a prăbuşit cu faţa în jos pe podea.

Scăpase de unul. Însă afară mai era un om.

Alte câteva gloanţe au lovit cabina, iar aşchii de plastic şi lemn au zburat pretutindeni. Celălalt folosea aceeaşi metodă, trăgând *prin* nervură. Chase s-a aruncat pe burtă şi s-a lipit de podea, timp în care gloanţele nimereau în peretele cabinei şi în tablourile de instrumente de deasupra lui.

A reuşit să vadă, pe podea şi pistolul celui mort, un

SIG-Sauer P226. Probabil că şi celălalt atacator folosea acelaşi tip de armă, ceea ce însemna că avea cincisprezece cartuşe în încărcător, din care treisprezece, ba nu, paisprezece, fuseseră trase.

A plecat apoi şi al cincisprezecelea!

Dacă greşise numărătoarea, va muri.

S-a rostogolit şi-a întins braţele în faţă şi s-a aruncat pe uşa deschisă a cabinei de pilotaj. L-a văzut pe cel de-al doilea om al lui Frost încercând foarte grăbit să introducă încărcătorul plin în pistol.

Wildey a scos o detunătură. Omul a fost măturat de pe picioare, prăbuşindu-se în partea din spate a compartimentului.

Chase a sărit imediat în picioare şi s-a repezit să îndepărteze pistoalele de cei doi, în cazul că nu ar fi fost morţi. Însă o privire rapidă l-a asigurat că nu mai trăiau.

Dacă nu mai existau şi alţi membri ai echipajului, despre care nu avea cunoştinţă, însemna că la bord se afla acum doar Kari.

Şi Nina, desigur.

Nina a auzit împuşcăturile şi s-a ascuns după motocicletă, temându-se că vreunul dintre oamenii lui Frost va pătrunde în cală.

Ultima împuşcătură pornise din pistolul lui Chase. Iar asta însemna că doar el mai rămăsese în viaţă după acea confruntare.

— Eddie? a strigat ea. Eddie!

Chase a auzit un glas de femeie venind dinspre cală.

Să fi fost al Ninei – sau al lui Kari? Din cauza

zgomotului motoarelor, îi era greu să-şi dea seama. S-a dus la uşă, dar nu a văzut decât containere metalice, sclipind în lumina din tavan.

— Nina! Tu eşti?

În partea din spate a calei s-a iţit capul cuiva. Chase a recunoscut instantaneu părul roşcat.

— *Nina!*

Apoi a intrat fugind în cală.

În timp ce revenea în birou, Kari l-a auzit pe Chase strigând în cala de dedesubt. A rămas tăcută o clipă şi a privit pe furiş în josul scării să se asigure că el nu pândea acolo, după care a coborât treptele fără să facă zgomot.

Având pistolul pregătit, a pătruns în camera echipajului. Nici urmă de Chase, însă cei doi oameni ai ei zăceau morţi pe podea. O privire în cabina de pilotaj a lămurit-o că şi ambii piloţi muriseră.

Se putea închide în cabina aceea ca să recapete controlul asupra avionului. Cu toate acestea, găurile din pereţi au convins-o că ar fi riscat prea mult. Chase ar fi împuşcat-o prin uşă.

Iar dacă rămânea încuiată înăuntru, le-ar fi oferit lui Chase şi Ninei posibilitatea să descopere canistrele şi să zădărnicească acţiunea de dispersare a virusului.

S-a repezit totuşi în cabina de comandă să verifice starea zborului. Gloanţele deterioraseră câteva tablouri şi instrumente, dar a reuşit să afle informaţiile de care avea nevoie imediat. Aparatul zbura pe pilot automat şi se afla la trei mii şase sute de metri altitudine, cu viteza de cinci sute nouăzeci de kilometri pe oră. Faptul că nu mai respecta cursul

stabilit trebuie să-i fi alarmat deja pe cei de la controlul traficului aerian, care vor crede că se petrecuse ceva neprevăzut, ţinând seama şi de întreruperea comunicaţiei. Dacă avionul nu răspundea apelurilor vreme de câteva minute, cei de la sol urmau să trimită avioane de interceptare. *La naiba!* a gândit ea.

Avionul trebuia readus la sol înainte de intervenţia forţelor militare aeriene. Dacă revenea la Ravnsfjord, pe un aeroport privat, atunci evenimentele petrecute la bord puteau fi muşamalizate, puse pe seama unei erori umane. Iar încercarea de răspândire a virusului Trident s-ar amâna.

A examinat comenzile de pilot automat care, din fericire, rămăseseră intacte. Computerele de pe A380 erau foarte performante, iar pista de la Ravnsfjord fusese dotată cu cele mai moderne instrumente de navigaţie; în caz de urgenţă, avionul putea practic să zboare până la aterizarea în siguranţă fără intervenţia omului.

Iar acest lucru era un avantaj, pentru că la bord nu mai exista nimeni capabil să piloteze enormul avion.

Simţind cum o cuprind brusc sudorile, Kari a activat secvenţa de aterizare de urgenţă.

Chase s-a strecurat pe lângă containere până a ajuns la Nina, care îl aştepta în apropierea motocicletei de curse a lui Kari. A strâns-o în braţe.

— Iisuse, eşti teafără!

— Şi eu am crezut că ai murit! a exclamat ea.

— Nici gând, eu sunt indestructibil!

Nina l-a sărutat.

— A, bună idee. Cum de ţi-a venit?

— De fericire că te revăd!

Apoi zâmbetul de pe faţa ei s-a stins treptat.

— Eddie, ascultă – undeva în avion există…

— Virusul, ştiu. Ai habar unde-o fi?

— Nu, dar trebuie să existe o legătură până la fuzelaj. În cala de sus nu am descoperit nimic.

— Nu am văzut aşa ceva nici până aici şi nici în cala de jos.

— Înseamnă că nu mai avem mult de căutat. Vino! a zis şi l-a tras către partea din spate a calei. Tu verifici pe stânga, eu, pe dreapta.

Pe partea lui erau mai puţine containere şi nici unul nu prezenta vreun amănunt ieşit din comun. A ajuns la uşa uriaşă din spate şi s-a oprit să verifice comenzile. Deschizând-o – sau ejectând-o, pentru că la o privire mai atentă a descoperit o avertizare privind acţionarea bolţurilor explozive – poate silea avionul să coboare…

— Eddie!

S-a uitat în jur, uitând imediat de uşă, pentru că în partea din spate a avionului a văzut-o pe Nina fluturând agitată din mâini!

— Hai aici! L-am găsit!

S-a grăbit să ajungă la ea. Stătea alături de două furtunuri îmbrăcate în oţel, care duceau de la ultimul container până la nişte duze aflate în peretele exterior din coada avionului.

— Aici! a spus ea. Ai idee cum să împiedicăm dispersarea virusului?

El a clătinat din cap.

— În mod normal, când mă ocup de arme de distrugere în masă, arunc în aer toată clădirea în care se află ele.

Pe panoul din faţa containerului era pus un lacăt, dar cu câteva lovituri date cu patul pistolului a reuşit să-l forţeze.

— Vai, Dumnezeule! a exclamat Nina când s-a uitat înăuntru.

Ceea ce îi arătase Frost în laborator o făcuse să se aştepte la mici recipiente cu virus; cele trei containere pe care le-a văzut acolo arătau mai curând a butoaie de motorină.

— Acum ce facem?

— Scoatem asta din funcţiune, a zis Chase, arătând către o pompă electrică aflată la baza butoaielor.

Alături de ea era un panou de control foarte simplu. Prin apăsarea unui buton se deschideau supapele, iar prin apăsarea altuia se pompa virusul prin ţevi până ajungea în afara avionului.

— Nu crezi că ar putea fi o capcană?

— De ce să fie? N-au anticipat că la bord se vor afla persoane străine de plan.

A aţintit pistolul spre panoul de comandă.

— Hei, stai puţin! a strigat Nina. *Nu* trage. Dacă se produce un scurtcircuit care declanşează sistemul de împrăştiere?

Chase s-a uitat la ea.

— Aş putea *demonta* totul, dar nu prea avem vreme!

A ţintit din nou.

Avionul s-a înclinat brusc, făcându-i pe amândoi să se dezechilibreze.

— Ei, fir-ar să fie! a spus el. Ce-a fost asta?

Nina a privit spre partea din faţă a calei.

— Kari. Probabil că a ajuns în cabina piloţilor. Oare ce planuri are?

— Întoarce avionul din drum, a zis Chase cu un aer sumbru. Ne duce înapoi la Ravnsfjord, ca să ne trezim înconjuraţi de cincizeci de oameni.

— Dar, dar nu ştie să piloteze.

— Nici nu e nevoie, pentru că în locul ei va pilota computerul.

A scos dintr-un buzunar un briceag multifuncţional şi i l-a întins.

— Vezi că are şi şurubelniţă şi o forfecuţă. Scoate panoul frontal, apoi taie toate firele pe care le vezi acolo.

— Sunt arheolog, nu electrician! a protestat ea. *Tu* ce vrei să faci?

— Să mă ocup de Kari.

A ridicat pistolul şi s-a strecurat pe lângă ea, îndreptându-se către botul avionului.

Nina s-a chinuit cu briceagul, încercând să scoată lamele care i se opuneau. Nu a reuşit decât să-şi rupă unghia de la degetul mare.

— Drace! a spus ea şi a încercat încă o dată, fără a reuşi însă. Eddie, aşteaptă!

El nu a auzit-o. Cuprinsă de frustrare, a fugit după el.

Chase a ajuns la camera echipajului şi s-a uitat cu precauţie înăuntru. Uşa de la cabina piloţilor rămăsese deschisă. Dar nici urmă de Kari.

A îndreptat ţeava pistolului în sus şi a intrat în cameră. Cele două cadavre rămăseseră aşa cum se

prăbuşiseră.

Unde era Kari?

Nu trecuse pe lângă el când se afla în cală, aşadar trebuia să se afle tot în porţiunea din faţă. Asta însemna că urcase scara până pe puntea superioară şi se ascunsese în cabina piloţilor sau în camera utilitară.

Urmărind din ochi uşa cabinei piloţilor, a înaintat spre camera utilitară şi s-a oprit – apoi a deschis uşa brusc şi a aţintit pistolul spre interior.

Era goală.

A închis uşa şi s-a lipit cu spatele de ea, pregătit să se rotească după colţ şi să ţintească în susul scării.

A executat mişcarea.

Nu a văzut pe nimeni.

S-a relaxat… iar Kari a coborât brusc din locul de deasupra lui unde stătuse ascunsă, izbindu-l cu ambele picioare în faţă.

30

Chase s-a dezechilibrat, gata să cadă pe spate şi a simţit că ochii îi lăcrimează din cauza durerii provocate de nasul rupt. Cum avionul continua să fie înclinat pe o aripă, a trebuit să facă un efort mare ca să se redreseze.

A primit apoi o altă lovitură; Kari a pivotat pe un picior şi s-a rotit complet. Călcâiul ghetei ei l-a izbit în piept cu forţa unui piolet, în apropierea inimii. A rămas fără suflare.

După aceea, l-a mai lovit o dată cu piciorul, ţintind braţul în care ţinea pistolul. A simţit o durere agonizantă când degetul mic de la mâna dreaptă i s-a rupt. Pistolul s-a rotit în aer şi a zburat până în perete.

A lovit şi el cu mâna stângă făcută pumn, nimerind-o în obraz şi aruncându-i capul pe spate. Ea a scos un ţipăt, mai mult de uimire decât de durere şi s-a retras un pas, iar pe faţă i-a apărut o expresie de ură cruntă.

Chase şi-a dat seama că ea avea un pistol vârât sub betelia pantalonilor de piele. Kari a observat ochii lui care au lunecat spre armă. În momentul în care a prins-o între degete, bărbatul s-a repezit la ea şi a lovit-o cu umărul, trântind-o de uşa camerei utilitare şi făcând-o să rămână fără suflu.

Pistolul s-a descărcat.

Chase a simţit o durere sfâşietoare în coapsa piciorului stâng. A dus mâna la rană. Glonţul trecuse prin carne, fără să atingă osul, dar cracul pantalonului

se umpluse de sânge.

Avionul s-a redresat, trecând la zbor orizontal, iar pilotul automat îl îndrepta spre Ravnsfjord.

Kari a făcut un efort să respire.

— Lua-te-ar dracu', Eddie, a spus ea, înecându-se, apoi a ridicat pistolul, îndreptându-l spre faţa lui…

Şi a rămas în acea poziţie.

Au trecut o secundă şi încă una, iar degetul arătător a început să apese pe trăgaci.

— *Kari!*

În uşa camerei utilitare apăruse Nina, ţinând pistolul lui Chase în ambele mâini. Îndreptat spre norvegiancă.

— Aruncă pistolul!

— Nina, tu? a exclamat ea surprinsă, dar ţinând în continuare arma aţintită asupra lui Chase.

— Kari, lasă pistolul jos. Pune-l jos!

— Nina, încă e vreme să te răzgândeşti, a zis ea pe un ton aproape rugător. Încă poţi veni alături de mine!

Nina a strâns din dinţi.

— Nu te las să-l omori pe Eddie.

— Nu-l voi lăsa să primejduiască planul.

Kari a privit din nou spre Chase. Cu ochii strânşi de durere şi apăsându-şi cu putere piciorul rănit, el nu i-a putut răspunde. A întors capul spre Nina, sugerându-i în gând să tragă. *Doar amatorii vorbesc în asemenea clipe,* voia el să-i spună, însă cuvintele au refuzat să se lase rostite.

— Planul e făcut de o minte bolnavă! a strigat Nina. *Tatăl tău* este dement!

Cuprinsă brusc de furie, Kari s-a schimonosit la faţă.

— Nu vorbi aşa despre el!

— *Ştii* că e aşa. *Îţi dai seama* că nu e bine ce face. Pentru numele lui Dumnezeu, doar ai lucrat ani şi ani ca *să salvezi* viaţa oamenilor în diverse locuri din lume. Gândeşte-te la cei pe care i-ai salvat. *Asta* nu înseamnă nimic pentru tine?

— *Trebuie,* a zis Kari, deşi pe faţă i-a apărut o expresie ciudată, care îi trăda lupta lăuntrică. Nu voi nesocoti voinţa tatălui meu.

— Dar ai făcut-o deja! i-a reamintit Nina. Când nu l-ai lăsat să mă ucidă. Şi te-am văzut şi acum: puteai să-l omori pe Eddie, dar nu ai făcut-o. Pentru că şi tu ţii la el. Doar ţi-a salvat viaţa.

— Dar nu e dintre ai noştri…

— Kari, nu există „noi” şi „ei”, a spus Nina pe un ton convins. Suntem cu toţii *oameni*, fiinţe umane. Da, lumea are probleme – nu e mare lucru, pentru că probleme au existat mereu.

Nesigură, cealaltă s-a uitat spre ea.

— Dar le vom rezolva…

— Ucigând miliarde de oameni! *Asta* e calea voastră de a rezolva problemele?

Continuând să ţină pistolul îndreptat spre norvegiancă, Nina s-a apropiat de ea.

— Kari, te *cunosc* bine. Nu eşti Hitler, nici Stalin şi nici o persoană care să le semene. Şi îl poţi împiedica pe tatăl tău să ajungă un asemenea om. E nevoie doar să laşi arma jos.

Cealaltă a rămas neclintită.

— Nu… nu pot.

— N-o să te las să-l ucizi. Şi nici pe altcineva.

Kari a mişcat arma, aţintind-o spre Nina.

— Nu vreau să te ucid. Te rog, nu mă sili.

— Nina, *trage*, a reuşit să rostească Chase printre gemete.

— Nici eu nu vreau să te ucid, dar o voi face dacă trebuie, a zis Nina, iar pistolul uriaş i-a tremurat între mâinile nesigure.

— Nina, număr până la trei. Te rog să laşi arma jos, a spus Kari, aproape rugând-o. Unu...

— Trage! a horcăit Chase.

— Doi...

— Kari, lasă pistolul!

— Trei!

Kari a tras.

De la o distanţă atât de mică i-ar fi fost imposibil să rateze, însă aşa s-a întâmplat, pentru că şi-a răsucit puţin încheietura mâinii în ultima clipă. Glonţul a zburat pe lângă Nina şi s-a înfipt în peretele din spatele cabinei.

Nina s-a crispat instinctiv.

Şi a tras.

Pistolul a tresăltat atât de puternic în mâinile ei, încât reculul aproape că i l-a smuls din strânsoarea degetelor.

Kari s-a prăbuşit peste uşă. Pe metalul din spatele ei a apărut o floare sângerie după ce glonţul calibrul 11,48 mm i-a străbătut corpul. A alunecat în josul uşii şi a rămas întinsă la podea alături de Chase.

Îngrozită, Nina a rămas cu ochii aţintiţi la ea. A lăsat pistolul să cadă pe podea.

— Vai, Dumnezeule... a rostit, incapabilă să accepte ceea ce făcuse.

— Nina... a şoptit Kari, iar o lacrimă i s-a scurs pe un obraz, apoi a închis ochii.

— Vai, Dumnezeule! a repetat Nina. N-am vrut să…

— A încercat *să ne ucidă*, a mârâit Chase, ţinându-se în continuare strâns de picior şi încercând să se ridice. Vino, am nevoie de ajutor.

După un moment de şovăială, neputând să-şi mute privirea de la Kari, Nina l-a ridicat în poziţie şezând.

— Mulţumesc, a făcut el.

Văzând că stofa pantalonului era îmbibată de sânge, Nina i-a examinat piciorul.

— Iisuse! Mă duc să caut nişte bandaje.

— Nu avem vreme. Du-mă în cabina piloţilor, trebuie să scoatem din funcţiune pilotul automat.

L-a ridicat cu greu. În momentul în care prin picior l-a săgetat durerea, lui Chase i-a scăpat un geamăt.

— Şi după aceea, ce facem? a întrebat ea.

— Trebuie să împiedicăm răspândirea virusului, apoi vom contacta autorităţile ca să le avertizăm în legătură cu intenţiile lui Frost.

— Dar ce se va întâmpla cu virusul din laborator? a continuat ea, în timp ce l-a ajutat să meargă şontâcăind spre cabina piloţilor. Până convingem pe toată lumea că încearcă să ucidă miliarde de oameni, ar putea să trimită alt avion.

Chase s-a oprit.

— Laboratorul…

— Ce e cu el?

— Am aruncat clădirea în aer, dar zona de protecţie a rămas intactă. Trebuie să o distrugem.

— Cum?

Chase a privit dincolo de ea, la interiorul avionului.

— A, nu… a spus ea, cu o amintire vie a ororilor văzute pe 11 septembrie.

Apartamentul ei fusese la mai puţin de trei kilometri de World Trade Center.

— Avionul ăsta de cinci sute de tone, încărcat cu combustibil, ar face praf locul acela şi ar incinera tot ce se află înăuntru, a zis Chase cu glas sumbru.

— Dar vom muri şi noi! Dacă nu cumva... Există paraşute la bord?

El a clătinat din cap.

— Nu există altă soluţie. Doar dacă...

Expresia de pe faţa lui s-a schimbat, apoi s-a răsucit şi a privit în urmă.

— Hai de aici – ajută-mă să ajung în cală, dar repede!

Frost stătea în picioare la fereastra biroului, examinând ruinele încă fumegânde ale laboratorului de dedesubt. Dincolo de acesta se aflau fiordul şi rămăşiţele sfârtecate ale podului. Chase şi oamenii lui provocaseră daune enorme proprietăţii lui. Primise deja telefoane de la autorităţile locale, care voiau să ştie ce se petrecea acolo.

Însă nimic nu avea importanţă. Zona de protecţie rămăsese intactă. Chase dăduse greş, deşi reuşise să urce la bordul Airbusului.

— Domnule, am fost informaţi de turnul de control că avionul se întoarce la Ravnsfjord pe pilot automat, l-a anunţat un bărbat prin telefonul pus pe teleconferinţă.

— Şi ai veşti de la fiica mea?

— Deocamdată, nu. Domnule, cei de la controlul traficului doresc să ştie ce se petrece.

— Spune-le că s-a produs o defecţiune minoră şi că,

din motive de securitate, Airbusul se întoarce.

Frost s-a uitat dincolo de fiord, unde se afla aeroportul.

— Când va ateriza?

— Peste aproximativ şase minute.

— Ţine-mă la curent.

A închis, apoi a privit în depărtare, dorind să vadă masivul avion de transport apropiindu-se. Lipsa oricărei comunicaţii îl îngrijora, la fel faptul că se apelase la sistemele de pilotare automată, ceea ce dovedea apariţia unei situaţii de urgenţă – dar revenirea aparatului îl asigura că oamenii lui păstraseră controlul. Chase ar fi încercat să zboare spre altă destinaţie şi ar fi alertat autorităţile norvegiene.

Imediat după aterizare, situaţia putea fi ţinută sub control.

Planul său era încă valabil.

— Acestea trei, desfă chingile care le fixează, a spus Chase cu glas poruncitor, arătând spre containerele aflate în spate, pe latura stângă a calei principale.

— Dar se vor desprinde atunci când se va înclina avionul, a zis Nina, derutată.

— Vor face mai mult de atât. Hai, mai repede.

După ce ea a tras manetele de eliberare a chingilor de fixare, Chase a mers şchiopătând spre comenzile uşii calei de mărfuri.

— Ce vrei să faci?

— O să arunc uşa în aer.

Nina a îngheţat.

— *Ce-ai spus?*

— Trebuie să luăm containerele astea din drum. Vezi motocicleta?

Nina s-a uitat peste umăr spre motocicleta aflată pe patul de scânduri.

— Da, ce e cu ea?

Apoi, brusc şi-a dat seama ce plănuia Chase.

— *Nu!* Nici să nu te gândeşti, e o *nebunie!*

— E singura soluţie! Dacă sărim din avion la aterizare, el tot se va deplasa cu peste o sută şaizeci de kilometri pe oră – şi nu vom supravieţui impactului.

— Şi o să scăpăm dacă ţâşnim cu motocicleta prin partea din spate în timpul zborului?

— Ştiu că nu e un plan perfect. Dar e mai bun decât să ne lăsăm *împuşcaţi* după aterizare.

— Cred că ai pierdut prea mult sânge şi acum creierul tău e insuficient irigat, de aceea gândeşti astfel, a spus Nina pe un ton ce-i trăda nefericirea, dar a continuat să elibereze containerele, scoţând chingile din urechile de fixare de pe podea.

Chase a citit semnul de avertizare.

— Gata, a răcnit el, după ce ea a desfăcut şi ultima chingă, acum întoarce-te la motocicletă şi ţine-te bine!

Ea s-a grăbit să se îndepărteze, iar Chase a renunţat să se mai ţină cu mâna de piciorul rănit şi s-a prins de o nervură a fuzelajului. Cu cealaltă mână a răsucit primul dintre cele două mânere vopsite în roşu, care declanşau explozia bolţurilor.

Apoi a răsucit şi al doilea mâner.

Pocniturile produse de exploziile care au secţionat balamalele grele ale uşii de la cala de mărfuri au sunat ca o muzică faţă de urletul feroce al vântului şi zgomotul motoarelor. Înăuntru a pătruns un vânt

şuierător, cu forţa unei furtuni. Cum era în coborâre, avionul nu s-a depresurizat, însă se deplasa cu peste cinci sute cincizeci de kilometri pe oră.

Aparatul s-a cutremurat. Computerele încercau deja să compenseze mişcarea neaşteptată, dar primul dintre containere s-a deplasat, alunecând spre coadă peste rolele existente în punte; totul s-a petrecut cu un scrâşnet îngrozitor, produs de frecarea metal pe metal. Containerul s-a izbit de cel în care se afla virusul, apoi s-a prăbuşit prin trapa deschisă, fiind apoi azvârlit departe de curentul făcut de coada aparatului.

Chase l-a urmărind căzând. Se aflau încă deasupra mării, însă mai aveau câteva minute până să ajungă la uscat.

Avionul s-a legănat din nou, după care pilotul automat a compensat uşoara dezechilibrare provocată de pierderea de greutate. Un alt container metalic a pornit scrâşnind peste role, răsucindu-se în lateral – se îndrepta direct spre el!

Nu avea unde să se refugieze şi nici nu se putea feri din calea lui…

A dat drumul nervurii şi s-a aruncat în spate. Vântul care bătea cu furie l-a luat pe sus, iar tălpile lui au pierdut contactul cu podeaua.

Cadrul uşii calei de mărfuri i-a intersectat câmpul vizual ca o lamă de cuţit. Spre stânga lui se găsea spaţiul îngust dintre latura containerului cu virus şi peretele calei; spre dreapta, doar cerul necuprins şi o moarte sigură…

S-a aruncat spre cadru, fiind ţintuit pe loc o clipă de forţa vântului…

Apoi a fost aruncat spre stânga.

A reuşit să prindă între degete o chingă şi s-a ţinut strâns de ea, în vreme ce containerul desprins s-a hurducat cu zgomot, înaintând pe role şi a dispărut pe uşă. Cel de-al treilea container venea imediat în urmă, ca şi cum ar fi fost un vagon de tren, iar zguduirea bruscă a avionului, care pierdea din nou greutate, l-a făcut să se năpustească spre Chase. S-a izbit de containerul care conţinea virusul şi, după ce a tresăltat de câteva ori, s-a oprit la mai puţin de o palmă de faţa bărbatului. Apoi vântul care lovea ca un baros asupra părţii frontale l-a azvârlit afară din cală, în spaţiul gol de deasupra mării.

Imediat după aceea, vântul îngheţat l-a plesnit din nou pe Chase. Silit să stea cu ochii aproape închişi, s-a uitat totuşi spre cală. Nina se ţinea strâns de containerul aflat alături de motocicletă. Prin cadrul uşii a reuşit să distingă linia întunecată a orizontului. Era coasta Norvegiei.

S-a tras pe după colţul deformat al containerului care conţinea virusul. Fiecare pas făcut cu piciorul rănit îi provoca dureri de parcă în carne i-ar fi fost vârâtă şi răsucită o ţepuşă. A continuat totuşi să înainteze, slujindu-se de chingile cu care erau fixate containerele de pe partea stângă a calei şi astfel a reuşit să se târască spre Nina.

Imediat ce a trecut de uşă, forţa vântului a mai slăbit. A ajuns lângă Nina şi aproape de motocicletă, de unde a strigat ca să acopere vâjâitul vântului:

— Desfă legăturile şi porneşte motorul!

— Dar dacă nu are benzină în rezervor?

— Atunci suntem pierduţi! Pregăteşte-o – eu trebuie

să mă întorc în cabina piloţilor.

— De ce?

— Ca să dezactivez pilotul automat!

Folosindu-se de containere pentru a se sprijini,

Chase a şchiopătat de-a lungul calei, ieşind în zona rezervată echipajului. Cadavrele celor două gărzi fuseseră aruncate spre o latură a cabinei de manevrele efectuate de avion, iar Kari zăcea acum cu faţa în jos la picioarele scării. Şi-a zărit pistolul Wildey şi a încercat să se aplece pentru a-l recupera, dar o durere înfiorătoare l-a oprit imediat. O *să-l iau la întoarcere*, a decis el.

A intrat în cabina de comandă şi a verificat ecranul pilotului automat. Aşa cum bănuise, Kari activase toate sistemele de urgenţă. A380 urma un curs de revenire pe pista principală a aeroportului din

Ravnsfjord, folosind semnalele de la sol pentru dirijarea lui la aterizare.

Chiar dacă avionul era la kilometri buni depărtare, Chase a reuşit să vadă prin parbriz luminile de marcare a pistei. Airbusul se afla încă deasupra Mării Nordului, însă linia coastei era la kilometri distanţă, iar aeroportul, la cinci kilometri în interiorul uscatului. A verificat celelalte comenzi. Avionul pierdea viteză, motoarele încetinind, deoarece computerele aduceau avionul la sol într-o coborâre cu pantă lină, încercând să facă aterizarea cât mai simplă cu putinţă.

Chase s-a uitat pe geam. A văzut fiordul, o adâncitură întunecată în linia coastei. O dâră de fum negru marca locul laboratorului…

Ţinta lui.

Coloana centrală a parbrizului a slujit drept ghid

pentru cursul Airbusului. În acele momente se îndrepta spre luminile pistei. Trebuia să facă avionul să vireze câteva grade spre dreapta…

A verificat altimetrul. Aparatul era la două mii patru sute de metri şi continua să coboare. Trebuia să aducă avionul mai jos. *Mult* mai jos.

Aplecându-se peste pilotul mort şi simţind dureri cumplite, a apucat joystick-ul cu o mână şi a dezactivat pilotul automat cu cealaltă.

S-a auzit un semnal strident de avertizare, dar nu l-a luat în seamă. În schimb, a înclinat joystick-ul spre dreapta, aplecând avionul pe o aripă. Încet, luminile pistei au trecut în stânga coloanei parbrizului. A ţinut manşa în acea poziţie până când coloana de fum era exact în faţă, după care a împins manşa în poziţie verticală. Aparatul s-a legănat ameţitor, după care a intrat pe palier orizontal.

Deocamdată, totul era bine. Acum însă venea partea mai grea…

A împins manşa înainte. Botul s-a aplecat, cifrele de pe cadranul altimetrului au început să se deruleze în ritm accelerat. Trebuia să aprecieze totul din ochi: dacă ar fi fost prea sus, avionul trecea pe deasupra ţintei; dacă zbura prea jos, se ciocnea de versantul stâncos al fiordului.

Avionul a coborât sub o mie două sute de metri. Linia coastei a apărut clar în faţă. Nu mai avea vreme. Trebuia să se grăbească.

A împins manşa şi mai mult în faţă, accentuând panta de coborâre. A auzit încă o sirenă de avertizare.

— Ştiu, *ştiu,* s-a răstit el către panoul cu instrumente.

Ajunsese la nouă sute de metri. A verificat indicatorul de viteză. Sub o sută optzeci de kilometri pe oră.

Viteza era prea mare, dar acum nu mai putea face nimic. Dacă încetinea şi mai mult, exista posibilitatea ca avionul să-şi piardă portanţa.

Şase sute de metri. Se apropia vertiginos de linia coastei. Continua să se îndrepte spre ruinele fumegânde ale laboratorului. A apăsat de câteva ori butonul de „anulare”, rugându-se în gând ca astfel să şteargă toate comenzile pe care le introdusese Kari. Dacă aparatul urma instrucţiunile programate în computer înainte de intervenţia lui şi executa aterizarea de urgenţă la Ravnsfjord, totul era terminat.

Trei sute de metri altitudine. Un claxon ca de maşină a răsunat asurzitor în cabină şi s-a auzit vocea sintetizată a unei femei. „Atenţie. Avertizare la apropierea de sol. Atenţie. Avertizare…”

— *Ştiu!* a explodat Chase.

A ajuns la o sută optzeci de metri, apoi la o sută cincizeci…

A redresat avionul. Orizontul artificial a revenit încet la poziţia centrală. O sută douăzeci de metri, o sută zece…

O sută. A adus avionul în plan orizontal. Terenul de pe latura sudică a fiordului era cam la nouăzeci de metri deasupra nivelului mării. S-a uitat drept în faţă. Dacă îşi menţinea cursul şi altitudinea, atunci avionul avea să treacă peste fiord, zburând peste rămăşiţele laboratorului şi înfigându-se în versantul din spatele acestuia.

Dacă apreciase corect altitudinea. Dacă nu…

A activat pilotul automat, stând cu o mână deasupra manşei, pentru situaţia în care computerele ar fi dat comandă de ridicare sau de viraj spre pistă. Nu s-a întâmplat. Toate celelalte instrucţiuni fiind şterse, pilotul automat a menţinut Airbusul pe un curs şi o viteză stabile.

S-a întors şi, ignorând durerea, a dus mâna la piciorul rănit. A perceput deja senzaţia dată de pierderea masivă de sânge, ameţeli şi slăbiciune, suferinţe care îi dădeau târcoale ca o haită de şacali, abia aşteptând să îl doboare. Nu-i mai rămânea mult timp la dispoziţie. Şchiopătând, a trecut dinspre cabina piloţilor către camera echipajului.

Şi, cuprins de groază, a îngheţat locului.

Kari dispăruse!

O urmă de sânge ducea spre uşa calei.

Şi-a înşfăcat pistolul de pe podea şi, în ciuda durerii atroce, a pornit spre uşă.

— *Nina!*

Motocicleta era desprinsă din chingi, fiind rezemată de suportul ei. Cheia de pornire era într-un plic din plastic lipit de rezervorul de benzină; Nina l-a desfăcut şi a scos cheia, iar documentele însoţitoare au fost imediat luate de vântul puternic şi împrăştiate.

Nu avea o experienţă prea bogată în privinţa motocicletelor, dar a reuşit fără nici o problemă să pornească Suzukiul. Indicatorul de combustibil bătea spre „gol”, acesta fusese scos în vederea transportului, astfel că în rezervor mai rămăseseră probabil doar câteva picături. S-a uitat în jur să vadă

dacă Chase terminase ceea ce avusese de făcut în cabina piloţilor…

Şi a văzut-o pe Kari sărind asupra ei!

A trântit-o jos de pe motocicletă. Amândouă au aterizat dureros pe podea. Nina a încercat să o împingă pe Kari de pe ea, însă s-a trezit lovită cu cotul în tâmplă. Năucită, a ridicat privirea.

Norvegianca i-a cuprins gâtul cu mâinile. Faţa ei era schimonosită de durere şi furie, iar părul blond îi era învolburat de vânt.

— Căţea! a strigat ea cu glas strident, având dinţii pătaţi de sânge. Ţi-am dat totul, iar tu m-ai trădat!

Nina nu mai putea respira. A tras de mâinile celeilalte, însă acestea erau ca de oţel, neclintite. Strânsoarea a crescut, iar degetele mari au apăsat adânc în traheea ei. S-a simţit împresurată de beznă. În urechi, a auzit un ţiuit care a crescut în intensitate, depăşind până şi vuietul tunător al vântului.

Imediat ce a pătruns în cală, Chase a văzut-o pe Kari deasupra Ninei, încercând să o sugrume, dar cele două femei erau prea aproape ca să se folosească de pistol…

Pândită de pierderea cunoştinţei, Nina a şi-a dat seama că o aştepta moartea. Acum nu mai vedea decât faţa furioasă a lui Kari, aflată deasupra ei. A făcut o ultimă încercare firavă de a-i îndepărta mâinile de la gât.

Degetele ei au atins ceva rece şi dur.

Ceva *ascuţit.*

Pandantivul ei.

Cu ultimele forţe, a prins bucata de oricalc şi a

trecut-o apăsat peste partea interioară a încheieturii mâinii lui Kari.

Aceasta a scos un răcnet. A tresărit, retrăgându-şi mâna din care ţâşnea sânge, după care a eliberat-o şi s-a uitat la rană, incapabilă să creadă.

Nina a lovit-o cu pumnul în faţă. Kari a căzut pe spate, rostogolindu-se şi a rămas ameţită pe podea.

— Frumoasă lovitură! a strigat Chase şi s-a apropiat chinuit.

— M-am gândit să rezolv lucrurile în stilul tău, a spus ea abia respirând.

— Urcă pe motocicletă!

Pe uşa calei a văzut linia coastei dispărând în depărtare în urma lor. Acum avionul se găsea la mai puţin de trei kilometri de laborator, distanţă pe care avea să o străbată în cel mult un minut.

A încălecat pe Suzuki şi a scos un geamăt de durere. Nina a urcat pe şa în spatele lui. Brusc, bărbatului i s-a revelat nebunia ideii pe care voia să o pună în practică. Şansele lor de supravieţuire erau aproape nule…

Însă până şi şansele neînsemnate însemnau ceva. Nina şi-a petrecut braţele în jurul lui.

— *Să-i dăm drumul!*

Kari s-a ridicat în fund şi şi-a dat seama ce voiau să facă.

Chase a răsucit mânerul de acceleraţie. Roata din spate s-a rotit pe loc, motorul de mare putere a scos un urlet ascuţit, sfredelitor, iar motocicleta a ţâşnit de pe patul de scânduri şi a rulat cu mare viteză de-a lungul calei spre uşa căscată.

Kari a dat să o apuce pe Nina, dar era deja prea

târziu.

În momentul în care a ajuns la uşa calei, motocicleta gonea cu peste o sută de kilometri pe oră şi continua să accelereze.

Chase a tras în sus de ghidon, iar motocicleta a zburat în spaţiul liber.

Zborul pornit din partea din spate a avionului anulase o parte a vitezei de deplasare înainte, odată cu curentul de aer – însă nu era suficient. Se aflau deasupra unui teren solid şi coborau cu repeziciune!

Nu calculase bine momentul zborului, iar acum aveau *să moară.*

— Închide ochii! a răcnit el în momentul în care versantul nordic al Ravnsfjordului a trecut fulgerător pe sub ei.

Apoi au început să se prăbuşească spre apă!

Chase s-a uitat în jos. Se apropiau de valuri cu o viteză înspăimântătoare…

— *Sari!*

Cu sângele şiroindu-i din răni, Kari aproape că s-a târât înapoi spre cabina piloţilor. Dacă ar fi reuşit să activeze din nou pilotul automat, computerele ar fi readus avionul la situaţia de aterizare de urgenţă.

Însă în momentul în care a intrat în cabină şi-a dat seama că ajunsese prea târziu.

Casa ei a trecut fulgerător prin dreapta. Apoi pe dedesubt au defilat ruinele laboratorului şi, exact în faţă, au apărut versantul muntelui şi ferestrele foarte mari ale biroului tatălui ei…

A scos un răcnet…

Frost a rămas paralizat când a văzut uriaşul avion care zbura peste fiord îndreptându-se direct spre el. A dat să întreprindă ceva, a simţit îndemnul primar de a fugi, care a dominat orice alt gând, însă nu avea unde să găsească adăpost şi nici nu mai era timp…

Chase s-a împins cu piciorul teafăr, azvârlindu-se de pe motocicleta care începea mişcarea de rostogolire în faţă. Nina i-a urmat exemplul. S-au prăbuşit amândoi spre apa mării…

Airbusul s-a năpustit în munte cu peste o sută şaizeci de kilometri pe oră.

Chiar dacă era supraarmată, zona de izolare nu avea cum să reziste izbiturii cu mare viteză a unui obiect de cinci sute de tone, alcătuit din metal, substanţe compozite şi combustibil foarte inflamabil. Cele patru motoare masive au fost smulse în momentul impactului, străpungând pereţii din beton şi oţel de parcă ar fi fost bombe perforante. În urma lor, în momentul dezintegrării aripilor, combustibilul s-a aprins. Un val de foc lichid a măturat întregul complex şi a incinerat tot ce a atins.

Infernul acela s-a îndreptat spre fiecare colţişor al zonei de izolare. Laboratorul în care se realizase şi stocase virusul a fost sfârtecat, iar flăcările au înghiţit tot ce au întâlnit în cale, inclusiv trupul chinuit al bietului Jonathan Philby. Apoi muntele întreg s-a prăbuşit sub propria greutate, recuperându-şi spaţiul care îi fusese răpit şi izolând virusul pe vecie sub milioane de tone de rocă.

Chase ştia că atunci când un corp cade de la mare înălţime, apa îl întâmpină dură precum betonul.

Cu excepţia cazului în care luciul este spart anterior de un alt corp.

Motocicleta grea a izbit apa, stârnind un val de stropi. O fracţiune de secundă după aceea, el şi Nina au căzut aproape în acelaşi loc.

Chiar dacă luciul a fost despicat, senzaţia este similară aruncării dintr-o clădire înaltă. În momentul în care piciorul rănit i-a fost îndoit, a simţit o durere agonizantă. Iar apa era rece, aproape de temperatura de îngheţ.

Apoi a simţit încă o durere, pentru că a mai izbit ceva. Nu apa, ci un obiect solid.

Motocicleta…

Aceasta aterizase pe o parte, iar rezistenţa lichidului îi încetinise scufundarea. Iar acum el căzuse exact peste ea.

Durerea a fost atât de intensă, încât aproape că şi-a pierdut cunoştinţa.

Aproape. În ciuda suferinţei crâncene, a reuşit să nu piardă din vedere scopul pe care şi-l propusese – acela de a rămâne în viaţă. Era sub apă. A trebuit să înoate, să ajungă la suprafaţă, să respire.

Stârnind astfel alte dureri în piciorul rănit, devenit complet inutil – iar acum având celălalt picior prins de motocicletă.

Hainele i se agăţaseră de ea. A bătut din picior, străduindu-se să şi-l smulgă. Nu a reuşit. Nu avea suficientă forţă să se opună. Motocicleta se scufunda şi, ca o ancoră, îl trăgea spre fundul fiordului.

În ciuda experienţei şi a instruirii, s-a simţit cuprins

de panică. S-a zbătut ca un turbat, fără să ia în seamă durerea, însă tot nu a putut să se elibereze.

Se va îneca!

După ce reuşise să scape din atâtea primejdii, după ce supravieţuise atâtor ameninţări, urma să sfârşească *astfel…*

Însă, în acea clipă, cineva l-a prins şi l-a tras.

Nina!

I-a simţit mâinile pipăindu-i piciorul, forţând materialul blugilor, care s-a sfâşiat. Motocicleta s-a dus în adâncul întunecat, în vreme ce Nina înota din răsputeri, trăgându-l la suprafaţă.

A reuşit să ajungă dincolo de luciul apei şi a răsuflat adânc şi chinuit aerul rece.

— Uf, Doamne! a exclamat el. Credeam că o să mor!

— N-am făcut decât să-ţi întorc serviciul.

L-a sprijinit pe sub apă şi a început să înoate spre zona cea mai apropiată a fiordului.

— Iisuse, nu pot să cred că am reuşit să scăpăm cu viaţă!

— Chiar nu ai păţit nimic?

— Mă doare cumplit tot corpul, dar nu cred că mi-am frânt ceva. Ce s-a întâmplat cu avionul?

Chase a încercat să ridice mâna din apă ca să arate spre uscat, dar era prea slăbit pentru un asemenea efort. De aceea a înclinat capul spre răsărit. Pe cer se profila o coloană de fum gros şi negru.

— O aterizare ratată.

— Şi virusul?

— S-a prăjit. Împreună cu toate celelalte.

Nina s-a uitat cu tristeţe spre norul întunecat.

— Kari… a rostit.

Au ajuns la malul stâncos, după care l-a ajutat să se târască afară din apă.

— Of, Dumnezeule, a exclamat, după ce i-a văzut piciorul rănit.

Şi-a apăsat palma peste rană, încercând să oprească sângerarea.

— Trebuie să te vadă un doctor.

— Aşa este, a spus Chase, scrâşnind din dinţi. Ştiu că există o clinică pe culmea muntelui, la sediul companiei. Necazul este că îi aparţine celui căruia i-am provocat atâtea necazuri. Nu cred că se vor bucura văzându-ne.

Ca şi cum ar fi primit răspuns la acele vorbe, au auzit o detunătură, iar o piatră de lângă el s-a sfărâmat. Zgomotul împuşcăturii a stârnit ecou în fiord.

— Asta nu-i de glumă! a strigat ea.

S-a uitat în jur, căutându-l din ochi pe trăgător. Pe malul celălalt a văzut câţiva bărbaţi profilaţi pe cer, care ţineau armele aţintite asupra lor.

Un alt glonţ s-a înfipt în pământ în apropiere, azvârlindu-le în faţă mici fragmente de rocă.

— Adăposteşte-te! i-a zis Chase pe un ton poruncitor.

— Nu te părăsesc aici! a protestat Nina şi s-a aplecat să îl tragă după ea.

— Nu te mai chinui!

— *Nu te părăsesc aici!* a repetat ea, ţinându-l de subsuori şi trăgându-l peste pietre şi bolovani.

Ceva a zburat pe lângă tânără, ştergându-i părul. Apoi în spatele ei o altă piatră s-a făcut bucăţi.

— Ne-au prins! a gemut el.

S-au uitat spre siluetele de pe culmea muntelui şi au surprins sclipirea fugară a unei lunete.

Nina s-a ghemuit şi l-a cuprins pe Chase mai strâns, lipindu-şi obrazul de faţa lui.

— Eddie…

Apoi s-a auzi o rafală – dar nu declanşată de vreo puşcă de pe culmea de peste fiord.

Era foc de mitralieră, venind de undeva de sus. Pe culmea îndepărtată s-a înălţat un nor de praf. Unul dintre oamenii de acolo s-a prăbuşit în josul versantului, rostogolindu-se şi urlând până în clipa în care s-a izbit de un colţ de stâncă.

— Ce *dracu'* mai e şi asta? a întrebat Chase, uimit.

A primit răspuns după câteva clipe, când trei elicoptere purtând însemnele armatei norvegiene au trecut peste culme, iar mitraliorii au devenit vizibili în cabinele lor. Două dintre aparate şi-au continuat zborul peste fiord, pentru a-i bloca pe cei de pe culme, iar al treilea s-a lăsat spre apă, întorcându-se cu botul spre Nina şi Chase.

— De unde au apărut elicopterele astea? a întrebat ea gâfâind.

— Cred că cineva a dat alarma. Probabil că norvegienii au vrut să afle de ce aproape toată proprietatea lui Kristian Frost a zburat spre ceruri.

Din difuzoarele de la bordul elicopterului s-a auzit o voce asurzitoare spunând ceva.

— Ştii cumva norvegiană? a întrebat-o Chase pe Nina.

— Nici o boabă.

— Nici eu.

El a ridicat braţele cât de mult a putut, în ciuda

durerii.

— N-ai face rău să ridici şi tu mâinile. Doar nu vrei să fii împuşcată de vreun norvegian agitat după ce ai supravieţuit atâtor întâmplări.

— Nu vreau nicidecum, a zis ea şi a ridicat o mână, cu cealaltă sprijinindu-l şi rămânând cu obrazul lipit de al lui. A, încă ceva, Eddie.

— Ce anume?

Nina l-a sărutat.

— Îţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa. Încă o dată.

El i-a întors sărutul.

— Îţi mulţumesc pentru că şi *tu* mi-ai salvat viaţa. Chiar dacă… a spus el, zâmbind generos şi arătându-şi strungăreaţă, chiar dacă nu suntem chiar chit în privinţa asta.

— Îhî, a făcut ea cu un zâmbet. Îmi place cum îţi arăţi recunoştinţa.

Au rămas îmbrăţişaţi, timp în care elicopterul a stat în zbor la punct fix deasupra lor, iar câţiva militari au coborât pe corzi până la sol.

Epilog

New York City

Nina a deschis uşa apartamentului şi, ostenită, a păşit înăuntru. Totul era la fel cum rămăsese la plecarea ei, în urmă cu câteva săptămâni.

A dat drumul pe masa din bucătărie corespondenţei acumulate în perioada de absenţă şi a umplut ibricul cu apă. Trebuia să bea o cafea tare, fără zahăr. Nici măcar nu a încercat să-şi imagineze în ce stare erau alimentele pe care le lăsase atâta vreme în frigider. Probabil că era preferabil să arunce frigiderul cu totul, fără să-l mai deschidă, pentru ca apoi să cumpere altul.

După ce a aşezat ibricul pe aragaz, s-a lăsat cu greu pe o canapea şi s-a uitat în jur. Apartamentul i se părea deopotrivă familiar şi ciudat, o imagine aproape ştearsă, revenită în memorie.

I se părea dificil să accepte situaţia normală, în fond, de a reveni acasă. După ce trecuse prin atâtea, acum se întorsese acasă, la New York, de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic.

Numai că nu era adevărat. În acel răstimp descoperise Atlantida – iar apoi o pierduse. Scrisese din nou istoria umanităţii, dar nu deţinea nici o dovadă, astfel că nu ar fi putut convinge pe nimeni.

A ridicat mâna, a atins pandantivul şi s-a corectat. Nu avea cum să aducă dovada... decât ştiind şi având satisfacţia că omenirea va continua să existe. Planul

nebunesc al lui Frost fusese zădărnicit, iar toate cercetările lui privind virusul fuseseră distruse. A întors capul şi a privit pe fereastră spre luminile din Manhattan. S-a întrebat dacă milioanele, de fapt, miliardele de oameni pe care Frost le condamnase la moarte ştiau cât de aproape fuseseră de exterminare.

Probabil că nu aveau habar. Imediat după implicarea guvernului norvegian, iar apoi a forţelor NATO, i se dăduse de înţeles că adevăratul scop al Fundaţiei Frost trebuia să rămână un secret bine păzit.

Nina a stat întinsă pe canapea până când a început să fiarbă apa din ibric, după care, desculţă, s-a dus până în bucătărie. A luat o cană şi s-a apucat să scotocească prin dulap după recipientul în care îşi ţinea cafeaua.

Pe blatul mesei, alături de cană, a aterizat ceva, iar zgomotul a făcut-o să tresară. S-a răsucit pe călcâie.

În uşă se afla Chase, purtând jacheta lui de piele, mai chinuită ca oricând. Şi el părea destul de zdrobit, însă în felul lui atrăgător. I-a zâmbit Ninei.

— N-ai face rău să încerci altceva, a spus el, făcând semn spre plicurile de ceai pe care le azvârlise pe tăblia mesei. Ţi-ar face mai bine decât cafeaua.

— Vai, Eddie! a strigat ea, neştiind dacă să se arate încântată sau surprinsă.

A aruncat o privire spre încuietorile de la uşa apartamentului. Toate i s-au părut intacte.

— Cum ai reuşit să intri?

— Am metodele mele, a răspuns el, zâmbind şi mai generos. Vino încoace, doc… pardon, *Nina,* s-a corectat el, imediat ce ea l-a privit cu un fals reproş.

Apoi s-au îmbrăţişat şi sărutat.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Nina în cele din urmă. Înţelesesem că te-ai întors în Anglia.

— Chiar asta am şi făcut. Dar mi s-a oferit o nouă slujbă. De fapt, tocmai de aceea mă aflu aici.

Tânăra a ridicat din sprâncene.

— Serios? înseamnă că nu ai venit aici doar pentru că voiai să fii alături de mine, nu-i aşa? a întrebat ea, ironizându-l în glumă.

— Nu, dar e o ocazie deosebită, de care merita să profit! Glumeam, a adăugat el şi a îmbrăţişat-o încă o dată. Chiar am vrut să te văd. În realitate, noua mea slujbă… adică acceptarea ei depinde foarte mult de tine.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, acum, după ce s-au convins că Atlantida a existat cu adevărat, boşii s-au gândit că s-ar putea să existe şi alte mituri care să se adeverească. De aceea, ar dori să le găsească – şi să le protejeze, asigurându-se în acelaşi timp că nu vor mai apărea oameni ca Frost, să încerce să le folosească în scop personal. Drept urmare, Naţiunile Unite vor înfiinţa un fel de agenţie internaţională de arheologie care să se ocupe de conservarea unor astfel de locuri. Iar persoana pe care vor să o pună în fruntea acestei agenţii… eşti tu.

— Eu? a exclamat Nina. De ce tocmai eu?

— Pentru că eşti singura persoană din lume care ştie aproape totul despre Atlantida. Ştii ce anume să cauţi. Aşadar, a zis el desfăcându-şi larg braţele, eşti dispusă să accepţi?

— Şi *ţie* ce-ţi iese din treaba asta?

— Mie? Cum să spun, sper să mi se dea sarcina de a

avea grijă de tipa asta grozavă care mi-a salvat viaţa cândva…

— Adică să-i fii gardă de corp, da? a întrebat ea şi a zâmbit.

— De fapt, aş vrea să am mai mult de a face cu corpul ei decât să-l *păzesc!*

— Cred că asta se poate rezolva…

Chase a zâmbit atât de larg, încât tânăra a crezut că ţeasta lui va crăpa în două.

— Bun, să trag concluzia că eşti gata să preiei slujba?

Nina a zâmbit, apoi l-a luat de mână şi l-a tras spre dormitorul ei.

— Cred că vom hotărî asta mâine dimineaţă. Atlantida a aşteptat unsprezece mii de ani, ce mai contează o zi în plus?

Sfârşit.